

-TIMP ÎMPLINIT-
DŪHUL ADEVĂRULUI

GRÉGOIRE DE KALBERMATTEN

—TIMP ÎMPLINIT—
DU**HUL** **A**DEVĂRULUI

O REVOLUȚIE ÎN CONȘTIINȚĂ
PENTRU MILENIUL TREI

Traducere din limba engleză de

Dana Sorana Urs
Janina Flueraș

BUCUREȘTI

GRÉGOIRE DE KALBERMATTEN: născut în 1949, într-o familie tradițională din Lausanne, Elveția. A studiat dreptul, relațiile internaționale și științele politice la Geneva și în Statele Unite, la Baltimore și Washington DC. La începutul anilor '70, ca student postuniversitar și bursier al Universității Johns Hopkins din Baltimore, s-a dedicat cercetării operei psihologului elvețian C. G. Jung, adoptându-i analiza arhetipurilor transculturale.

Kalbermatten a fost fascinat de teza potrivit căreia filozofia istoriei evidențiază nevoia imperioasă ca umanitatea să treacă pragul unei transformări spirituale fără precedent și și-a orientat lucrarea de masterat în această direcție. Singura verigă lipsă ridica întrebarea: cum să înfăptuiești aceasta? Răspunsul a venit în 1975, cind a întâlnit-o pe Shri Mataji Nirmala Devi. A fost uimit să descopere că învățăturile domniei sale deschid o cale veritabilă, concretă, pentru Realizarea Sinelui la nivel colectiv. Această recunoaștere a constituit imboldul pentru scrierea acestei cărți.

Carierea ulterioară l-a purtat de la domeniile bancar și al dezvoltării către mediile diplomatice și Națiunile Unite, unde și-a adus aportul în elaborarea politicilor multilaterale de mediu. A condus misiuni diplomatice și a călătorit în peste șaptezeci de țări, continuându-și cercetarea în domeniile filozofiei politice și spiritualității. Căsătorit și fericit tată a trei copii, Kalbermatten rămâne fidel convingerii că implicarea activă în viața de zi cu zi nu trebuie să ne sustragă atenția de la o necesară focalizare asupra telurilor interioare și asupra transformării, atât în plan individual, cât și social, pe care timpurile prezente o impun.

SCRIERI: *The Advent* (ediția originală în limba engleză a prezentei versiuni revizuite în limba română), The Life Eternal Trust, New Delhi, 1979 și 2001; DaisyAmerica, New York, 2003 (trad.: franceză, PubliSud, Paris, 1985 și 1989; spaniolă, Educar Cultural Recreativa, Bogota, 1994; italiană, Edizioni Mediterranee, Roma, 1996; portugheză, Instituto Sahaja Yoga do Brazil, Brasilia, 1995; rusă, Nora-Print, Kiev, 2000 și Lingvocenter, Kiev, 2001).
The Third Advent, DaisyAmerica, New York, 2003.

Coperta
CRISTIAN MUNTEANU

*„Împărăția lui Dumnezeu nu vine
în așa fel ca să izbească privirile.“*

Luca 17.20

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KALBERMATTEN, GRÉGOIRE DE

**Duhul adevărului : timp împlinit : o revoluție în
conștiință pentru mileniul trei / Grégoire de Kalbermatten ;**
trad.: Dana Sorana Urs, Janina Flueraș - București :
Editura WND, 2004.

Index.

ISBN 973-85862-0-8

I. Urs, Dana-Sorana (trad.)
II. Flueraș, Janina (trad.)

294.527

© 2004 G. de Kalbermatten, pentru prezenta versiune revizuită
în limba română a ediției originale în limba engleză - *The Advent*
The Life Eternal Trust, New Delhi, 1979

ISBN 973-85862-0-8

CUVÎNT ÎNAINTE

Am întâlnit-o pe Shri Mataji în august 1975, la capătul unei îndelungi și zbuciumate căutări. Cu prilejul primei noastre întrevederi, la Hurst Green, în Anglia, domnia sa mi-a permis să am experiența unei profunde stări de *samadhi*: am simțit într-adevăr atunci *amrit*, ambrozia sau beatitudinea spiritului pătrunzându-mi întreaga ființă. A fost copleșitor. Alți guru vorbesc doar despre această stare. Shri Mataji pur și simplu o acordă!

Această experiență răvășitoare m-a făcut instantaneu să recunosc în ea un maestru spiritual fără precedent. În ciuda vârstei mele tinere, am încercat să scriu despre mesajul istoric al lui Shri Mataji în *The Advent*,* publicată pentru prima oară la New Delhi, în 1979. Prezenta ediție în limba română reprezintă o versiune revizuită și adaptată publicului larg a ediției originale în limba engleză. Le mulțumesc lui Dan Costian, Mihaelei Bălășescu și tuturor prietenilor mei din România care m-au ajutat să asociez cîțiva sensibili scriitori și artiști români acestei încercări de prezentare a potențialului nostru spiritual pentru evoluție interioară și transformare socială.

Citatele din acești autori ilustrează căutarea pasionată de noi frontiere - dincolo de platitudinile religioase cunoscute - care a animat și animă pe atît de mulți căutători veritabili din spațiul carpato-danubiano-pontic. Înalt în sufletu-mi o rugă: fie ca această carte să le fie sprijin în realizarea fantasticului și nebănuitului potențial spiritual interior! Darul lui Shri Mataji constă în a demonstra că acest potențial poate fi actualizat, *aici și acum*.

Autorul
BONN, 4 aprilie 2002

* *The Advent* - ediția originală în limba engleză (New Delhi: The Life Eternal Trust, 1979) a prezentei versiuni revizuite în limba română. (n.ed.).

INTRODUCERE

Faptul că am ajuns să scriu această carte a fost pentru mine o mare surpriză. Ca oricare altul, am cochetat în adolescență cu ideea de a scrie, într-o zi, ceva: un roman, niște poezii... Dar nu *The Advent*. Mărturisesc că m-am simțit și încă mă mai simt stingher să scriu despre venirea și mesajul lui Shri Mataji Nirmala Devi. Modesta mea stăpânire a limbii engleze și a stilului, vastitatea subiectului și complexitatea sa sînt cîteva motive; dar, fără doar și poate, cel mai mare inconvenient este nevrednicia mea de a fi purtătorul unui asemenea mesaj.

Fără falsă modestie, trebuie să afirm că mulți alții au ajuns mult mai departe în noua stare de conștiință pe care această carte dorește să o prezinte. Ei sînt mai evoluți, mai maturi și, pe departe, modele mai elocvente pentru ceea ce prezenta lucrare își propune să expună; în multe privințe ei sînt dascălii mei. Aș dori să-mi exprim aici recunoștința pentru îndrumarea lor și, totodată, adîncul respect pentru ceea ce ei reprezintă: flăcări vii, adevărate surse de iluminare. Cuvintele și gîndurile conținute în aceste capitole nu pot avea această pretenție.

Totuși, în ciuda nedesăvîrșirii mele spirituale, am simțit că trebuie să prezint publicului larg acest tip revoluționar de yoga inițiat de Shri Mataji. Principalul scop al acestei lucrări este acela de a oferi informații fără precedent tuturor celor care caută cu ardoare sensul vieții; tuturor celor care nu mai pot accepta artificialitatea și minciuna organizată, celor care nu mai pot fi ademeniți de false satisfacții. Ei sînt cei care, însetați de adevăr, s-au înfrățit în marea căutare care a început cu mii de ani în urmă. Ei sînt cei care trebuie să știe despre fantasticul proces istoric aflat în plină desfășurare: saltul umanității pe treapta culminantă a evoluției sale.

Mi-am adresat expunerea îndeosebi intelectualilor occidentali, dar cred că și cei din Est pot găsi profitabilă această lectură. Țările în curs de dezvoltare urmează, în mare parte, modelul țărilor „avansate” din Occident, fără să-și dea întotdeauna seama de profunzimea crizei actuale din sinul civilizațiilor supradezvoltate ale Occidentului.

Grégoire de Kalbermatten

PARTEA ÎNTÎI

ZILE APUSE

„Face însă parte din miracolul adolescenței de a deține în codul așteptărilor, și deci al găsirilor ei, prezența viitoare a celui care, la rîndul lui, are înscris în destinul propriu capacitatea de a răspunde acelei chemări confuze și de a o elibera înspre măsura ei.”

Gabriel Liiceanu, *Jurnalul de la Păltiniș*

„Nu știu cine sunt. Dar știu că cel care sunt acum nu este adevăratul eu însumi: acela, dacă s-ar releva, mi-ar dăruia cu siguranță plinătatea vieții, credința, nădejdea și dragostea.“

„Ceva îmi lipsește. Ce? Probabil nu substanța de bază, ci dez-mărginirea ei. Așa cum sunt, simt că sunt înzestrat pentru o dezvoltare mult mai profundă, dar care îmi este interzisă de o funcționare parțială, ciuntită, a ceea ce sunt. E o irosire în mine, căreia nu îi dau de capăt. Sunt niște neguri care îmi întunecă acuitatea vederii. Cineva trebuie să le înlăture. Trebuie să văd mai bine, ochi am, suficient de buni, trebuie aprinsă lumina (...).“

H.-R. Patapievici, *Zbor în bătaia săgeții*

Cînd mă întorc la cele mai vechi amintiri, văd un puști într-un paltonaș roșu, stînd în zăpadă. Totul este alb în jurul meu. Fulgi deși cad ușor în tăcere. De fapt nu le prea dau atenție, căci sînt foarte preocupat: mănînc zăpadă. Port mănuși de lînă. Descopăr că zăpada are, prin lînă, un gust foarte interesant și o pace regală definește relația mea cu lumea.

Două zile mai tîrziu se întîmplă ceva șocant. Este cea de-a doua imagine. Și aici apare zăpada, dar ea e îngrămădită în bulgări tari de gheață, care sînt aruncați asupra mea. Vă vine să credeți? Descopăr că experiența este cît se poate de dureroasă. Trebuie să vă povestesc. Era o zi însorită și veselă de carnaval. Sora mea mai mare avea o mască mică de vulpe, iar eu aveam o superbă și enormă mască de elefant. Voiam să ne alăturăm copiilor din sat și să ne jucăm cu ei. Dar, cînd am ajuns în mijlocul satului, ei au început să ne bombardeze prosteste cu bulgări de zăpadă. Am fugit undeva să ne ascundem și să plîngem. Masca mea de elefant era ruptă în bucăți. Nu înțeleg nimic din lumea aceasta, însă, categoric, nu-mi place. Mulțumesc lui Dumnezeu că mămica mea e dulce și drăgăstoasă. Pot să mă întorc acasă, unde ea mă așteaptă (sau cel puțin așa îmi închipui eu) și voi avea parte de sărutări, haine uscate și ciocolată fierbinte.

Deci, în viață existau bulgări de gheață și ciocolată fierbinte. Am încercat să-i ocolesc pe cei dintii și s-o caut pe cea din urmă, dar, cu trecerea anilor, această delicată manevră a devenit din ce în ce mai dificilă.

Pe măsură ce creșteam, am descoperit că adulții așteptau de la mine să devin „rezonabil“. Iar, pentru mine, „adult“ și „rezonabil“ sînt două noțiuni ciudate.

Adulții sînt acele ființe pe care le privești întotdeauna de jos. Au picioare lungi și vorbesc tare tot timpul. „Rezonabil“ înseamnă că trebuie să devii la fel de greu de înțeles ca și ei. Desigur, adulții sînt utili: ei deschid ușa, apasă pe butonul liftului, țin departe ciinii cei mari. Au și mașini minunate. Dar n-au nici o noimă. Dacă ești înțelept, poți obține chiar câștig de cauză. De Crăciun, de pildă, poți să duci toate cadourile pe care ți le oferă sub canapeaua din living și să desfaci pachetele în tihnă, fără ca ei să te vadă. Dar aceste situații sînt rare. În fine, poți trata cu adulții numai dacă îi lași să creadă că ai devenit rezonabil. Pentru aceasta, nu lăsa să se vadă că te distrezi: adulții n-au umor. Ei sînt serioși. Ei sînt „importanți“. Mai tîrziu vei învăța la școală despre lucruri „importante“. Școala este „importantă“.

La școală descoperi alți copii. Unii sînt chiar drăguți, alții sînt deja adulți, iar alții aruncă pietre în loc de bulgări de zăpadă.

Asta nu contează prea mult, deoarece la prînz mă pot întoarce la masă. Sînt de asemenea norocos, pentru că am două bunici adorabile. Grand-maman de Sion (acesta este orașul meu natal din Elveția) locuiește într-o cameră înaltă cu tavan de lemn. Acolo mă vîr în patul ei și stăm de vorbă ore în șir. Ea nu e ca ceilalți adulți, ea înțelege: de Paște vine cu noi în grădină și caută ouă prin cuibare. E atît de drăguță și de blîndă, se roagă Fecioarei Maria în fiecare zi, iar în ochii ei văd întotdeauna dragoste. Grand-maman de Seeburg (de aici se trage mama mea) are un conac frumos lingă lac. De la balcon privesc lebedele și apusul. Sîntem cei mai buni prieteni. Este mai tot timpul speriată, pentru că zilnic ascultă știrile de la radio despre catastrofe; dar o strîng la piept și-i trece. În garaj este o mașină mare, americană, pe care n-o folosește nimeni; poate că mi-o va da mie. Grădina e liniștită și plină de aromele misterioase ale lacului.

Cînd am împlinit unsprezece ani, tata m-a dat la internatul condus de preoții unei venerabile abații medievale. Vai! La șaptesprezece ani am izbutit, în sfîrșit, să fiu dat afară. Între timp s-au întîmplat destule lucruri.

În această școală de băieți, subiectul obsesiv erau „fetele“, discuțiile despre ele, menite îndeosebi să ne provoace risete zgomotoase. Cîțiva preoți cu o imaginație bolnăvicioasă pîndeau prietenii vinovate ale băieților. La început am fost dezgustat de atmosferă. Apoi doar șocat. Pe urmă m-am obișnuit. Presupuneam că aparține procesului de a deveni „adult“. Trebuie să-mi fac temele. Multe cărți interzise circulă prin clasă. Ei bine... m-am autoeducat în acest fel, dar, pe nesimțite, atenția mea a început să slăbească.

Religia făcea parte din disciplina zilnică și purta aceeași pecete oficială: plictisitoare, coercitivă, artificială. M-am revoltat împotriva amîndurora și am început să citesc romane în timpul slujbei de dimineață. Treptat, am început să mă bucur de statutul meu de căpetenie recunoscută a elementelor răzvrătite. Cu un grup mic de camarazi, mă delectam cu tot felul de farse răutăcioase. Pecetluiam, între noi, cu jurămint, aderarea la dispărutul dor de ducă al cavalierismului, la anumiți poeți și la expedițiile nocturne în pivnița mînăstirii, ca să furăm vinurile distinse ale canonicilor. Era chiar palpitant să legi prietenii la miezul nopții, la lumina unei lumînări, gustînd vinul unei mînăstiri adormite.

Am descoperit de asemenea că scriitorii, artiștii și muzicienii noștri preferați au fost revoltați de stupiditatea predominantă a societăților lor și că nu puteam să nu fim de acord cu reacțiile lor. Ne-am lăsat cucerîți de intelectualism, dandism și rebeliune adolescentină, decretînd cu mîndrie că cele mai mari cruciade sînt cele fără speranță. Uneori, totuși, ascultînd bolțile bazilicii răsunînd de cîntecele gregoriene, îmi spuneam: „Poate, odată, aceste imnuri au fost cîntate de preoți plini de bucurie.“ La paisprezece ani am scris într-un soi de jurnal: „Cum pot să-L facă pe Dumnezeu atît de lipsit de viață? Cum îndrăznesc? Cînd El este atît de măreț, încît eu abia îl pot întrezări.“

Intelectualii contemporani erau preocupați mai degrabă să definească adevărul decît să-l găsească. Au început să-mi placă autori precum Socrate, Seneca, Villon, Pascal sau

Montaigne. „Nu sînt ei foarte la modă, dar, gîndeam eu, sînt onești.“

Ei nu sînt ca profesorul meu de religie sau ca profesorul de filozofie (cred că în privința profesorului de literatură am avut noroc), să vorbească despre lucruri pe care le-au digerat cu jumătate de creier. Cealaltă jumătate se minuna de deșteptăciunea celei dintîi. De fapt, nu sînt chiar drept cu profesorul de religie: el descoperise adevărul. Nu l-a costat mai mult decît prețul unei Biblîi de buzunar. Eu am considerat că nu era destul de scumpă, și nu am cumpărat-o...

Am șaisprezece ani, sînt la Feiburg am Breisgau, în Germania, în vacanța de vară. Și sînt îndrăgostit lulea. Ea e nemțoaică și e destul de potrivită pentru germana pe care o știu, dar nu asta este important. O iubesc. Sau, așa credeam atunci. La școala de vară, în timpul orelor, ne trimitem ghemotoace de hirtie cu rînduri febrile în timp ce profesorul scrie la tablă. Ea îmi face complimente pentru cît sînt de bun la istorie, iar eu ador complimentele, mai ales de la ea. Vrea să mă invite la o petrecere; nu am fost niciodată la o petrecere... dar, mă voi descurca. Se întîmplă însă că părinții ei nesuferiți intră în scenă și n-o mai pot vedea. De aceea nu mai pot să mănînc, nu mai pot să dorm. Aranjăm, prin prietena ei, întîlniri secrete pe malul unui mic lac din Pădurea Neagră. Ce romantic! Într-o zi, cu ochii pe jumătate închiși, mi-a spus: „Sărută-mă!“ Am fost teribil de impresionat. Nu știam ce să fac. În cele din urmă mi-am scos pelerina de ploaie, i-am pus-o pe cap și am sărutat-o prin pelerină. A fost puțin surprinsă. Dar, avînd deja talent în a raționaliza lucrurile, i-am explicat că este un truc franțuzesc. Cred că a mers. A fost impresionată și mulțumită că are ca prieten un francez atît de „deștept“.

Sfîrșitul verii. Înapoi la colegiu, ploaie și lacrimi. Oricum, m-am săturat pînă-n gît de colegiu. Dialogurile cu profesorii mei devin din ce în ce mai tensionate:

- „- Domnule, de ce există Răul în lume?
- Pentru că am păcătuit.
- Atunci, de ce am păcătuit?
- Pentru că natura noastră a fost coruptă prin păcatul originar al primilor noștri părinți.
- Dar, domnule, de ce-aș fi eu corupt de un păcat pe care

nu l-am comis?

- Natura umană a fost coruptă ca să poată fi mîntuită.
- Domnule, mi-e teamă că arăt la fel de puțin mîntuit ca și dumneavoastră.
- Ieși afară!“

Prietenii mei au fost dați afară. Numai cei lipsiți de gust ar fi putut supraviețui în acel colegiu. Astfel, rectorul, un om plin de considerație în felul său, m-a exmatriculat sub acuzația de „influență rea asupra colegilor“. Încă trei ani de colegiu în orașul meu natal. Examenele luate, 1968: Universitate, Libertate, începe viața!

M-am decis ferm să mă bucur de ea!

Am avut vacanțe absolut grozave! Vara la Salzburg; și atît de mulți prieteni din atîtea țări. Ascultam concertele lui Mozart și făceam baie în fîntînile baroce. Sînt îndrăgostit, ei bine, de cîteva fete. Vara la Florența - sînt oaspetele și devin prietenul unui marchiz bătrîn și singur, căruia îi plac animalele și Francisco d'Assisi. Rămas fără un ban, el vinde picturi și mobilă ca să-și hrănească păsările extravagante din crescătoria din parc. Dar trebuia să le hrănească el însuși și, cîtiva ani mai tîrziu, a murit de epuizare. Încep să învăț că viața e mai degrabă urîtă într-o societate orientată spre bani, atunci cînd tu nu-i ai. În așa-numitele țări bogate, nu toată lumea este bogată și puțini dintre cei bogați sînt fericiți. Mai tîrziu, în timp ce studiam marxismul la Bologna, aș fi vrut să pot înțelege, din punct de vedere științific, cum o societate dezvoltată poate deveni o asemenea mizerie fără suflet.

Dar am fost într-adevăr norocos: familia mea nu era săracă. La Geneva aveam apartamentul meu, mașina mea, nici o problemă serioasă cu banii și posibilitatea de a face o mulțime din lucrurile care îmi plăceau, exact la vîrsta la care apare în noi dorința intensă de a ne bucura de viață. În vacanțele de vară încercam să asociez dragostea și romantismul cu o anume ambianță istorică. Credeam cu ardoare în regizarea întîmplărilor poetice. Astfel, eram îndrăgostit (cuvîntul, apropo, căpătase sensul adult) pe Coasta de Azur, în insulele Egee etc. Desigur, anul nu este făcut doar din veri, dar în iernile elvețiene poți schia din belșug: zăpadă imaculată, strălucitoare, cer albastru-violet și viteză. În timpul studiilor universitare am reușit să obțin o

diplomă în drept, dar nu asta era important. Importantă era încercarea mea de a trăi intensitatea plăcerii și a bucuriei prin toate ocaziile ce mi se ofereau. Mi-aduc aminte de zilele acelea: drumuri la Paris, Bruxelles sau Londra, pentru a-mi întâlni prietenii, pentru a participa la baluri și petreceri în conace și castele... Și totuși, în mijlocul acestei viltori, nu mi-am pierdut percepția unui impuls adânc, profund, acela de a găsi un răspuns la câteva întrebări fundamentale: „De-a ce ne jucăm astfel? Cum pot să-i fac pe oameni fericiți? Cum aş putea fi eu fericit? (Ei bine, par fericit; dar, în adîncul ființei, nu sînt). Ce este fericirea, ce este dragostea, ce este adevărul?” Tot astfel se întrebaseră și Pilat din Pont, dar eu nu intenționam să mă spăl pe mîini.

Uneori simțeam, de asemenea, o prezență sublimă, îndepărtată, complet amăgitoare, himerică și, totuși, la fel de necesară precum aerul. „Oh, Doamne, oriunde Te-ai afla, nu vezi că lumea asta înnebunește? Și eu înnebunesc. Te rog, nu vrei să faci ceva?” Nu rareori acest dialog cu pereții camerei mele începea și se termina în lacrimi.

Încercam să fac din viața mea un poem sau o idilă, dar foloseam un material inadecvat; estetica, lumea formelor, era o lume a limitelor. În frumusețe, fie ea o statuie, o idee sau o femeie, vedeam schița unui model pe care nu-l puteam atinge. Mă pierdeam în schițe căutînd modelul. Exercițiul îmi aducea o mereu crescîndă frustrare.

În mod similar am realizat că mințile marilor gînditori, poeți etc. au fost iluminate de scripuri de adevăr, scripuri ale uneia și aceleiași flăcări palpitînd în creațiile artistice, în literatură, în știință și în filozofie. Dar, adevărul în sine rămînea dincolo de percepția mea. Am fost destul de onest să recunosc asta și am fost deopotrivă ironic față de aceia care nu aveau această onestitate. Îi puteam vedea foarte bine căutînd refugiul în religii, credințe, ideologii, distrugînd vechiul vițel de aur numai pentru a plămădi alții noi: Dumnezeu, Națiune, Progres, Clasă Muncitoare, Tinerețe. „De ce venerați tinerețea?” - mă întrebam disprețuitor. „Tinerețea este o binecuvîntare care nu se cunoaște pe sine, o promisiune neîmplinită...” Dar, gîndeam, de asemenea: „Tinerețea este la fel de veche precum foamea.” Mi s-a făcut lehamite de această clasă burgheză, de stilul de viață gratuit pe care l-am aflat în

multe țări europene și am fost de acord cu Nietzsche: „Ceea ce îl face pe om vulgar este gîndul unei vieți fără finalitate.” Dar care este acel lucru care face ca viața să merite să fie trăită? N-am găsit cu adevărat nimic, în afara căutării. Uneori argumentațiile mele deveneau extrem de categorice: „Ori există Dumnezeu, ori nu; dacă El nu există, hai să aruncăm totul în aer. Dar, dacă El există, atunci cu siguranță merită să căutăm mai departe.” Aproape tot timpul, deși nu foloseam cuvîntul „Dumnezeu”, mă întrebam: „Ce se întîmplă?” Astfel, ca mulți alții, am mers mai departe. N-am fost în mod special atras de droguri, dar, la vremea aceea, aveam la Geneva o prietenă olandeză căreia îi plăceau lălelele și hașișul, în special hașișul. Cu amabilitate, ea mi-a făcut cunoscut felul ei de viață. Am găsit interesant acest mod de a fuma, dar, în ultimă instanță, deloc folositor. În același timp, alături de băieții și fetele din generația mea, descopeream că a iubi și a fi iubit te ajută să exiști... dar am descoperit, de asemenea, că dragostea, fără echilibrul corespunzător, nu aduce pace sau împlinire.

Luciditatea este o binecuvîntare complexă; totul depinde de ceea ce lumina aduce la iveală. Credeam că sînt mai lucid decît mulți oameni din jurul meu. Poate că aveam dreptate, dar, totuși, asta nu-mi aducea nici o bucurie. Simțeam presiunea societății: inumană, plictisitoare, crudă și stupidă. Vedeam oamenii încercînd să înoate în supa de mazăre: alergînd după distracții sau idei politice, căutînd dragostea sau succesul, înțelegînd prea puțin mecanismele care îi puneau în mișcare. Totuși, alergam și eu alături de ei, din ce în ce mai iritat de propria mea prostie. Aș putea să-mi creionez povestea destul de ușor...

M-am născut în 1949, într-o familie aristocratică înstărită din Lausanne, Elveția. Ceea ce însemna două lucruri: că aparțineam generației postbelice și, totodată, unei păături sociale privilegiate dintr-o țară privilegiată. Aceste coordonate definesc scena povestirii. Am avut suficientă securitate materială și un statut social pentru a realiza că, deși aceste împrejurări privilegiate m-au ajutat în mare măsură să exist, ele nu m-au condus, totuși, spre lucrul mult căutat. Pe de altă parte, am trecut prin aproape toate experiențele posibile ale generației postbelice; nici ele nu mi-au

oferit ceea ce căutam. Ei bine, să mergem la culcare! Ne vom trezi miine. Existența are reguli care se adresează cărnii. Într-un fel sau altul, am să reușesc. În fapt, încercam să-mi amintesc de adolescentul care notase odată: „Fie ca nicicând nimic să nu-mi potolească foamea; fie ca ea să nu dispară; fie ca setea să nu-mi fie astîmpărată; fie ca ea să crească. Pentru că doar înfometat și însetat fiind nu mă voi trăda pe mine însumi.”¹ În același timp, m-am gîndit că ar fi idiot gestul de a respinge lumea, de vreme ce sîntem cufundați în ea. Așa că am acceptat-o, încercînd să zîmbesc lucrurilor, învățînd mai degrabă să rîd, în primul rînd de mine, pentru a-mi cîștiga dreptul de a rîde de alții. Am fost de acord cu afirmația lui Chamfort: „Cea mai pierdută zi e aceea în care n-ai rîs,”² dar nu eram atît de cinic precum el. Așa că m-am distrat ascultînd muzică, vizitîndu-mi prietenii, călătorînd, citînd. Zilele își urmează una alteia, soarele răsare și apune, o zi plouă, ziua următoare iese soarele. Mă bărbieresc dimineața, cînt, plîng, merg la școală, la birou, la cazarmă, vin acasă, mă duc la culcare, mă trezesc - înțelegeți ce vreau să spun.

Am trecut prin toate ritualurile sociale prin care trebuie să treci pentru a-i liniști pe membrii tribului. Am făcut acele lucruri pe care oamenii cu autoritate le consideră a fi respectabile; m-am integrat în cercurile burgheze, am primit o educație academică în Europa și SUA, am devenit locotenent de artilerie, m-am lansat în afaceri bancare și administrație internațională. Am făcut, de asemenea, și acele lucruri pe care antiestablishment-ul le consideră foarte respectabile. Am studiat cu mare atenție marxismul, am experimentat drogurile, am frecventat diverse mișcări religioase noi, am trăit liber și în comunitățile hippy etc. Luate în ansamblu, toate aceste experiențe s-au dovedit a fi fructuoase și interesante în a-mi releva ce e bine de evitat și ce e de căutat... Am încercat să culeg toate fructele din toți copacii, am încercat să găsesc fructul care să-mi satisfacă etern foamea. Bineînțeles

¹ „Que jamais rien ne vienne combler ma faim. Qu'elle ne diminue point, que rien ne désaltère ma soif; qu'elle augmente. Car c'est en ayant faim et soif que je ne me trahis pas.”

² Nicolas de Chamfort, *Maximes*: „La plus perdue des journées est celle où l'on n'a pas ri.”

că nu am reușit. Nu credeam că Diavolul m-ar putea subjugă, pentru că mă simțeam la fel de inocent pe cît era el de viclean. Mi-am jucat jocul cu Diavolul asemenea lui Faust cu Mefisto.³ Ceea ce mă anima cred că era curiozitatea. Eram de părerea că un tînăr cu viziuni largi nu putea ignora spiritualitatea Estului. Astfel că am citit despre ea și am vizitat niște maestri importați din India. După opinia mea, învățăturile filozofiei indiene răspund multor întrebări preeminente referitoare la geneza Universului, la relația dintre spirit și materie, la statutul existențial al omului, la calea eliberării etc.

Pe de altă parte, după ce am vizitat un timp cîțiva „maestri”, am început să observ trucurile pe care ei le foloseau. A fost dureros să descopăr că majoritatea erau șarlatani, că mulți erau corupți și că se foloseau de energia oamenilor care li se abandonau orbește, ca să nu mai vorbesc de faptul că îi depousedau de bunurile materiale. Mi-a părut rău pentru mulți dintre acești discipoli, dar pentru alții am simțit că își meritau soarta. Păreau convinși că vor obține Împărăția Cerurilor la preț redus, în prăvălia gurului, și deveneau extrem de aroganți. „Cînd încerc să mă apropiu de Dumnezeu, e mai bine să fiu umil, mă gîndeam, e mai sigur.”

Bologna, Italia; pietre seculare veghează pretutindeni. Îmi plac foarte mult străzile medievale, arcadele, piețele. O țară a frumuseții în explozie și a minților sofisticate, unde învăț că estetica și intelectul, singure, nu duc nicăieri. Gustul unei civilizații decadente poate fi savuros, sărmană Europă, dar de unde va țîșni iar viața?

Încerc să-mi ordonez cunoștințele și să sintetizez descoperirile căutătorilor din trecut: Arjuna, Akhenaton, Kant, Karl Marx... Machiavelli s-a săturat de Augustin. El ne îndeamnă: „Hai să uităm moralitatea, de vreme ce nu putem ști nimic despre ea.” Cred că se adresează papei. Îi înțeleg afirmația! Dar atunci, ce anume va ghida acțiunea umană? Ce anume integrează indivizii în comunitate? Hobbes fuge de armatele lui Cromwell și scrie *Selfpreservation*... Sună logic, dar nu inspiră. În noua și bogata Anglie, Locke formulează:

³ „Clipei de-i voi zice: Rămii, că ești atîta de frumoasă / îngăduit îți e atunci în lanțuri să mă fereci.” Goethe, *Faust*, București: Ed. Tineretului, 1962. (traducere de Lucian Blaga).

„proprietatea privată“... Sună inspirat, dar numai pentru cei care o pot acumula. Rousseau nu este fericit. Lenin și Mao Tze Dun au văzut contradicțiile, da. Lao Zi și Hegel au vorbit despre sinteză... Oare în istoria reală? Marcuse concludă că sinteza nu poate exista. Dar el nu știe despre Patanjali și despre budismul Zen. Creierul meu mititel se înfierbîntă: întrezăresc conturul...

În 1974, pe cînd studiam la Universitatea Johns Hopkins din Baltimore (Maryland), am căpătat convingerea că numai un eveniment istoric radical ar putea sfărîma cercul vicios al dezechilibrelor individuale și colective. Într-un fel, ajunsesem la concluzia că transformarea va fi una de natură epistemologică, adică se va petrece în cîmpul conștiinței umane, și că semnele timpului indicau, toate, iminența acestui eveniment. Dar nu știam unde, cînd și cum se va întîmpla... Poate că deja începuse să se întîple.

Întrebarea ar putea fi formulată astfel: Cum să fie dezvoltată o nouă facultate de percepție (dincolo de intelect) care să reprezinte un salt în fenomenologia conștiinței, și nu un regres? Întoarcerea la instinct nu va rezolva problemele civilizației, pentru că instinctul și civilizația nu sînt decît expresia semnificativă a marii contradicții umane care nu poate fi soluționată printr-un simplu du-te-vino între poli contradicției. Mai mult, starea psihică standard a occidentalului reprezintă un nivel destul de evoluat de raționalizare; ceea ce nu este de neglijat. Se poate considera involuție încercarea de a merge dincolo de capacitățile cognitive ale minții prin mijloace „instinctuale“ precum drogurile, sexul considerat ca *Weltanschauung* (filozofie de viață), interesul pentru căutări parapsihologice de tip pseudo-mistic sau pseudo-animist. „Cercul“ californian actual, falșii guru, falșii profeți, SF-ul și așa-numitele „noi biserici“ demonstrează toate că necesitatea unei revoluții epistemologice plutește în aer. Cochetînd cu conceptele hegeliene, aș spune că momentul actual al istoriei lumii trebuie să actualizeze un potențial care a atins maturitatea în a doua jumătate a secolului XX, tot astfel cum, să spunem, secolul al XIX-lea a adus revoluția în plan material. Evidența existenței unui astfel de potențial poate fi găsită printr-o analiză atentă a manifestărilor religioase, artistice și literare, precum și în modelele comportamentale din societățile cele mai dezvoltate.

În fapt, ipoteza teoretică era binișor formulată. Dar ea nu era decît un contur gol. Pînă ce saltul în conștiință nu era concret realizat, toate aceste considerații nu mă puteau duce niciunde. Eram absolut conștient.

Erau zile în care nu mă vedeam cu ochi buni. Zile ca aceasta:

„Nu mă ridic din pat înainte de trei după-amiaza, pentru că nu știu ce să fac afară din pat.

Nu știu cum să exist.

Nu știu ce să fac.

Nu știu cum să simt.

Nu știu dacă ar trebui să gîndesc sau nu.

Pur și simplu nu știu.

Mă simt trist. Mă simt pierdut.“

M-am săturat de prietenii care au rămas blocați în obsesia „sexului“. Încep să-mi analizez propriul comportament. Cu cîțiva ani în urmă credeam, ca majoritatea dintre noi, că sexul conferă șansa optimă pentru fericire și împlinire. Noi toți am acceptat „amorul liber“ ca pe un lucru de la sine înțeles; era dogma modului nostru de viață. Dar cîți dintre noi, oare, erau cu adevărat fericiți? Nu prea mulți, într-adevăr! Există atît de multă nesiguranță! Oamenii se tem să iubească pentru că se tem de suferință: partenerul i-ar putea părăsi chiar mîine pentru cineva mai drăguț! Care este relația corectă? Nu mi-ar plăcea ca sora mea mai mică să plece cu un bărbat care ar putea-o părăsi. Atunci, de ce ne purtăm ca fluturii? Chiar și cînd sînt cu o prietenă, atenția mea hoinărește neîncetat în jur. Acest neastîmpăr nu-mi aduce nici o bucurie! Așa că mă hotărîsc să mă potolesc, încercînd să mă bucur de prietenie și de dragoste fără sex.

M-am săturat de profesorii de la Universitate, care nu știu ce are și ce nu are importanță. În Academie s-a instaurat un nou tip de sofistică paralizantă, sub eticheta respectabilă a „gîndirii analitice“. Gîndirea analitică te ajută să gîndești limpede și să fii sigur că aceasta este o funcție respectabilă. Dar rămîne pur metodologică sau instrumentală. A gîndi limpede sau nu despre ceva este un aspect. Lucrul despre care gîndești este altceva. E pură obiectivitate. Poți gîndi clar

despre arahide și poți gîndi în mod confuz despre Univers. A deduce că arahidele sînt substratul Universului este o concluzie de-a dreptul neinspirată, dar totuși posibilă în Academia contemporană.

Nu există nimic universal în cunoașterea universitară. Este doar un haos metodic al detaliului... Fiecare își cultivă propriul domeniu privat, fără nici o legătură cu întregul. Noroc că îmi iau masteratul! De îndată sar într-un Packard 1954, direcția Los Angeles via New Orleans. Îmi place să călătoresc; viața este din nou distracție, amuzament; mă duc să văd Marele Canion și să înot în Pacific.

Mi-am completat ciclul de experiențe „americane“ pătrunzînd cît am putut de adînc în anti-cultura californiană, atît cît să nu mă rănesc prea tare. Poate că ei aveau răspunsul pe care îl căutam! Un răspuns, știam, exista: îl simțeam în frumusețea lumii, în scrierile înțelepților, în a iubi și a fi iubit, dar, deși îl simțeam, simțeam în același timp cum ceva mă împiedica să devin una cu el. Uneori puteam atinge „acel stadiu“ în clipe de intensă beatitudine. Iar și iar încercam să sfărîm zidul invizibil dintre mine și Realitate, dintre „eu“ și „eu însumi“, dintre mine și unitatea iubirii. Oare nu cumva, noi toți, urmăream același scop? Toți - frați și surori -, încercînd să răzbatem prin egoism și confuzie, să străpungem visele și iluzia, să ne trezim, să fim liberi, să ajungem în punctul de unde să putem privi în jur și spune: „Da, acesta am fost, sînt și voi fi întotdeauna. Lumea se înfiorează de bucuria mea. Eu sînt, tu ești, noi sîntem una.“

În California am ajuns la capătul drumului...

Am făcut tot ce mi-a stat în putință, am fost onest, m-am analizat lucid în termeni psihanalitici și socioeconomici etc. M-am confruntat cu situații, cu alții, cu mine însumi, cu toată deschiderea și dragostea posibile. Am reușit, în cele din urmă, să văd soluția, dar n-am putut să o cuprind. Împărăția pe care o căutam era atît de aproape de mine, dar, totodată, imposibil de atins. Proximitatea de-ne-atins-ului mă ținea în agonie. Știam că răspunsul era în mine. Mă năpusteam spre ușă, dar nu puteam să o deschid. Era epuizant.

Îmi amintesc o seară lingă palisadele Pacificului (Los Angeles), cînd, rătăcit pe plajă ca un vas eșuat, am ingenuncheat spre ocean și spre noaptea care se apropia, murmurînd

mica mea „rugăciune de la Pacific“: „Doamne, dragostea mea, pe Tine Te caut, pe Tine Te vreau, pe Tine Te caut, pe Tine Te vreau. Ajută-mă să Te regăsesc. Voi toți care aveți puterea să mă ajutați, ajutați-mă să-L regăsesc.“⁴

Ei bine, făcusem tot ce-mi stătuse în putere, și știam că nu pot face mai mult. De la stîncile albastre ale Virginiei pînă la colinele împădurite din Boulder Creek (California), împărtășisem temerile și speranțele unei generații de căutători, oameni frumoși, oameni pierduți, mulți dintre ei avansînd pe o linie moartă. Toate drumurile păreau să fi fost bătute; ducînd peste tot și nicăieri. Cine putea să-ți spună: „greșești“, sau, „ai dreptate“? Nimeni nu știa. Nici eu nu știam ce să mai fac; scriam, în Berkeley:

„Nici aici
Nici acolo,
Ci adormit înlăuntrul meu
Este lucrul pe care-l caut, și totuși, ca să-l trezesc,
Să rămîn, să plec?
O, Preaiubitule, eliberează-mă din orbire.“

În Berkeley am primit de la un prieten indian - un băiat foarte isteț și drăguț - adresa unei persoane care locuia lingă Londra. El mi-a spus: „Ea este cu adevărat o Mamă și este Divină. Ea s-a încarnat de mai multe ori în trecut și statuile ce i-au fost închinete sînt peste tot în lume. Este Avatarul promis și este aici pentru emanciparea noastră. O, nu-ți poți închipui... ar trebui s-o întâlnești.“

- Dar, Rajesh, cum poți să spui una ca asta?

- Poți simți, Grégoire, cu adevărat poți să simți asta. Poți simți extraordinara energie pe care o emană, ca niște vibrații, și asta îți modifică starea conștiinței!“

Am știut să-mi stăpinesc atunci emoțiile și mentalul față de o asemenea afirmație, aparent nebunească; numai pe experiență te poți baza. „Deci, mi-am spus, poate că e așa, poate că nu. Să vedem.“ Totuși gîndurile și sentimentele nu-mi erau tocmai liniștite. Pe de o parte, enormitatea afirmației prietenului meu făcea foarte dificil de acceptat ipoteza că ar

⁴ „Mon Seigneur, mon amour, c'est Vous que je cherche, c'est Vous que je veux, c'est Toi que je cherche, c'est Toi que je veux. Aide-moi a Te rejoindre. Vous tous qui avez le pouvoir de m'aider, aidez-moi a Le rejoindre.“

putea avea dreptate. Am așteptat cu toții atîta timp! Este aproape de neconceput să credem că, în sfîrșit, o încarnare divină trăiește neștiută în această lume, pregătindu-i mîntuirea. Pe de altă parte, semnele timpului indicau un fenomen incredibil și iminent totodată. Ne aflam printre falșii profeți ai ultimelor zile prevestite de Iisus, într-o conjunctură saturată de spiritism, droguri, aberații sexuale etc., toate demonstrînd disoluția socială. În țările dezvoltate, tehnologia scăpase de sub control. În țările în curs de dezvoltare, mizeria teribilă nu mai putea fi controlată; supraviețuirea fizică a omenirii apărea într-o perspectivă sumbră. Dacă scena lumii trebuia pregătită pentru venirea Supremului Mintuitor, momentul sosise cu siguranță.

Am început să fiu atras de ideea unei întîlniri cu învățătorul prietenului meu. „Dacă este așa, ce mai caut aici?” Mi-am împachetat lucrurile și am plecat spre Chicago. Am zburat spre coasta de est și de acolo spre Londra, unde locuia Shri Mataji. Ultimele rînduri scrise în SUA trădează speranțe pline de bucurie.

„Manifestă lucrul spre care năzuiesc
Ajută-mă
Să Te las
Să mă iei
De mînă.”

* * *

„Puterea care stăpînește puterile este dragostea.”

* * *

„Marea aventură, călătoria fantastică, drumul necunoscut.”

* * *

Cînd privesc înapoi la acești douăzeci și cinci de ani,⁵ trebuie să recunosc că am fost extrem de norocos. N-am fost nici mîncat de lei, nici înjunghiat, nici lovit cu pietre. N-a trebuit să beau otravă precum Socrate și n-am fost silit să iau trenul

⁵ Vîrsta la care autorul a întîlnit-o pe Shri Mataji Nirmala Devi. (n.ed.).

spre Siberia. M-a mîngîiat mai ales gîndul că nu eram nici măcar foarte original în căutarea mea: căutam răspunsul la aceleași întrebări ce fuseseră dezbătute de atîția călugări, regi, poeți, filozofi, nebuni și sfinți. Aceleași polemici răsuna-seră în salonul faraonului, la curtea lui Akbar de la Fathepur Sikri, în chiliile budiștilor sau în mînăstirile cisterciene. Într-adevăr, întrebări foarte vechi... Astăzi, ca și ieri, ele stau în miezul evoluției gîndirii și societății.

Există vreun răspuns? Poate *Răspunsul* fi găsit? Am fost plin de speranță, disperat, cinic... Pînă în ziua cînd am întîlnit cea mai plină de farmec, impresionantă și misterioasă superființă umană: Shri Mataji Nirmala Devi.

PARTEA A DOUA

SAHAJA YOGA
O DESCOPERIRE FĂRĂ PRECEDENT

„Noua revoluție în conștiință trebuie să se producă, altfel toate realizările umane ar fi lipsite de sens. Ar fi ca și cum ați pregăti decorațiunile electrice pentru nuntă fără să aveți curent. Dar când lumina va fi aprinsă, veți vedea Mirele și Mireasa.”

Shri Mataji Nirmala Devi

Capitolul 1

Între noi, cititorule

„(...) Își dau întâlnire într-un loc înalt cei care se aseamănă fără să se cunoască. Locul înalt este semnul unei recunoașteri atât de adânci, încât el face de prisos orice cunoaștere prealabilă. Cei chemați într-acolo vin de dinaintea oricărei istorii prezente, vin de dincolo de un loc anumit, vin de dincolo de chipul, de vocea și de vârsta lor.“

Gabriel Liiceanu, *Epistolar*

Intelectualul mediu are un gust vădit pentru afirmații voalate și s-ar putea simți deranjat să fie confruntat cu cuvinte mari precum Evoluție Universală, Cosmos, Om, Destin, Realizarea Sinelui, Dumnezeu, Diavol. El ar putea fi mirat și de ciudata îndrăzneală a autorului de a le folosi. Mai mult, ceea ce urmează a fi relevat despre Shri Mataji, Sahaja Yoga și conștiința colectivă poate apărea atât de incredibil, încât și cel mai bine intenționat cititor l-ar putea cataloga pe autorul acestei cărți drept un specimen impertinent din aceea categorie - pe bună dreptate dezagreată - a oamenilor care scriu despre lucruri pe care nu le cunosc. Dar dacă, de dragul imparțialității, am presupune că sînteți pregătiți să luați în considerație ipoteza potrivit căreia autorul ar putea să știe despre ce vorbește, atunci se ridică o întrebare-enigmă: ce fel de oameni ar putea vorbi despre Împărăția lui Dumnezeu în cunoștință de cauză?

Nu voi ocoli cuvinte precum Destin și Dumnezeu, pentru că aceste puternice simboluri verbale exprimă chiar esența problematicii acestei cărți. În ceea ce privește întinderea cunoașterii mele, aș cita, deocamdată, din *Kena Upanishad*:

„Nu pot să spun că-L cunosc pe Brahman întru totul, nu pot nici să spun că nu-L cunosc. Îl cunoaște mai bine acela dintre noi care înțelege spiritul cuvintelor: nu știu nici că nu-L cunosc.“

Considerîndu-vă a fi un căutător, ar trebui să fiți pregătit și pentru a investiga posibilitatea concretă de a experimenta împlinirea Căutării, atunci cînd această posibilitate se materializează. Cum aş putea să vă împărtășesc experiența mea? O carte rămîne o destul de banală unealtă în acest scop, și totuși, nu am un alt mijloc la îndemînă pentru a vă întîlni. De ce vreau să vă întîlnesc? Cred că dimensiunea reală a bucuriei se împlinește în gestul împărtășirii. Am scris această carte nu neapărat pentru a fi crezută, ci pentru ca experiența în sine să poată fi înțeleasă. Ea este o invitație către *experiment*. În ciuda imensei căutări și a mistuitoarei nevoi de a mă cunoaște pe mine însumi, preocuparea cea mai profundă pe care am resimțit-o întotdeauna nu a fost pentru propria mea evoluție, ci pentru emanciparea tuturor căutătorilor cu adevărat pasionați. Iar epoca ce mijeste la orizont este una a înțelegerii colective a sensului existenței; această carte nu este decît un prim modest omagiu adus acestei noi înțelegeri. Dar procesul înțelegerii nu este pur mecanic, iar credința oarbă reprezintă, de fapt, un obstacol în calea realizării lui. Dobîndind Cunoașterea Sine-lui, individul realizează că atît credința, cît și necredința sînt două fațete ale egoului individual, în încercarea sa de a eluda adevărul.

Înainte de toate, oricare ar fi adevărul, el „este” prin însăși natura sa, indiferent dacă noi sîntem sau nu capabili să îl cuprindem. Adevărul este adevăr, *in se et per se*, perfect susținut în sine și complet: dacă undeva în lume există un peisaj, să spunem, care cuprinde un rîu și un arbore, acel peisaj există indiferent dacă noi îl putem vedea sau nu. De fapt, adevărul este ceea-ce-este-ceea-ce-există, este iradierea existenței. Dar, problema pusă deseori în discuție este următoarea: dacă există undeva un rîu și un arbore, pe care eu nu le văd, atunci eu nu știu de existența lor: s-ar putea foarte bine ca ele să existe *în sine*, dar nu există *pentru mine*, și, din moment ce nu există pentru mine, din punctul meu de vedere, ele nu există. Afirmatia „există un rîu și un arbore” este adevărată în sine, dar nu este adevărată pentru mine, și, dacă nu este adevărată pentru mine, cum pot accepta eu că ea este adevărată în sine? *Următorul pas, nerecomandabil, este acela de a afirma că, din moment ce nu este adevărată pentru mine, nu este deloc adevărată. Această*

greșeală esențială a fost deseori comisă de pozitiviști. În treacăt fie spus, ea este expresia unei erori clasice de logică, exprimată prin sofismul generalizării: „Ceea ce eu percep există. Deci, eu percep ceea ce există. Prin urmare, ceea ce nu este perceput de mine, nu există.” Aceasta este iluzia tipică a opticii intelectuale, acceptată de gîndirea contemporană. Spiritul de fair-play ne-ar cere să adăugăm la sfîrșitul ultimei fraze: „pentru mine”. Știu că gînditorii rezonabili și onești sînt conștienți de aceasta.

Acest „pentru mine” schimbă complet situația și permite inteligenței discriminatorii să meargă mai departe în afirmarea propriilor coordonate cognitive.

Inteligența discriminatorie afirmă: „Foarte bine, eu nu văd rîul și arborele, dar asta nu înseamnă că ele nu există, înseamnă doar că eu nu știu dacă ele există sau nu.” Acesta a fost stadiul atins de Kant în *Critica rațiunii pure* și poziția pe care au apărat-o Socrate, Buddha și Lao Zi: „Să știi ceea ce știi și să știi ceea ce nu știi, să știi că știi ceea ce știi și că nu știi ceea ce nu știi.” La urma urmei, este vorba de înțelepciune convențională. Implicațiile logice și imediate ale acestei poziții apar în următoarea afirmație: Cu adevărat am să vă povestesc despre rîul în care curge Apa Vieții și despre Arborele Vieții, care este Calea maiestruasei Kundalini.¹ Dar, foarte probabil, voi n-ați pătruns niciodată în lumea interioară unde toate acestea pot fi întîlnite și, de aceea, nu mă puteți crede; nici nu ar trebui! N-ar trebui, totuși, nici să-mi respingeți afirmația; cum ați putea? Voi n-ați fost în acest loc secret, nu-i așa? Și chiar dacă ați încercat, puteți spune că ați ajuns la destinație? Puteți afirma, cu convingere, că ați găsit acel loc și că acesta este exact așa cum a fost descris de Scripturi?

Prin urmare, iată cum v-ar putea fi de folos această carte: ea v-ar putea sugera că problema merită atenție; v-ați putea decide să porniți spre acest tărîm pentru a vedea cu ochii voștri rîul și arborele, și atunci, veți fi în situația de a crede *în propria experiență*. Este tot ceea ce-mi propun: să încerc să vă conving să pășiți pe calea revelației, căutînd în același timp să vă spun cîte ceva despre direcția corectă.

Toți marii sfinți descriu în interiorul ființei umane o

¹ Energia reziduală de natură divină din interiorul ființei umane, aflată în stare potențială pînă în momentul Realizării Sineului.

grădină magică, bine ascunsă, unde înfloresc florile iubirii lui Dumnezeu. Acolo totul este frumusețe, prospețime, bucurie, inocență și iubire. Acolo se află riul și arborele. Acest Paradis pe care adesea îl credem a fi foarte departe este, de fapt, foarte aproape. Nu-l putem pierde atîta timp cît avem dorința arzătoare de a-l afla. Căutarea este esențială. Încercați să uitați urîtul, truda și osteneala drumului vostru de pînă acum. Zile de speranță și de bucurie se ivesc la orizont.

Shri Mataji ni se adresează:

„Cum aș putea să vă stîrnesc foamea? V-am pregătit o masă gustoasă, dar dacă nu vă este foame, nu veți mânca și veți face nazuri. Cei flămînzi vor cere.“

Vă rog, nu pretindeți că nu vă interesează.

„Cititor fățarnic, prietene, frate“ - sînt cuvintele care deschid cel mai important volum de versuri al lui Baudelaire, îndemnînd cititorul să nu se prefacă a fi detașat de problemele vitale ale existenței. Cu adevărat, Arborele Vieții își are rădăcinile în ființa voastră, este esența dezvoltării spirituale și psihosomatice în fiecare din noi. Fac această afirmație fantastică nu în urma unor ani de îndelungi compilații de scrieri ezoterice, ci ca rod al unei experiențe practice nemijlocite, interioare, pe care aș putea-o numi, simplu, „experiența prezentului“.

Am putea încerca să vizualizăm o linie orizontală între trecut (care este depozitat în zona mentalului numită super-ego) și viitor (aspect guvernat de partea mentalului numită ego). Undeva pe această linie se află un punct imperceptibil, un loc geometric numit *prezent*, care împarte linia în cele două segmente ale trecutului și viitorului. Prezentul este un punct invizibil pe această linie, pentru că nu poate fi cuantificat în unități de timp, precum trecutul (de ex: 1800 î.Cr., 1789 d.Cr.) sau viitorul (de ex: 2006 d.Cr., 2024 d.Cr.); și totuși, paradoxul incomod este că, din punct de vedere uman, numai prezentul există: trecutul nu mai este, iar viitorul nu există încă.

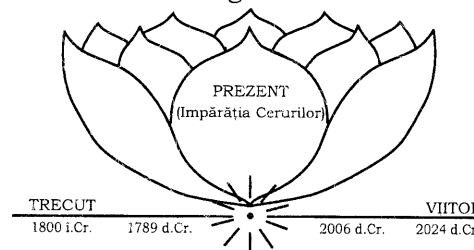
Dacă meditația noastră poate atinge acest punct invizibil (ce corespunde stării fără gînduri), îl va dilata asemenea aerului care umflă un balon, iar viitorul și trecutul vor fi

absorbite în el (vezi Fig. I). Eliberîndu-ne astfel de superego (trecut) și ego (viitor), ne vom putea bucura de intensitatea Prezentului atotpătrunzător. A atinge acest punct invizibil al liniei orizontale este ca și cum am străpunge geometria într-o dimensiune care se deschide dincolo chiar de multidimensionalitate; aici se află Împărăția lui Dumnezeu, grădina miraculoasă; atît de aproape și, totuși, atît de departe. Cum am putea pătrunde în ea?

Așa-numiții scriitori mistici ne spun că Împărăția Cerurilor se află în noi, că Poarta este în noi, Cheia este în noi, Calea este în noi; dar ea trebuie mai întîi curățată.

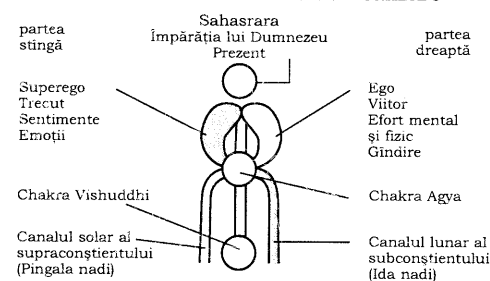
Figura I

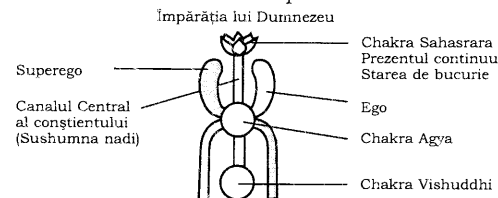
Să încerc să exprim printr-o schiță (vezi Fig. II) peisajul Realizării noastre:

Figura II

A. Creierul uman înainte de Realizare

B. Creierul uman după Realizare

„Împărăția“ este aflată prin pătrunderea energiei Kundalini în cea de-a șaptea chakră (centru subtil psihosomatic) din creștetul capului (chakra Sahasrara). Această chakră a fost descrisă în marea *mandala* a chakrei Shri din *Saundarya Lahari* a lui Adi Shankaracharya. Ea a fost numită „lotusul cu o mie de petale al lui Buddha“.

„Poarta“ este cea de-a șasea chakră (Agya) din drumul lui Kundalini, situată în centrul frunții, numită și „al treilea ochi“; este sălașul lui Iisus Christos, cel care a controlat *buddhi* (intelectul) și care este Buddha (Cel Iluminat). (vezi Fig. III pag. 42).

„Cheia“ porții este atitudinea abandonării, asemenea unui copil; ea vine din chakra inimii (Anahat), sălașul lui Shri Shiva. La ea s-a referit Christos când a spus: „Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu nici un chip nu va intra în ea.“ (Luca 18.17).

„Calea“ este canalul central din șira spinării (Sushumna nadi), numit și Arborele Vieții. Este calea lui Kundalini, energia subtilă de natură divină din om. În acest canal subtil există o breșă. Manifestarea grosieră a acestei breșe în exteriorul măduvei spinării este spațiul dintre plexul solar și nervul vag al sistemului nervos parasimpatic. Atât canalul, cât și chakrele (centrii de energie subtilă de-a lungul lui Sushumna nadi) pot fi contractate sau blocate datorită impurităților acumulate din karme anterioare, posesiuni ale spiritelor, tulburări nervoase etc. Calea trebuie de aceea mai întâi curățată. Dar, așa cum vom arăta mai departe, curățarea nu poate fi făcută de căutător, pentru că atenția sa nu poate atinge domeniul propriului canal Sushumna. Înțelegem acum rolul maestrului (*guru*), al învățătorului spiritual: el este cel ce trebuie să hrănească sămînța vie cu vibrațiile energiei divine care iradiază din ființa sa. Când aceste vibrații penetrează ființa căutătorului, ele umplu breșa din Sushumna, formînd astfel o punte în calea ascensiunii lui Kundalini. Sămînța vie va manifesta Arborele Vieții. Când Kundalini este trezită în mod spontan de vibrațiile gurului, ea înțelege că este invitată de o autentică autoritate divină, cea a unui suflet înalt realizat. Ea urcă și străpunge cele șase chakre (*chakra bhedah*) din canalul central Sushumna.

„Apa Vieții“ este fluxul de vibrații răcoroase emis de Energia Divină Primordială (Adi Shakti). Aceste vibrații au fost denumite în scripturi suflare a Duhului Sfînt,² *pneuma*, de către sfinții părinți greci, fluviul Sfînt Ganga, izvorînd din creștetul capului domnului Shiva. Ele sînt, de asemenea, *Chaitanya* lui Adi Shankaracharya. În momentul Realizării Sinelui, individul poate simți vibrațiile sub forma unei blinde brize răcoroase sau, în funcție de intensitatea lor, ca pe un flux puternic în vârful degetelor, în mîini și, ulterior, în întreaga ființă. Apa Vieții, *amrit* sau ambrozia divină, este percepută ca o revărsare de indescriptibilă beatitudine curgînd din Sahasrara în sistemele nervos central și nervos autonom.

² „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vijîitul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. (...) și toți s-au umplut de Duh Sfînt.“ (Faptele apostolilor 2.1-4). Limbi de foc (Kundalini) au apărut pe fiecare dintre ei. (n.a.).

Capitolul 2

Întîlnire cu Sahaja Yoga

„Zeii nu dăruiesc orbește. Darul lor are un tîlc și cel care îl primește nu poate fi ales întîmplător. El s-a pregătit îndelung să aștepte darul acesta. Și cînd îl primește, nici el nu îl primește orbește.“

Gabriel Liiceanu, *Despre limită*

„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.“

Ioan 8.32

„Cînd măștile sînt îndepărtate, atunci aveți cunoașterea Sinelei, care este cunoașterea lui Dumnezeu. A cunoaște Sinele înseamnă a deveni Sinele, pentru că nu există un al doilea Sine. Deci «a ști» este «a fi». Conștiința este existență.“

Shri Ramana Maharshi

„Ultima limită a corpului nostru - aceea a propriului nostru creier - este pe cale de a fi transgresată.“

„*Homo sui transcendentalis* este pe cale de a se naște. Nu este un oarecare «om nou», ci un om care se naște din nou. Această nouă naștere este o potențialitate înscrisă înlăuntrul ființei noastre.“

Basarab Nicolescu, *Transdisciplinaritatea - Manifest*

Cînd Newton, Rutherford sau Einstein au descoperit acele legi care au adus binecunoscutele revoluții în gîndirea științifică, ei nu făceau decît să dezvăluie cîteva dintre nenumăratele aspecte ale fenomenologiei Energiei, pînă atunci necunoscute. Mai mult, datorită lui Einstein, Heisenberg și Niels Bohr, oamenii de știință contemporani știu că observatorul interacționează cu obiectul observației prin însuși actul observării: situîndu-se în timp și în spațiu, observatorul este el însuși o parte din cosmosul fizic spațiu-timp pe care îl observă. În funcție de sistemul de referință al

observatorului, aceleași fenomene pot fi identificate prin experimente diferite, contradictorii și totodată valide, generând diferite serii de interacțiuni. Aceasta deoarece experimentele fizice dezvăluie numai aspecte specifice ale fenomenelor, și nu totalitatea Realului, iar selecția acestor aspecte depinde de formația specifică a omului de știință. De exemplu, același fenomen din fizică a fost explicat diferit, dar corect, de fizica newtoniană și de teoria relativității a lui Einstein. Dacă așa stau lucrurile, cunoașterea științifică nu poate avea ultimul cuvânt în explicarea naturii Universului. De asemenea, ea reflectă modul în care omul se armonizează ecologiei cosmice globale căreia îi aparține: cunoașterea, descoperirile și interacțiunile rezultante modifică în mod constant relația dintre om și cosmos.

Legi necunoscute ale realității exprimă fenomene care există, dar care nu au intrat încă în câmpul conștiinței umane; astfel, ele reprezintă o cunoaștere potențială. Evoluția conștiinței umane urmează să actualizeze această cunoaștere potențială prin înțelegerea acestor legi; noile descoperiri construiesc o nouă relație a omului cu el însuși și cu lumea; a cunoaște înseamnă a transforma. Omul este în devenire perpetuă, pentru că el năzuiește în permanență să cunoască și să descopere; când legile nou descoperite se adresează domeniului material, omul poate, în cele din urmă, să transforme acest domeniu utilizând aceste legi în folosul său, prin cunoaștere aplicată (de exemplu: gravitația, electricitatea, energia atomică etc.). Când legile aparțin domeniului psihospiritual, cunoașterii însăși, ele produc o transformare interioară. Calitatea percepției noastre este foarte importantă, întrucât ea determină, în consecință, calitatea realității noastre; este domeniul magic al transformării, al creației.

Puterea iubirii lui Dumnezeu este absolut fantastică; ne putem purifica atenția doar îndreptînd-o spre această iubire. Există, într-adevăr, o cunoaștere interioară, despre care Shri Krishna a spus:

„Un singur soare
Iluminează întreaga lume:
Prin cel ce îl cunoaște
Cîmpul de luptă este în întregime iluminat.“

Bhagavad Gita XIII.33

Cunoașterea absolută înseamnă trăire a adevărului viu, acel adevăr care este lumină vie și bucurie vie. Este locul unde ne așteaptă Christos.

Cunoaștere absolută înseamnă transformare absolută; această dimensiune autentic creatoare a epistemologiei își află astăzi cea mai profundă expresie în descoperirea Sahaja Yogăi de către Shri Mataji Nirmala Devi.

„Cunoaște Infinitul și vei deveni infinit.“ Mulți dintre noi cunosc acest mesaj de esență al înțelepciunii antice și îl acceptă. Dar cum îl putem experimenta? Ne va lua o secundă sau o sută de vieți? Cum se întâmplă? Putem răspunde acestor întrebări doar prin experiență concretă, și nu prin speculații verbale. Toate speculațiile posibile despre alchimia interioară a conștiinței au fost deja propuse de căutătorii din trecut. Dacă există vreun adevăr în ele, fie ca el să se manifeste. Dacă transformarea este posibilă, fie ca ea să se producă.

Începutul lui august, 1975. Avionul a decolat de pe Aeroportul Internațional din Philadelphia. În două ore voi ateriza la Heathrow. Citesc *Cele două turnuri* de Tolkien, pentru că sînt prea agitat ca să pot dormi. Sînt trist că-mi las departe prietenii, dar atenția mi se îndreaptă deja asupra întîlnirii cu Shri Mataji.

Îmi voi aminti multă vreme prima călătorie de la Gara Victoria spre Oxted (Surrey), unde locuia Shri Mataji. Stau într-un vagon de clasa a II-a, într-unul din acele drăguțe trenulețe britanice, gîndind, pe jumătate speriat, pe jumătate amuzat: „Hei, Greg, s-ar putea să fii pe punctul de a descoperi Graalul în cochetul tău trenuleț galben și albastru, ori ai să dai din nou de bucluc. Oricum, ea părea foarte drăguță la telefon.“ Trenul ajunge la Oxted. Simt cîteva bătăi de inimă mai repezi, dar sînt mai mult emoționat decît tulburat. Cineva mă așteaptă la gară; pare un om obișnuit. Străbatem pe jos un peisaj încîntător și liniștit de țară. Sun, ușa se deschide. Shri Mataji apare în hol. „Mes hommages, Madame...“ - îi transmit omagiile mele. Cumpărasem flori din Gara Victoria.

Ceea ce se întâmplă cu mine încă din primele clipe ale întîlnirii este oarecum stupefiant. În doar cîteva minute am sentimentul că sînt descifrat de cineva care mă face să mă simt „înapoi acasă“ sau asemenea „fiului risipitor reîntors“.

Sînt întîmpinat de o persoană înzestrată cu o bunătate, o simplitate și o dragoste absolute. Este atît de dificil să exprimi aceste sentimente. Nu o cunosc pe Shri Mataji și, totuși, o cunosc... Pentru prima oară după multă, multă vreme, mă simt complet relaxat și încep să discut cu ea cu toată încrederea și simplitatea.

Mă întrebă despre familie, despre sănătate și de ce nu port maieu pe sub cămașă, fiindcă s-ar putea să răcesc. Îi răspund. Îi spun de asemenea că am căutat ceva, adevărul, cred... dar că nu l-am găsit și sînt obosit. Zîmbește. Îmi spune zîbind: „Va trebui să te pun la încercare.“ Izbucnesc în rîs: „Oh, puteți să mă încercați.“ - „Cum a fost călătoria?“ - „A fost bine.“ Servim cîte o ceașcă de ceai. Vocea ei e dulce, tandră. Simt că este absolut sinceră. Mă simt învăluit într-o dragoste adîncă, liniștitoare, maternă; și încep să-mi placă foarte mult. Totul este atît de simplu. Totul va fi bine. Este foarte liniște în casă. Cîteva raze de soare pătrund pe fereastră. Îmi spune că mă cunoaște. Știu asta. Mă cunoaște: e ciudat și surprinzător deopotrivă. Ceva renaște în mine, ceva aproape uitat: propria mea bunătate, propria mea demnitate. Sînt atît de fericit. Pacea se așterne în mine. Cine ești, Shri Mataji? Ea poartă un sari alb.

Nu am stat de vorbă ore în șir. După cîtva timp am intrat într-o nouă stare de conștiință, în singurul mod pe care inteligența mea îl putea accepta: știam că mintea mea limitată nu ar putea cuprinde Realitatea, dar că Realitatea ar trebui s-o cuprindă. Cam așa s-a și întîmplat...

Shri Mataji mă roagă să mă așez și să întind mîinile spre ea. Mi se pare că intră într-o concentrare adîncă și face chiar cîteva mișcări cu mîinile, ca și cum ar încerca să ridice ceva de la nivelul ombilicului meu pînă în creștetul capului. Alte gesturi îmi sugerează că ține în mîini un fel de arme invizibile sau îmi amintesc de pozițiile rituale ale unor statui din vechime. O fixează atent cu privirea. Este nespus de frumoasă, exprimă multă simplitate și blîndețe, are o strălucire inexplicabilă de maiestuoasă interioară. După puțin timp, încep să simt un fel de briză răcoroasă curgîndu-mi în palme, ca un flux. Simt briza mîngîindu-mi palmele, în ciuda scepticismului meu. Cu siguranță că atunci nu mi-am amintit că unul dintre cuvintele prin care sfinții părinți denumeau Duhul Sfînt este *pneuma*, adică „suflu“. Nu m-am gîndit nici la

Chaitanya Lahari, la Apa Vieții sau la Gange. Pur și simplu nu înțelegeam deloc ce se petrecea, dar simțeam că ceva se întîmplă... Lucrul în sine era chiar interesant, cu atît mai mult cu cît începeam să percep senzații precise în corp, de-a lungul șirei spinării, ca și cum părți din corpul meu, necunoscute pînă atunci, erau trezite la viață. Mai năucitor era faptul că Shri Mataji părea să știe exact ce se întîmplă: „Este în chakra inimii.“ Da, într-adevăr, simt ceva în piept. Shri Mataji își îndreaptă mîna spre spatele meu, în zona inimii și, după puțin timp, durerea dispare... Reapare la baza gîtului: „Este în Vishuddhi chakra“, îmi spune zîbind; din nou pune un anumit deget pe vertebra proeminentă de la baza gîtului. Încep să lăcrimez și simt o arsură pe frunte. Acolo îmi aplică *tika* sau pudra roșie cu care femeile indiene își ornează fruntea, în locul presupus a fi „al treilea ochi“. Îmi explică: „Această *tika* este vibrată și va ajuta la dispersarea vibrațiilor negative care îți blochează acum chakra Agnyā.“ Cînd ajunge la această chakră îmi spune: „Gîndește-te la Christos și la faptul că El s-a sacrificat pentru emanciparea omenirii.“ Încet - încet, presiunea de pe fruntea mea dispare și o senzație de ușurare, de luciditate profundă îi ia locul, o senzație foarte delicată și plăcută. Pe măsură ce tensiunea din cap se dizolvă, intru într-o relaxare profundă și simt că sînt absolut liniștit, dar pe deplin conștient. Îmi simt ochii puțin grei și îi închid. Îi deschid din nou, o privesc pe Shri Mataji și fascinația mea crește, asemenea unui copil ce pătrunde într-un tărîm de basm. Uneori întrevăd în străfulgerări fugare un fel de praf auriu rotindu-se în jurul ei. Văd, de asemenea, foarte clar, nu știu cum să explic, diferite personalități în expresia feței ei, în timp ce-mi vorbește. Văd o doamnă, o Madonă iradiind dragoste și compasiune. Ochii săi exprimă o asemenea profunzime a cunoașterii, o dragoste atît de vie și de puternică, încît sînt năucit, încercînd să absorb cît mai mult și să mă umplu de acea dragoste. Văd și o tînără nespus de frumoasă, adorabilă, ce rîde ca o fetiță (și ochii-i rîd deopotrivă). Dar rîsul ei răsună ca vibrația Puterii însăși. Apoi, o altă tînără, cu o expresie de dezgust pe chip, ca și cum încarnarea purității absolute ar trebui să privească un lucru murdar, josnic. Shri Mataji îmi vorbește. Cu o voce blîndă, plină de dragoste, îmi explică: „Kundalini este propria ta mamă. Ea a fost cu tine în încarnările precedente.

Chiar atunci cînd nu este activă, ea este conștientă de faptele tale trecute, este martora faptelor tale, bune sau rele.“ Mi se face frică. Ea continuă gînditoare: „Ai făcut greșeli, chakrele sînt afectate; va lua ceva timp să le vindeci.“ Apoi observă că devin din ce în ce mai agitat și mă liniștește: „Nu-ți face griji. Totul va fi bine.“ Această afirmație poartă în ea atîta dragoste maternă, încît teama dispare. Camera e învăluită într-o lumină aurie, mișcătoare, sau cel puțin așa apare ea pupilelor mele dilatate; mă simt învăluit de o energie a bucuriei avînd ca esență liniștea. Shri Mataji spune: „Kundalini s-a ridicat; sistemul nervos parasimpatic a fost activat. Nu trebuie să faci nimic. Procesul celei de-a doua nașteri este *sahaj*, spontan.“ Sînt încîntat că nu trebuie să depun vreun efort mental, pentru că, dacă trebuie doar să mă relaxez și să rămîn alert, evit pericolul sugestiei și auto-sugestiei. Pe de altă parte, mă simt stînjinit să asist la „ceva“ ce mi se întîmplă, care este în același timp și evident, și în afara controlului meu. Totuși, nu sînt în stare de hipnoză, pentru că intelectul poate argumenta, și chiar o face: „Asta să fie? Asta să fie oare? Cine este persoana din fața mea, care acționează ca un catalizator al unor energii necunoscute mie, energii pe care le simt pătrunzînd în corp ca niște unde vibratorii? Dar karma mea? A fost ea distrusă? Cît va dura această stare de beatitudine?“ Deodată realizez că aceste vibrații au efect și asupra conștiinței mele; intru treptat într-o nouă dimensiune, în care totul în cameră începe să se schimbe și, totuși, rămîne la fel; o tăcere maiestuoasă crește în mine. Zgomotele minții dispar: este ca și cum ceva mai real și mai intens se dezvăluie în realitatea mea deja manifestată; aerul, perdelele galbene și masa: ceva simplu și esențial, exact lucrul după care tinjeam de atîta vreme. Simplu. Direct. Imediat. Evident. Binecuvîntat. Ceva numit Realitate. Această Realitate pe care am încercat în van s-o cuprind, mă cuprinde încet, cu blîndețe. Dar... asta e un pic prea mult! Nu pot să cred că am atins țelul unei căutări atît de intense și de îndelungate. Mi se face somn... Și, cu binecuvîntarea lui Shri Mataji, mă retrag.

Cînd mă trezesc, mă așteaptă o delicioasă cină indiană și, trebuie să recunosc, degustarea ei mă acaparează întru totul. Shri Mataji mă privește și simt în ochii ei multă compasiune. Pare îngrijorată de starea mea. Sînt asemenea unui copilăș

a cărui bucurie supremă este să aibă întreaga atenție a mamei. „Sînt liberă cîteva zile, mi-a spus, de ce n-ai rămîne mai mult? În cazul tău va lua ceva timp pînă să te stabilizezi; așa cum ești, nu ești deloc bine.“ Știam, desigur, că sînt bolnav și că mersesem cam departe pe cărările greșite ale unei căutări rătăcite.

În zilele următoare descopăr, într-adevăr, că starea mea nu este prea strălucită. Uneori simt vibrațiile, alteori nu; simt dureri în diferite părți ale corpului; mintea devine din nou agitată. Shri Mataji continuă să lucreze vibratoriu pe mine. Se întîmplă să intru în stări de beatitudine și apoi să alunec înapoi în confuzie. La un moment dat, sătul de mine, îi spun că mă tem că sînt inutil și fără șanse de salvare. Atunci mă întreabă: „Cum te simți acum?“ și, chiar în acea clipă, simt că mă dizolv într-o indescriptibilă senzație de beatitudine care-mi cuprinde întregul corp și închid ochii. După cîteva momente, îmi spune cu blîndețe: „Cred că n-ar trebui să disperi.“ Dar, vai, beatitudinea s-a dus! Sînt stupefiat de această experiență, care îmi demonstrează că Shri Mataji are un control absolut asupra fenomenelor de tip energie-conștiință. Dacă o dorește, poate să mă ridice în al nouălea cer într-o clipită; este absolut uluitor! Atunci, poate că toată această strădanie, luptă, este pentru ca eu să-mi curăț singur instrumentul. Accept ideea, o consider corectă. Corespunde concepției mele despre libertatea umană și, într-un fel, particip și eu la proces.

Așadar, cînd Kundalini se ridică, obțin informații vibratorii surprinzătoare; undele răcoroase ce vin în palmele mele atunci cînd le întind spre Shri Mataji generează diferite senzații în anumite degete și părți ale mîinii. Deseori senzațiile din degete corespund unor senzații în corp și ajung să descopăr că fiecare deget și parte a mîinii corespunde unui anumit centru psihosomatic (chakra) din corp. Diversele senzații, arsuri sau dureri ușoare par să indice probleme psihice sau fizice; veți putea realiza mai bine dimensiunea reală a acestei experiențe dacă voi adăuga faptul că ajung să receptez deopotrivă această informație senzorială și de la alte persoane.

Într-adevăr, în zilele următoare, plimbîndu-mă prin Hyde Park sau prin Holland Park, făcînd cumpărături la Londra, luînd trenul din Gara Victoria ca s-o întîlnesc pe Shri Mataji,

îmi dau seama că senzațiile localizate, fie în degete, fie în diverse părți ale corpului unde se află chakrele, corespund uneori unui gând, alteori vecinătății unor persoane. Alteori le simt pur și simplu, fără să știu de unde provin. Descopăr că simt în corpul meu chakrele altor persoane atunci când îmi pun atenția pe ele. Și viceversa, servitorul lui Shri Mataji, care este un suflet realizat, când își întinde palmele spre mine, știe exact care chakre îmi sînt afectate; la început sînt puțin stînjinit! Shri Mataji îmi explică: „Aceasta este conștiința colectivă. Ești conștient atît de centrul tău, cît și de al celorlalți.“

Îmi amintesc nenumărate astfel de cazuri. De pildă, la un program cu sahaja yoghinii din Londra, încercăm să ridicăm energia Kundalini unui medic indian. Simt o durere în degetul corespunzător chakrei Agya; omul este uimit și ne confirmă că ochiul drept îi este slăbit. În altă zi, telefoniez unui prieten care are probleme cu inima și imediat simt o durere în partea stîngă a chakrei inimii. Acestea sînt exemple foarte simple, dar, desigur, informația furnizată de vibrații nu se referă numai la problemele fizice. Devin conectat prin vibrații atît cu propriul meu instrument psihosomatic de percepție, cît și cu cele ale persoanelor din jurul meu. Când mă confrunt cu vibrații „negative“ (percepute ca arsuri sau ca dureri), propriile mele vibrații reacționează spontan împotriva lor.

Sînt supărat pentru că, evident, starea mea nu este prea grozavă. Sistemul meu a fost afectat de greșelile comise. Simt totuși, într-un fel, că înțeleg de ce le-am comis. Simt că m-am purtat ca un băiețel obraznic, care s-a furișat din casă pentru a se juca în noroi și a atrage atenția mamei sale. Acum această atenție atît de dorită este asupra mea și mă bucur din toată ființa.

Atîta timp cît am locuit în casa ei am fost în același timp stînjinit și exaltat. Realizăm că găsiserăm, în sfîrșit, ceea ce căutasem: un instrument cognitiv care să nu aibă a face cu drogurile și cu nimic altceva contrafăcut sau artificial, un instrument interior al conștiinței care să nu excludă nici o parte din mine, dar care să integreze toate aceste părți într-o sinteză superioară, în acea sinteză pe care au căutat-o toți filozofii tuturor timpurilor. Aceasta era descoperirea epistemologică, revelația secretului, Mutația.

Apoi, o reacție paradoxală a apărut în mintea care fusese

lăsată liberă să contemple și să evalueze întregul proces: căutînd de atîta timp, nu-mi venea să cred că ajunsesem cu adevărat la destinație: „E prea frumos să fie adevărat! De ce să mi se întîmple tocmai mie?“

Am fost uluit să mă confrunt cu o dificultate aparte, cu care, cred, se vor confrunta și alți intelectuali din generația mea. Ne-am format cu toții obiceiul de a căuta, de a ne întreba, de a alerga veșnic în căutarea a „ceva“ și, mai presus de toate, de a analiza, într-o asemenea măsură, încît am făcut din asta un model de viață. Într-o stare de mobilitate constantă, mintea noastră cercetează în stînga și-n dreapta; nu putem renunța la „Căutare“ și la atracția magnetică a statutului ei mitic. Într-un fel, putem spune că respingînd atîtea lucruri ca neadevărate, am putea fi tentați să nu luăm în seamă nici Adevărul, pentru simplul fapt că nu putem sesiza diferența. Iar egoul unui intelectual încearcă mereu să suprimă sensibilitatea spirituală; el atîrnă ca o cortină între „mine“ și „Sinele meu“; el vrea să pulverizeze continuu un nor axfisiant de murmure, îndoeli, întrebări, procese mentale întortocheate, prejudecăți și stupidități. M-am saturat pînă peste cap de meschinăria și de stupiditatea propriului meu ego! Deși știu că mă aflu în fața Adevărului, nu mă pot identifica cu el; într-un fel, îl resping! Din cauza acestei negativități a egoului meu, mă număr printre cei care își stabilizează foarte încet Realizarea Sinelui.

În primele zile ale întîlnirii mele cu Sahaja Yoga, în casa lui Shri Mataji sau plimbîndu-mă prin Surrey, mintea îmi este încă foarte agitată: nu știu cum să accept, cum să las lucrurile să mi se întîmple, cum să fiu relaxat; vreau să înțeleg și să controlez tot ceea ce mi se întîmplă, dar nu sînt în stare să o fac. Valuri de întrebări se ridică, unul după altul: „Dacă este așa, asta înseamnă răsăritul Epocii de Aur! Dar cum vom ajunge la toți căutătorii? Ei toți trebuie să afle. Cum vor accepta? Vor fi ei capabili să renunțe la stilul lor greșit de viață? Vom reuși?“ În răstimpuri, sistemul meu nervos simpatic o ia razna. În capul meu se dă o luptă, căci mintea mea plină de condiționări nu se poate raporta la ceea ce i s-a întîmplat; nu știu să stăpînesc armăsarul minții (ego și superego). Dar, în cele din urmă, revin la experiența stării fără gânduri, mai întîi doar pentru cîteva secunde, apoi, după cîteva zile, din ce în ce mai des și pentru perioade mai lungi.

În această stare, mă cufund într-o liniște intensă pe care aș putea-o descrie doar prin cuvântul „beatitudine“. Toate zgomotele, temerile și spaimele minții sînt înghițite de această intensitate interioară a ființei. Sînt acolo, fără prezent sau trecut, fără atracții sau repulsii. Mă simt mult mai aproape de adevărata mea identitate; o lume, o realitate foarte veche se trezește în mine. Relația mea cu lumea din afară devine aceea a unui martor, care pur și simplu vede lucrurile așa cum sînt. Dar apoi, din nou, norii întunecă azurul. Tot timpul, cu o răbdare uluitoare, Shri Mataji îmi explică modul în care lucrează Energia Divină, Geneza cosmosului, istoria încarnărilor divine. Cu o limpezime extraordinară ea descrie momentul evoluției în care ne aflăm și alternativele ce ne stau în față. Încremenesc ascultînd-o. Cuvintele curg ca un torent scinteietor de înțelepciune, inteligență și cunoaștere. Shri Mataji îmi răspunde pe rînd și întrebărilor personale, arătîndu-mi care îmi sînt problemele și de ce au apărut ele. Știe totul despre condiționările minților noastre, despre epoca modernă și problemele ei. Mintea mea este în extaz! Intellectul meu este fascinat!

Mă gîndesc la Shri Mataji cu o smerenie ce vine dintr-un imens respect. Am avut din nou viziunea cîtorva dintre aspectele sale. Într-o seară, stătea pe un fotoliu din sufragerie; purta un sari alb cu ornamente roșii. Strălucitoarea noapte negru-albăstruie a părului îi cădea pe umeri. A închis ochii. Chipul pe care îl contemplam odihnindu-se în propria lui divinitate, o figură cosmică atotputernică, nu era nici al unui bărbat, nici al unei femei, nu avea vîrstă. M-am întrebat unde era Shri Mataji și m-am umplut de conștiința infinității tăcute a spațiilor galactice.

Celălalt moment s-a petrecut cu o zi înainte să părăsesc Marea Britanie. Eram deprimat să plec și mintea îmi era tulburată, pentru că „umbrele“ pe care tocmai le alungasem se luptau în capul meu pentru a-și menține dominația.

Shri Mataji s-a săturat de ele și îmi oferă spectacolul unei viziuni înfricoșătoare, terifiante și totodată de o desăvîrșită frumusețe divină. Stă din nou așezată. Nori alb-aurii, asemenea unor aure, ies din corpul ei. Atmosfera din încăperea palpită de energie. Chipul îi este însufletit de strălucirea unei aureole interioare. Devine albă precum zăpada în razele soarelui. Ochii ei pătrunzători mă analizează. Expresia pe care o contemplan cu venerație este cea a unui

vultur regal. Mi-e teamă, îmi plec ochii spre covor. Tumulul din mintea mea a dispărut. Pacea se așterne. În ziua următoare, cînd plec, mintea îmi este liniștită, gîndurile nu mă mai chinuie.

Îmi amintesc de această săptămînă binecuvîntată ca de cea mai uluitoare și mai fantastică perioadă din viața mea, o perioadă a celor mai surprinzătoare revelații și descoperiri, toate scăldate într-o atmosferă copleșitoare de tandrețe și dragoste maternă. Un timp absolut binecuvîntat. În răstimpuri, pacea era copleșitoare. De exemplu, la un moment dat mi-a cerut să privesc o pictură fără să gîndesc. Am reușit și am simțit bucuria din inima artistului curgînd în mine ca o briză răcoroasă. M-am înflorat. Calitatea liniștii percepute în astfel de situații poate fi ilustrată prin următorul comentariu al lui Shri Mataji: „Cînd apele lacului minții sînt liniștite, el reflectă frumusețea peisajului și bucuria netulburată a Creatorului.“ Totuși, de multe ori, eram sătul de mine însumi, deprimat de slăbiciunea minții mele agitate și de incapacitatea ei de a se identifica o dată pentru totdeauna cu Adevărul pe care îl putea contempla.

Astăzi pot să explic mai bine ce s-a întîmplat în timpul primei mele întîlniri cu Shri Mataji Nirmala Devi.

În Sahaja Yoga, momentul Realizării Sinelui înseamnă atingerea instantanee a stării de beatitudine absolută pentru sfîntul care s-a pregătit timp de mii de ani de reîncarnări succesive. Dar cineva care face acest salt dintr-un stadiu mai puțin evoluat, va avea, desigur, o percepție diferită a experienței. Va avea nevoie de mult mai mult timp pentru a înțelege măreția acestui eveniment, pentru a se purifica de condiționările acumulate. Alții, care își distrug instrumentul interior prin vieți dezechilibrate, prin droguri, prin libertinaj sexual etc., pot avea probleme încă și mai mari și evoluția lor spre noua stare de conștiință poate fi mai lentă. Acesta a fost, în mare măsură, cazul meu. Vreme de doi ani n-am putut păstra conștiința fără gînduri decît pentru foarte puțin timp. Uneori oamenii obțin cu greu Realizarea și trebuie să lucreze asupra lor cu hotărîre pentru a-și consolida starea. Sahaja Yoga ne învață cum să facem asta. Cei care și-au deteriorat chakrele trebuie să aibă răbdare. Shri Mataji ne spune: „Kundalini așteaptă răbdătoare timpul manifestării ei. Asemenea unei mame, ea nu vă va pricinui niciodată vreun rău.

Cu dragoste și grijă vă va vindeca mai întâi corpul fizic și vă va corecta chakrele." Kundalini nu își forțează trecerea prin chakrele bolnave. Ar trebui să înțelegem delicatețea și ritmul evoluției care transformă treptat conștiința noastră. Întrucât procesul este spontan și natural, el se manifestă în concordanță cu starea subiectului. Un aspect al Sahaja Yogăi care-mi impune un imens respect este faptul că această formă de yoga îți lasă deplina libertate: nu te propulsează forțat într-o stare de percepție copleșitoare.

Metoda lui Shri Mataji este spontană și lipsită de efort. Lipsită de efort în sensul că mintea aspirantului (*sadhaka*) trebuie doar să se relaxeze în timpul exercițiului, evitând efortul, autosugestia și gândirea, rămânând deschisă și perfect lucidă pentru a constata veridicitatea experimentului. Experiența în sine nu poate fi confundată cu sugestia sau cu posesiunea vreunui spirit, tocmai pentru că poate fi urmărită în mod lucid de propria noastră minte, în timp ce realitatea ei va fi atestată de senzațiile corpului. Shri Mataji explică lipsa de efort în Sahaja Yoga: „*Tot ceea ce este esențial, vital, este lipsit de efort; de exemplu, respirația trebuie să fie extrem de simplă și de firească. De aceea Realizarea Sinelui are loc fără efort.*” În mod spontan Kundalini se ridică în prezența fizică a lui Shri Mataji sau când este trezită de vibrațiile sale.

În orice moment un sahaia yoghin acționează asemenea unui agent liber, avînd marele avantaj că discernămintul sporit și conștiința vibratorie îl ajută enorm să evalueze corect termenii alternativelor și să facă alegeri corecte din punct de vedere etic. Această libertate explică unele dificultăți cu care ne-am putea confrunta unii dintre noi după Realizare, dar ne conferă deopotrivă capacitatea de a fi actori în spectacolul propriei noastre evoluții. Cu umorul său inconfundabil, Shri Mataji ne spune: „*Sahaja Yoga vă poate porni motorul mașinii; dacă are nevoie de reparații, Sahaja Yoga este de asemenea un service... Dar fără să porniți motorul, cum vă veți deplasa? Pornirea este extrem de ușoară.*”

Pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine ce se întîmplă, aș vrea să vă prezint în Figura III Arborele Vieții, care este alcătuit din chakre și din cele trei canale de energie la care ele sînt conectate.

- Kundalini rezidă în stare latentă în osul triunghiular (*sacrum*) de deasupra plexului pelvic, așteptînd momentul manifestării ei.

- Chakrele sînt centri subtili situați în măduva spinării și în creier. Ele se manifestă în exteriorul măduvei spinării ca plexuri nervoase și controlează organele corpului fizic și sistemul neuroendocrin al regiunilor corespondente din corpul uman.

- Cele trei canale de energie (*nadis*) împreună cu cele șapte chakre manifestă sistemele nervoase central și autonom, precum și funcțiile specifice ale celor două emisfere ale creierului; partea creierului dominată de *ego* (emisfera stîngă) este conectată la partea dreaptă a sistemului nervos simpatic (*Pingala nadi*), în timp ce partea creierului dominată de *superego* (emisfera dreaptă) este conectată la partea stîngă a sistemului nervos simpatic (*Ida nadi*).

- Vidul ilustrat în schemă nu reprezintă starea binecuvîntată de golire de sine a budiștilor Zen. El corespunde stării de conștiință (*Bhavasagara*, Oceanul iluziilor) în care ființele umane sînt rătăcite în ignoranță și confuzie. Pentru a ieși din această stare, Kundalini trebuie să traverseze această zonă a corpului.

Sănătatea fizică a subiectului și caracterul psihicului său depind de tipul de interacțiuni din cadrul structurii energetice subtile compuse din *nadis-uri* și *chakre*.

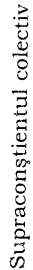
Iminența unei revoluții în științele medicale și psihice este cel mai concludent evidențiat de faptul că un sahaia yoghin are puterea de a controla această energie. El poate, de exemplu, să-și utilizeze palma ca un transmitător multifuncțional de energie. Acesta este unul dintre cele mai importante aspecte ale Sahaja Yogăi. Obținem într-adevăr puterea de a vindeca oamenii cu miinile noastre, pentru că forța dinamică a Iubirii Divine (*Chaitanya*) este emisă prin miini și prin întreaga ființă. Figura IV (vezi pag. 43) ne arată în ce mod este conectată mîna la sistemul psihosomatic central.

Supraconștient
Viitor

Calea centrală a evoluției
(prezent continuu)

Subconștient
Trecut

42

7. Sahasrara chakra
6. Agya chakra
5. Vishuddhi chakra
4. Anahat chakra
3. Nabhi chakra
2. Swadhistan chakra
1. Mooladhara chakra

Shri Mataji ne explică aceste întâmplări. Când cineva își apropie degetul de foc, îl va retrage repede, deoarece sistemul nervos central îl informează că acesta arde. Un sahaja yoghin dezvoltă acest fel de gest reflex vizavi de tot ceea ce-l înconjoară (emoțional, mental, spiritual), pentru că sistemele nervoase central și autonom (simpatic și parasimpatic)

sînt integrate prin ridicarea lui Kundalini cu conștiința spirituală a Dharnei, care este unul dintre aspectele conștiinței cosmice.

Momentul Realizării Sinelui corespunde ridicării lui Kundalini în interiorul șirei spinării (*Sushumna nadi*), croindu-și drum prin Vid și străpungînd creștetul capului (*Brahmarandra*). Se stabilește astfel conexiunea cu Energia Primordială atotpătrunzătoare. Această energie poate fi apoi percepută sub formă de vibrații de către sistemul nervos care devine integrat. În primele mele experiențe am simțit de cîteva ori trezirea lui Kundalini ca pe o senzație plăcută de răcoare pornind la baza coloanei vertebrale. Alți sahaja yoghini au avut alte experiențe. Un prieten din India mi-a spus ca a auzit realmente sunetul produs de Kundalini la străpungerea membranei fontanelii. Alt prieten își amintește, referitor la aceeași experiență, o senzație de beatitudine pătrunzîndu-i ființa și coborînd din creștetul capului. Un altul, cu ochii închiși, a văzut o mișcare eliptică de lumină pornind din Agya chakra și iluminîndu-i capul.

David, un sahaja yoghin din Londra, relatează despre prima sa întîlnire cu Shri Mataji: „O senzație absolut nouă de fericire mi-a cuprins ființa. M-am simțit ridicat într-o nouă dimensiune, superioară; presiunea din cap a dispărut.“ Miriam declară că: „De îndată ce și-a pus atenția pe mine, am simțit vibrațiile.“ Lindsay: „Am atins pur și simplu tăcerea. Am simțit atîta dragoste! Inima a fost cea care a decis.“ Christine: „Cu cîteva săptămîni înainte de a o întîlni pe Shri Mataji, am început să mă simt plină de bucurie și, nici nu știu cum să spun, nespuse de fericită; doar pentru că existam. Am întîlnit-o pentru prima oară în apartamentul unui prieten. Cînd a intrat în cameră, am simțit furnicături în palme și apoi o briză răcoroasă. O stare de deplină liniște s-a instalat în mine. Trăiam totul la un alt nivel. Era o a doua naștere. Totul era nou.“ Tony, unul dintre prietenii mei, medita într-o cameră în fața fotografiei lui Shri Mataji. Cîteva copii ai unor prieteni aflați în vizită au intrat în cameră și l-au întrebat ce face. El a răspuns zîmbind: „Absorb putere de la această doamnă sfîntă. N-ați vrea să încercați?“ Și trupa s-a așezat. Toți au întins mîinile spre fotografie. După cîtva timp, o fetiță a remarcat: „Ei, dar aici bate vîntul!“ S-a oprit puțin și apoi a întrebat gînditoare:

„Dar cum se oprește?“ Elementul comun al tuturor acestor variate experiențe de Realizare este faptul că fenomenul este declanșat de apropierea și/sau întîlnirea cu Shri Mataji. După luni de observații critice am ajuns la concluzia indiscutabilă că ea deține controlul absolut asupra energiei Kundalini. Prin simpla sa privire sau numai cu ajutorul fotografiei sale se poate obține trezirea lui Kundalini și Realizarea Sinelui. Mai mult, pînă acum nimeni nu a fost capabil să furnizeze informații atît de surprinzătoare și de detaliate despre energia Kundalini.

Sahaja Yoga înseamnă unire spontană și exprimă faptul că tot ceea ce este potențial, înăscut în noi, trebuie să se manifeste în mod natural și spontan, „tot astfel cum o sămîntă se dezvoltă și devine arbore“.¹ Totuși, un arbore nu crește în mijlocul unui deșert arid, iar procesul Realizării Sinelui este inițiat și stimulat de Apa Vieții, de vibrațiile Iubirii Divine atotpătrunzătoare, vibrații pe care Shri Mataji le emite în mod absolut. Greu de crezut, poate, dar, după un timp, sahaja yoghinii înșiși au puterea de a iradia aceste vibrații. Ce maeștri pot conferi discipolilor lor asemenea puteri? Cu siguranță, venirea lui Shri Mataji este un eveniment de excepție!

Doi ani mai tîrziu, în Kathmandu, lucrez pentru o agenție internațională de dezvoltare. Îmi pot descrie în cîteva cuvinte condiția interioară: mintea și-a îmbunătățit cu mult capacitatea discriminării și forța de concentrare a atenției; pot privi cu detașare, ca și cum ar fi proiectate pe un ecran de cinema, imaginile condiționărilor și interferențelor, și, astfel, nu mă mai identific cu ele; în consecință, nu-mi mai influențez negativ karma. Uneori pot înțelege de care aspect al trecutului meu se leagă ele. Am o putere mai mare de a opri undele gîndurilor negative. Fără nici o dificultate, mi-am schimbat total modul de viață și mă simt mult mai sănătos fizic și mult mai curat în interior. Acuratețea percepției evoluează direct proporțional cu puritatea interioară. Pot face față dificultăților, pentru că acum le văd și acest lucru constituie un enorm avantaj. Mă descurc mult mai bine în orice situație a vieții cotidiene.

¹ De exemplu, cînd rădăcinile arborelui (chakra Mooladhara) sînt foarte puternice, există percepția unor parfumuri de o rară delicatețe. Se spune că astfel de parfumuri înmiresmau chilia Sfintei Ecaterina din Siena.

De fapt, încă nu trăiesc în permanență în starea fără gânduri, dar pot s-o obțin ori de câte ori doresc. Încet, dar sigur, relația cognitivă cu mine însumi și cu lumea se schimbă. Poate că aș putea s-o exprim astfel: mă deschid unei lumi mai reale decât cea materială, cu toate că prima o cuprinde pe cea din urmă și, dacă pot spune astfel, o amplifică. Este, cu adevărat, o lume mai reală decât cea pe care majoritatea oamenilor o consideră drept reală; și ea se relevă într-o manieră foarte clară și cu o simplitate extremă; ea îmi este cunoscută prin intermediul facultăților perceptive integrate, nu doar de către corp, gânduri sau emoții. Nu e nici gând, nici sentiment, nici senzație, ci, într-un fel, toate acestea la un loc, într-o liniște plină de bucurie și, totuși, mai mult... Această lume nouă, pe care eu o bănuiesc a fi cea mai veche, exprimă o calitate deosebită a transparenței și prospețimii, a simplității și bucuriei, a inocenței și spontaneității, a purității și sfințeniei; ea manifestă o nouă dimensiune a sacralului și a frumuseții, o afirmare a adevărului și a desăvârșirii. Știu că o pierdusem și că acum o redobândesc. În profunzimea celor mai vechi amintiri ale mele, răsare „ceea ce a fost, este și va fi“.

Poate că ar trebui să adaug că, după Realizare, am avut și alte tipuri de experiențe. De pildă, am avut câteva experiențe „paranormale“ și percepții extrasenzoriale cum ar fi: activitatea conștientă în starea de somn (în afara corpului fizic), a vedea și a discuta cu spirite, a te lupta uneori cu ele, a auzi un cor maiestuos de îngeri sau muzică divină etc. Dar nu-mi pun atenția pe aceste lucruri. Lucrul cel mai important este să-ți pui atenția pe conștiința interioară a Sinelui. Am trăit, de câteva ori, o senzație de rară beatitudine, simțind-o pe Kundalini cum se revărsa blînd, asemenea unui torent de ambrozii, din Sahasrara în întregul corp.

Nu este ușor să descrii viața după cea de-a doua naștere, tocmai pentru că ea devine atât de simplă. Viața care înainte ne era tulburată de stări depresive și de plictiseală, de frustrare sau de disperare, de tot felul de tensiuni etc., aceeași viață se transformă în bucurie. Totul se petrece în interior. Totul se manifestă venind din interior.

Ființele realizate au capacitatea de a cunoaște Realitatea din jurul lor și din ele însele. Prin informația vibratorie ele pot percepe cu exactitate adevărata natură a lucrurilor.

Cînd măștile sociale de paradă sînt destrămate de această percepție directă, spontană și imediată, nu mai poate fi vorba de a ne grozăvi pentru ceva sau, dimpotrivă, de a ne simți victime. Mai mult, noua percepție dezvăluie un lanț de interacțiuni vibratorii care definesc domeniile ecologiei cosmice. Nu numai oamenii, dar și locurile sau obiectele, ființele vii, materia organică sau neînsușită, întregul substrat al Realității poate manifesta un anumit grad de virtute sau de calități dharmice. Într-adevăr, pe baza acestor descoperiri, noi începem să înțelegem adevărata natură a cîmpului de luptă cosmic, a Unităților de Interferență Psihică și modul de a ne trasa drumul ca martori detașați ai marelui spectacol. Grație instrumentului interior al cunoașterii omul poate evita în mod spontan calea greșită, rămînînd astfel netulburat în fața influențelor negative. Putem vedea cum, în sfîrșit, a devenit posibil ca omul să ajungă la Cunoașterea Realității. Acesta este stadiul istoric în care Omenirea își va înțelege situarea reală în ecologia cosmică.

Am început să cuprind adevărata semnificație a Scripturilor. De exemplu, abia acum înțeleg cuvintele lui Christos descriind perceperea vibrațiilor venind de la Duhul Sfînt sub forma unui vînt:

„Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este Duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou. Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vîntul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul». Nicodim L-a întrebat: «Cum se poate face așa ceva?»“

Ioan 3.6-9

„Cum se poate face așa ceva?“ N-am putut ști pînă ce n-am simțit vibrațiile. Dar cum i-aș putea explica asta credinciosului orbit de patimă pe care îl aud interpretînd, citînd din Biblie, ce înseamnă să te naști a doua oară?² El nu va ști despre ce vorbește pînă cînd nu va simți suflul vibrațiilor.

² Ceea ce Adi Shankaracharya a scris despre hindușii ortodocși este valabil și aici: „Studiul Scripturilor este inutil atîta timp cît supremul adevăr nu este cunoscut, și este la fel de inutil atunci cînd acesta a fost cunoscut deja.“ *Vivekachudamani*, Calcutta 1926, ed. a 9-a, 1974, p. 21.

În starea conștiinței fără gânduri noi venim în contact cu propriul Sine (*Atman*). Iată de ce dezvoltarea acestei conștiințe este atât de importantă. Și întrucât Sinele nu se limitează la corpul nostru fizic, emoțional sau mental, Cunoașterea Sinelui înseamnă și cunoașterea cosmosului. Iar această cunoaștere a cosmosului se referă, de asemenea, la câmpul de manifestare a Sinelui prin metamorfoza vibratorie a Energiei Divine.

„Cel care cunoaște, meditează și realizează acest adevăr al Sinelui, descoperă că totul: energie primară, eter, foc, apă și toate celelalte elemente - minte, voință, vorbire, imnuri sacre și scripturi -, cu adevărat întregul univers, din El izvorăște.“

Chandogya Upanishad

Yoga spontană deschide conștiinței umane o nouă dimensiune: Împărăția Cerurilor. Revelația conștiinței Sahaj este darul cel mai de preț făcut de Divinitate omenirii.

Devine într-adevăr posibil să ne raportăm la învățăturile Avatarurilor (încarnări Divine) și ale măștrilor din trecut nu doar din dorința de a obține un crîmpei de înțelegere, ci grație realității palpabile oferite de *experiență*:

„Fariseii au întrebat pe Iisus cînd va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: «Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: Uite-o aici, sau: Uite-o acolo! Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.»“

Luca 17.20-21

Descoperirea Sahaja Yogăi de către Shri Mataji este istorică pentru două motive: pe de o parte, ea survine într-un moment precis, prestabilit istoric, pe de alta ea va modela cursul istoriei viitoare. Ea împlinește misiunea primordială a tuturor marilor încarnări ale trecutului. Nu întâmplător denumirea sanscrită a „Epocii de Aur“ este *Satya Yuga*: Epoca Revelației. Poate că ar fi trebuit să dăm mai multă atenție spuselor lui Gioacchino da Fiore (1145-1202), călugărul cistercian care a prezis că după Era Tatălui (pe care-L știm a fi Krishna - Iehova) și Era Fiului (Iisus - Mahavishnu) va veni o

a treia Eră, cea a Duhului Sfînt (Energia Primordială, Adi Shakti), pentru a aduce Cunoașterea și Integrarea. Anul 1260 ar fi trebuit să inaugureze cea de-a treia Eră și să coboare Împărăția Cerurilor pe Pămînt. Ei bine, timpul poate că n-a fost prezis cu exactitate, dar schema merită analizată.

Pe 5 mai 1970, în India, Shri Mataji Nirmala Devi a inițiat metoda prin care se poate obține deplină stăpînire a tehnicii de ridicare a energiei Kundalini la nivel colectiv, de masă. Domnia sa a transformat astfel în posibilitate istorică necesitatea de a dezvolta - la nivel de mase - o nouă categorie a percepției, indispensabilă pentru a transgresa haosul actual al societății moderne. Prin aceasta, breșa dintre Finit și Infinit va fi, în fapt, surmontată. Epoca de Aur se deschide în fața Umanității grație acestei personalități absolut unice.

Înainte de prima mea întîlnire cu Shri Mataji, eram plin de propriile așteptări. Aveam propriile idei despre cum ar trebui să arate sau să se comporte o personalitate divină. Toată această construcție mentală subiectivă a fost spulberată de fantastica sa simplitate și inocență. Alături de alte mii de oameni am realizat certitudinea autenticității sale absolute și a staturii sale spirituale uluitoare. Noi toți am dobîndit nu numai cunoașterea a ceea ce este și înseamnă noua conștiință, dar și tehnicile concrete și puterea pentru a o răspîndi mai departe. Vă ofer, cu umilință, în paginile care urmează, aceste prețioase perle ale revelației.

PARTEA A TREIA

REVELAȚIA

„Atunci El m-a privit în ochi și mi-a spus:

«Binecuvîntarea mea fie cu tine!»

Cînd a spus asta, am simțit ca o răbufnire de vînt
năvălindu-mi în trup. Și mi-a pierit sfîciunea.“

Kahlil Gibran - *Iisus, Fiul Omului*

Saha înseamnă „cu”; Ja înseamnă „înnăscut”; Yoga înseamnă „unire”. Sahaja Yoga semnifică faptul că fiecare ființă umană este înzestrată prin naștere cu potențialul de a se uni cu Divinitatea (Infinitul, Realitatea) și că acest potențial este actualizat prin Sahaja Yoga, o tehnică spontană și accesibilă (Yoga înseamnă deopotrivă „tehnică” sau „abilitate”).

Într-una din figurile de stil preferate, Shri Mataji ne spune:

„Kundalini, puterea divină reziduală, rezidă în osul triunghiular de la baza coloanei vertebrale. Ea este puterea generativă a seminței care este ființa voastră. Această sămânță încolțește prin Sahaja Yoga. Eu sînt asemenea grădinarului care udă semințele pe care le-a sădit. La început, doar cîteva flori își află drumul spre lumină, dar, la vremea înfloririi, Realizarea Sinelui se manifestă ca un fenomen de masă. Această Iubire Divină cu care vă hrănesc este dreptul vostru, pentru că acesta este punctul culminant al evoluției umane care a fost promis de Scripturi.”

Așa cum am arătat mai înainte, cînd căutătorul are o stare interioară corespunzătoare, energia Kundalini se ridică în prezența lui Shri Mataji; pentru că energia Kundalini știe cine este cu adevărat Shri Mataji. Kundalini ajunge la „al treilea ochi” (chakra Agya) fără să provoace nici cea mai mică durere; gîndurile dispar, subiectul se simte absolut liniștit și este perfect conștient. Apoi Kundalini penetrează ultimul centru, Sahasrara, străpungînd membrana fontaneli. Căutătorul începe să perceapă briza răcoroasă a vibrațiilor (Chaitanya Lahari).

Este atît de simplu încît pare de necrezut! Iată de ce Shri Mataji remarcă, nu fără umor: *„Tot ceea ce este important, esențial, vital, trebuie să fie foarte simplu. Presupunînd că ar fi trebuit să depuneți efort sau să citiți cărți pentru a învăța tehnica respirației... n-ați fi supraviețuit.”*

Stadiile precedente ale evoluției umane s-au succedat unul altuia fără ca omul să fie conștient de aceasta; dar acum, Shri Mataji afirmă: „Evoluția de la stadiul uman mai departe se va produce în manieră umană, cu alte cuvinte în mod conștient. Veți fi conștienți de desfășurarea și de manifestarea procesului evolutiv. Un ou nu știe cum devine pasăre, dar ființele umane trebuie să cunoască și să perceapă evoluția lor, ca sahaia yoghini.”

Ce vrea să spună Shri Mataji prin „manieră umană”?

În domeniul cercetării științifice, orice mare descoperire apare ca o revelație primită din Inconștientul Universal de un anumit cercetător. Descoperirea este apoi difuzată spre beneficiul întregii comunități umane. Abia apoi urmează elaborarea și punctul de apogeu al procesului. Să luăm, de exemplu, electricitatea: legile, proprietățile și aplicațiile energiei electrice s-au manifestat de îndată ce omenirea a început să întrebuințeze această descoperire. Sahaja Yoga urmează un același curs procesual.

Ar trebui să ne amintim că orice descoperire este pregătită de o succesiune de etape, de o ascensiune în cunoaștere. În mod similar, în Sahaja Yoga noi raportăm acest pas culminant al ascensiunii noastre spirituale la toți pașii precedenți, la toate descoperirile care ne-au condus spre acest salt final către conștiința colectivă. Când intrăm în această nouă stare de conștiință, noi începem să utilizăm tehnici, proprietăți și aplicații ale energiei descoperite. Astfel noi ne putem raporta direct la „descoperitorii” anteriori, care sînt asemenea unor nuclee focalizatoare ale personalității umane și care guvernează ca zeități diverșii centri subtili din măduva spinării. Aceste zeități sînt „organizatorii” care orchestrează tiparele materiei vii, procesele fiziologice și psihice care fac funcțională ființa umană.

După ce ajungem să stăpînim Sahaja Yoga, noi dezvoltăm tehnici pentru a folosi noua conștiință vibratorie.

Zeitățile de pe canalul central al evoluției (Sushumna) pot fi „contactate”, realmente, rostindu-le numele. Când rostim numele unei anume zeități (o *mantra*), simțim cum vibrațiile indică o reacție în locul corespunzător din corp. Când o chakră este contractată, Kundalini este oprită în ascensiunea ei și uneori ea poate fi văzută cu ochiul liber pulsînd în centrul respectiv. Rostind numele zeității care

controlează acea chakră, obstacolul poate fi îndepărtat. Noi devenim astfel participanți în mod conștient la planul cosmic al Divinității.

Tot ceea ce se întîmplă astăzi a fost prezis de Scripturile diferitelor civilizații. Prin fenomenul Realizării în masă, Sahaja Yoga manifestă pătrunderea în noua etapă a evoluției pe care rasa umană a așteptat-o. Această cunoaștere ne-a fost revelată din Inconștientul Universal. A sosit acum timpul ca ea să fie difuzată. Yoghinul (microcosmos) „difuzează” în societate (macrocosmos) cunoașterea Ființei Cosmice primordiale, Virata. Este Revelația Supremă care explică, integrează și împlinește toate revelațiile anterioare. Este împlinirea contractului social dintre Dumnezeu și creația Sa, Omul.

Cu ani în urmă, Mircea Eliade scria despre Sahaja:

„În «identitatea plăcerii», în experiența inexprimabilă a Unității (*samarasa*) atingem starea de *sahaja*, stare a necondiționării, a spontaneității pure. Toți acești termeni sînt de altfel dificil de tradus. Fiecare se străduiește să exprime starea paradoxală a non-dualității absolute (*advaya*), care se finalizează în *mahasukha*, «Marea beatitudine».”¹

Astăzi, grație lui Shri Mataji, această stare poate fi atinsă de Umanitate în ansamblu.

¹ Mircea Eliade, *Yoga - Nemurire și libertate*, București: Humanitas, 1993, p. 228.

Capitolul 3

Reflectarea cosmosului în microcosmosul uman

„Acest trup este un palat și casă a Domnului.
În el Domnul a păstrat flacăra infinită.“

Satguru Baba Nanak

„Un duh mi-ai pus în simburul ființei
Mai larg decât domniile luminii,
Mai vast decât hotarele voinței:
Desfă-l, că stă sub lespede pecetluit.“

Vasile Voiculescu, *Dezlegare*

„(...) dacă am, *in intimo meo*, o sămînță de divinitate, Dumnezeu se
poate reflecta în ea, cunoscîndu-Se astfel pe Sine, în propria
Sa oglindire.“

Andrei Pleșu, *Jurnalul de la Tescani*

„Vreau să am intuiția anticipativă a peisajului transcendent,
a regnurilor sale, a climatului său. Vreau să știu *cum funcțio-
nează* energiile increate, vreau să-mi fac o idee despre sociolo-
gia cerului, despre programul și strategiile îngerilor, despre
modul cum fuzionează ritmurile și formele spiritului cu ritmu-
rile și formele lumii pămîntești. Nu numai că vreau să știu ceva
despre toate astea, dar mi se pare că nici nu merită să vrei
să știi altceva.“

Andrei Pleșu, *Despre îngeri*

Ca orice altă descoperire științifică, Sahaja Yoga doar
actualizează o cunoaștere care a fost pînă acum potențială.
Totuși, datorită naturii radicale a acestei descoperiri, trans-
formarea pe care ea o produce în cel ce o asimilează este, de
fapt, o mutație. Într-adevăr, în *Mandukya Upanishad* se spune:

„Oricine ajunge să cunoască natura lui AUM, Sinele, devine Sinele.“ Obiectul Sahaja Yogăi nu este doar căutătorul, ca în orice altă teorie psihologică, ci Sinele căutătorului, *Atman*. Căutătorul, obiectul cunoașterii și actul cunoașterii sînt sintetizate spontan, printr-un experiment cognitiv, într-o conștiință singulară. Acesta este punctul de confluență a Adevărului, Conștiinței și Bucuriei.

De-a lungul mileniilor, mecanismul care face posibilă această alchimie sacră a fost păstrat secret în mare taină de către puținii inițiați. A sosit însă timpul ca vechile mistere să fie dezvăluite conștiinței și inteligenței umane, pentru că acesta este timpul Duhului Adevărului, așa cum a fost el anunțat de Iisus Christos. Într-adevăr, primii creștini au așteptat manifestarea sa imediată, căci ei uitaseră cuvintele lui Petru:

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi.“

2 Petru 3.8

Seara celei de-a doua zile¹ se apropie și se împlinește timpul. Toți aceia care l-au așteptat în viețile anterioare, sînt astăzi binecuvîntați. Sahaja Yoga le dezvăluie mult așteptata cunoaștere a domeniului suprauman.

Realizarea Sinelui, a doua naștere, marchează intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, care are încă multe provincii pe care s-ar putea să nu le cunoaștem. De aceea, vă invităm să intrați și să o explorați mai departe singuri. Pentru aceasta, vă voi dezvălui rolul instrumentului (*yantra*) implementat în fiecare ființă umană - energia Kundalini, cea care face posibilă renașterea noastră. Ea reprezintă instrumentul psihosomatic prin care venirea Împărăției Cerurilor pe Pămînt poate deveni fapt. Oricum, această expunere nu are pretenția de a fi completă. Să sperăm că Shri Mataji însăși ne va dărui într-o zi o carte care să expună pe larg procesul celei de-a doua nașteri și evoluția spirituală a omului. Într-adevăr, domnia sa ne promite: „Vă voi dezvălui toate secretele.“

¹ „Cea de-a doua zi“ este ziua celor o mie de ani ai mileniului al doilea. *The Advent* - ediția originală în limba engleză pentru prezenta versiune revizuită, în limba română, a apărut în 1979. (n.ed.).

Structura instrumentului prin care se produce evoluția noastră este mult mai subtilă decît materia și nu poate fi descoperită de bisturiul chirurgului, deși are o localizare precisă în organismul uman. Dar persoane cu o foarte sensibilă putere de percepție au reușit să aibă viziunea acestei structuri în meditație.

Instrumentul psihosomatic și spiritual pe care sahaja yoghinii îl descoperă prin experiment în interiorul ființei lor, prin intermediul conștiinței vibratorii, nu este o structură întimplătoare. În acest sens, noi am putut verifica descoperirea lui Shri Mataji prin experiența vibrațiilor și am experimentat adevărul a ceea ce este adus acum la cunoștința publicului larg. Astfel, sîntem pe deplin convinși: această cunoaștere este absolut autentică, este cunoașterea primordială.

„Dumnezeu este Unul“ - spun marile religii și Sahaja Yoga deopotrivă. Dar asta nu înseamnă că El poate fi asemuit unui cub de zahăr sau Gibraltarului. Dar chiar și un cub de zahăr conține mii de cristale. Și, cînd spunem „Dumnezeu este energie“, trebuie să ne amintim că energia este convertibilă și că ea poate fi utilizată în diverse moduri. Singularitatea nu exclude pluralitatea. Corpul ființei umane este alcătuit din aproximativ 60 de mii de miliarde de celule. El conține organe precum inima, creierul, ficatul etc., organe care îndeplinesc perfect numeroase și variate funcții. O singură ființă umană îndeplinește cu mult mai multe funcții, are mai multe aspecte și stabilește o multitudine de tipuri diferite de relații. Ea poate fi frate, tată și fiu în același timp. Ideea unui Dumnezeu unic nu ar trebui să atragă concluzia că El are o singură calitate, un singur atribut sau aspect, o singură funcție: „*Cel Atotpătrunzător, Atoatefăcător și Atotputernic, și care este cu mult mai elaborat și mai vast decît omul, trebuie să fie mult mai complex în manifestare și, totuși, perfect integrat.*“ Shri Mataji continuă: „*Cînd Unul începe să își manifeste multiplele aspecte, atunci are loc Creația.*“

Shri Mataji ne spune că, înainte de a fi creată această lume materială pe care o vedem în jurul nostru, diferite aspecte ale Dumnezeului Unic și-au aflat expresia în diferite forme divine. Cele mai vechi tradiții religioase ale planetei,

ca de pildă, *Vedele* ariene, au primit prin revelație informații despre existența acestor forme divine sau „zeități“ care există în alte straturi ale existenței.² Relația dintre aceste zeități reprezintă modelul, tiparul potrivit căruia Energia Divină Primordială generează întregul cosmos. Ceea ce înseamnă că modul în care se produce evoluția universală depinde de interacțiunile dintre aceste variate forme de Energie Divină. Când le privim pe toate laolaltă percepându-le unitatea esențială, noi le considerăm a fi componente ale Marii Ființe Primordiale. Această ființă este denumită Virata și ea i-a fost revelată lui Arjuna de către Shri Krishna, într-o viziune grandioasă (vezi *Bhagavad Gita*). În cartea promisă, Shri Mataji ne va vorbi despre geneza lui Virata și a întregului cosmos.

În același mod în care aerul este suflat prin orificiile unui fluier pentru a deveni muzică, Duhul Sfânt (Adi Shakti) îl manifestă pe Dumnezeu cel Atotputernic prin șapte dintre aspectele Sale principale, care corespund expresiilor lui Dumnezeu (*devatas*, zeități) venerate în diversele religii ale lumii. Există șapte orificii, dar aerul este unul. În același fel, există șapte aspecte principale ale lui Virata. Aceste șapte aspecte corespund celor șapte Adi Chakre (centri primordiali) din corpul cosmic al lui Virata. Dar Virata este Unul, exprimând deopotrivă unitatea dintre Martorul Primordial și Actorul Primordial. Cu alte cuvinte, Virata reprezintă expresia deplină a lui Dumnezeu (Martorul Primordial) manifestată de către Duhul Sfânt (Actorul Primordial). Dar manifestarea integrată a lui Virata nu a fost revelată ființelor umane în istoria trecută a umanității.

Virata cuprinde tot ceea ce există. De exemplu, *devas* și alte ființe superioare ocupă unul din straturile existenței care sînt conținute în Egoul (supraconștientul colectiv) lui Virata. Invers, iadul reprezintă un strat în Superegoul (subconștientul colectiv) lui Virata. Serafimii, heruvimii, îngerii există într-adevăr. Unii dintre ei îndeplinesc funcții importante. Arhanghelul Gabriel (Hanumana) și Arhanghelul Michael (Bhairava) guvernează supraconștientul colectiv, respectiv

² Existența unor ființe supraumane este relatată, așa cum vom arăta mai târziu (Cap. 13), în toate mitologiile. (n.a.).

subconștientul colectiv. În calitate de corp cosmic ce primește Energia Divină a Duhului Sfânt, Virata poate fi comparat cu o prismă ce refractă lumina în culorile curcubeului. Sau, ca să folosim o altă imagine, putem spune că Virata este asemenea unei „mașini cosmice ce manifestă Energia“. Astfel, mașina consumă și digeră Energia, iar deșeurile acestei Energii, „excrețiile“ lui Virata, sînt demonii.

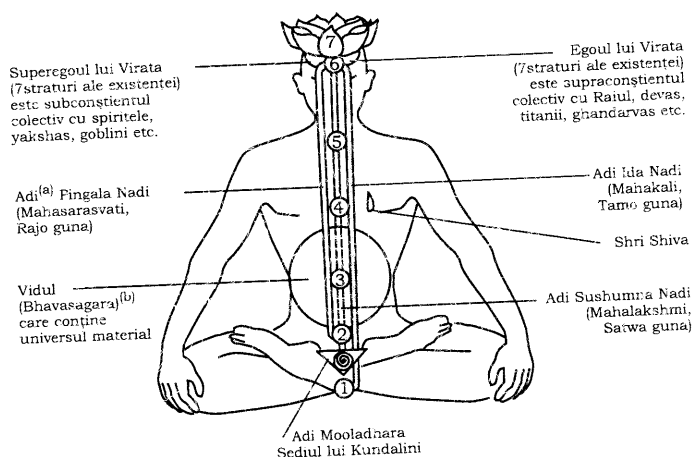
Ar fi mai ușor pentru o furnică să înțeleagă civilizația umană decît pentru noi să înțelegem mintea lui Virata. Am putea-o numi „Conștiință și Atenție atotpătrunzătoare“, „Omnisciență“ sau „Creatoare a Adevărului“. Anticii au perceput-o ca „Destin atotputernic“. Din punctul de vedere al psihologilor moderni, ea este, probabil, Inconștientul Universal.

Legătura dintre Virata și evoluția istorică se dezvoltă, în principal, sub două aspecte. În primul rînd, unele dintre zeități se pot întrupa în formă umană (încarnare Divină sau Avatar) și pot călăuzi nemijlocit omenirea. În al doilea rînd, structura cosmică primordială a lui Virata este reprezentată integral la nivel microcosmic în ființa umană, sub forma unui instrument spiritual ce face posibilă evoluția și desăvîrșirea individului. Realizarea Sinelui implică, prin urmare, trezirea și manifestarea lui Virata în interiorul nostru. În corpul unei persoane realizate, chakrele (centrii psihosomatici) sînt reflectări ale chakrelor primordiale (*Adi Chakras*) corespondente din Virata. În aceste Adi Chakre zeitățile guvernează și iradiază Energia. Shri Mataji ne spune că, prin Realizarea Sinelui, computerul microcosmic uman este conectat la programul cosmic. Informația începe să curgă sub forma vibrațiilor prin sistemul nervos. În fapt, temperamentul, structura personalității și destinul fiecărei ființe umane depind de relația dintre acest instrument interior și Arhetipul cosmic; dar, înainte de Realizare, noi nu sîntem conștienți de aceasta. Sîntem animați de o varietate de dispoziții și stări nervoase, fără să știm prea multe despre „ce“ și „de ce“ se întîmplă. Deoarece această structură cosmică poate exercita un impact deosebit de puternic asupra vieții noastre de zi cu zi, este important să ne oprim puțin asupra ei.

Structura lui Virata este reprezentată în Figura V printr-o imagine grafică antropomorfă. Ar trebui să înțelegem, totuși, că Virata este absolut dincolo de dimensiunea fizică, existînd într-o stare de Conștiință-Energie pe care noi nu o putem concepe.

Figura V:
Structura cosmică a lui Virata
Mintea lui Virata este Inconștientul Universal
(Arhangheli, ingeri)

(a) Adi înseamnă „primordial“
(b) Bhavasagara înseamnă „Oceanul iluziilor“. Este stadiul conștiinței ființelor umane. Sintem localizați în stomacul lui Virata, în acel organ care discerne între ceea ce trebuie păstrat (pentru susținerea organismului cosmic) și ceea ce trebuie respins. Zeitatea care controlează acest spațiu este Dattatreya, Maestrul Primordial (Adi Guru).

Totuși, această Conștiință poate fi experimentată și însuși scopul lui Virata este să conducă Umanitatea pe această Cale a Conștiinței. Deși Shri Krishna i-a revelat lui Arjuna ființa integrală a lui Virata, încarnările care guvernează cea de-a șasea și cea de-a șaptea chakră - Iisus Christos și Kalki -

nu fuseseră încă, la acea vreme, manifestate într-o formă personificată. La data scrierii acestor rânduri (1979, n.ed.), Kalki nu este încă manifestat.

Aș dori să repet că, oricare dintre aspectele specifice sau centrii lui Virata au fost venerați în trecut de diversele religii, înțelegerea morfologiei complete a Ființei Divine Primordiale, Domnul Suprem al Revelației, nu a fost niciodată posibilă înainte de venirea lui Shri Mataji Nirmala Devi.

CHAKRE ÎN VIRATA	ZEITATEA CARE PREZIDEAZĂ	ASPECTE ALE LUI DUMNEZEU
7. Sahasrara chakra	Shri Mataji Nirmala Devi Shri Kalki	Realizare, integrare, conștiință colectivă
6. Agya chakra - aspect stîng - aspect central - aspect drept	Shri Mahavira Iisus Christos Fecioara Maria Shri Buddha Gautama	nonviolentă față de sine înviere, iertare, stăpînirea forțelor cosmice, lumină, adevăr nonviolentă față de alții
5. Vishuddhi chakra	Shri Radha - Shri Krishna	starea de martor detașat, conștiință, diplomatie divină
4. Anahat chakra - aspect stîng - aspect central - aspect drept	Shri Shiva - Shri Parvati Shri Durga Shri Sita - Shri Rama	existență, beatitudinea Sinelui protecție maternă, securitate și încredere comportament uman perfect, protecție paternă
3. Manipur sau Nabhi chakra	Shri Vishnu Shri Lakshmi	evoluție, dharma, bunăstare
2. Swadhistan chakra	Shri Brahmadeva Shri Saraswati	creativitate, estetică
1. Mooladhara (osul sacru) Mooladhara chakra	Shri Gauri Shri Ganesha	Kundalini, puritatea fecioarei inocență, copilărie, înțelepciune, intransigență față de rău

Din punctul de vedere al microcosmosului uman:

- Fiecare chakră corespunde:
 - unui anumit aspect al divinului;
 - unui anumit rol fizico-psihiho-energetic în evoluția individului;
 - unui anumit nivel de implementare a evoluției universale a lui Virata.

- Structura de bază a fiecărei ființe umane urmează modelul structurii lui Virata, care este instrumentul (yantra) evoluției cosmice și micro-cosmice (individuale). Ea este pe deplin manifestată numai în Virata.

Zeitățile care guvernează aceste chakre sînt „organizatorii șefi” ai Energiei Divine.

CANALELE

Canalele de energie (*nadis*) denumite Pingala, Ida și Sushumna reprezintă în corpul lui Virata modul triplu de operare al Energiei Duhului Sfînt; ele corespund „dispozițiilor”, atributelor lui Virata (cosmologia indiană vorbește despre cele trei *gunas*).³

- 1 - Ida nadi al lui Virata (*Tamo guna*, dispoziția pasivă) este guvernat de Mahakali, aspectul Duhului Sfînt exprimînd puterea existenței;
- 2 - Pingala nadi al lui Virata (*Rajo guna*, dispoziția activă) este guvernat de Mahasaraswati, aspectul Duhului Sfînt exprimînd puterea creatoare;
- 3 - Sushumna nadi al lui Virata (*Satwa guna*, revelația prin evoluție) este controlat de Mahalakshmi, aspectul Duhului Sfînt exprimînd puterea evolutivă.

La nivelul înțelegerii umane, putem identifica în mod superficial cele trei *gunas* după cum urmează:⁴

Domeniul lui Mahakali - *Tamo guna* reprezintă dorința atotpătrunzătoare de existență din nucleul fiecărui atom, vibrațiile electromagnetice din materie, forța vitală din plante și animale, pulsația vieții în animalele superioare și în ființele umane, unde ea există ca dorință, controlînd corpul emoțional. Această dispoziție a fost în mod diferit definită, de pildă prin Yin-ul taoist, prin teza dialecticii hegeliene, prin noțiunea de „natură” în opoziție cu cea de „cultură”; ea

³ Vezi *Bhagavad Gita*, cap. XIII, XIV, XVII, XVIII, precum și diverse Upanishade.

⁴ Cosmologia indiană afirmă că Mahakali este Shakti a lui Ishwara, Mahasaraswati este Shakti a lui Hiranyagarba, Mahalakshmi este Shakti a lui Virata. Acestea sînt cele trei aspecte personificate ale nadis-urilor lui Virata. Toate aceste nume sanscrite au fost revelate înțelepților antici.

exprimă femininul, negativul, pasivul; a fost glorificată de arhitectura barocă și de literatura, poezia și muzica romantică. Despre temperamentele care încearcă să ajungă la Dumnezeu prin sublimarea acestei dispoziții, spunem că urmează *Bhakti Yoga* - yoga devoțiunii.

Domeniul lui Mahasaraswati - *Rajo guna* reprezintă dispoziția lui Virata care dă naștere esențelor cauzale, elementelor, aglomerărilor de materie, constelațiilor și, în sfîrșit, sistemelor solare și Pămîntului. Acest domeniu controlează corpul mental al ființei umane și a fost formulat, de pildă, prin Yang-ul taoist, prin antiteza dialecticii hegeliene, prin noțiunea de „cultură și civilizație” în opoziție cu cea de „natură”; el exprimă masculinul, pozitivul, activul; această dispoziție a fost glorificată de om prin arhitectura și muzica clasică, prin raționalism, justiție, organizare socială, filozofie, știință și tehnologie. Despre temperamentele care încearcă să ajungă la Dumnezeu prin sublimarea acestei dispoziții, spunem că urmează *Karma Yoga* - yoga acțiunii.

Domeniul lui Mahalakshmi - *Satwa guna* este dimensiunea în care Virata însuși este destinația, conducînd Evoluția Universală prin încarnările (Avataruri) pe care le manifestă. Zeitățile sînt „așezate” în chakrele lui Virata, în canalul său central Sushumna. Am putea spune că această dispoziție este cea care manifestă Revelația Divină, sinteza, integrarea. Acest domeniu a fost perceput de om ca un sistem al echilibrului, sintezei și armoniei și a fost formulat ca sinteză a dialecticii hegeliene; a fost proslăvit prin opere de artă de geniu exprimînd perfecțiunea ritmului, ca de pildă piramida lui Keops, Taj Mahalul lui Shah-Jahan sau Parthenonul atenian de pe Acropole. Fiecare manifestare a perfecțiunii în artă, filozofie etc. se raportează la acest domeniu. *Jnana Yoga* (yoga cunoașterii, a conștiinței) este menită să-i aducă pe practicanți pe canalul Sushumna.

Sahaja Yoga este Yoga supremă a integrării, care le cuprinde pe toate celelalte prin trezirea Energiei Divine reziduale (Kundalini) din ființa umană.

Această triplă diferențiere a Energiei Primordiale nu reprezintă numai cele trei moduri de operare ale lui Virata. Cele trei tipuri de energie controlează la nivel grosier triplul aspect al sistemului nervos: sistemul nervos simpatic drept, prin puterea creatoare (proprie *Rajo guna*), sistemul nervos

simpatic stîng, prin puterea existenței (proprie Tamo guna) și sistemul nervos parasimpatic, prin puterea evolutivă (proprie Satwa guna).

Mai mult, întregul model cosmic este activ în interiorul corpului uman. Chakrele din corpul uman reflectă diferitele niveluri de energie emise de „organizatorii cosmici”, adică de zeitățile chakrelor primordiale. Putem spune că, înainte de Realizare, zeitățile din chakrele umane sînt adormite, și, prin urmare, integrarea deplină a personalității nu se poate produce. Totuși, chakrele îndeplinesc funcții vitale. Ele conțin codul potențialului evolutiv al organismului și transmit instrucțiuni prin intermediul sistemului nervos.⁵ Cînd, din cauza suprasolicitării, conexiunea dintre sistemul nervos simpatic și chakre este întreruptă, aceste instrucțiuni nu mai pot păstra coeziunea organică a sistemului. Astfel se instalează cancerul. După Realizare, zeitățile din chakre sînt trezite și întregul sistem al conștiinței umane (biologic, endocrin, spiritual) este integrat. Conexiunea dintre structura cosmică a lui Virata și sistemul nervos uman ar trebui acceptată ca o ipoteză pînă ce ea va putea fi verificată experimental în timpul Realizării Sinelui și mai departe. Atunci veți putea constata cum diferitele chakre reacționează la mantră, care reprezintă invocarea zeităților corespondente. De exemplu, subiectul poate simți că invocarea lui Shri Vishnu sau a lui Shri Lakshmi poate înlătura o presiune abdominală (la nivelul chakrei Nabhi sau Manipur). S-a demonstrat în repetate rînduri că energia Kundalini nu poate traversa spațiul dintre nervul vag al sistemului nervos parasimpatic și plexul solar dacă principiul de Guru Primordial nu este respectat (prin nerecunoașterea uneia dintre încarnările acestui principiu, de exemplu Mahomed, Zarathustra, Guru Nanak etc.). De îndată ce vibrațiile (*Chaitanya*) ne conectează conștiința la programul cosmic, noi începem treptat să experimentăm comuniunea vie cu Virata.

⁵ Cf. Lyall Watson, *The Romeo Error*, London: Hodder & Stoughton, 1974: „Pot fi îndepărtate celule din zona orbitală a unui embrion de broască și plasate undeva în regiunea stomacului, dar acolo ele vor produce un nou înveliș intestinal, și nu ochi interni. Există un sistem coordonator care face ca într-o anumită regiune a corpului, celulele, deși fiecare este potențial pregătită pentru orice funcție, să execute ceea ce li se cere în acea regiune.”

Zeitățile din Adi Chakrele lui Virata exprimă diverse aspecte, calități ale Divinului. De exemplu, Shri Ganesha este puritatea sublimă a copilului divin. Shri Shiva este Sinele, beatitudinea existenței absolute. Iisus Christos este Adevărul luminii lui Dumnezeu. Prin deschiderea treptată a chakrelor corespondente din corpul nostru, noi începem să dezvoltăm aceste calități. După Realizare, calitățile divine înfloresc în noi și ne bucurăm de propriile virtuți. Un poet realizat i-a scris plin de bucurie lui Shri Mataji: „Acum lemnul de santal a început să se bucure de propria lui mireasmă.”

Cînd lui Socrate i-a fost amintit îndemnul înscris pe frontonul templului lui Apollo de la Delphi: „Cunoaște-te pe tine însuți”, el știa că a te cunoaște pe tine însuți este cheia cunoașterii întregului Univers. Este o experiență uluitoare să descoperi că schema care a stat la baza genezei și evoluției Universului este integral reprezentată în interiorul ființei umane.

Capitolul 4

Instrumentul conștiinței

„O, prietene! Acest corp este lira Sa.“
Kabir

„Cintă din lăuta-ți fără coarde.“
Koan Zen

„Simt sufletul cum prin adîncul din mine curge, ca un rîu,
Închis în albia vieții, incolăcită ca o toartă...
Nu știu... de unde țîșnești, nici cine te-a suit,
Nici cine-alături cu scînteia te-a pus...
Și-apoi te stoarce și te-mpinge pe praguri, nezăgăzuit,
Ca iar din șesuri să te-nalțe în munți, așa de-o veșnicie.“
Vasile Voiculescu, *Botezul*

Să ne îndreptăm acum atenția asupra microcosmosului uman. Întîi de toate ar trebui să știm că înțelepții din trecut cunoșteau mai multe despre el decît omul modern. De exemplu, putem citi în *Rig Vediya Purush Sookta*:

„Acest corp este o cetate ce nu poate fi cucerită (*Ayodhya*). Există nouă porți cu nadis-uri peste tot și prana circulă prin ele. Prin intermediul lor noi acționăm și cunoaștem. Dar cel mai important dintre ele este Sushumna, care urcă prin șira spinării pînă la creier. În acest sistem nervos există plexuri care controlează diferite părți ale corpului; ele sînt numite chakre. E bine să știi că aceste chakre există în măduva spinării și în partea superioară a creierului.“¹

¹ *Rig Vediya Purush Sookta* - Comentariul primei mantre din *Purush Sookta* de către Sampurnanand, Benares: Sharda Prakashan Pub., 1947, pp. 19-20.

Se spune, de asemenea, că Guru Vashista i-ar fi spus lui Shri Rama:

„Există două nadis-uri extrem de subtile numite Ida și Pingala. În acest sălaș al trupului, ele sînt așezate la stînga și la dreapta și nimeni nu știe de ele. Și în acest mecanism al trupului se află trei perechi de lotuși înșirați pe un fir. Energia vitală (*prana*) lucrează prin ei.”²

Toate acestea și multe alte comentarii sînt pe deplin demonstrate de Sahaja Yoga.

În corpul uman există trei canale principale (*nadis*) prin care circulă energia. Ele controlează ansambluri complexe, interconectate, de canale mai mici, în întregul corp. Expresia grosieră a acestor canale corespunde fiziologiei sistemului nervos. Sistemul central poate fi descris astfel: în interiorul șirei spinării avem canalul central cunoscut ca Sushumna; manifestarea grosieră a acestui canal este sistemul nervos parasimpatic. La dreapta (în corpul nostru) lui Sushumna avem canalul cunoscut ca Pingala nadi, care corespunde sistemului nervos simpatic drept. La stînga lui Sushumna avem Ida nadi, care corespunde sistemului nervos simpatic stîng. Pe canalul central sînt situați cei șapte centri (*chakre*) care controlează corpurile noastre: fizic, emoțional, mental și spiritual. Chakrele se manifestă ca plexuri nervoase în afara șirei spinării. Numărul de plexuri și de subplexuri este egal cu cel al chakrelor și al „petalelor” acestora în interiorul șirei spinării. Medicina cunoaște foarte puțin despre acest sistem, pe care îl numește sistem nervos autonom: sistemul care funcționează independent. Sistemul nervos autonom este descris în anatomia clinică drept acea parte a sistemului nervos ce inervează structuri involuntare precum inima, mușchii netezi și glandele. Este distribuit de-a lungul sistemelor nervos central și periferic. Se compune din sistemul nervos simpatic (stîng și drept) și sistemul nervos parasimpatic. Activitatea simpaticului pregătește corpul pentru situații solicitante. Activitatea parasimpaticului are drept scop conservarea, refacerea și echilibrarea energiei. Zona simpatică a sistemului nervos autonom este localizată în regiunea

toraco-lombară, în timp ce zona parasimpaticului cuprinde regiunile cefalică și sacrală. Conexiunea dintre acest sistem și activitatea psihicului este studiată acum prin neuroendocrinologia creierului. Conexiunea dintre acest sistem și evoluția spirituală a subiectului este total necunoscută oamenilor de știință de astăzi. De fapt, această cunoaștere a fost în trecut privilegiul cîtorva inițiați budiști sau maeștri hinduși. Este greu de spus în ce măsură ea a fost revelată diferiților vizionari mistici din Orientul Mijlociu, dar astăzi putem avea deplina convingere că o nouă știință va dezvălui curînd integralitatea complexă a acestor fenomene energetice.

O voi cita mai departe din nou pe Shri Mataji:

„Cînd fătul uman atinge vîrsta de 2-3 luni în pîntecele mamei, un fascicul de raze avînd natura conștiinței (emis de Energia Primordială atotpătrunzătoare) cade asupra creierului său și se refractă în canale subtile ce corespund celor patru aspecte ale sistemului nervos:

- Sistemul nervos parasimpatic: Sushumna nadi (canalul central);
- Sistemul nervos simpatic drept: Pingala nadi (canalul solar);
- Sistemul nervos simpatic stîng: Ida nadi (canalul lunar);
- Sistemul nervos central, care realizează legătura noastră fiziologică cu lumea materială.

Fasciculul de raze ce cade pe osul fontanelei (creștetul capului, cunoscut și sub denumirea de Talu), îl străpunge exact în centru și trece direct în măduva spinării, în Sushumna.” (în comentariul său la versetele 11 și 12 din Aitareya Upanishad, Shri Shankaracharya observă că „Domnul Conștiință” pătrunde în corp prin acel loc numit „coroană a capului”, „unde se află cărarea de mijloc a părului”). „Energia, după manifestarea sistemului nervos parasimpatic, se așază încolăcită de trei ori și jumătate în osul triunghiular situat la baza coloanei vertebrale (Mooladhara). Această Energie Primordială reziduală este cunoscută drept Kundalini. În coborîrea sa spre baza coloanei, Kundalini așază zeitățile în chakrele corespunzătoare. Sistemul nervos parasimpatic este instrumentul prin care noi receptăm Energia Divină, dar, de îndată ce copilul se naște și cordonul ombilical este tăiat, se creează o breșă în Sushumna, manifestată în exterior, așa cum am menționat deja, prin breșa dintre plexul solar și nervul vag al sistemului nervos parasimpatic.”

² Yog Vashista, edit. Kalyan, ianuarie 1961, p. 319.

Imediat ce copilul este îndepărtat de la sânul mamei, el trăiește experiența separării, a depozitării, care este înregistrată de către subconștientul său. Tipătul de protest al copilășului exprimă nașterea unei identități proprii, separate de întreg; el proclamă nașterea egoului individual. Reacțiile la mediul nou, în schimbare, manifestă superegoul. Mai târziu, când, prin activitate, simpaticul acumulează efecte, egoul și superegoul se umflă asemenea unor baloane și acoperă cele două emisfere ale creierului. Cum nu există nici o supapă de refulare care să permită eliminarea reziduurilor energiei psihice, acestea continuă să se acumuleze. Osul fontanelei se calcifică și energia subtilă este complet deconectată de la Sursa Primordială. Se naște astfel un nou microcosmos. Individul începe să se identifice a fi o entitate separată, iar mintea sa devine câmpul de manifestare al tensiunilor dintre ego și superego.

Pe măsură ce individul crește, dezvoltarea facultăților mentale și creative umflă balonul egoului (terminația canalului Pingala), în timp ce superegoul (terminația canalului Ida) înregistrează din ce în ce mai multe condiționări. Energia psihică pendulează între acești doi poli, reușind uneori să se mențină în punctul de echilibru (Agya chakra de pe canalul Sushumna). Dar contradicțiile care definesc starea psihicului uman exercită o influență constantă asupra comportamentului subiectului și determină, de asemenea, în mare măsură, evoluția sa interioară. Din diverse motive, oscilația dialectică a psihicului își poate pierde echilibrul. Simptomele pot fi: iritare rapidă sau exasperare, stări inexplicabile de frică, sentimente de deprimare. Când energia psihică sub forma atenției (*chitta*) pendulează între extremitatea egoului și cea a superegoului, subiectul face față cu greu tensiunilor implicite. Dacă aceste tensiuni ating punctul critic, stadiul avansat al procesului se manifestă prin depreziuni nervoase, nevroze, psihoze etc. Într-un sistem astfel zdruncinat, Unitățile de Interferență Psihică pătrund cu ușurință prin Nabhi sau prin chakra Agya. Prin convenție vom folosi prescurtarea UIP pentru „Unități de Interferență Psihică” - simbol generic larg pentru a denumi entități precum: spirite, fantome, djini etc. care ne pot parazita și ne parazitează sistemul conștiinței. Existența și agresiunea lor vor fi aduse în discuție mai târziu.

Mediul joacă un rol crucial în menținerea echilibrului psihic. Când copilul este crescut într-o familie fericită, bine încheagată, unită, el dezvoltă o personalitate dharmică. Moralitatea părinților precum și fidelitatea reciprocă a acestora vor oferi copilului un model corect de maturitate emoțională. Copilul se va simți în siguranță și va fi în măsură să-și îndeplinească rolul în ceea ce privește procesul evolutiv. De aceea se spune că cea mai mare recompensă pentru faptele bune ale vieții trecute este să te naști într-o familie dharmică. Desigur, echilibrul interior este, și el, rezultatul experiențelor acumulate în viețile anterioare.

Când energia nu oscilează prea mult față de punctul de echilibru, chakrele de pe canalul Sushumna nu sînt afectate, iar în viața individului se manifestă armonia și echilibrul. În aceste condiții oamenii simpli trăiesc mulțumiți. Filozofii și savanții, cel mai probabil, sînt cei care pot recepția sugestii ale Inconștientului Universal de natură să determine dezvoltarea creativă a domeniilor respective. Artiștii exprimă în lucrările lor estetica adevărului. Vibrațiile acestora sînt răcoroase și ei își pot obține Realizarea foarte ușor, deoarece Sushumna este pregătită pentru ascensiunea lui Kundalini. Copiii inocenți și adolescenții care se bucură de un mediu familial armonios aparțin și ei acestei categorii, deoarece sistemul lor parasimpatic păstrează echilibrul între Ida și Pingala. Aceia care se mențin pe Sushumna se bucură de o maturitate a vieții psihice, liberi de controverse mentale și infatuări melodramatice, atît de prezente astăzi. Ei nu se complac în jocuri mentale sau emoționale, care sînt doar expresii marginale ale Realității.

În legătură cu prezentarea, deja făcută, programului cosmic al lui Virata, să menționăm din nou structura psihosomatică triplă prin care cele trei energii sînt canalizate:

- *Ida nadi* - corespunde lui Tamo guna (pasivitate);
- *Pingala nadi* - corespunde lui Rajo guna (activitate);
- *Sushumna nadi* - corespunde lui Satwa guna (echilibru).

Cum spuneam, Sahaja Yoga conduce căutătorul dincolo de stările celor trei gunas și de formele de yoga corespunzătoare lor (*Bhakti yoga* - yoga devoțiunii, *Karma yoga* - yoga acțiunii, *Jnana yoga* - yoga cunoașterii), deoarece, în esența

ei, Sahaja Yoga este *Kundalini Yoga*, yoga Energiei Divine din om. Ea ridică în Sushumna un nou flux de Energie integrată. Kundalini și subiectul pe care ea l-a iluminat nu mai sînt supuși influenței nici uneia dintre gunas (nici măcar influenței lui Satwa guna, care implică o căutare a echilibrului, a fericirii și a înțelepciunii), întrucît Kundalini integrează și transcende cele trei gunas atunci cînd ea trece de la starea latentă la cea activă. Shri Mataji obișnuia să ne întrebe zîmbind: „*Puteți concepe o Energie care gîndește, organizează, simte și iubește?*” Se spune că Shri Krishna ar fi afirmat: „Cît de greu e să pătrunzi prin maya (iluzia) mea, creată de cele trei gunas...”

„Există un ciudat arbore care se înalță fără a avea rădăcini și care poartă fructe fără să fi avut flori; nu are ramuri și nici frunze, este în întregime un lotus.”

Kabir

Sushumna și chakrele - temă tradițională a liricii mistice orientale - reprezintă nucleeele energetice subtile care controlează funcționarea sistemului nervos parasimpatic. Am putea spune despre acest sistem că este canalul nostru de comunicare cu Infinitul. Dacă ar putea fi redeschisă pentru ascensiunea lui Kundalini, Sushumna ar pompa Energia Primordială atotpătrunzătoare în chakre, alimentîndu-le. Parasimpaticul furnizează vitalitatea pe care simpaticul este menit să o consume. Cel dintîi dilată, destinde chakrele; cel din urmă le contractă. Calea Energiei Kundalini este canalul Sushumna din interiorul coloanei vertebrale. La nivel cosmic, Sushumna nu este altceva decît calea dreaptă a evoluției (*dharma*); ea se regăsește implementată deopotrivă la nivelul structurii microcosmice a individului. Este „calea de mijloc” menționată de Buddha Gautama, cea care trece prin „poarta cea strîmtă” a chakrei Agya (la care s-a referit Iisus Christos), înainte de a atinge „Împărăția” chakrei Sahasrara din creștetul capului. Așa cum am menționat deja, chakrele se află situate pe această cale centrală care reprezintă la nivel microcosmic uman calea virtuții (*dharma*) și a dreptății (*satwa*). Ea corespunde căii cosmice pe care se află centrul primordial (*Adi Chakras*) în care rezidă încarnările manifestate

de Duhul Sfînt în diferitele momente ale evoluției noastre. Este calea pe care trebuie să o urmăm în vederea ascensiunii noastre spirituale. Este Arborele Vieții, ale cărui fructe pot fi gustate numai de către persoanele „autorizate” - în care Kundalini s-a ridicat cu respectarea „protocolului”. Într-adevăr, manevrarea greșită a energiei Kundalini și a chakrelor datorită ignoranței sau perversiunii gurului poate fi extrem de periculoasă pentru practicant, atît la nivel fizic, cît și spiritual: plexurile pot fi complet blocate și calea distrusă, fiind astfel serios amenințate șansele de Realizare ale subiectului. Aceasta deoarece intervenția unui guru nerealizat sau neautorizat reprezintă o insultă la adresa demnității lui Kundalini. Este împotriva protocolului Divinității și zeitățile diverselor chakre se pot retrage din acestea. Într-o astfel de situație este foarte ușor pentru un „guru” versat în arta magiei negre să introducă o UIP într-o chakră. Chakrele cele mai expuse parazitării sînt Nabhi și Agya.

Cînd Kundalini este „invitată” în mod corespunzător de către vibrații, ea își părăsește sălașul din osul sacru și, urmînd canalul Sushumna, trece prin cele șase chakre, trezind zeitățile, pînă la cea de-a șaptea. În funcție de starea chakrelor, subiectul poate percepe mai bine sau mai slab ridicarea lui Kundalini. De fapt, în multe cazuri, cînd chakrele inferioare sînt blocate, ascensiunea lui Kundalini poate fi urmărită cu ochiul liber, deoarece ea pulsează în acele chakre. Cei binecuvîntați cu o viziune mistică pot de asemenea vedea întregul proces al ridicării lui Kundalini.

În drumul ei spre Sahasrara, Kundalini trebuie să traverseze chakra Agya; nu este un lucru neînsemnat! Nu poți deschide „al treilea ochi” decît prin ridicarea lui Kundalini.

„Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strîmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea.”

Luca 13.24

„Intrați pe poarta cea strîmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sînt cei ce intră pe ea. Dar strîmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sînt cei ce o află.”

Matei 7.13-14

Aici Christos ne avertizează asupra devierii atenției spre canalele Ida și Pingala și se referă la calea canalului Sushumna.

Mintea nu poate afla odihna și conștiința fără gânduri nu poate fi stabilizată pînă cînd chakra Agya nu este complet deschisă, proces corespunzător purificării depline a lui *chitta* (principiul gândirii sau atenției). În unele cazuri acest lucru poate dura mai mult timp. Într-adevăr, această chakră controlată de către Christos se dovedește a fi extrem de sensibilă: ea nu va permite nici unei impurități să atingă Cetatea Sfîntă a Sahasrarei, care este Împărăția lui Dumnezeu în interiorul ființelor umane.

Momentul Realizării Sinelui corespunde penetrării osului fontanei (*Brahmarandra*) din creștetul capului de către Kundalini aflată în ascensiune. Shri Mataji denumeste acest proces „botez prin autoritatea Divină”. Deschiderea Sahasrarei a fost percepută concret de unii sahaja yoghini. Alții au simțit energia coborînd din Sahasrara prin Ida și Pingala. În majoritatea cazurilor se instalează starea de conștiință fără gânduri, iar percepția fizică a vibrațiilor indică integrarea sistemului nervos central cu conștiința spirituală. Astfel, spiritul individual (*Atma*) este conectat la Conștiința Cosmică, numită și Inconștient Universal (*Paramatma*). Inconștientul Universal este mintea lui Virata, Cel care i-a spus lui Arjuna:

„Întreagă această lume creată este pătrunsă de forma mea invizibilă; în mine sînt toate ființele, nici una nu mă poate conține.”

Bhagavad Gita IX.4

Conștiința fără gânduri, golirea interioară, conceptul de „Vid” din doctrina Zen ne conduc spre Inconștientul Universal. Bodhidharma, părintele doctrinei chinezești Zen, cel care a scris despre *Wu-hsin* („starea fără gânduri”), spunea despre Inconștient:

„Este asemenea tobei celeste care, chiar și atunci cînd tace, produce în mod spontan și fără efort conștient o varietate de sunete încîntătoare pentru a învăța și a disciplina toate ființele. Este deopotrivă asemenea nestematei care îndeplinește dorințele și care, fără vreun efort conștient, creează în mod spontan o mare varietate de forme.

În mod similar, Inconștientul lucrează prin mintea mea conștientă, făcînd-o să înțeleagă adevărata natură a Realității; este înțelepciune, este maestrul celor trei corpuri și funcționează în deplină libertate. Inconștientul este Mintea cea adevărată, adevărata Minte este Inconștientul.

Să ne lăsăm dar inspirați de Inconștient în toate lucrurile, în tot ceea ce facem - aceasta este calea disciplinei, nu există altă cale. Astfel noi știm că atunci cînd Inconștientul este realizat, toate celelalte lucruri încetează să ne mai preocupe.”³

Conștiința fără gânduri este primul pas către contopirea cu Inconștientul Universal. Dincolo de conștiința fără gânduri, *sadhaka* atinge stadiul mai profund al „conștiinței fără îndoială” și, mai departe, niveluri superioare ale Conștiinței, despre care nu sînt în măsură să vorbesc.⁴ Putem înțelege poate acum implicațiile cognitive ale trezirii lui Kundalini asupra sistemului parasimpatic.

Din tot ceea ce a putut percepe despre Inconștient, omul a elaborat concepte despre Dumnezeu și despre el însuși. Din acest Inconștient, afirmă C. G. Jung, și-a extras umanitatea zeii și demonii și toate imaginile primordiale care formează baza marilor sisteme de gândire, „toate gândurile superioare fără de care omul încetează să mai fie om”. Din acest Inconștient noi primim inspirația creatoare, conștiința, intuiția adevărului etc. Adesea mesajele ne sînt revelate în vise. Ființele umane pot fi ghidate în subtil prin aceste intuiții și presențimente. Dar, așa cum observă Erich Fromm, omul modern își reprimă din ce în ce mai mult vocea interioară, pierzîndu-și astfel și simțul discriminării între bine și rău, între adevăr și falsitate.

³ D. T. Suzuki, *Essays in Zen buddhism. Third series*, Londra: Rider et Co. 1970, p. 23.

⁴ La momentul Realizării : conștiința fără gânduri - conștiința colectivă;
- Următorul stadiu al conștiinței : conștiința fără îndoială - integrare în conștiința colectivă;
- Stadiul ulterior : deplina Realizare a Sinelui - stăpînirea asupra elementelor;
- Un stadiu și mai avansat : Realizarea lui Dumnezeu.

Prin urmare, noi trebuie să devenim conștienți de Inconștientul Universal din interiorul nostru. Inconștientul individual, reprezentat de Kundalini în stare latentă în Mooladhara sacrum nu este altceva decât o frîntură din Inconștientul Universal. Activarea parasimpaticului prin trezirea lui Kundalini (și, în consecință, conectarea conștiinței individuale la Inconștientul Universal) străpunge bariera cognitivă care marchează, de obicei, limita absolută a cîmpului cunoașterii umane; percepția directă ia locul opiniilor intelectuale. În cuvintele lui Shri Mataji:

„Pătrunderea în Inconștient străpunge bariera dintre conștiința umană limitată și Realitate.”

De fapt, după Realizarea Sinelui, sistemul nervos central devine conștient de sistemul nervos autonom. „Auto”, în sensul dat de Shri Mataji, semnifică Sinele; acel Sine (*Atma*) care este una cu Inconștientul Universal (*Paramatma*).

Prin urmare, încă de la prima plonjare în Inconștient, sensibilitatea spirituală se exprimă prin senzații fizice. Adierea Duhului Sfînt poartă mesajele Inconștientului. Putem percepe furnicături, înțepături, ușoare arsuri sau amorțeală în vîrfurile degetelor. Dar ce semnifică aceste senzații? „Cineva care știe trebuie să le decodifice”, remarcă Shri Mataji. Poate că mesajele Divinului adresate umanității ar putea fi interpretate numai de către încarnările divine, menite a aduce ființelor umane codul secret.

În sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, nu este posibil ca omul să folosească acest fenomen energetic în scopuri malefice. Într-adevăr, Realizarea Sinelui se petrece în mod spontan pentru că, din punctul nostru de vedere, ea corespunde mobilizării energiei parasimpaticului. Această „mobilizare” devine posibilă mai ales cînd binele făptuit - sau echilibrul dharmic - îl menține pe subiect pe calea centrală Sushumna. O persoană negativă este din punct de vedere „tehnic” inaptă pentru a-și primi Realizarea. Mai mult, atunci cînd ne străduim, cînd depunem efort pentru a o obține, noi punem în acțiune sistemul nervos simpatic și nu putem decât să dăm greș. Veți înțelege acum mai bine de ce noțiunea de „har al lui Dumnezeu” pune accentul pe aspecte ca abandonul,

disponibilitatea, deschiderea necondiționată. Shri Mataji remarcă: „Este o adevărată realizare să înțelegem că mintea umană nu poate fi condusă spre Realitate, ci Realitatea trebuie să învăluie mintea umană în oceanul său de iubire.” Misticii, sfinții, înțelepții și vizionarii tuturor timpurilor, Kabir, Sfîntul Ioan al Crucii, Gazzali, Ramakrishna, Meister Eckhart etc. au fost pe deplin conștienți de aceasta. Iată cît de sugestiv formulează Kierkegaard acest aspect:

„Cu cine s-ar putea strădui să semene cel chinuit de căutare, dacă nu cu Dumnezeu; dar dacă el însuși este ceva sau vrea să fie ceva, faptul în sine este suficient pentru a împiedica asemănarea.”

„Cînd marea e zbuciumată și își manifestă întreaga tărie, mai ales atunci ea nu poate reflecta imaginea cerului... Dar cînd marea e liniștită și adîncă, atunci ea cufundă priveliștea cerului în neantul său.”

Cînd marea ființei interioare este liniștită și adîncă, noi ne cufundăm în profunzimea conștiinței fără gînduri, care este propria percepție a Sinelui despre sine. Dar această stare de beatitudine presupune ca energia atenției să rămînă pe Sushumna, fără a aluneca în devieri laterale. A te menține acolo este destul de dificil, după cum ne reamintește marele maestru Zen, Rinzi Gigen (decedat în 867), în *Rinzi Roku* (proverbele lui Rinzen):

„O, venerabililor, aici este într-adevăr punctul în care învățăceii trebuie să se dăruiască din toată inima, intrucît nu există loc de trecere nici măcar pentru o boare de vînt. E ca lumina fulgerului, sau ca scînteia oțelului lovit de cremene. Cît ai clipi și totul dispăre. Dacă ochii învățăcelului sînt fixați în gol, totul este pierdut. De îndată ce mintea este îndreptată spre el, îți scapă; de îndată ce răsare un gînd, îți întoarce spatele.”⁵

⁵ Citat din Erich Fromm, D. T. Suzuki, R. De Martino, *Zen Buddhism and Psychoanalysis*, New York: Harper Colophon books, 1960, p. 40.

Într-adevăr, în trecut, numai câteva persoane într-un secol au putut obține Realizarea Sinelui. Acestea au fost ființe umane înalt evoluuate care au trebuit să muncească din greu pe canalele laterale Ida și Pingala. Dar cum ar putea oamenii obișnuiți să le urmeze? Sau poate că masele sînt indiferente față de adevăr? Nu caută ele oare adevărata fericire și pace?

Nu poți încerca prin efort să atingi pacea interioară... și totuși, pacea este ceea ce căutăm. Ființa umană limitată nu poate atinge Nemărginirea, dar tinjește totuși la aceasta. Astăzi putem însă afirma că această contradicție poate fi depășită la nivelul structurii psihosomatice umane, pentru că Dragostea Divină salvează, intervine pentru a scoate Umanitatea din dilema existențială. Ne întemeiem afirmația pe experiențele, observațiile și descoperirile pe care le-am făcut în nenumărate ocazii. Experiența noastră demonstrează două lucruri esențiale:

- Sistemul nervos parasimpatic are potențialul de a fi agentul de transformare a conștiinței;
- Acest potențial poate fi actualizat prin plasarea subiectului într-un câmp intens de vibrații (*chaitanya*).

Acum cînd scriu aceste rînduri știu deja că mulți cititori vor fi în măsură să verifice ei înșiși afirmațiile de mai sus. Înțelegerea acestei experiențe le va fi totuși facilitată de o percepție adecvată a activității sistemului nervos simpatic.

Sistemul nervos simpatic (SNS)

„Psihicul este un sistem de reglare autonom. Nu poate exista echilibru, nici sistem de autoreglare fără forțe opuse capabile a se echilibra una pe cealaltă.”⁶

C. G. Jung

Simpaticul este instrumentul prin care noi ne programăm - și sîntem programați - în viața de zi cu zi și, deopotrivă, în cursul transmigrației prin nașteri și morți succesive. Destinul nostru se modelează în mare măsură în concordanță cu starea sistemului nostru nervos simpatic.

⁶ C. G. Jung, *Psychologie de L'Inconscient*, Geneva: George et Cie, 1973, p. 116.

Dobîndind un oarecare control asupra SNS, noi dobîndim, de asemenea, un anume grad de control asupra cursului vieții prezente și al vieților viitoare. Totuși, SNS nu poate evolua decît în trei dimensiuni: timp, spațiu, cauzalitate; nu poate atinge Divinitatea; nu poate atinge iluminarea, pentru că el evoluează prin acțiune (Pingala) și reacțiune (Ida). Aceste mișcări creează un reziduu psihic, „fumul” care umple baloanele egoului și superegoului din extremitățile canalelor Pingala și Ida. Aceste baloane se umflă, se întîlnesc în creștetul capului și ne închid ființa în cursa conștiinței individuale limitate a „eu”-lui. (vezi Figura II pag. 25).

A. Sistemul nervos simpatic drept utilizează energia din Pingala nadi, canalul solar, situat la dreapta lui Sushumna. El se ocupă de urgențele conștiinței active și culminează în ego, în emisfera stîngă a creierului. Cînd atenția noastră se îndreaptă mai mult spre „dreapta”, noi ne implicăm excesiv în gîndire, planificare, organizare, viitor etc. Cînd acest canal este supraactivat, se creează o supraîncărcare a corpului mental, care explică multe dintre simptomele de agitație mentală sau epuizare care îi afectează pe intelectuali, birocrati, tehnocrați etc. Egoul se umflă. După moarte, în cel mai bun caz, temperamentele extrem de implicate în Pingala nadi pot atinge cele șapte straturi celeste care se găsesc în supraconștientul colectiv (egoul lui Virata). Acolo locuiesc maeștrii invizibili, dar aceste straturi sînt niște fundături ale evoluției, în sensul că uniunea deplină cu Supremul nu poate fi obținută urmînd această direcție. În cel mai rău caz, temperamentele rajasice devin monștri de egoism, adevărați diavoli care căută să domine sau să-i supună pe semenii umani prin intermediul puterilor pe care le-au obținut; mulți dintre așa-numiții hatha yoghini (cei care caută stăpînirea deplină asupra corpului) și raja yoghini (cei care caută controlul asupra minții) sînt învinși de Rajo guna. Desigur, nu trebuie să fim un astfel de pseudo-yoghin pentru a avea un „mare ego”. Egoul aparține psihicului uman și problemele pe care el le generează aparțin deopotrivă ființei umane, indiferent că aceasta realizează sau nu acest lucru. Nu este ușor să controlezi egoul, pentru că se poate camufla singur foarte abil. Psihicul influențat de ego manifestă o puternică tendință de a construi așteptări, de a emite judecăți (limitate);

cea ce reprezintă o trăsătură comună a multora dintre noi. Mai exact, în disciplinele psihanalitice acest domeniu reprezintă acel aspect al vieții psihice asupra căruia și-a concentrat cercetările Adler, iar rezultatul descoperirilor sale este faimoasa teorie a Voinței de Putere (Will-to-Power).

B. Sistemul nervos simpatic stîng utilizează energia din Ida nadi, canalul lunar, situat la stînga lui Sushumna. Activitatea acestui canal corespunde vieții subconștiente a psihicului (*libido*) și culminează cu superegoul, pe partea dreaptă a creierului, în care sînt depozitate toate experiențele trecutului. Cînd atenția noastră se îndreaptă spre „stînga“, noi ne implicăm excesiv în sentimente, trecut, amintiri, stări afective. Cînd acest canal este supraactivat, se creează o supraîncărcare a corpului emoțional și atunci, prin intermediul superegoului, mintea se deschide pentru tot felul de condiționări, de la cazuri psihologice benigne pînă la situații de posesiuni. Superegoul „umflat“ determină un psihic extrem de condiționat, tulburări afective, stres emoțional etc. După moarte, temperamentele implicate excesiv în Tamo guna, în cel mai rău caz, rătăcesc în cele șapte straturi ale iadului, în subconștientul colectiv (superegoul lui Virata). Acolo sălășuiesc demonii și spiritele perverse (termenul budist este *preta*).⁷

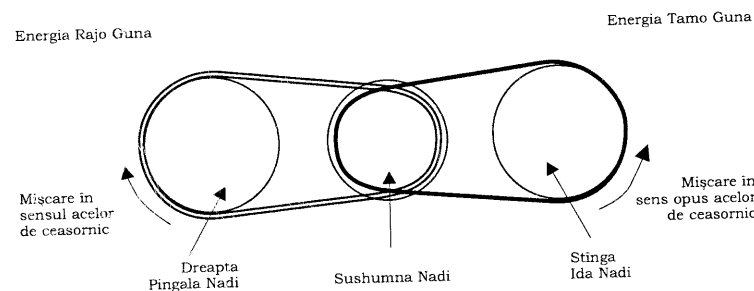
Astăzi, confuzia implicită dintre sex și Realizarea Sinelui îi bulversează pe numeroși occidentali. Acest aspect al vieții psihice a reprezentat obiectul atenției lui Freud, iar teoriile despre *libido*, *eros* și *thanatos* ne furnizează detalii explicite, toate conducînd spre noțiunea de condiționare. Psihicul de nivel mediu manifestă influența superegoului prin tendința de a dezvolta obiceiuri.

Cît timp canalul Sushumna este obturat, energia sistemului nervos simpatic nu poate fi conectată cu parasimpaticul și atenția noastră, care este absorbită de această energie, de asemenea, nu poate pătrunde nici ea în Sushumna. Ea pendulează prin urmare de la stînga la dreapta și invers, într-o nesfîrșită mișcare eliptică.

⁷ Deoarece un spirit va încerca întotdeauna să evite a rămîne în regiunile abisale, el devine o UIP ori de cîte ori apare o ocazie.

Figura VI
Mișcarea atenției - Secțiune transversală

Bipolaritatea cosmică percepută de multe dintre sistemele de gîndire se referă la existența celor două elipse alternative.⁸

Arta dispoziției Satwa (echilibru prin Virtute), dobîndită printr-o viață dharmică (virtuoasă), pare să țină această mișcare într-un oarecare echilibru. Astfel atenția este concentrată în punctul în care elipsele se întîlnesc. În acest punct de joncțiune, ca o alternativă la deplasările spre stînga și spre dreapta, există Sushumna, în dimensiunea verticală, prin care atenția poate urca. Această artă a autocontrolului pe care au căutat-o înțelepții de odinioară este extrem de greu de obținut, dar ea oferă, desigur, condițiile optime pentru ascensiunea lui Kundalini.

De fapt, ceea ce se întîmplă de obicei cu omul obișnuit, ca mine și ca dumneavoastră, este că atunci cînd un aspect al SNS (sistemul nervos simpatic) este epuizat prin hiperimplicare, ca reacție celălalt aspect va fi imediat afectat.⁹ Omul devine o victimă a tendințelor (*gunas*), a deplasărilor alternative ale energiei psihice. Iată ce i-a spus cîntărețul din harpă lui Buddha: „Nu poți interpreta cum se cuvine muzica cînd corzile instrumentului sînt prea întinse ori prea slobode...”

⁸ De fapt, cosmologia occidentală a perceput lumea ca dualitate și, în cele din urmă, ca trinitate, ori de cîte ori s-a manifestat percepția sintezei satvice. Dar unitatea cosmică de dincolo de cele trei gunas și de cele trei aspecte ale sistemului nervos autonom a rămas mereu insesizabilă.

⁹ Cînd deplasările energiei sînt prea puternic atrase spre polii opuși, temperamentul uman se manifestă prin comportamente extreme, dezechilibrate și uneori patologice (de ex. sadismul și masochismul).

O afirmație care l-a condus pe Buddha spre iluminare. Când corzile instrumentului interior ne sînt prea slobode (prin hiperactivitatea SNS sting), noi le stringem prea tare (prin hiperactivitatea SNS drept) și viceversa. Procesul se poate întinde pe parcursul cîtorva vieți, dar el poate fi observat și într-o singură viață. C. G. Jung a concluzionat, pe bună dreptate, că viața psihică pare să fie guvernată de funcția de reglare a contrariilor, de ceea ce Heraclit a numit *enantiodromyon* (totul sfîrșește în contrariul său). Același fenomen, perceput la nivel cosmic și istoric, este exprimat de cosmologia taoistă Yin-Yang și de dialecticile hegeliană și marxistă. Jung a crezut că a găsit răspunsul și un mod de a rezolva contradicția dintre Freud și Adler, care l-a tulburat profund, întrucît a avut percepția că ambele erau corecte, deși exprimau teorii contradictorii.

Contradicții există, într-adevăr, la nivelul cosmic al lui Virata, între Tamo și Rajo gunas (o contradicție percepută ulterior de om la nivelul materiei) și la nivelul microcosmic uman, între SNS sting și drept. Teoriile noastre economice au derivat, de asemenea, din percepția legii contrariilor la nivel cosmic.¹⁰ Teoriile psihologice derivă din percepția legii contrariilor la nivel microcosmic.

Sintem cu toții de acord, contradicțiile sînt „naturale“, dar nu orice este natural este neapărat și „bun“ pentru evoluția umană.

Este bine să devii conștient de contradicții, dar este încă și mai bine să le depășești. Vă sînt corzile prea întinse? Nu le slăbiți prea tare. Dar cum să obținem acordarea perfectă? În termeni sahaj, întrebarea se pune: cum să depășești balansul perpetuu între SNS sting și drept? Ceea ce înseamnă, mai departe: cum să depășești procesul de acțiune-reacțiune

¹⁰ „Dialectica este știința care arată cum pot fi contrariile și cum se întîmplă ca ele să devină identice - în ce condiții sînt ele identice, transformîndu-se unul în celălalt -, și de ce mintea umană ar trebui să considere aceste contrarii nu ca pe lucruri rigide, ci ca pe lucruri vii, condiționale, mobile, capabile să se transforme unul într-altul.“

Lenin, *Conspectus of Hegel's "The Science of Logic"*, Opere complete, Moscova 1958, vol. 38, p. 97.

Vezi de asemenea strălucitul eseu al lui Mao Tze Dun, *On Contradictions*: „Realitatea este că unitatea sau identitatea contrariilor în lucrurile obiective nu este moartă sau rigidă, ci este vie, condițională, mobilă, temporară și relativă: în condiții date, orice contrariu se transformă în opusul său.“

Mao Tze Dun, *On Contradictions*, Opere Alese, Pekin 1965, p. 340.

dintre ego și superego, astfel încît conștiința să poată fi îndreptată asupra Sinelui? Răspunsul nu poate fi unul teoretic sau intelectual, pentru că implică trezirea energiei sistemului nervos parasimpatic (Kundalini). Nu vom reuși să trezim această energie citind sau gîndind despre ea. Aceasta a fost cea mai veche enigmă, dilema ancestrală. Ea a generat obstacolele în căutarea Realității de către om. Fără a afla măsura virtuții spontane în interiorul nostru, nu vom fi capabili să o implementăm în societate.

Starea psihică standard (SPS) este starea ființei umane obișnuite (*homo sapiens*) a cărei conștiință este încețoșată de ego și superego. Ea depinde în cea mai mare măsură de starea sistemului nervos simpatic și, astfel, omul acționează și reacționează în mare parte potrivit efectelor condiționărilor exterioare.

Între cazul insignifiant și cel acut, descoperim UIP-urile și traversăm frontiera patologiei psihicului. Într-o perspectivă evoluționistă, SPS a lui *homo sapiens* este doar un strat al conștiinței accesibil omului. Deși acesta este stratul în care se dezvoltă percepția conștientă a majorității oamenilor, ar fi o greșală să îl considerăm a fi unicul existent, doar pentru că este unicul perceput. În domeniul psihologiei nu putem aplica principiul logic al noncontradicției: omul este în starea A, și prin urmare nu este în starea B; pentru că psihicul uman se deplasează în geometria multidimensională a abisurilor în care omul poate, în același timp, să fie și să nu fie. În cele din urmă, în conștiința fără gînduri, această geometrie însăși este abolită. Într-adevăr, geometria psihică, domeniul formelor mentale și emoționale reprezintă zona SPS, adică zona delimitată de activitatea SNS. A merge dincolo de acest strat al conștiinței înseamnă a merge dincolo de forme și de logică.

În superegoul stării psihice standard (SPS) indivizii sînt afectați de fenomene energetice care nu le aparțin, cu alte cuvinte sînt înstrăinați de Sinele real, de adevărata identitate, de Bucurie, Adevăr și Conștiință. Iată de ce SPS este o stare de alienare și filozofia existențialistă definește condiția umană în termenii acestei alienări. Desigur, alienarea este serios înrăutățită de intruziunea UIP-urilor. *Homo sapiens* nu poate evita să opereze în principal prin SNS, prin acest sistem care, în sine, nu poate deveni imun la UIP-uri. El se

află într-o stare de alienare pe care nu o poate realiza și nu este conștient de condiționare. El nu are îndeobște dezvoltată puterea satvică a discernământului, care l-ar putea ajuta să rupă identificarea cu factorul alienant, parazit. Dacă vom considera „anormal” faptul că psihicul uman este afectat de forțe într-un mod de neînțeles pentru individ, vom putea afirma că SPS, starea acceptată drept normală, este, de fapt anormală. Astfel noi descoperim rădăcinile tuturor suferințelor umane. În zilele noastre anormalitatea a ajuns atât de departe, încât „scursorile” iadului se varsă nestăvilit în orașele noastre: perversitate, depravare, violență etc.

Psihanaliza modernă este conștientă de problemele psihice ale omului modern, care este afectat de multiple tulburări. S-a demonstrat că anumite interferențe psihice periculoase pot pătrunde din ceea ce ei numesc inconștientul colectiv (în fapt, subconștientul colectiv), în cel individual. Și de acolo aceste entități ghidează, condiționează și perturbă mintea; ele afectează sănătatea psihică a subiectului și pot cauza suferințe, spaime, conflicte, nevroze, tensiuni interpersonale anormale, depresii etc.

Dar, vai! Psihanaliza nu poate merge mai departe de identificarea simptomelor și alinarea parțială a acestora. Ea nu este echipată pentru a putea identifica în Unitatea de Interferență Psihică (UIP) *factorul patogen fundamental*. Psihoterapia clasică își propune de regulă mobilizarea psihicului conștient al subiectului pentru a identifica - și astfel a exorciza - „umbra” chinuitoare ce sălășluiește în subconștient. Tehnicile utilizate în acest scop sînt *Diagnostische Assoziationsstudien*, diagnosticarea prin studiul asociațiilor mentale și analiza viselor, care dau posibilitatea celui ce a devenit victimă a unei UIP să-și verbalizeze starea perturbată (analiză a discursului). Această posibilitate îi permite subiectului să se retragă din identificarea sa anterioară cu o UIP. Acest act de discernămint făcut de partea conștientă a psihicului este actul psihic eliberator prin care, în unele cazuri, o UIP poate fi expulzată.

Acest procedeu instituit este fundamental corect, dar deficiențele sale sînt multiple:

- Îndată ce atenția subiectului este retrasă dintr-o falsă identificare, ce se întâmplă cu ea? Ce anume ar putea-o împiedica să cadă într-o altă falsă identificare?

- Senzația agonizantă nu poate fi recunoscută în mod limpede ca provenind de la acea UIP care o cauzează. O UIP nu este recunoscută ca atare, drept ceva care nu aparține minții subiectului, un vulgar parazit de care nu ar trebui să ne temem și pe care ar trebui să-l expulzăm.

- Fără conștiința vibratorie, o UIP nu poate fi depistată din primul moment al intruziunii sale. Știința medicală intervine prea târziu, cînd aceasta este deja ferm înrădăcinată în psihic, cauzînd tot felul de tulburări. Psihiatria este alertată de aceste simptome. Dar, pentru a împiedica suferințele, este necesară o acțiune preventivă.

- Fără deschiderea chakrelor de pe calea centrală Sushumna și dezvoltarea stării psihice a conștiinței fără gânduri, noi sîntem lipsiți de terenul ferm de pe care să ne putem proiecta puterea discernământului. Cînd o UIP pătrunde în sistem, subiectul parazitat caută adesea și simte intensitatea senzației fizice sau psihice prin intermediul senzațiilor acelei UIP; confuzia dintre victimă și parazitul său este cu atît mai dificil de înlăturat cu cît subiectul este mai mult îndepărtat de Sushumna.

- În sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, știința modernă ignoră natura straturilor existenței. Ea aruncă tot ceea ce ignoră în coșul „inconștientului”. Ceea ce reprezintă o confuzie totală! Cu ajutorul conștiinței Sahaj noi putem recunoaște:

I. - Inconștientul Universal (*Paramatma*), mintea pură, absolută, a Divinității, de care ne apropiem în starea conștiinței fără gânduri;

II. - Subconștientul colectiv, influențînd superegoul uman;

III. - Supraconștientul colectiv, influențînd egoul uman.

Îndată ce ajungi să cunoști această „scenă”, știi, de asemenea, cine sînt „actorii”, care este „jocul” și care este „rolul” tău în el.

Psihiatrii au investigat mai ales domeniul superegoului în starea psihică standard. Este timpul să ne îndreptăm atenția și spre domeniul egoului, cu atît mai mult cu cît în occident el condiționează total modelul nostru comportamental.

Egoul se dezvoltă ca un reziduu al activității canalului Pingala. Cînd această activitate este încununată de „succes”, egoul se umflă. Pe scurt, egoul devine posedat de el însuși.

În acest stadiu mintea nu este afectată de intruziuni psihice, ci de dezamăgiri, decepții: „munca“ egoului este să ne mențină în afara realității. El are o concepție ptolemeică asupra galaxiei psihice, considerându-se a fi centrul universului. Chiar existența lui Dumnezeu și a puterii Sale sînt puse sub semnul întrebării.

O persoană egoistă nu poate vedea lucrurile într-o perspectivă corectă, deoarece inteligența sa este lipsită de înțelepciune. Ea născocеște noi termeni, elaborează noi teorii pentru a-și justifica scopurile. Putem înțelege astfel geneza rasismului, a fanatismului, a ortodoxiei etc. Mai mult, egoistul acceptă viciul, devine adulter și inuman, insultă castitatea femeilor și se mîndrește cu toate acestea: „Ce e rău în asta? Îmi place!“ Vorbește despre libertate, realizări, dar este sclavul desfrînării și lăcomiei sale. Este „competitiv“. Folosindu-și cu prisosință mentalul, se dovedește a fi, de regulă, foarte „inteligent“, plin de tact și precaut în a-și păstra imaginea socială în timp ce-i înșală, trădează și oprimă pe ceilalți.

Cînd egoul devine extrem de „eficient“ și este încununat de „succes“, el începe să emită puternice cîmpuri de micro-unde, care captează atenția oamenilor ancorați la polul psihic opus, în extrema superegoului. Se formează astfel un fel de „club“, care poate debuta cu chefuri și beții pentru a sfîrși mai tirziu în nazism și terorism. Combinația de extrem ego și extrem superego dă naștere mai departe unui monstru colectiv. Dar nu este nevoie să se ajungă atît de departe pentru a periclita colectivitatea umană. Egotistul încalcă cu mîndrie legile care mențin integritatea familiei și coeziunea societății. El lansează tot felul de proiecte, predică, scrie cărți, face filme etc.; mulțimea celor ancorați în superego îl urmează fascinată; *atenția masselor este abătută astfel de la calea centrală a evoluției.*

Oamenii a căror atenție avansează „spre dreapta“ - dincolo de canalul Pingala - intră în supraconștientul colectiv, unde ajung să fie posedați de spiritele moarte (UIP-uri) ale egotiștilor. Astfel „sprijiniți“, ei devin mai „subtili“ și mai „eficienți“.

Este ușor să vindecî persoane suferind de afecțiuni ale SNS stîng, pentru că acestea au probleme de sănătate,

dezechilibre și afecțiuni de tipul paranoia, de care sînt nerăbdătoare să scape. Dar egotiștii sînt incorigibili: „Totul este în regulă cu mine!“; ei îi aduc pe alții la paranoia, la boală și nefericire. Ei sînt „bine“!

Nu voi încheia această digresiune despre SNP, SNS și terapia aferentă fără a puncta alte cîteva aspecte.

- Acupunctura a identificat rețeaua de canale subtile (*nadis*) care vehiculează energia SNS; ea operează pe această bază limitată. Spre deosebire de sahaia yoghini, acupuncturiștii nu pot avea acces la sistemul nervos parasimpatic (SNP), care reprezintă structura esențială în cadrul sistemului ce vehiculează forța vitală.

- Cancerul poate fi vindecat prin Sahaja Yoga. Activitatea excesivă a SNS face ca o chakră să piardă conexiunea cu SNP. Prin urmare, celulele corpului nu mai pot decodifica instrucțiunile vitale trimise de zeitățile „organizatoare“. Chakra continuă să emită energie, dar, fără a fi reglată de funcția SNP, această energie devine distructivă și determină mutația și proliferarea celulelor canceroase. Știința chakrelor poate eradica însăși cauza primară a bolii prin readucerea chakrei deteriorate în poziția sa inițială din Sushumna.

- Poziționarea chakrelor în corpul subtil corespunde cu poziționarea în corpul fizic a unor importanți producători de hormoni (glande ca hipofiza și epifiza, tiroida, timusul, suprarenalele, ovarele și testiculele). Medicina occidentală exclude posibilitatea ca chakrele să aibă vreo însemnătate biologică, pentru că nu a putut localiza existența vreunui sistem circulator sau a vreunei rețele de nervi sau vase limfatice care să interconecteze toți acești centri. Dar în Sahaja Yoga descoperim cum Ida, Pingala și Sushumna interconectează toți acești centri; fiecare dintre cele trei canale sînt alcătuite din tot atîtea canale concentrice cîte chakre există. Fiecărei chakre îi corespunde un canal specific. Tehnicile curative sahaj operează prin această rețea subtilă integrată. Ele au un efect de reglare asupra acestor glande și asupra proceselor fiziologice pe care le controlează.

Cele mai sus menționate evidențiază o dată în plus faptul că nu putem descifra Divinitatea prin teste de laborator. Nu o putem cuprinde în eprubete. Știința Sahaj nu poate fi atestată sau contestată de către știința tradițională, pentru că aceasta din urmă nu poate controla parametrii unui experiment „științific” la nivelul chakrelor. Într-adevăr, este necesar să fie respectat protocolul zeităților ce guvernează chakrele și protocolul lui Kundalini. Pentru a înțelege Sahaja Yoga, cercetătorul trebuie mai întâi să-și primească Realizarea. Apoi el descoperă treptat că, având Realizarea, capătă o bună sănătate fizică și psihică și chiar mai mult decât atât. Treptat, cele trei gunas încetează să-l mai amânezească și să mai creeze confuzie: SNS stîng nu mai reprezintă un canal potențial primejdios între subconștientul colectiv și libidoul individual. Ida nadi primește binecuvîntările lui Mahakali (zeitatea care guvernează canalul stîng): *sadhaka* (discipolul) intră în rețeaua vie a interdependențelor cosmice divine. SNS drept nu mai tinde să „umfle” egoul, ci primește binecuvîntările lui Mahasaraswati: *sadhaka* dezvoltă în mod creator afirmarea identității sale divine.

Kundalini

Deosebirea esențială dintre Sahaja Yoga și celelalte tipuri de yoga este aceea că Sahaja Yoga reprezintă culminația tuturor formelor de yoga, pentru că este yoga trezirii concrete a lui Kundalini. Orice căutător profund ar putea să întrebe pe oricare maestru autentic: maestrul îi va spune că yoga supremă este Kundalini yoga; nu pentru că ea ar exclude alte forme de yoga, ci pentru că ea le integrează și le transcende. Guru Vashista afirma: „Kundalini este sediul cunoașterii absolute.”¹¹ Kundalini este înăscută în noi și ea se manifestă spontan cînd timpul mult așteptat sosește.

Conștiința prezenței Energiei Divine în interiorul corpului uman era considerată de vechii înțelepți și rishi de odinioară drept cea mai înaltă cunoaștere; ea era venerată cu un respect sacru și era ascunsă celor mulți printr-un strict ezoterism. Kundalini, calea sa și chakrele au fost glorificate de mistica

¹¹ Yog Vashista, *op. cit.*, p. 144.

orientală în multe scrieri inițiatice și prin nenumărate opere de artă și arhitectură.¹² A fost cea mai înaltă cunoaștere revelată omului, țelul sacru al străvechilor căi de inițiere; Kundalini a fost adeseori simbolizată prin focul sfînt sau prin șarpele sacru, iar calea acesteia printr-un arbore sau o scară. Moise a văzut această energie în tufișul arzînd, iar creștinii, numind-o Duhul Sfînt, îi venerază manifestarea sub forma limbilor de foc de deasupra capetelor apostolilor în ziua de Rusalii. Este foarte probabil ca anumiți preoți ai Egiptului Antic sau din America de Sud să fi avut acces la anumite aspecte ale instrumentului subtil interior, obținînd astfel diferite *siddhis* (puteri magice); dar este improbabil ca ei să fi avut acces la Kundalini însăși. Marii maeștri budiști ai curenților *Mahayana* sau *Vajra* considerau că existența unei căi a eliberării în interiorul omului era cel mai mare secret pe care trebuiau să-l păstreze intact și să-l transmită doar cîtorva discipoli merituoși. Înțelegerea degenerată a unor secte tantrice sau lamaiste nu poate afecta puritatea originară a acestei tradiții. Întîlnim reprezentări-simbol ale lui Kundalini în multe și diferite moșteniri culturale; șarpele lui Mercur, de exemplu, reprezintă simbolul alchimic al procesului metamorfozei psihice. Pentru gnostici șarpele reprezenta șira spinării și bulbul rahidian. Vom încerca să conturăm mai departe natura extrem de complexă a energiei Kundalini.

¹² În *The Foundations of Tibetan Mysticism*, Lama Anagarika Govinda expune relația dintre mantra „Om mani padme hum” și Kundalini yoga. Forma stupei budiste este interesant descrisă ca reprezentînd suprapunerea chakrelor.

Cupola în formă de bulb de ceapă a moscheilor islamice reprezintă Sahasrara etc. Faimosul vitraliu „Arborele lui Ieseu” al Catedralei din Chartres este de asemenea o imagine a canalului Sushumna.

Dr. Pramila Sharma din Delhi, care a studiat legăturile dintre învățăturile ancestrale și Sahaja Yoga, arată cum este descrisă Kundalini Yoga în texte vedice și tantrice. Menționăm cîteva *Upanishade*: Arunopanishad din Krishnyajurveda, Bhavarichopanishad din Rigveda, Upanishadele din Atharveda, Yogopanishad, Yogashikhopanishad, Kathopanishad, Yogkudaliniupanishad etc. În *Purane*: Devi Bhagavatpuran, Markandeyapuram, Shri Bhagavatpuran etc. În *Sanhite*: Hathyoga Sanhita, Layayoga Sanhita, Rajyog Sanhita, Rik Sanhita, Shiv Sanhita etc. În *Textele Yoga*: Hathyoga Pradipika, Goraksh Padhti, Tantrasar, Yogakarnika, Yogavashishta Shatchakra Nirupan, Sidh Sidhant Sangrah, Kularanava Tantra, Saundarya Lahari, Subhgodayam, Lalita Sahasrarnam etc. Kundalini a fost cîntată de sfinți asemeni lui Kabir, Nanak, Dadu, Buleeshah, Gyaneshwara etc.

În primul strat divin al existenței, o parte a Energiei Divine Primordiale (Adi Shakti, Duhul Sfânt) nu se manifestă, ci rămâne înmagazinată în Virata pînă la momentul manifestării sale cosmice. Această Energie Divină „adormită“ (în stare latentă) este Adi Kundalini, Kundalini Primordială a lui Virata. Adi Kundalini este personificată de către Shri Gauri, Mama Fecioară a lui Shri Ganesha. Ea reprezintă inocența și puritatea imaculată a Sfintei Fecioare Divine.¹³ În diferite perioade ale evoluției cosmice, ne spune Shri Mataji, Adi Kundalini urcă din chakră în chakră. Cînd ea ajunge într-o anumită chakră, zeitatea respectivă este pe deplin trezită și o nouă etapă majoră a evoluției este declanșată. În stratul existenței care cuprinde această lume materială, prezența Energiei Divine Kundalini este în mod similar ascunsă în microcosmosul uman, în fiecare ființă umană. Shri Mataji afirmă: *„Puterea lui Kundalini este întruparea puterii voinței lui Bhagawati - Mama Divină. Ea este trezită de puterea voinței lui Bhagawati, de hotărîrea Ei.”*

Să analizăm acum relația dintre Kundalini și evoluția ființelor umane, în ceea ce privește nivelul facultăților cognitive ale acestora.

Un animal este spontan, dar nu este conștient de forța care îi conferă instinctul. Individul uman nu mai poate fi spontan, pentru că el „se programează“ prin rațiune, prin activitatea lui Rajo guna, în timp ce existența animală este limitată la Tamo guna. Starea actuală a ființelor umane este o stare de dezvoltare mentală care a fost menită să pregătească instrumentul cognitiv al conștiinței. Această stare este starea unei identități separate, starea de „ou“, în care omul se consideră a fi o ființă autonomă, autarhică. Această treaptă în fenomenologia conștiinței a fost necesară pentru a-i permite omului să-și perceapă propriul ego. Percepția egoului este într-adevăr necesară pentru a crea opoziția față de condiționările superegoului. „Omul-ego“ sau „omul-ou“ este un mit, dar este unul necesar, pentru că, prin acest mit, instrumentul percepției eului real, a Sinelui, este desăvîrșit. În același timp, pe scena mai largă a istoriei, omul, crezînd că este propriul său rege, își afirmă stăpînirea asupra lumii

¹³ Ea este deopotrivă atotputernică. Modelul feminității a fost dezvoltat potrivit arhetipului lui Shri Gauri. Prin urmare, cea mai mare putere a femeii este castitatea sa.

materiale. El crește în demnitate și putere, intervine în evoluție ca un adevărat stăpînitor, manevrează deopotrivă creația și distrugerea, devine „administratorul“ lumii.

Starea de „om-ou“ corespunde stării în care energia Kundalini este închisă în osul Mooladhar (sacru) al plexului pelvic de la baza coloanei vertebrale. Viața psihică a omului și facultățile sale cognitive depind de starea sistemului nervos simpatic stîng și drept (Tamo și Rajo guna) și de posibilitatea de a atinge un echilibru între ele (Satwa guna).

Starea identității separate este, de asemenea, starea conștiinței scindate, nefericite (*Ungluckliche Bewusstseins*), din *Fenomenologia Spiritului* a lui Hegel. Închis în crusta egoului său, omul se bucură de libertatea mărginită a oului, pentru că starea de ou izolat implică, desigur, limite. Conștiința umană în dezvoltare le resimte. Conștient pe de o parte de finitudinea ființei sale, omul este deopotrivă conștient de o dimensiune infinită înlăuntrul și în afara sa, conștient de faptul că el este mai mult decît o cochilie izolată. El nu știe cum să împace Finitul cu Infinitul, ceea ce constituie chiar miezul marii dezbateri metafizice despre esența naturii umane și țelul destinului uman. Mai mult, libertatea „omului-ego“ este libertatea de a alege între un lucru și un altul, ceea ce înseamnă, de asemenea, libertatea de a alege între bine și rău. Cînd această libertate se asociază ignoranței, atunci apar greșelile, păcatele și suferința. Acesta este miezul eternei dezbateri etice asupra esenței naturii umane, asupra existenței Răului în lume.

În cele din urmă, această conștiință în dezvoltare tinde spre o armonie spontană dincolo de pendulările între cele două gunas, dincolo de contradicțiile metafizice și de greșelile etice. În starea de „om-ou“, omul nu este nici spontan, nici integrat înlăuntrul sau în afara sa, iar acțiunile sale manifestă nedreptatea socială. Iată de ce ființele umane evolute caută să se elibereze de mitul egoului, de izolare, contradicții și ignoranță. Această evoluție a conștiinței a durat milenii, dar ea se încheie prin prezenta Kali Yuga (perioada de după Shri Krishna și pînă în zilele noastre). Această maturizare a conștiinței face astăzi posibilă revelarea cunoașterii promise. Shri Mataji Nirmala Devi ne dezvăluie, prin experiență palpabilă, cunoașterea lui Kundalini, deschizînd astfel o nouă dimensiune sintezei spontane dintre

Finit și Infinit, desăvârșind totodată grandioasa misiune a încarnărilor precedente. Într-adevăr, străpungerea osului fontanelei (Brahmarandra din creștetul capului) prin ridicarea lui Kundalini semnifică spargerea cochiliei oului: noul om, noul Adam este născut. Cunoașterea experimentală directă, imediată a lui Kundalini constituie mesajul Sahaja Yogăi și deschide un nou ciclu al istoriei universale. Această îndrăzneță afirmație este demonstrată de experiențele a mii și mii de oameni.

Procesul ascensiunii lui Kundalini poate fi descris după cum urmează. Kundalini poate fi asemuită cu o frînghie alcătuită din mai multe fire. Descolăcându-se, ea urcă, traversând fiecare chakră. Amploarea forței sale, exprimată prin numărul de „fire“ ce o alcătuiesc, începe să se diminueze pe măsură ce ea urcă, atunci când chakrele superioare nu sînt deschise sau dacă locul de pătrundere în chakră este contractat. Se poate întîmpla ca doar cîteva fire să ajungă să atingă Sahasrara. Kundalini nu își forțează ascensiunea; ea se adaptează nevoilor chakrelor, vindecă bolile provocate de contracția acestora. Ea retrezește zeitățile, iar zeitățile trezite curăță drumul pentru ascensiunea sa. Desigur, dacă chakrele inferioare nu sînt curățate, fără îndoială că vom avea de înfruntat dificultăți. De exemplu, drama căutătorilor occidentali constă în faptul că ei au ignorat total imperativul psihosomatic ce stă la baza moralității sexuale: „Respectă-ți propria castitate!“ Shri Ganesha, zeitatea chakrei cel mai jos poziționată, Mooladhara, este personificarea inocenței copilului divin (El s-a încarnat mai tîrziu ca Iisus Christos). Cînd ne complacem într-un comportament sexual dezechilibrat, cînd atenția noastră devine obsedată de sex,¹⁴ noi distrugem însăși temelia căii lui Kundalini. S-a constatat la mulți tineri occidentali că, Mooladhara chakra fiindu-le atacată, forța ascensiunii lui Kundalini este mult diminuată, iar sensibilitatea vibratorie de asemenea mult slăbită. S-a constatat deopotrivă că aceste dificultăți pot fi depășite. Dacă aceasta este starea noastră, ne trebuie de două ori mai multă perseverență și credință decît unui om simplu și inocent, pentru că, așa cum am afirmat deja, progresul ne poate fi lent și putem fi încercați de tot felul de îndoieli. În timpul acestei

¹⁴ De exemplu vizionarea de filme obscene, lectura de cărți „erotice“ sau imaginarea unor activități sexuale imorale.

tranziții trebuie să controlăm agitația intelectului, care s-ar putea să fie zdruncinat datorită comportamentului adharmic anterior. Dificil cum poate părea, acest autocontrol este totuși posibil, pentru că deja Kundalini cooperează, ne ajută.

Vom încerca să descriem o ascensiune lentă a energiei Kundalini. (În cazul ființelor umane foarte evolute, Realizarea Sinelui se produce într-o fracțiune de secundă și este definitiv stabilizată). Cînd Kundalini urcă fără a întîmpina probleme majore în chakrele inferioare, ea atinge chakra Agya și inundă platoul creierului inferior, asemenea unui „nor“ ce aduce un fel de greutate plăcută și o senzație de somn. Cea de-a doua senzație este percepută atunci cînd forța vitală a lui Kundalini curge coborînd de-a lungul canalelor Ida și Pingala, ca și cum „norii“ forței vitale ar începe să reverse beatitudinea. Cele două canale o conduc pînă la nivelul chakrei Manipur (Nabhi) și un nou impuls al forței lui Kundalini se alătură șuvoiului inițial. (În tot acest timp capul devine din ce în ce mai ușor, ca și cînd ar fi fost eliberat de o greutate). Kundalini urcă și deschide Agya. Traversarea Agyei aduce „conștiința fără gînduri“. Pupilele încep să se dilate, capul devine mai limpede. Discipolii mai avansați au văzut în acest moment lumina lui Christos în interiorul lor. Liniștea Sahasrarei poate fi deja percepută. Forța lui Kundalini se acumulează în Sahasrara. Dar cînd Brahmarandra se deschide, tensiunile încep să fie eliminate. În acest moment de grație subiectul simte briza răcoroasă a vibrațiilor: aceasta este „Realizarea“. Există multe persoane care, deși au fost „trezite“ (*Jagriti*) și au dobîndit, de asemenea, anumite puteri vindecătoare, nu pot rămîne în conștiința fără gînduri; o ating doar pentru circa un minut. Cu toate acestea, procesul penetrării lente a lui Kundalini continuă în timp și, în cele din urmă, subiectul atinge o stare mai profundă a conștiinței, pe care o putem numi „conștiință fără îndoială“. În multe cazuri experiența a adus o ascensiune rapidă și constantă. Totuși, percepția subiectului asupra propriei Realizări nu este întotdeauna foarte limpede. Dacă chakra Vishuddhi este tensionată sau contractată, atunci, în ciuda Realizării, persoana nu simte vibrațiile, cu alte cuvinte nu percepe străpungerea Brahmarandrei.

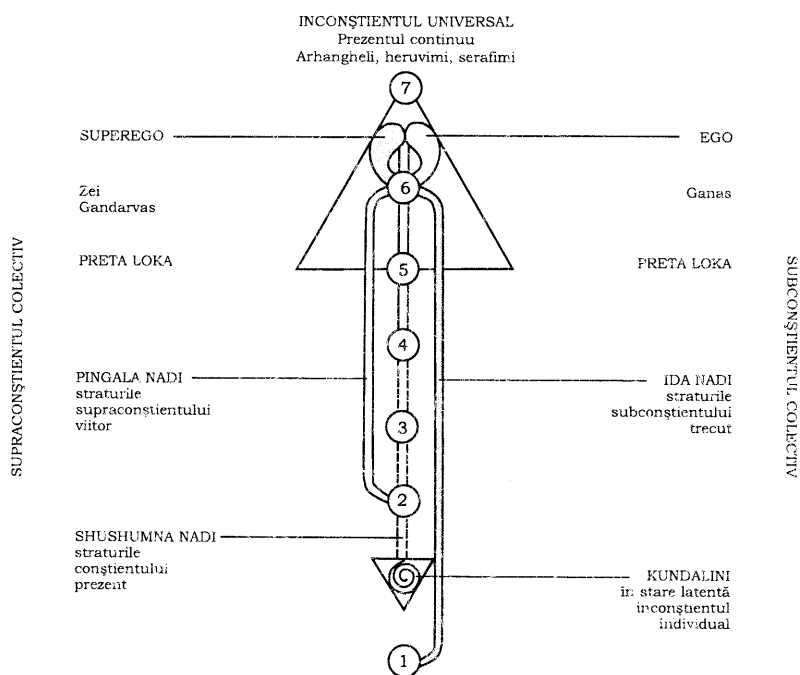
Ar fi poate util să rezumăm acest capitol despre instrumentul conștiinței prin reprezentări grafice.

După Realizare descoperim o lume nouă. Pentru a o cita pe Shri Mataji, de îndată ce atenția noastră este absorbită de conștiința interioară, noi o putem îndrepta apoi asupra energiei Kundalini a oricărei persoane. Așa cum firul (*sootra*) unui colier trece prin fiecare mărgea, tot astfel conștiința interioară (Kundalini) trece prin fiecare ființă umană; astfel ia naștere *conștiința colectivă*.

A - Înainte de Realizare

Figura VII

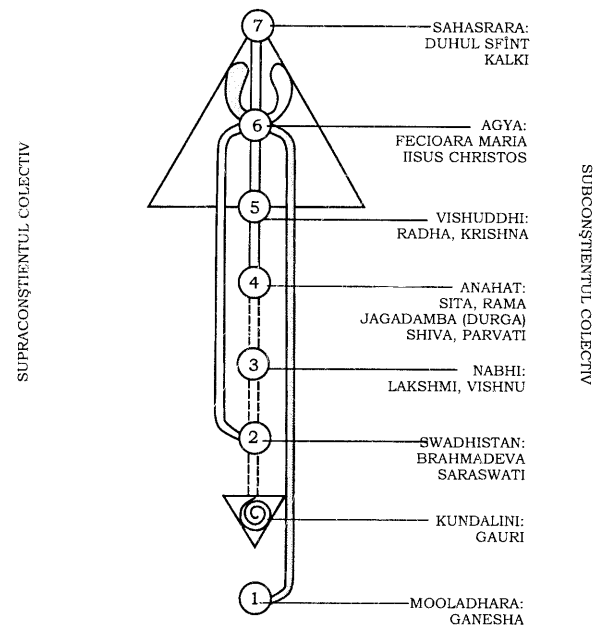
- I. Înainte de Realizare, straturile conștientului (dimensiune a conștiinței care se bucură de prezent) constituie un fir extrem de subțire al conștiinței, reprezentat în graficul de mai sus prin canalul Sushumna. Atenția subiectului este traversată de gânduri venind din straturile preconștientului, care generează egoul și de dispoziții din straturile subconștientului, care generează superegoul.
- II. Nu există nici o conexiune directă a conștiinței cu Inconștientul Universal. Kundalini se află în osul sacru, în stare latentă.
- III. Zeitățile chakrelor nu sînt pe deplin operante. Nu există nici o conexiune de natură conștiinței între chakre: personalitatea nu poate fi integrată.
- IV. Conștiința este închisă în „oul” creierului (ego și superego).

B - După Realizare

Figura VIII

INCONȘTIENȚUL UNIVERSAL
Prezentul continuu

- I. Spațiul conștiință al minții conștiente s-a dilatat. Treptat egoul și superegoul se diminuează și sînt resorbite înapoi în Pingala și Ida.
- II. Kundalini care s-a ridicat stabilește o conexiune directă cu Inconștientul. Ea se manifestă sub forma vibrațiilor.
- III. Zeitățile chakrelor sînt trezite. Ele sînt reflectările zeităților primordiale din Adi Chakrele lui Virata și ele ne „organizează” în consecință conștiința. Deoarece ele devin interconectate prin ascensiunea lui Kundalini, personalitatea noastră devine integrată. Ele decodifică și răspund mesajelor emise de Duhul Sfînt; ele descifrează celelalte ființe umane ca pe sisteme de conștiință și ne îndrumă evoluția spirituală.
- IV. Începe să se manifeste conștiința colectivă. Atenția este absorbită în interior ca efect al ridicării lui Kundalini.
- V. Într-o ființă realizată pe deplin stabilizată zeitățile urcă de la nivelul chakrelor pe care le guvernează pe „tronurile” lor din Sahasrara. Acesta este stadiul deplinei integrări divine.

Cu cît mai mulți sahaia yoghini sint împreună, cu atît intensitatea conștiinței se amplifică. Meditațiile colective manifestă un important flux de energie.

Cea mai importantă dovadă a autenticității Sahaja Yogăi este faptul că orice sahaia yoghin are puterea de a acorda Realizarea mai departe, ridicînd energia Kundalini a altor persoane. Astfel puterea Sinelui începe să se manifeste în fiecare căutător.

Trebuie totuși să fim conștienți că acest mirabil tărîm al divinității nu poate fi atins prin strădaniile curioase ale intelectului și, în fapt, prin nici unul dintre eforturile umane, datorită naturii însăși a lui Kundalini: Kundalini nu poate fi supusă, nu ne putem decît abandona ei, în același mod în care Shri Ganesha este abandonat Mamei sale Imaculate. Repet, Kundalini este dincolo de gunas și, prin urmare, în afara controlului nostru. De aceea Sahaja Yoga transcende celelalte forme de yoga, care au drept scop doar controlul minții identificate cu egoul, prin distrugerea acestuia. Kundalini nu distruge, ci depășește, transcende. Ar trebui să înțelegem diferența.

Mukti (eliberarea) semnifică spargerea cochiliei egoului de către Kundalini și, totuși, acest lucru nu este suficient, pentru că egoul, o dată „spart“, dispăre și protecția pe care el o dădea psihicului individual. Individul poate cădea apoi sub dominația „inaeștrilor“ invizibili din supraconștient sau a spiritelor moarte și a altor forțe din subconștient, care acționează prin superego. (În acest punct condiționările pot revela aspecte înspăimîntătoare). Adevărata eliberare poate fi numai eliberarea de ego (Rajo guna, SNS drept) și de super-ego (Tamo guna, SNS stîng). Aceasta poate fi obținută numai prin curățarea de către Kundalini a căii centrale (Satwa guna, sistemul nervos parasimpatic). Orice altă așa-numită „eliberare“ nu conduce decît la un proces de înrobire ulterioară: nimic fundamental nu se schimbă în mecanismul falselor identificări, în afara obiectului lor. Falșii guru care pledează pentru noi tipuri de meditație sau de experiențe transcendente se bazează pe ignoranța discipolilor în ceea ce privește rolul superegoului. Cînd acești falși învățători sint în același timp diabolici și puternici, ei pot intra prin superego în psihicul subiectului; de aceea ei își povățuiesc

discipolii să-și învingă egoul, pentru că, evident, un ego puternic s-ar opune metodelor lor.¹⁵

Adevărata identificare cu Sinele este posibilă numai atunci cînd Kundalini este stabilizată în cea de-a șaptea chakră. Explicația este următoarea:

Shri Mataji ne revelează cum cele trei aspecte ale Divinității - Martorul Primordial (Dumnezeu Atotputernic, Sadashiva), Energia Primordială (Duhul Sfînt, Adi Shakti) și Fiul lui Dumnezeu (Iisus Christos, Shri Ganesha) - sint toate exprimate în microcosmosul uman:

- Adi Shakti, Energia Primordială, Duhul Sfînt se manifestă în om atunci cînd Kundalini se trezește din starea sa latentă, potențială, și urcă în Sahasrara; aceasta este starea numită „Realizare a Sinelui“, manifestarea aspectului de Kundalini al Duhului Sfînt în Sahasrara. Christos a spus: „Cu ce se aseamănă Împărăția lui Dumnezeu și cu ce o voi asemana? Se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om, și l-a aruncat în grădina sa; el a crescut, s-a făcut copac mare și păsările cerului și-au făcut cuiburi în ramurile lui.“ (Luca 13.18-19). Instrumentul psihosomatic și spiritual este manifestat prin ridicarea lui Kundalini. Și iarăși: „Cu ce voi asemana Împărăția lui Dumnezeu? Se aseamănă cu aluatul, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină, pînă s-a dospit tot.“ (Luca 13.20-21). Alternanța stărilor de potențialitate și actualizare ale energiei *Shakti-Kundalini* constituie substanța acestei afirmații.

- Fiul lui Dumnezeu, Copilul-Zeu, AUM, Pîinea Vieții este de asemenea manifestat în om. El rezidă în chakra Mooladhara ca Shri Ganesha, cel care veghează asupra respectării protocolului față de Mama Kundalini. Forma sa evoluată rezidă ca Iisus Christos în chakra Agya, unde păzește Poarta Cetății Duhului Sfînt, care este Sahasrara. El se manifestă în ființa umană atunci cînd deschide chakra Agya în calea lui Kundalini, purificînd și iluminînd astfel total mintea.

- Sadashiva, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Atotputernic, Martorul, este manifestat prin Sinele din interiorul nostru, atunci cînd el se unește cu Kundalini Shakti care s-a stabilizat

¹⁵ Egoul însuși poate fi parazitat de UIP-uri din supraconștient, care conferă un spor de „creativitate“.

în Sahasrara.¹⁶ Sinele este Spiritul, Atman, personificat de Shri Shiva care rezidă în organul inimii. Zona limbică a creierului este Împărăția lui Dumnezeu. Putem spune, într-un fel, că acesta este spațiul paradisiac în care poposim înainte de a întâlni prezența sacră a lui Sadashiva. Sadashiva rezidă dincolo de Sahasrara și poate fi atins de Kundalini atunci când ea trece prin orificiul din membrana fontanelei (acesta este botezul, sau a doua naștere). Când atenția umană ajunge în prezența lui Dumnezeu cel Atotputernic, atunci Sinele (care este reflectarea Sa în inimă) este iluminat și începe să emită vibrații răcoroase (sub forma unei brize sau adieri).

Atunci Martorul și Energia încheie în Sahasrara celui iluminat jocul cosmic început în zorii genezei. Este jocul recunoașterii lui Dumnezeu în propria Sa creație.

PARTEA A PATRA

ELUCIDĂRI

¹⁶ „Tu te desfeți în taină cu Domnul, în lotusul cu o mie de petale, după ce ai traversat Pământul din Mooladhara, Apa din Manipur, Focul ce sălășluiește în Swadhistan, Aerul din Inimă (Anahat), Eterul de deasupra (Vishuddhi) și Manas dintre sprâncene (Agya), și ai trecut astfel de-a lungul întregii căi Kula.” Adi Shankaracharya, *Saundarya Lahari*, stanța 9.

Katha Upanishad este mai tehnică: „Există o sută unu nervi ce ies ca niște raze din lotusul inimii. Unul dintre ei urcă spre lotusul cu o mie de petale din creier. Dacă, atunci când un om moare, forța sa vitală urcă și iese prin acest nerv, el atinge nemurirea.”

Shri Mataji aseamănă Spiritul cu flacăra și pe Kundalini cu energia gazoasă. Când cele două intră în contact, se produce arderea.

Capitolul 5

Virtutea Dharmei

„Atributele Sale se reflectă în calitățile chakrelor iluminate de către Duhul Sfânt sub forma lui Kundalini.“

Dan Costian, *În lumina Bibliei: Biblia și India*

„Cultura pe care am cunoscut-o, și în care am trăit, a fost cultura unui anumit tip de existență: să-i zicem cultura celor șase simțuri. Dar, oricît de adînc am pătrunde în ea, *si loin qu'on se soit avancé on traîne partout l'indignité d'être homme* (Cioran, *Écartèlement*, p. 128). Căci, la capătul acestei culturi, în ciuda și datorită gloriei ei, omul actual este limita care o face inacceptabilă. Omul însuși trebuie schimbat, pentru că omul actual este inacceptabil.“

H.-R. Patapievici, *Zbor în bătaia săgeții*

Sushumna și chakrele reprezintă calea regală ce trebuie „împodobită“, „ornată“ pentru ascensiunea lui Kundalini. De aceea toate scripturile și toți sfinții au sugerat că cel mai potrivit mod de a pregăti această cale este să ducem o viață virtuoasă, dharmică. Sahaja yoghinii de pretutindeni recunosc și urmează învățăturile profeților, ale maeștrilor spirituali autentici și ale adevăraților guru.

Cînd Kundalini ne transfigurează conștiința prin ascensiunea ei, facultățile noastre cognitive fuzionează într-o nouă dimensiune: planurile fizic, emoțional, mental și spiritual ale ființei sînt integrate de către forța spontană a Energiei Primordiale. Cu alte cuvinte, noi dobîndim un nou instrument de percepție, unic și pe deplin integrat; așa cum am menționat deja, vibrațiile sînt percepute în palme, în degetele miinilor și ale picioarelor, în diferite zone ale corpului. Întregul corp devine un templu al transformării.

Sushumna este canalul energiei Mahalakshmi. Ea reprezintă linia evolutivă a lui Shri Vishnu, aspectul protector al lui Dumnezeu cel Atotputernic, întrupare a Dharmei. De aceea deschiderea Sushumnei implică realizarea unei conștiințe spontane a dharmei și, grație integrării mai sus amintite, dharma este percepută la nivel fizic prin intermediul sistemului nervos central care a fost „trezit“. Astfel, de îndată ce yoghinul „nou-născut“ se confruntă cu vibrații negative, el devine conștient de acestea prin senzații fizice.

Un înalt funcționar de stat a întâlnit-o pe Shri Mataji pentru a-și cere Realizarea. Cu toții am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a-l ajuta, dar Kundalini nu depășea nivelul chakrei Nabhi (sediul lui Shri Vishnu). În acest timp sahaja yoghinii prezenți în cameră aveau dureri de stomac. Cîteva ore mai târziu am aflat de la localnici că acest domn utilizase în mod fraudulos fondurile publice ce-i fuseseră încredințate; Nabhi este chakra lui Shri Lakshmi, cea care oferă prosperitate și confort persoanelor dharmice; chakra „înregistrase“ faptele lui greșite. Cu o altă ocazie, nu puteam să ne explicăm de ce o frumoasă operă de artă emitea vibrații extrem de proaste; am aflat ulterior că artistul își ucisese tatăl. Un bărbat care își înșela în secret soția avea blocaje severe la nivelul chakrei Nabhi (sediul dharmei) și la nivelul chakrei inimii drepte (sediul lui Shri Rama - întruparea soțului și a tatălui ideal) etc.

Experiența acumulată prin ridicarea energiei Kundalini la alte persoane, cît și experiența percepției propriilor chakre, indică faptul că centrii subtile sînt în mod special afectați de greșeli specifice. De exemplu:

- *Chakra Mooladhara*. Fără o corectă înțelegere a sexualității, această chakră este afectată și starea generală a energiei-conștiință va fi în mod corespunzător perturbată. În această privință, reeducarea atenției este un proces de durată, dar răsplătit pe măsura efortului. Aspectul drept este afectat în cazul constipației sau al sexualității reprimată, cum este cazul în puritanism.

- *Chakra Swadhistan*. Este deseori tensionată atunci cînd activitățile noastre sînt prea mult dominate de ego. Se resimt dureri de mijloc. Această chakră este de asemenea complet distrusă în anumite cazuri de conduită sexuală

greșită. Planificarea excesivă și supraactivitatea vor afecta aspectul drept. Artiștii au în general această chakră slăbită, pentru că ei solicită în exces energia creativă. Diabetul este produs de un dezechilibru datorat activității mentale excesive. Temperamentele letargice au această chakră slab energizată.

- *Chakra Manipur (Nabhi)*. Această chakră este mult împovărată și perturbată de ingerarea băuturilor fermentate, alcoolice, a drogurilor și a anumitor calități de carne. Este de asemenea afectată de orice greșită gestionare a banilor, de acumulări materiale sau de orice lucru fundamental greșit în modul nostru de viață. Afecțiunile ficatului sînt rezultatul unui prea mare stres asupra aspectului drept al chakrelor Nabhi și Swadhistan. La bolnavii de ficat, atenția și conștiința sînt perturbate.

- *Chakra Anahat (Riddhaya)*. În această chakră apar tensiuni atunci cînd relația cu tatăl (reflectată în aspectul drept al chakrei) sau cu mama (aspectul stîng) implică probleme emoționale sau de altă natură. Cînd această chakră este blocată, subiectul percepe o stare de nesiguranță, de insecuritate. Aspectul stîng este afectat și atunci cînd existența fizică este amenințată sau în cazul activității fizice extreme (ex. atletism). Aspectul drept este afectat cînd nu sînt respectate modelele ideale de comportament uman (de exemplu relațiile soț-soție, tată-fiu, relațiile de respect reciproc dintre membrii oricărei comunități). Perturbările grave conduc la cancer al sînului, atacuri de inimă etc.

- *Chakra Vishuddhi*. Este afectată de orice formă a lipsei de respect față de sine exprimată în gînduri, în cuvinte sau în fapte, de negarea sinelui, de supunerea față de o persoană negativă, de dominare sau de acceptarea dominării de către alții; este de asemenea afectată de fumat. Se resimt dureri de gît, urechi etc.

- *Chakra Agya*. Acest centru extrem de sensibil nu lasă nici o impuritate să urce în Sahasrara și va fi în mod special afectat de gînduri dezordonate și de utilizarea greșită a ochilor noștri, ca și de jocurile mentale și emoționale. Agya este afectată de cititul excesiv și de privitul îndelung la televizor, de incapacitatea de a ierta sau de a cere iertare, de contactul cu guru demonici. Deoarece chakra Agya coordonează atît nervii optici, cît și glandele epifiză și hipofiză, controlul

ochilor noștri este o condiție *sine qua non* pentru controlul atenției noastre. De exemplu, cînd mergem pe stradă, nu ar trebui să privim neîncetat la fiecare trecător. Sadhaka trebuie să acorde o atenție constantă purificării Agyei, un proces care poate dura cîțiva ani. Reacțiile chakrei Agya se manifestă ca arsuri ale frunții și ale cefei, migrene. Vederea este afectată; dacă există o UIP, uneori se poate produce orbirea instantanee.¹

- *Chakra Sahasrara*. Lotusul complex cu o mie de petale integrează într-o formă subtilă toate celelalte chakre. Chakra este contractată și dureroasă mai ales cînd subiectul nu se abandonează manifestării adevărului, după ce l-a experimentat. Persoanele dogmatice au blocaje la acest nivel al Sahasrarei; de asemenea, cei care rămîn agățați de propriile construcții mentale, concepte și opinii despre spiritualitate.

Există multiple permutări și combinații ale chakrelor, dar ele nu pot fi descrise în detaliu în această carte.

Prin multiple informații vibratorii, individul devine în mod instinctiv, sau, mai bine spus, în mod spontan, conștient de bine și de rău; a sosit timpul ca el să fie autorizat să guste fructele Arborelui Cunoașterii binelui și răului. Experiențele ne-au furnizat cîteva principii călăuzitoare extrem de simple pentru o justă comportamentală. Enumerăm aici cîteva:

- O persoană care muncește prea intens sau este foarte letargică trebuie să încerce să revină „pe centru” și să evite comportamentul extrem.
- O persoană care se preocupă prea mult de bani, de avere, de confortul personal sau care se mîndrește cu ceea ce posedă nu poate afla mulțumirea.
- O persoană care acordă prea multă atenție succesului, celebrității și aparențelor exterioare dezvoltă artificialitatea în detrimentul înțelepciunii și al profunzimii.
- O persoană care gîndește și planifică în exces devine în cele din urmă extrem de agitată și nu poate intra în armonie cu Divinul.
- O persoană care duce o viață desfrînată pierde

¹ Bogdan Shehovich, un medic sahaja yoghin rus, a putut vedea UIP-uri atacîndu-i Agya: „Priveam la chakra Agya din interiorul capului. Arăta ca un fel de bilă alungită și strălucitoare. Am văzut, de asemenea, puncte negre rotindu-se în jurul ei.”

conștiința calităților divine. În deplină inocență și spontaneitate, femeile privite ca mame sau ca surori (cu excepția propriei soții) ne pot aduce multă armonie și bucurie.

- O persoană cu vederi religioase înguste trebuie să încerce să-și deschidă Sahasrara prin descoperirea adevărului din toate marile religii și recunoașterea tuturor marilor încarnări.

Realizarea Sinelui implică ridicarea la un stadiu al conștiinței la care respectarea dharma devine absolut spontană, înăscută. Totuși, înainte de a atinge acest stadiu, este foarte important să fim conștienți de dharma la nivel conceptual și să ne adaptăm comportamentul cerințelor ei (așa-numitei „conduite morale”), pentru a menține instrumentul parasimpatic pregătit pentru ridicarea energiei Kundalini.

Pare a fi extrem de important ca înainte de deschiderea Sushumnei să ducem o viață echilibrată, morală, dharmică, astfel încît atenția noastră să nu se implice prea mult în Pingala sau în Ida (ce corespund sistemelor nervoase simpatice drept și stîng). Pericolul rezultă din aceea că, spre deosebire de Sushumna, aceste două canale nu exprimă linia evolutivă a perfecționării omului. Sushumna, Pingala și Ida, cele trei canale principale de energie ale instrumentului psihosomatic microcosmic uman, sînt conectate cu diferite straturi ale existenței la nivel cosmic. Astfel, dacă sîntem excesiv de implicați în Pingala nadi, vom fi atrași, după moarte, de supraconștientul colectiv. În cazul implicării în Ida nadi, vom ajunge în domeniul subconștientului colectiv. Pentru om, aceste zone reprezintă însă *fundături* din punct de vedere evolutiv, conducînd la potențiale reîncarnări nefericite. Pe de altă parte, cei care rămîn împotmoliți în straturile inferioare ale acestor domenii, pot fi reținuți în iad sau pot reveni pe Pămînt ca spirite, faimoasele noastre UIP-uri. *Numai Sushumna conduce către Împărăția lui Dumnezeu*. Cum am mai spus, în extrema lui Ida nadi întîlnim personalități total condiționate, posedate. În extrema lui Pingala nadi se manifestă monștri tiranici, egoiști.

De aceea, Shri Mataji ne spune, ca și învățătorii din vechime, „*extremele trebuiesc evitate*”. Moderația ne menține mai aproape de canalul central. Inocența și spontaneitatea

sînt păstrate de o persoană care nu-și îndepărtează atenția de la acest canal. Iar Shri Ganesha, zeul inocenței, este în același timp și zeul înțelepciunii. „Pentru a-i cîrmui pe oameni / și a sluji Cerul / nimic nu e precum cumpătarea. / Cumpătarea înseamnă / a se supune devreme lui Dao.“ Lao Zi continuă afirmînd foarte clar că Dao, aici semnificînd dharma, este acea stare care îi face pe oameni „imuni la UIP-uri“.

„Dacă prin Dao conduci Subcerescul
duhurile nu au puteri necurate;
aceasta nu-nseamnă că duhurile
sînt lipsite de puteri necurate
ci că puterile lor necurate
nu mai fac rău oamenilor.“²

Dacă ne îndepărtăm atenția de la calea centrală mergînd către „stînga“ sau „dreapta“ și căutăm „eliberarea“ de dharma, atunci mișcarea energiei contractă chakrele de pe canalul central. Cînd atenția merge prea mult într-o direcție, în cele din urmă se poate ajunge la dezintegrare fizică și psihică. Dacă mișcările extreme dintr-o parte în cealaltă se precipită, floarea delicată a conștiinței se ofilește, iar mecanismul interior devine confuz. Oamenii suferă de tot felul de boli. În cazul multora energia psihică oscilează în permanență între cele două aspecte ale sistemului nervos simpatic. Această tendință conduce la condiționarea superegoului (Ida nadi), alternînd cu manifestări de afirmare ale egoului (Pingala nadi). Cînd balansul pendulului este prea violent, oamenii își epuizează pur și simplu energia vitală într-un proces psihic contradictoriu și necontrolat (de exemplu, alternanța dintre autojustificare și culpabilizare, mîndrie și disperare etc.). Chakrele dezintegrate devin vulnerabile la UIP-uri și cancerul se poate instala.

Idealul antic grec al eticii și esteticii, care căuta să evite orice fel de exces și care pune accentul suprem pe noțiunea de armonie, a exprimat o nobilă înțelegere a acestor legi energetice ascunse. Oamenii dharmici pot mult mai greu cădea pradă instanțelor numite *Maya* (amăgire), *Moiră*, *Anangke* (destin), *Hubris* (mîndrie) sau *Fortuna* (noroc):

² Lao Zi, Dao De Jing, București: Humanitas, 1993, p. 264.

„Noroc de cei
Ce-mbină bine chibzuieli și patimi
Încît nu sînt sub mîna soartei fluier
Din care cîntă ea cum vrea.“³

Hamlet III 2.62

Ei sînt binecuvîntați de dharma, care le conferă echilibru și stabilitate în Sushumna.

Sahaja Yoga relevă faptul că o viață dharmică păstrează mișcările energiei într-un echilibru care conferă șanse optime de succes pentru ridicarea lui Kundalini: cînd chakrele nu sînt tensionate sau comprimate lateral, ele pot fi străpunse în centrul lor de puterea aflată în ascensiune și astfel este pregătit terenul pentru transformarea conștiinței. Atunci, folosind cuvintele unui prieten: „Dacă te identificezi cu dharma, te afli pe firul tuturor existențelor; ceea ce faci este ceea ce este necesar: împlinești viața și dragostea, îți mulțumești Sinele și pe Dumnezeu, închizi cercul.“

Poate că înțelegem acum mai bine rațiunea vechilor reguli de comportament moral. A acționa împotriva dharmei, a comite un păcat, echivalează cu a acționa împotriva propriei conștiințe a Sinelui. Păcatul este o îndepărtare de la calea evoluției conștiinței.

În această privință, Shri Mataji ne explică:

„Sensibilitatea chakrelor este distrusă după primele cîteva șocuri asupra lor. Mai departe ființa umană începe să accepte cu ușurință toate acele obiceiuri șocante. Ea continuă să trăiască într-un mod foarte superficial, pentru că nu vrea să-și cunoască profunzimile, deoarece, pentru a le cunoaște, trebuie mai întîi să recunoască și apoi să elimine toată negativitatea acumulată în interior. Ea încearcă mai degrabă să uite, căci aceasta o ajută să existe. Dar simpla existență nu este suficientă, pentru că ea devine un afront la adresa demnității umane, devine frustrantă, înjositoare și maladivă. Mulți oameni curajoși doresc cu adevărat să se privească în față. Pe ei Sahaja Yoga îi va ajuta.“

³ Shakespeare, *Hamlet* III 2.62, București 1974. (trad. L. Levițchi, D. Duțescu).

Procesul cere răbdarea și colaborarea noastră. Cea mai mare calitate a unui căutător este capacitatea sa de a căuta mai departe cu toată sinceritatea și onestitatea, în ciuda dificultăților și greșelilor.⁴ Într-adevăr, putem obține Realizarea chiar cu un instrument deteriorat, însă, așa cum am menționat mai înainte, va dura pînă ce Kundalini va consolida noul stadiu al conștiinței.

Cînd chakrele și nadis-urile sînt deteriorate de *adharma*, noi ne asemănăm unui potir fisurat sau spart care nu poate reține apa; putem poate înțelege mai bine relația dintre *dharma*, instrumentul psihosomatic și Realizarea Sinelui ascultînd descrierea stării de *samadhi* a lui Buddha, făcută de Shri Mataji:

„Buddha avea dharma. Corpul său era curat. Minte și atenția sa nu găseau nici o bucurie în lăcomie sau în dorințele lumești. Potirul său era pregătît și complet gol atunci cînd, obosit de eforturile căutării sale, s-a abandonat total. Acela a fost momentul în care vibrațiile divine s-au revărsat ca o ploaie torențială; Shakti i-a umplut potirul și l-a transformat în «Shakta», Iluminatul. Prin urmare, atunci cînd sînteți îndrumați să respectați virtutea, voi sînteți avertizați să vă păstrați potirul intact, curat.“

Prin harul lui Dumnezeu, Apa Vie a dragostei Sale are proprietatea de a repara încet potirul fisurat în care ea se revarsă. Dacă potirul este însă complet spart, logic, rămîne prea puțin loc pentru speranță; ar fi mai bine pentru noi să evităm să explorăm punctul critic dintre fisură și spargere.

Cei care nu realizează că vă vorbesc despre lucruri destul de serioase, probabil că nu înțeleg că ecourile actelor noastre (*karma*) ne urmăresc după moarte și ne condiționează în mare măsură destinul ulterior. Să dezvoltăm puțin acest aspect.

Cînd inima încetează să mai bată, știm că spiritul (*atman*) părăsește elementele pe care le-a asamblat pentru scurt timp în scopul de a se bucura de experiența umană a

⁴ Aspiratia sinceră către Adevăr este aspectul vital al acestei *Boddhichitta* (dorința pentru Iluminarea Supremă), care este descrisă în textele budiste *Mahayana* ca fiind cheia pentru a deveni *boddhisatva*. Vezi sfaturile lui Maitreya către tînărul pelerin budist Sudhana în *Gandavyuha Sutras*.

existenței. Conștiința individuală se retrage din organele corpului care au susținut-o. *Atman* și *Kundalini* se îndepărtează. Conținutul conștiinței se reunește în *Kundalini*, care își reduce dimensiunile la unu-doi centimetri; apoi *Kundalini* părăsește corpul purtînd cu ea *chakrele*, care sînt încărcate cu conținutul conștiinței (care constituie *karma*) acestei vieți încheiate, cît și a vieților anterioare (memoria totală). Mai întîi, timp de aproximativ treisprezece zile (vezi importanța tradițională a ritualurilor funerare pentru a împăca spiritul celui mort), cel decedat, sub forma lui *Kundalini*, însoțește cadavrul. Apoi, în funcție de conținutul *chakrelor* și de starea lui *Kundalini*, el este atras de cîmpul de energie corespunzător și se îndreaptă către stratul de existență corespondent. În *Virata*, *Preta Loka* (tărîmul spiritelor) are mai multe straturi. Interacțiunea dintre această zonă și conștiința individuală determină viitoarea întrupare umană. În momentul concepției copilului, atît *Atman*, cît și *Kundalini* se încarnează din nou.

Un *sahaja yoghin* poate vedea cu ochiul liber o *UIP* aflată în preajmă. Aceste entități apar ca pete mici, rotunde și întunecate, uneori singure, alteori împreună cu *Kundalini* a lor. *Kundalini* este contuzionată, *chakrele* sînt întunecate sau chiar deformate etc. Aceste malformații observate fizic într-o configurație de un centimetru lățime sînt o expresie a stigmatului produs de păcat asupra conștiinței acelei *UIP*. Ele ne sugerează cu pregnanță că este mai bine să încercăm să evităm păcatul cît timp sîntem în formă umană. Unii oameni, disperați, aleg moartea ca soluție. Dar se înșală, pentru că nimeni nu moare definitiv. Numai o infimă parte (componentele fizice rezultate din elementele pămînt și apă) dispăre în momentul „morții“. În rest, totul se păstrează. Suflete nesatisfăcute și chinuite rătăcesc în apropierea straturilor conștiinței în *Virata* (ca fantome, *djini* etc.), gata de a se manifesta ca *UIP-uri*. Este mult mai rău să suferi în stadiul de spirit decît în cel uman. Avînd un corp fizic ne putem ajuta, dar, fără acesta, suferința devine un infern. De asemenea, în acea stare nu ne putem îmbunătăți șansele de evoluție, cît timp sîntem expuși la noi păcate (devenind o *UIP*).

Nu vă pot cita aici nenumăratele Scripturi care ne avertizează să evităm păcatul, dar m-aș referi doar la perturbările

vieții noastre psihice produse de două păcate fundamentale pe care le comitem: păcatul împotriva Tatălui și păcatul împotriva Mamei.

- Fiecare bărbat poate reprezenta, potențial, pentru copilul său, expresia securității absolute în fața vieții și a destinului. Astfel el încarnează, într-o anumită măsură, aspectul protector al lui Dumnezeu cel Atotputernic. Christos a spus: „Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte ca voi să-I cereți.” Păcatul împotriva Tatălui este păcatul neîncrederii în Providența Divină. Psihicul vrea să înțeleagă totul, să controleze totul, intenționând să fie tutorele destinului și să contabilizeze fragila securitate artificială pe care reușește să o asigure. Patologia generată de această luptă disperată se manifestă la nivelul corpurilor mental și emoțional sub forma unui suflet veșnic îngrijorat, căutînd neîncetat o securitate iluzorie; el construiește castele de nisip din „securitate” și false identificări. Faimă, putere, acumulări materiale sînt cîteva obiective ale acestei curse amăgitoare care, de obicei, ia forma unei agresiuni inutile. Ar trebui să facem o distincție clară între sărăcie și frustrare materială. Prima implică imposibilitatea de a garanta supraviețuirea. A doua este o chestiune de atitudine; este un concept artificial, relativ și condiționat de social. Chiar și un om bogat se poate simți frustrat. Îmi amintesc o situație, mai degrabă amuzantă, din portul St. Tropez: lingă fiecare mare iaht particular, se afla unul și mai mare. Proprietarii se uitau la ambarcațiunile vecine cu invidie și gelozie.

Dar un suflet realizat, cu atenția retrasă în interior, se bucură de propriile sale virtuți. El este satisfăcut în plan material și nu își irosește atenția în inutile acumulări de avere. Shri Mataji remarcă: „Un suflet realizat este un *Badshah* (împărat). Asemenea lui Sainath din Shirdi, el poate să doarmă pe piatră și să se bucure ca și cum s-ar afla în poala mamei.”

- Fiecare femeie este, la modul potențial, pentru copilul său, expresia refugiului suprem în dragoste, ea încarnînd astfel un alt aspect al Divinității. Mai mult, inocența, puritatea, caracterul sublim își află expresia în castitatea sa, care, de asemenea, manifestă un aspect fundamental al Energiei Divine. Păcatul împotriva Mamei atacă acest statut al femeii atunci cînd psihicul sexualizat vede în femei obiecte

ale consumului carnal.⁵ Prin această degradare, întreaga concepție despre univers este alterată și pîngărită. Spiritul viciat își proiectează viziunea asupra lumii, pe care o transformă într-o imensă cloacă. Patologia generată de această perversiune se manifestă printr-un psihic extrem de condiționat.

Desigur, cititorul este deja conștient de paralelismul existent între aceste două păcate și structura noastră psihosomatică. Păcatul împotriva Tatălui este săvîrșit prin Pingala nadi și prin ego; păcatul împotriva Mamei, prin Ida nadi și superego. Interesant, dacă cineva are dezvoltată excesiv una din părți, va avea tendința să comită păcatul corespunzător celeilalte părți, ca expresie a mișcării permanente a acțiunii și reacțiunii între cele două nadis-uri. Afirmatia este adevărată nu numai pentru indivizi, dar și la nivel colectiv. De exemplu, țările occidentale industrializate s-au dezvoltat mai ales pe linia solară (Pingala nadi), fiind orientate către ego. În aceste țări păcatul împotriva Mamei a devenit un lucru obișnuit; mai există foarte puțin respect autentic pentru feminitate și maternitate.

Ne-am putea teme, într-o societate care nu se rușinează să-și dezonoreze femeile, de efectul dezintegrării sociale. În Est, care s-a dezvoltat mai ales pe linia lunară (Ida nadi), descoperim că se comite cu precădere păcatul împotriva Tatălui. În cele mai multe dintre societățile așa-numite sărace, goana după supraviețuirea economică transformă în prezent oamenii în șarlatani și escroci care încearcă să obțină bani cu orice preț. Etica muncii pare a fi, deseori, un concept străin și lipsit de semnificație.

În termenii discursului nostru, este clar că amîndouă aceste păcate sînt împotriva Dharmei, dar putem afirma că, prin raportare la Realizarea Sinelui, cel mai grav dintre ele este păcatul împotriva Mamei. Explicația psihosomatică este următoarea: este extrem de important să înțelegem că, în timp ce păcatul împotriva Tatălui periclitează diferite chakre

⁵ Christos ne-a avertizat să nu avem ochi adulteri. Sexul prin priviri, în loc de a ne bucura de o relație sexuală corectă cu propria soție, nu dă nici o împlinire și risipește energia; este o insultă la adresa maternității femeilor și acționează împotriva chakrei Agya. Dar oamenilor din țările așa-numite creștine nu le pasă cîtuși de puțin de faptul că ei ignoră avertismentele lui Christos.

(Nabhi, Vishuddhi, Agya), păcatul împotriva Mamei atacă direct chakra Mooladhara, cea care stă la baza întregului edificiu spiritual.

Adeptii eliberării sexuale nu știu cât de mult rău își fac singuri! Am dat Realizarea multora dintre ei în Anglia și în India și am observat ce se întâmpla de obicei: Kundalini se ridică imediat, mai ușor poate chiar decât la un indian obișnuit. Ceea ce sugera faptul că subiectul avusese o formație spirituală aleasă, probabil fusese un căutător ardent în viețile anterioare. Dar, spre marea noastră uimire, după doar câteva minute, și uneori numai după câteva secunde, Kundalini revenea înapoi în lăcașul ei. Faptul demonstrează că Mooladhara chakra distrusă nu poate sprijini ascensiunea lui Kundalini; dimpotrivă, ea o absoarbe în jos. Trebuia atunci să îi explicăm cu delicatețe prietenului nostru „eliberat” că amorul liber nu este favorabil progresului conștiinței. Dacă aveam curajul să o facem, subiectul se putea simți insultat de „înapoierea” noastră și putea foarte bine să decidă pe loc că Sahaja Yoga nu este adevărata cale a spiritualității. Sahaja yoghinii occidentali, conștienți de profunda denaturare a relațiilor sexuale în societățile dezvoltate, au manifestat mai degrabă fatalism decât uimire. Cîți occidentali sînt cu adevărat interesați de Adevăr? Cîți sînt gata să renunțe la falsele lor identificări de dragul Adevărului? Gîndesc ei, oare, că-L vor întilni pe Dumnezeu din întîmplare, printre capriciile lor? Sînt întrebări care ne preocupă.

Shakti a lui Shri Ganesha este înțelepciunea. Iar înțelepciunea este cea care ne determină să acceptăm și să recunoaștem Dharma; înțelepciunea ne dă echilibrul dintre inimă și minte. Shri Ganesha știe ce este bine și ce este rău și nu va face compromisuri. Pentru a atrage binecuvîntările sale, ar trebui să respectăm sfințenia femeilor și să le considerăm a fi reflecții ale Fecioarei, Adi Shakti Gauri; cu excepția soției, toate femeile ne sînt mame sau surori. Din păcate, în timpurile moderne, modul în care percepem femeile este condiționat de o cultură decadentă; sînt la modă relații nefirești și degradante. S-a făcut în mod stupid atîta caz de eliberarea sexuală, încît aș vrea să mă refer puțin la acest subiect.

Shri Mataji afirmă că sexul este absolut natural și firesc; armonia sexuală este o frumoasă legătură sacră între soț și soție. În fapt, domnia sa încurajează căsătoria,⁶ pentru că o căsătorie reușită dă echilibru și maturitate. Divinul vrea ca noi să ne bucurăm de viață, de noi înșine și de ceilalți. Gingășia, tandrețea și bucuria își află dimensiunea deplină în cadrul relației intime dintre soț și soție.

În timpul celor doi ani pe care i-am petrecut în Nepal și în vizitele mele în India am fost foarte impresionat să văd cum oamenii din mediul rural, în ciuda condițiilor materiale extrem de dificile, sînt adeseori spontani, deschiși și fericiți. Comparînd aceste trăsături cu comportamentul occidentalilor, am putea formula câteva observații sociologice cu privire la sex, comportamentul sexual și structura familiei.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am vizitat India ca turist! Am evitat marile orașe, unde indienii sînt uneori mai occidentalizați decât occidentalii și am evitat cu grijă hotelurile, cluburile și alte asemenea capcane pentru turiști. Din nefericire cei mai mulți dintre străini nu sesizează modelul social general, de ansamblu, al Indiei, deoarece ei întilnesc mai ales indieni care sînt străini în propria lor țară și care nu știu nimic despre propria lor cultură.

Putem afirma că, de regulă, în India, comportamentul unui membru al familiei este controlat în mod automat de conștiința faptului că cea mai mare responsabilitate este aceea față de copii; ei știu de asemenea că tot ceea ce părinții fac sau gîndesc devine un model de urmat pentru copii. Prin urmare, comportamentul egoist sau arbitrar al unui membru al familiei nu este tolerat. Dacă, să spunem, un bărbat însurat aleargă după o femeie, el va fi îndepărtat din familie și respins de către societate. Reprobarea publică îl va urmări, orice ar încerca să facă. Aceasta deoarece, în subcontinentul indian, familia este încă celula fundamentală a societății, iar copilul este nucleul ei.

De la o vîrstă fragedă copilul experimentează un număr de relații interpersonale prin intermediul cărora poate dezvolta

⁶ Sexualitatea reprimată și ascetismul artificial, așa cum sînt ele încurajate de anumite tradiții preoțești, nu sînt o condiție pentru ascensiunea spirituală! Marii rishi din vremurile vedice erau căsătoriți. De fapt, sexul reprimat afectează chakra Mooladhara și echilibrul general al psihicului. Mai mult, mai departe în ciclul reîncarnărilor, astfel de oameni se pot îndrepta în sensul opus, devenind absolut desfrînați și depravați.

în mod spontan echilibrul psihic și maturitatea emoțională. Astfel de relații sînt cele cu mama, cu tatăl, cu sora mai mare, cu cea mai mică, cu fratele mai mare, cu fratele mai mic, cu mătușile, unchii și bunicii din partea tatălui, cu rudele din partea mamei etc. Fiecare dintre aceste relații are propriul coeficient emoțional și emite un parfum aparte: copilul este astfel învăluit într-o diversitate delicată de manifestări ale dragostei. El oferă și primește dragoste prin prisma subtilă a acestei structuri familiale. În familia ideală, nuanțele manifestărilor de dragoste corespund în întregime nevoilor emoționale ale copilului. El este micul rege în dulcele regat al dragostei familiale: tachinat în mod tandru de frați și surori, îndrumat de părinți, adorat de bunici, protejat de unchi și răsfățat de mătuși etc. Această minunată și amplă structură a relațiilor de iubire este prezentă nu numai în copilărie; ea rămîne actuală pe parcursul diferitelor etape ale vieții. Un bărbat nu va privi la o femeie ca la o posibilă soție, ci ca la o soră sau o mamă (în funcție de vîrsta femeii), pentru că acestea sînt modelele de relații emoționale pe care le-a dezvoltat de-a lungul copilăriei și adolescenței. Cînd vine timpul căsătoriei, mireasa este aleasă printr-o hotărîre colectivă a familiei, după consultarea horoscoapelor celor doi. Caracterul colectiv conferă demnitate dimensiunii sociale a căsătoriei și o integrează în complexitatea familiei. Atunci și numai atunci partenerii din noul cuplu descoperă un nou tip de relație, iubirea dintre bărbat și femeie ca soț și soție. O expresie distinctă a acestei relații se manifestă în dragostea fizică. În multe cazuri căsătoriile sînt un succes din punct de vedere emoțional și fizic. Dragostea fizică este descoperită în intimitatea delicată a exclusivității. Exclusivitatea o face prețioasă și sacră; ea oferă cadrul corect pentru deplina satisfacție. Ea face ca sexul să dea cea mai mare bucurie, pentru că asigură acordarea optimă a instrumentului neuropsihic al partenerilor.⁷ Plenitudinea dragostei fizice depinde de respectarea specificității psihologice a sexului: acesta nu este decît un aspect al relației soț-soție, care, la rîndul ei, este doar una dintre numeroasele tipuri de relații interpersonale și reguli comportamentale. Vom dezvolta subiectul mai tirziu.

⁷ „Viața erotică înfloarește numai cînd spiritul și instinctul se întîlesc într-o fericită concordanță.“ C. G. Jung, *Psychologie de L'Inconscient*, op.cit., p. 61.

În orice caz, sexul nu poate aduce bucurie citind cărți sau vizionînd filme despre el; toate acestea ucid bucuria. Shri Mataji remarcă: „*Putem oare să ne bucurăm de parfumul florilor citind sau învățînd despre ele?*“

Instituția căsătoriei, în contextul mai larg al familiei, este menită să asigure cadrul protector în care dragostea fizică să-și poată afla o binecuvîntată împlinire.

Din păcate, lucrurile sînt mult diferite în Occident. Din cauza unor realități istorice (două războaie mondiale, modul capitalist de producție, pierderea sensibilității religioase etc.) celula familială a fost mult slăbită. Atacurile cele mai brutale asupra familiei sînt conduse astăzi de diferite tipuri de mișcări „de eliberare“: emanciparea femeilor, eliberarea sexuală, eliberarea homosexuală etc. Deseori, într-o familie occidentală, copilul nu este protejat. Părinții și bunicii sînt adesea absenți, părinții sînt ocupați cu propriile afaceri și acordă foarte puțin timp educației copiilor, care este lăsată pe seama școlii. (Mai mult, unii părinți sînt ocupați întreaga viață cu aranjarea aventurilor lor amoroase. Ei nu pot ieși din sindromul „love-story“ și există chiar mulți oameni vîrstnici care se complac în această situație). Educația copilului se face la grădiniță sau la școală. În acest sol semințele dragostei nu încolțesc prea bine și copiii ajung la vîrsta pubertății deja complet frustrați emoțional și fără ca măcar să aibă conștiința acestei privațiuni. Ei au prea puțină experiență în ceea ce privește diversitatea rafinată a sentimentelor prin care se poate transmite dragostea; mai mult, lipsiți de dragostea mediului familial, menită să dezvolte echilibrul psihic al copilului, ei dezvoltă o năzuință subconștientă pentru intensitate emoțională. Apoi, la vîrsta adolescenței, sînt confrunțați cu răspunsul gata pregătit aspirației lor pentru dragoste: colegii de școală, presiunile mediului și politica oficială a educației, toate îndreaptă atenția adolescentului către paradisul promiscuității sexuale.

De fapt, este foarte dificil pentru un astfel de copil să reziste teribilei condiționări culturale a societății occidentale, care prezintă sexul drept singurul mijloc de a obține o intensitate a senzației, în afară de violență și durere. Într-adevăr, acest laitmotiv impregnează media prin filme, cărți, reviste etc. Artele vizuale, mass-media, cîntecele etc., toate prezintă femeile drept obiect al plăcerii. Mesajul este larg

difuzat și larg acceptat, deoarece, în viața citadină alienantă a unei societăți industriale avansate, relația fizică pare să ofere singura evadare posibilă de sub presiunea mediului (această presiune este rezultatul unei excesive activități pe Pingala nadi, față de care pendularea către Ida nadi, pentru echilibrare, devine inevitabilă). O astfel de societate încurajează sexul ca supapă a energiilor frustrate, pentru că o astfel de supapă îi ajută pe oameni să tolereze absurditățile sistemului. În mod absolut uimitor, țările „dezvoltate”, care exhibă iresponsabilitatea familială pînă la cote absolut alarmante, se consideră îndreptățite să propună „modele de dezvoltare mondială”: „Ce facem cu problema demografică din țările în curs de dezvoltare?” - „Da, domnule, dar ce facem cu problemele noastre? Fiica dumneavoastră are paisprezece ani, se droghează și nu-și mai amintește cîți prieteni a avut. Ce-ar fi să ne vedem de treaba noastră? Sîntem noi singurii oameni capabili, sîntem noi oare însărcinați a rezolva problemele lumii întregi?”

În SUA și în Europa copiii sînt descori lăsați să crească fără principii, modele sau îndrumare. Ei sînt „pierduți” fără a fi măcar conștienți de aceasta. Astfel, fete și băieți tineri intră în ciclul experiențelor sexuale. Povestea este, de obicei, relatată în termenii dulci ai unei aventuri adolescente, dar realitatea este un pic diferită. Adevărata poveste este deseori tristă. Nenumărați tineri occidentali, băieți și fete, au spus aceeași poveste. Cînd se întîlnesc, ei vor să se bucure unul de altul, să se bucure de a fi împreună și de prietenia lor, dar lucrul nu este cu puțință din următoarea cauză: imediat ce un băiat întîlnește o fată, spontaneitatea naturală a relației este distrusă, deoarece, automat, în creierul băiatului atenția se îndreaptă spre perspectiva unor relații sexuale cu acea fată.

În cele din urmă același proces se desfășoară și în mintea fetei. Dacă cei doi rezistă acestui imbold, ei devin neliniștiți și stingheriți: inocența relației este pierdută și tot astfel și bucuria; întrucît confuzia se exprimă prin priviri, ei o percep unul în celălalt și se vor simți jenați, fără a ști de ce. Dacă, dimpotrivă, ei sînt învinși de ispită, se vor identifica cu aceasta și vor încerca să aibă împreună o „aventură”. Dar, într-o asemenea situație, dragostea fizică nu poate fi decît privată de o reală împlinire, pentru că cei doi parteneri

se apropie unul de celălalt într-o atmosferă neuropsihică perturbată. Din cauza dispariției rapide a satisfacției emoționale și fizice, legătura se va destrăma și va începe căutarea unui nou partener. Ei cred că aceasta este bucuria, dar Shri Mataji nu este deloc de aceeași opinie: „*Dacă există satisfacție, de ce mintea trebuie să zboare de la o persoană la alta?*” Ei cred în „distracție”. Se pot proclama a fi „veseli”, dar adevărul în această privință este că sexul fără intimitate și sfințenie își pierde calitatea de a da bucurie; cînd devine un lucru public, vulgar sau ieftin, el devine respingător pentru dimensiunile mai subtile și mai fine ale conștiinței. (Aceasta nu este o chestiune de opinie, ci un fapt absolut, ce poate fi verificat vibratoriu).

În acest proces echilibrul psihic este complet distrus; totul poate fi „sexualizat” de mintea bolnavă a subiectului: natura, diverse împrejurări, întîlnirile unei călătorii, vacanțele, toate sînt percepute a fi un cadru pentru perspective sexuale și această obsesie ucide spontaneitatea sexului și bucuria vieții.

În termeni sahaj, putem afirma că o atenție astfel pervertită distruge atît chakra Mooladhara, situată la baza coloanei vertebrale, cît și chakra Swadhistan, situată imediat deasupra ei. Astfel, chiar fundația căii lui Kundalini este grav deteriorată. Consecința imediată a acestei deteriorări apare a fi pierderea echilibrului psihic, ale cărui expresii erau spontaneitatea și inocența. Prin pierderea acestui echilibru, Dharma (sau virtutea) nu mai poate fi percepută intuitiv; ceea ce înseamnă că și chakra Manipur va fi afectată. Atenția nu mai poate fi controlată, pentru că zeitățile primelor trei chakre se retrag. În aceste condiții sexul devine principalul agent. Sistemele simpatice drept și stîng sînt activate și epuizate în detrimentul inocenței și Dharmei (al susținerii). Cel de-al patrulea centru (chakra Anahat) este și el perturbat; ca rezultat se instalează frustrarea afectivă și un sentiment de insecuritate. Chakra Vishuddhi este, mai departe, epuizată, iar ca urmare respectul de sine și demnitatea sînt diminuate. Chakra Agya, în directă legătură cu Mooladhara, este deteriorată simultan și astfel „conștiința focalizată pe sex” se instalează în psihic (în special în superego), de unde controlează ochii și invadează cîmpul gîndirii.

Sexualizarea conștiinței progresează de la subconștient la conștient, iar subiectul, avînd o slabă capacitate a discernămintului, începe să se identifice în mod eronat cu această absurditate. Atenția este risipită, ochii cochetează fără nici un control. Marea problemă a celui care are conștiința astfel afectată este aceea că nici măcar nu realizează starea sa, tocmai pentru că are conștiința slăbită, amortită. Absolut logic: atunci cînd însăși conștiința este afectată, nu putem fi conștienți de stricăciune. De aceea unii oameni continuă pur și simplu să se identifice cu tot felul de lucruri prostești, gîndind că totul este absolut „în regulă“...

Cei care nu s-au identificat însă cu această perversiune a psihicului știu că ceva nu este în regulă cu ei, dar nu știu cum să își redobîndească inocența, spontaneitatea și bucuria; ei suferă. Relațiile umane pot deveni un fel de infern: acolo unde bucuria lipsește, plăcerea fizică nu poate dăinui prea mult. Impactul unui comportament sexual dezechilibrat este resimțit și la nivel fizic; doctorii sînt foarte îngrijați de creșterea tulburărilor potenței masculine: sexul cerebral deschide drumul către impotență; erotismul, în toate formele sale, distruge potența, deoarece el rupe trăirea sexuală fizică de mediul său emoțional firesc, natural (acela de a fi în intimitate cu partenerul de viață). După cîțiva ani de excitare artificială, activitatea sexuală nu mai răspunde la stimulii naturali. Doctorii se îngrijorează de toate acestea, dar nu pot detecta cauzele. Ei sînt de asemenea alertați de proliferarea cancerului organelor sexuale, care pare să depindă de frecvența actului sexual și de vîrsta primei experiențe. Marea majoritate a femeilor „eliberate“ nu pot atinge orgasmul, iar gluma sinistră a terapiilor sexuale este absolut aberantă. Perversiunile sexuale, violența etc. (subiecte larg propagate prin cărți, filme și, uneori, prin programele de televiziune) sînt pașii ulteriori către distrugerea completă.

Lezarea subtilă a societății este mult mai gravă. O căsătorie încheiată în mod tradițional reprezintă acceptarea colectivă a legăturii de către ființa socială colectivă și de către Marea Ființă a Inconștientului Colectiv. Dacă există dragostea, atenția și respectul cuvenite, Inconștientul binecuvîntează legătura cu mare bucurie și-și revarsă darurile. Atenția acordată auspiciozității fiecărui act menține legătura cu Inconștientul - păstrează zeitățile „treze“, iar ele

binecuvîntează familia. Binecuvîntările aduc prosperitate materială (binecuvîntările lui Shri Lakshmi ca stăpînă a casei sau Gruha Lakshmi), hrană sănătoasă (zeița Anapurna) etc. Familia este armonizată și integrată ecologiei cosmice. În acest minunat dialog cu Inconștientul, micile evenimente ale vieții sînt asemenea ghirlandelor oferite zeilor; ele conferă pace și mulțumire. Zile, întîmplări, relații curg în mod spontan ca notele unei melodii divine. Această lume a bucuriilor subtile este în întregime distrusă de îngăduința și „eliberările“ moderne; cînd distrugi regulile jocului, jocul este de mult încheiat.⁸

De aceea, cu greu mai putem întîlni astăzi oameni spontani, relaxați, veseli. Toți par tensionați, agitați și sînt afiți de materialști, încît atunci cînd impozitul pe venit crește cu un penny, se iscă mare zarvă și are loc o dezbatere în parlament.

Revenind la comportamentul sexual din Occident, trebuie să mărturisesc că sînt aproape îngrozit de amploarea acestui fenomen care se extinde sub pecetea legitimității sociale. Cei mai mulți nici nu-și dau seama de aceasta, iar democrațiile nu sînt pregătite să impună o (foarte necesară) cenzură severă asupra mass-media prostituate. Ce se va întîmpla cu toți cei dominați de acest tip de posesiune colectivă? Oamenii se comportă în chip patologic și gîndesc că este „natural“! Animalele sînt mai norocoase, întrucît nu au o conștiință care să poată fi pîngărită. Desigur, toate acestea nu sînt decît prostie crasă dar, vai, azi mulți sînt de acord cu Diderot: „Mai bine să fii nebun în țara nebunilor, decît înțelept de unul singur.“ Tineretul adoptă moduri de comportament iresponsabile pentru că este „la modă“. Cei vîrstnici nu au înțelepciune, întrucît au crescut fără ea. Datorită colapsului familiei, în Occident nu mai există nici o instituție care să poată controla patologia comportamentului sexual. Vîrstnicii urmează și ei trendul.

Să rîdem sau să plîngem? Bătrînii vor să arate tineri, întrucît nu au încredere în demnitatea, în înțelepciunea și în maturitatea lor. Tăticii romantici zaharisiți au, la șazeci de

⁸ Shri Rama a binecuvîntat cu adevărat India prin incarnarea sa. El a adus civilizației hinduse înțelegerea limitelor sociale (*maryadas*) ale comportamentului uman. Aceste *maryadas* sînt regulile jocului și, respectîndu-le, ființele umane se pot bucura unele de altele.

ani și mai bine, aventuri cu adolescente de șaisprezece. În Est vîrstnicii sînt însă mai înțelepți, respectabili și se bucură încă de recunoaștere socială.

Indienii nu realizează cît sînt de binecuvîntați pentru a fi crescut într-o societate protejată; ei ar trebui să respingă influența moravurilor permissive generate de societățile materialiste, în care oamenii au traversat fără să știe hotarul delicat dintre libertate și libertinaj; alergînd după libertate, ei au intrat în robie, fără să-și dea seama. Să lăsăm noile generații ale țărilor în curs de dezvoltare să învețe cîte ceva din aceste greșeli stupide, în loc să ne ia drept model și să se îndrepte spre distrugere cu viteză sporită.

Desigur, chiar avînd acest tip de condiționare, cineva își poate primi Realizarea. Dar el ar trebui să-și recunoască greșeala și să ceară iertare. Dar dacă va continua să se identifice cu comportamentul greșit, cum ar putea harul vibrațiilor să lucreze asupra sa? O asemenea persoană va trebui nu numai să-și recunoască greșelile, dar și să dea dovadă de multă răbdare în procesul înălțării spirituale, deoarece Kundalini va avea nevoie de timp pentru a repara chakrele și a curăța traseele subtile. Știu că unii vor găsi că exagerez. Ei bine, vreau să pun accentul pe aspectele extreme ale situației, deoarece în Occident nimeni nu pare să-și dea seama de gravitatea acestora. Și mă tem că nu exagerez cîtuși de puțin, deoarece am văzut pe mulți sahaja yoghini din Vest confruntîndu-se cu aceste probleme.

Alții se vor întreba ce rost are să impui ideile tale altora. Răspunsul meu este extrem simplu: intenționez, cu toată umilința, să-i fac pe oameni conștienți de prioritățile lor, întrucît vreau să raportez propria mea experiență la a lor. Dacă sînteți interesați de sex, de bani, de putere, foarte bine, continuați! S-ar putea să le obțineți. Dar dacă sînteți interesați de autentică bucurie interioară, de beatitudinea spirituală, de Realizarea Sinelui, de Dumnezeu, aflați că toate acestea nu ar trebui confundate cu sexul, cu banii sau cu puterea.

În pragul anului 1000 băteau toate clopotele Europei Medievale, iar oamenii se tînguiau așteptînd sosirea iminentă a ultimelor zile... care n-au mai venit. Așa că au uitat liniștiți de venirea Fiului Omului și de profeția mîntuirii și a distrugerii. Dar acest moment al istoriei ce va să vină, pe care calculatoarele și previziunile savanților bine informați îl

anunță ca pe o potențială apoteoză a autodistrugerii umane, acest moment este cel despre care s-a spus:

„Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curînd. Dar cînd va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pămînt?”

Luca 18.7-8

Sîntem oare atît de stupizi să credem că Iisus a vorbit în zadar?

„Ce s-a întîmplat în zilele lui Noe, se va întîmpla la fel și în zilele Fiului Omului: mîncau, beau, se însurau și se măritau pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întîmplat în zilele lui Lot, se va întîmpla aidoma: oamenii mîncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua cînd a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua cînd se va arăta Fiul Omului.”

Luca 17.26-30

Sfîntul Coran ne avertizează:

„Cînd va veni ceea ce trebuie să vină și nimeni nu va tăgădui venirea ei,⁹ atunci unii vor fi coborîți iar alții înălțați.”

Coran 56.1-3

Adevărat! Este aproape imposibil să nu fii păcătos într-o societate păcătoasă. Dar, la urma urmei, poate că noi am fost propriii noștri strămoși și poate că noi am adus societatea în starea mizerabilă în care se află ea acum. Și, din nou, poate că tot noi am fost aceia care au așteptat împlinirea promisiunii, care au căutat neobosit acest Adevăr unic pe care Shri Mataji ni-l dezvăluie acum prin Sahaja Yoga. Ziua ce vine ne aparține. O vom cuceri intrînd în Prezent; pentru că Prezentul îi aparține lui Dumnezeu și

⁹ Ziua Judecării de Apoi.

tuturor acelor ce sînt în Dumnezeu.

În *Ramayana*, Shri Rama i-a spus lui Vibhishana: „Cînd cineva vine la mine pentru adăpost, nu-l pot refuza.“ Shri Krishna l-a îmbărbătat pe Arjuna în Gita: „Nu-ți fie frică, lasă orice îndoială! Voi distruge toate păcatele tale.“ Există speranță și pentru cel mai rău dintre oameni, atunci cînd el se abandonează Domnului, ne spune credința Vaishnava. Cuvîntul *Islam* înseamnă deopotrivă abandon. Și precum Tatăl, tot astfel a vorbit și Fiul: „Tot așa vă spun, va fi mai multă bucurie în Cer pentru un păcătos care se căiește decît pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au a se căi.“ Allah, Cel Atotputernic, Cel înțelept, este de asemenea Cel Plin de Compasiune, Cel Milostiv. Să nu fim deci derutați sau înfricoșați. La urma urmei, ce păcate ar putea fi mai presus de Dragostea Divină? Shri Mataji ne întreabă retoric: „*Ce idei umane stupide, devastatoare, ar putea aduce distrugerea Creației sau a Creatorului ei, care se află în noi?*“ Dar ar trebui să privim cu luciditate și curaj la ceea ce am făptuit și făptuim zilnic. De exemplu, cîți dintre noi, împinși pe un drum greșit de vanitatea arogantă a societății moderne permissive, ar putea privi în față adevărul următoarei afirmații?

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești». Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.“

Matei 5.27-28

În cazul particular la care se referă Christos, vibrațiile UIP-urilor și spiritele frustrate pot trece de la o persoană la cealaltă prin intermediul privirilor. Sîntem noi oare mai presus de avertismentele lui Shri Krishna?

„Pofta trupească, dușmanul statornic al înțeleptului, ascunde pe Atman în flăcările sale flămînde. Intellectul, simțurile și mintea hrănesc focul ei. Astfel ea îl amăgește pe cel întrupat, rătăcindu-i judecata.“

Bhagavad Gita III.39-40

Cu siguranță, există cîteva aspecte ale comportamentului nostru care ar putea fi îmbunătățite. A sosit timpul să preluăm controlul asupra noastră, să ne statornicim în

determinarea de a urma Dharma, astfel încît, atunci cînd ziua va veni, să nu fim spulberați. În acest punct de răscruce al istoriei care marchează sfîrșitul Kali Yugăi, alternativa este între integrare și dezintegrare, iar cîmpul manifestării ei este însăși ființa noastră. Dharma este această putere a susținerii și coeziunii interioare care dă echilibrul corect. Ea este, potrivit lui Shri Mataji, „punctul în care gravitatea păcatului nu mai acționează“.

Mai întîi, să nu cădem în capcana teoriilor psihologice care ne încurajează să aruncăm vina păcatelor noastre pe altcineva sau pe altceva: pe părinți, copilărie, societate... Aroganța egoului acceptă cu bucurie aceste teorii, iar noi continuăm să-i ofensăm și să-i oprimăm pe ceilalți, înșelîndu-ne pe noi înșine. După cum remarcă Shri Mataji: „*Munca egoului este să vă mențină în afara Realității.*“ Egoiștii trăiesc într-un paradis al prostiei. Numai după Realizare poate fi destrămată identificarea minții cu egoul; la început am fost de-a dreptul uluit să-mi descopăr propria grosolanie, egoismul și modul incredibil de abil în care domnul Ego îmi distorsiona percepțiile și procesul gîndirii.

Dar, a-ți părea rău, a te simți rușinat sau vinovat înseamnă a trece în extrema superegoului, ceea ce vă îndepărtează din nou de calea centrală a Sushumnei. Există oameni care își petrec zilele savurînd în taină „răul vieții“ și „teribila“ lor stare alienată; o astfel de atitudine le apare ca foarte „romantică“.

Drama sadismului și a masochismului se încheie de îndată ce obțineți conștiința colectivă.

Experimentul este lipsit de efort, dar vă puteți totuși întreba: „ce ar trebui să facem pentru a ne pregăti pentru Realizarea Sinelui?“ Există un modest început, indispensabil însă pe calea afirmării controlului nostru asupra greșelilor noastre fizice, mentale sau emoționale.

Dacă un bărbat iubește o femeie, să se căsătorească cu ea mai întîi. Dacă o femeie iubește un bărbat, să se căsătorească cu el. Iar dacă doi oameni nu se iubesc, ce sens are să fie împreună? Shri Mataji a remarcat odată:

„*Dacă dragostea nu poate înflori în condițiile optime ale căsătoriei, cum ar putea ea oare înflori în afara ei?*“

Putem redescoperi bucuria sexului în cadrul relației sacre a căsătoriei. Să uităm de droguri și de toate celelalte, de băutură și tutun! Să spunem „nu” lăcomiei, violenței, dezmățului și tuturor formelor subtile pe care le îmbracă astăzi viciul, sub pecetea noii legitimități sociale. Aceste sfaturi nu se referă decât la primele măsuri ce trebuiesc luate pentru a aduce puțină alinare instrumentului nostru spiritual psihosomatic dezintegrat.

Știu că pentru mulți sfatul meu este, deja, prea greu de urmat, în timp ce este într-adevăr foarte ușor să refuzi - pe mine și teoriile mele. Și nici măcar nu mă refer aici la Sahaja Yoga. Aceste recomandări simple au fost făcute în repetate rânduri de învățătorii și vizionarii tuturor religiilor. Am uitat oare cauzele căderii atîtor imperii? Considerăm oare că toți marii sfinți ai trecutului sînt o adunătură de nebuni de modă veche și că noi sîntem iluminății marii „eliberări”? Orice am crede, judecata ar trebui fondată pe adevărul bine-lui și răului, și nu pe propriile convingeri. Toate acestea au fost deja confirmate în Sahaja Yoga prin conștiința vibratorie.

În Kathmandu, am un tînăr nepalez care se îngrijește de grădina mea plină de trandafiri, cactuși și pini. Știe foarte puțină engleză, nu a făcut școală și nu are cum ști că oamenii construiesc teorii despre moralitate. Dar are Realizarea. Cunoaște dharma oamenilor, a locurilor, a obiectelor și a situațiilor: „Da, asta e bine. Vibrațiile sînt bune. Simt că e bine.” Sau: „Este rău. Mă doare mîna stîngă. Picioarele îmi sînt fierbinți. Mă doare capul.” Apostolii eliberării de dharma vor găsi că e dificil să-l convertească pe acest băiat, pentru că i-ar provoca senzații de fierbințeală în chakre încă înainte de a deschide gura.

S-ar cuveni să stăruim ceva mai mult asupra virtuților familiei, căci această instituție sacră este amenințată pretutindeni de „iluminarea” modernistă.

Știm că celulele unui organism sînt organizate în mod spontan după anumite modele vii și că distrugerea acestor modele înseamnă moartea celulei sau o mutație într-o agresiune canceroasă pentru țesutul înconjurător. Același fenomen se petrece cu individul uman.

Fiecare individ este parte integrantă într-o rețea subtilă de forțe psihice vitale care menține echilibrul personalității sale; această prețioasă rețea sau structură este cunoscută

drept „familie”. Dacă ea este tulburată, armonia personalității este serios amenințată.

În practica Sahaja Yoga noi descoperim în permanență exemplificări ale acestor legi subtile. De exemplu, am constatat odată că toată partea stîngă a unei tinere ardea; i-am spus: „Ceva nu este în regulă cu latura dumneavoastră emoțională.” A izbucnit în plîns și ne-a mărturisit că tocmai divorțase. Partea cea mai rea a poveștii era că părinții credeau că divorțul îi va aduce o mare avere. Dacă există necazuri în familie, această familie dezbinată se luptă în interiorul vostru de asemenea: vă simțiți agitați, obosiți, nesiguri... Tulburările sînt înregistrate în chakre: aspectul drept al chakrei inimii (care corespunde tatălui și soțului), aspectele central și stîng ale chakrei inimii (care corespund mamei și soției), aspectul stîng al chakrei Nabhi (care corespunde soției) devin contractate. Am fost atît de uimiți să constatăm că majoritatea căutătorilor sînt puternic afectați de problemele familiilor lor.

Structura personalității poate fi complet dezintegrată atunci cînd situația familială este grav tulburată. Dacă, de exemplu, tatăl este bețiv, mama o femeie ușoară, dacă soțul este un play-boy, toți ceilalți membri ai familiei vor fi zdruncinați. Modelele lor de comportament sînt distruse, valorile lor, de asemenea! Ca reacție, ei înșiși ar putea adopta moduri asemănătoare de comportament.¹⁰ Ce se întîmplă în subtil cînd un membru al familiei ajunge să se comporte samavolnic? El pierde contactul cu marea Ființă Colectivă și astfel se instalează malignitatea, care se răspîndește în familia lui și, apoi, în întreaga societate. Celula socială devine canceroasă.

Prin conștiința vibratorie noi putem descoperi că o persoană care a renunțat la valorile familiei începe să emită vibrații anti-familie (antidharma). Atenția unui alt individ vulnerabil va fi atrasă și „inoculată” cu injecția vibratorie. Comportamentul său va urma atenția astfel afectată. El își va schimba valorile în consecință. Mutația canceroasă din interiorul societății se propagă astfel pe neobservate și

¹⁰ Studii sociologice privind motivațiile prostituatelor „de profesie” arată că, în multe cazuri, tații acestora au fost temperamente dominatoare sau au fost, la rîndul lor, soți adulteri; ele au încercat să-și răzbune mamele și să-l pedepsească pe bărbat înjosind alți bărbați.

nestingherită. Celulele umane degenerate ale organismului social acceptă mutația una după cealaltă.

Shri Mataji intenționează să confere societății o conștiință prin care aceasta să se poată apăra împotriva agresiunii maligne. De aceea domnia sa reliefează cu absolută claritate însemnătatea familiei:

„Zeița Lakshmi, care este puterea tatălui nostru protector, Shri Vishnu, este cea care manifestă frumusețea soției în calitate sa de stăpînă a căminului (Gruha Lakshmi) în acest univers. Familia, unitatea vitală a oricărei societăți, este în grija mamei. Ea este zeița-mamă a familiei. Fiicele sînt alte minunate zeițe, iar nepoatele sînt zeițele ingeri.“ Despre soț și soție Shri Mataji afirmă: „Ei nu sînt asemenea, dar sînt egali, fără nici o îndoială! Unul este roata dreaptă, celălalt roata stîngă a trăsुरii. Dacă una dintre roți este mai mare decît cealaltă, trăsura nu se poate deplasa cum se cuvine. Amîndoi trebuie respectați. Relația soț-soție trebuie să fie absolut lipsită de formalism: orice artificialitate trebuie eliminată. Ei trebuie să se iubească și uneori chiar să se și certe pentru a-și exprima grija. Acesta este semnul unei relații sănătoase. Dar femeia trebuie să se poarte ca o femeie și bărbatul ca un bărbat. Fidelitatea spontană, dragostea și împărtășirea reciprocă sînt singura modalitate de a crea și menține bucuria vieții în doi. Cea mai mică abatere de la fidelitatea conjugală trebuie absolut evitată și, dacă a fost comisă, trebuie mărturisită deschis. O persoană care nu crede în unicitatea relației soț-soție nu ar trebui să se căsătorească; de ce să faci nefericită o altă persoană? Efectele infidelității secrete sînt de cea mai rea speță și pot distruge întreaga societate.“

Shri Mataji face observația că lucrurile s-au înrăutățit pentru cuplu o dată cu monetizarea economiei. În societățile agrare ale vremurilor mai vechi, bărbatul și femeia îndeplineau funcții sociale egal apreciate: bărbatul tăia lemne, vîna etc., iar femeia gătea, se îngrijea de gospodărie ș.a.m.d. Egoul ambilor parteneri era satisfăcut. Dar, de îndată ce bărbatul a început să aducă bani în gospodărie, el a părut că devine mai important. Egoul său s-a dezvoltat și a început să desconsidere poziția soției. Într-o societate orientată spre

bani, banul devine criteriul esențial! Astfel, deoarece stăpîna casei nu cîștigă bani, activitatea ei nu mai primește o recunoaștere socială reală. În plus, bărbatul cu bani a devenit foarte adesea un Don Juan rătăcitor. Bărbații flirtează cu secretarele sau cu vînzătoarele și își tratează rău propriile soții. Într-o casă în care mama nu este respectată, fiicele își pot pierde simțul castității; comportamentul arbitrar al bărbaților poluează atmosfera, scoțînd familia și societatea din starea de echilibru.

Cînd bărbații nu acordă atenția și respectul cuvenite femeii căsătorite, egoul acesteia este rănit. Atunci ea poate să-și abandoneze rolul de „operator“ al părții stîngi, menit să satisfacă nevoile de dragoste maternă, de echilibru al vieții emoționale, devenind orientată spre ego. Ea se înarmează astfel împotriva bărbaților.

Această mișcare poate urma diverse scheme: femeia poate deveni carieristă, activistă, feministă etc., sau poate începe să ademenească bărbații unul după altul pentru a-și satisface egoul, asemenea bărbaților.

Cînd o femeie renunță la castitatea ei, ea poate să obțină lucrul care a adus supremația socială bărbatului: banii... Și să acumuleze mult mai multă putere și bogăție decît aceștia. În acest proces s-ar putea foarte bine ca ea să cîștige războiul sexelor, dar ea distruge deopotrivă pe toată lumea și se transformă, inevitabil, într-un monstru dominator. Confuzia emoțională stăpînește societatea; apare homosexualitatea. „Bărbatul și femeia sînt unul perechea celuilalt și își pot face viața atît de minunată și de plină de bucurie.“ Shri Mataji adaugă retoric: „Cînd va învăța oare bărbatul să se bucure de propriul avut și de propria soție în loc să poftască la cele ce aparțin altora?“ Mariajul dintre sex și bani distruge relația dintre bărbat și femeie. Înaltii preoți ai porții iadului psihice hărțuiesc trufași, acuzîndu-ne a fi „inhibați“ și „reprimati“. Ei exclamă: „Pentru ce virtuți? Pentru ce castitate?“ Sau, „La ce bun dragoste adevărată și la ce bun evoluție?“

În India, în timpul ceremoniei de căsătorie, mireasa primește în dar nouă simboluri reprezentînd puterile lui Shri Lakshmi. Ceea ce indică, în mod simbolic, faptul că în cadrul instituției matrimoniale puterile femeii susțin calea optimă pentru evoluție, atît pentru sine, cît și pentru toți cei care o

înconjoară. Oamenii consideră un lucru auspicios să întâlnească dimineața o femeie căsătorită. Nenumărate ritualuri venerază femeia căsătorită. Femeile au propriile festivaluri închinatelor lor etc. Când cinci femei căsătorite sunt invitate la masă, se spune că întrunirea aduce mari binecuvântări.

Să facem uz de propria înțelepciune pentru a recunoaște că dharma trebuie respectată și instaurată în deplină libertate. Libertatea este esențială pentru a instaura moralitatea. Dacă ea este instaurată prin frică sau constrângere, remarcă Shri Mataji, atunci, ea nu durează: „*Se desprinde asemenea penelor de păun prinse pe o cioară.*” Dar „libertate” nu înseamnă a abandona înțelepciunea, a distruge familia și a permite celor șase dușmani¹¹ ai ființei să ne stăpânească. Toate obiceiurile și stilurile de viață care încurajează îngăduința și „deschiderea” către păcat, „toleranța” față de rău trebuiesc interzise. O tutelă propice este absolut esențială pentru ca, în cuvintele lui Shri Mataji, „*democrația să nu devină demonocrație*”.

Nu mă considerați a fi predicatorul virtuos ce dojenește un păcătos infam. În prima parte a vieții, pînă la douăzeci și cinci de ani, m-am străduit să comit cele mai multe dintre greșelile pe care această generație le comite.

Dacă astăzi pot discerne între greșeală și drumul drept de urmat, nu este pentru că am căpătat o cunoaștere superioară grație unor perspicacități personale. Cunosc adevărul pentru că am întâlnit-o pe cea care m-a putut conduce la el: Shri Mataji Nirmala Devi; este o poveste foarte simplă. De fapt, cred cu adevărat că sînt extrem de „uman”; adică „uman, mult prea uman”, așa cum a spus Zarathustra al lui Nietzsche: cu binecunoscuta trenă de slăbiciuni, confuzie și ignoranță. Dar să ne amintim, de asemenea, că ființele umane au fost numite „sarea pămîntului”, „lumina lumii” și nu mai puțin decît „copii ai lui Dumnezeu”! Există deci în gama posibilităților umane un larg orizont pentru schimbare și transformare.

Cînd eram adolescent am descoperit că paznicii regulilor morale - părinții, educatorii, dascălii - nu știau la ce se referă aceste reguli. „Îmi spuneți să nu fac asta, pentru că este

¹¹ Pofta, cruzimea, vanitatea, gelozia, materialismul și atașamentele umane.

greșit. În regulă, dar *de ce* este greșit?” Răspunsul era unul oarecare, numai convingător nu și, astfel, am decis să descopăr singur; adică să fac ceea ce era interzis: să fur, să mint, să gust după bunul plac plăcerile senzualității. Problema este că atunci cînd nu ești realizat, sistemul nervos central nu este conștient de dharma. Ca și cum ai avea degetul în focul păcatului, fără să existe vreun nerv care să semnaleze creierului prejudiciul, pentru a declanșa acțiunea reflexă de apărare: retragerea degetului din foc. Astfel, am continuat să construiesc false identificări și să-mi deteriorez chakrele. Am cunoscut destul de multe fete... Am irosit o mulțime de timp, atenție și energie cu astfel de povești. S-a întîmplat să fiu și fericit, dar, din ce în ce mai mult, păream incapabil să trăiesc acest sentiment. Epuizam de fapt un potențial subtil de prosperitate și inocență; senzațiile mele deveneau pe nesimțite tot mai slabe, mai șterse... Experiențele mele au fost aceleași cu ale multor tineri pe care i-am cunoscut. O altă experiență pe care aș fi vrut să o pot evita au fost drogurile.

Cînd „iei viteză” (amfetamine etc.), se supraactivează energia canalului Pingala; prin ego poți intra în supraconștientul colectiv, adică în Rajo guna a lui Virata. Majoritatea drogurilor, totuși, acționează pe Ida nadi și îl împing pe consumator în subconștientul colectiv, Tamo guna a lui Virata. În acest caz rolul protector al egoului este abolit și subiectul se poate identifica cu alte entități, poate călători în trecut, poate comunica cu spirite. N-am fost niciodată interesat de droguri ca atare, dar am fost curios. Am descoperit că drogurile îți dezvăluie straturi ale existenței despre care știința modernă nu are nici o idee. Această descoperire a fost corectă.¹² Dar marii predicatori ai consumului de droguri au trecut complet cu vederea prețul evident care trebuie plătit pentru excursia în aceste zone; pe lîngă bani, onorariul se plătește și în natură: celule nervoase, sisteme nervoase, frînturi din chakre... În cele din urmă, stresul acumulat în sistemul nervos simpatic produce cancerul... Nu mai este nevoie să spunem că drogurile invită UIP-uri; victimele tremură în prezența lui Shri Mataji, mîinile lor tremură violent etc.

¹² În această privință Shri Mataji remarcă: „*Nu tot ceea ce este scris este Scriptură și nu tot ceea ce nu cunoaștem este Divin.*”

Într-o seară, la New York, în timp ce prizam cocaină cu prietenii, priveam la o fată de culoare. Atenția mea balansa din ego în superego ca un pendul. La un moment dat, cînd atenția mea a intrat în prezent, imaginea acestei fete s-a schimbat imperceptibil. Pentru un moment ea mi-a apărut minunat de frumoasă și de pură, aproape divină; pentru scurt timp s-a întîmplat ca energia să traverseze Sushumna și realitatea ei s-a manifestat. Am trăit împreună pentru o clipă starea rară a conștiinței colective, pentru că s-a întîmplat să fiu și eu pe Sushumna. Am simțit amîndoi, probabil, un fel de dragoste și de frumusețe singulare. Dar nu am putut să ne menținem în acea stare și am alunecat în subconștient. Acolo am văzut cine „făcea jocurile”. Am văzut pe fața ei trăsăturile spiritului care intrase în ea (sau care era deja instalat acolo, nu știu...); era o femeie albă din secolul al XIX-lea, absolut ahtiată după sex. Am început să mă simt stingherit, căci această UIP mă fixa. Apoi sărmana prietenă a căzut în straturile inferioare ale subconștientului și am văzut cu ochiul liber apărînd pe chipul ei o entitate demonică, oribilă. Desigur, am aflat apoi că între consumatori de droguri există o interacțiune strînsă în cadrul acestor fenomene. Din cauza promiscuității psihice generate de cocaină, am petrecut acea seară luptîndu-mă cu UIP-uri îngrozitoare ce-mi invadaseră mintea... Mă prăbușisem într-o fracțiune de secundă din extaz în iad! Fenomenul se petrece mai devreme sau mai tîrziu în astfel de explorări psihice, întrucît drogurile, în funcție de tipul lor, deschid larg porțile subconștientului sau ale supraconștientului.

Aș putea evoca de asemenea experiența unei călătorii în supraconștient. Odată, pe dealurile Californiei, într-o cabină îndepărtată, am luat o picătură de LSD. După un oarecare răstimp am început să simt pulsația energiei naturii în pămînt, în grîu, în arbori și în mine. Am simțit că sînt simultan foarte bătrîn și foarte tînăr. În acest timp prietena mea părea să se fi cufundat într-o viziune extatică; nu știu ce a văzut, dar cred că a intrat în supraconștient; părea complet uluită și subjugată de o viziune celestă. Vreme de cîteva zile nu a putut să se desprindă din această viziune artificială în care fusese împinsă de LSD într-un răstimp atît de scurt. Și-a creat mitul că a devenit divină și l-a acceptat. O lună mai

tîrziu și-a părăsit soțul, și cred că și copilul, pentru a începe un soi de imposibilă căutare celestă, alături de alți prieteni.

Aceste două întîmplări rezumă destul de bine povestea drogurilor. Dacă te expui spiritelor din subconștient, ele te vor ataca cu prima ocazie și vor pătrunde în chakrele tale ca paraziți, consumîndu-ți energia. Dacă îți apar ființe divine din supraconștient, nu poți decît să le vezi, nu poți să devii asemenea lor și aceste personalități sfinte nu vor pătrunde niciodată în psihicul tău; dacă o UIP intră în tine din supraconștient, va fi probabil cazul unuia dintre acei „maestri” tiranici, o varietate de spirite egoiste care vor să te folosească pentru propriile lor scopuri. Victima nu este conștientă de nimic, deoarece nu poate discerne și verifica, folosind instrumentul conștiinței vibratorii, starea egoului și a superegoului său; sau, dacă este conștientă că ceva este în neregulă, nu știe cum să corecteze deficiența și poate deveni agitată, tensionată.

Experiența drogurilor vă poate pune în contact cu ceva necunoscut pentru o vreme; de aceea ea poate fi atît de „atractivă”. Puteți chiar intra în Sushumna pentru un răstimp foarte scurt, dar nu puteți niciodată să rămîneți pe centru, pentru că mișcările laterale vă vor devia curînd. Mai mult, ea vă face mai dificil popasul în vecinătatea Sushumnei în viața voastră zilnică, pentru că sistemul nervos autonom este afectat. Am constatat că adepții drogurilor au nevoie de mult timp pentru a-și primi Realizarea Sinelui. Dacă nu renunță la droguri după Realizare, ei nu-și pot păstra Realizarea - drogurile acționează împotriva conștiinței umane; iar pe tărîmul subconștientului sau supraconștientului, conștiința umană devine subumană sau inumană.

În anii mei de căutare am abordat multe domenii uneori stranii: aceasta este povestea comună a căutătorilor din occident. Am făcut toate „călătoriile” posibile: muzică pop, voiajuri, motocicletă, sex, surf, traiul în comunități, guru shopping etc. etc. „Călătorie” înseamnă a-ți angaja complet atenția, iar atenția este cea care induce traiectoria destinului nostru. André Gide spune, asemenea lui Buddha: „Unde dorința mea merge, acolo voi merge și eu.” Noi ne urmăm atenția și numai prin atenția noastră ne putem elibera de roata karmei sau, dimpotrivă, ne putem înrobi și mai mult.

În ce fel de călătorie ați pornit? - iată o întrebare relevantă și, de regulă, este mai bine să nu experimentați prea mult. Exact aici Socrate mi-a fost de ajutor („să știi despre ce anume judeci”); n-am fost niciodată cu adevărat furat de călătorie, nici nu m-am implicat excesiv în ceva; nici măcar nu m-am dedicat complet vreunui lucru, pentru că niciodată „n-am știut” dacă merita; și am știut că nu știam acest lucru. Mă credeam inocent, și totuși, mi-am făcut destul de mult rău. După ce am realizat cum mi-am făcut singur rău, am început să mă simt prost, inutil, vinovat, am început să mă căiesc. Era o deplasare tipică înspre partea stângă. Infinita compasiune a lui Shri Mataji m-a salvat din aceste pendulări. Îi mulțumesc astăzi lui Socrate pentru că nu mi-a permis să mă distrug complet. În timp ce o mulțime de copii tineri, lipsiți de prudența socratică, s-au angajat complet în tot felul de călătorii (adeseori dăunătoare): ei „n-au știut” dacă merita sau nu, dar n-au știut că nu știau. Ei au presupus că era un lucru bun, doar pentru că se potrivea nevoilor de moment și/sau pentru că le plăcea. Prețul ce trebuie plătit pentru o astfel de greșală este teribil; când mă gândesc, mi se sfîșie inima. Cîți dintre prietenii noștri s-au pierdut astfel? Mulți, mulți, mult prea mulți!

Cînd îmi amintesc de anul 1972 la Geneva și de imaginea adolescenților ce se încredințau trup și suflet unui „satguru” bine cunoscut în India drept escroc abject, nu pot decît să iau confuzia lor drept un indiciu al întunericii acestor vremi!

Deviza socratică mi-a fost de ajutor mai ales cînd am mers la diverși „guru”. Ei pretindeau că sînt una, alta, și că oferă tot felul de lucruri. Reacția mea era: „Poate! Să vedem. Cît timp nu văd, nu-mi cereți nimic și, în nici un caz, să mă abandonez.” Jocul nu este, desigur, unul simplu, întrucît sîntem întotdeauna tentați să credem că sîntem tot mai aproape de ceea ce căutăm, și pentru că atracția în jurul acestor oameni este de obicei puternic orientată prin sugestie, inducînd autosugestia individuală sau colectivă. În sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, acești „guru” își cunosc suficient de bine „meseria”, în timp ce noi sîntem căutători naivi pășind pe scena vieții asemenea iepurașului ce intră mîndru în vizuina lupului.

În orice caz, grație unei prudențe sănătoase, mi-am construit un fel de gardă de siguranță. Fără îndoială, am fost serios afectat, dar am evitat pericolul suprem: identificarea cu greșeala, cu lucrul greșit; care, în prea multe cazuri, pare să fie punctul fără întoarcere; fără întoarcere către Calea Centrală a Evoluției, către Sushumna - Calea Dharmei din interiorul nostru.

Corpul meu avea mai multă dharma decît mine însumi: el protesta împotriva lucrurilor pentru care îl foloseam. Nu mă simțeam bine în pielea mea și, de asemenea, au apărut probleme de sănătate. Activitatea mentală mergea non-stop fără ca eu să o pot controla. Somnul de noapte devenise tot mai prost. Dar nu înțelegeam semnalele. Doctorul meu din Elveția m-a informat amabil: „Suferiți de tulburări ale sistemului neurovegetativ.” Am întrebat: „Ce este asta?”, la care el mi-a răspuns: „Este sistemul care depinde de sistemul nervos autonom, de sistemul parasimpatic în special.” L-am întrebat: „Ce mai este și parasimpaticul ăsta?” Mi-a răspuns: „... Ca să fiu sincer, științele medicale nu știu într-adevăr mai nimic despre el.” Era un doctor foarte scump și totuși n-am găsit răspunsul său de prea mare ajutor. Știam că era ceva foarte rău cu mine; eram instabil din punct de vedere nervos și destul de bolnav; nici un doctor nu mă putea ajuta. În relațiile mele devenisem tot mai paranoic.

În prima zi în care am întîlnit-o pe Shri Mataji Nirmala Devi la Hurst Green, îmi amintesc că a trebuit să se scuze de cîteva ori și să se ducă la „baie”... Am putut auzi că vomita. De fapt, prelua vibrațiile mele în chakrele sale pentru a le ușura pe ale mele și „baia” era rezultatul direct. Nu m-am simțit prea mîndru de asta... Am fost foarte norocos, totuși, pentru că Shri Mataji a avut în acea perioadă ceva timp și pentru mine. Timp de zece zile a lucrat asupra mea cu o uimitoare răbdare și iubire, tămăduind rănile vieții mele adharmice cu puritatea puterilor sale vibratorii. Am putut totodată să descopăr amploarea răului produs de greșelile din trecut și să urmăresc progresul însănătoșirii mele, atît la nivel fizic, cît și psihic.

Numai cînd ne îndepărtăm de slăbiciunile noastre - refuzîndu-le, realizînd că sînt false identificări - le putem vedea; adică putem vedea în același timp că nu ne aparțin, că sînt nocive, și că ne-am complăcut în ele. Este dureros să-ți

vezi limpede propriile slăbiciuni, dar e salutar; mai bine să treceți acum prin acest proces, decît la „Judecata de Apoi“... Tocmai pentru că eu am reușit și mi-am văzut clar propriile slăbiciuni, vă îndemn să încercați să aveți mai multă grijă de voi înșivă. Shri Mataji formulează astfel:

„Vă puteți curăța hainele dacă le puteți separa de corpul vostru. Atunci le curățați fără să vă simțiți vinovați, pentru că știți că voi nu sînteți hainele voastre.“

Sahaja Yoga dezvăluie secretele cele mai profunde pe care păzitorii regulilor noastre morale nu au putut să le explice. Nu mai este nevoie să ne distrugem șansele de evoluție prin repetarea experiențelor nocive, dăunătoare. Mesajul adînc al învățăturilor religioase și al legilor morale exprimă diverse aspecte ale unuia și aceluiași adevăr.

Așa cum am afirmat, toate acestea pot fi demonstrate în momentul trezirii lui Kundalini. Cînd Puterea Divină care iubește, gîndește și organizează este percepută sub forma vibrațiilor, ea începe să transmită informații directe, nemijlocite. Conștiința umană poate avea astfel un dialog cu Inconștientul Universal, care este Puterea Duhului Sfînt.

De fiecare dată cînd s-a ivit prilejul, am fost realmente uluit s-o văd pe Shri Mataji îndrumîndu-i pe căutători cu o atenție, răbdare și dedicare totale, de neimaginat. Dar nu dimensiunea compasiunii lui Shri Mataji este aici în discuție. Ar fi absolut imposibil să-și poată dedica timpul, în parte, în mod direct, tuturor acelor care doresc să-și împlinească evoluția umană. Este mai degrabă responsabilitatea fiecăruia să realizeze ce mod de comportament optimizează potențialul evoluției individuale.

Cînd cineva duce o viață adharmică, chakrele și nadisurile îi sînt afectate. Dar reciproca nu este adevărată; structura psihosomatică poate fi afectată și fără greșeli morale majore ale subiectului; sănătatea fizică sau doar vibrațiile mediului înconjurător joacă un rol important. Am constatat că și sufletele realizate din naștere pot coborî în conștiința lor și face compromisuri cu falsitatea lumii. Multe persoane pozitive și sincere și-au deteriorat chakrele doar pentru că au trăit într-un mediu negativ. Iată de ce societatea în ansamblu trebuie în mod radical schimbată, transformată.

Aș concluziona cu o zicală din Nepal, care ne îndrumă: „Evită tigrul, focul și pe guru.“ Este mai bine, într-adevăr, să nu ai nici un guru, decît să ai unul fals! Falșii profeți ai ultimelor zile ale acestei Kali Yuga sînt dezlănțuiți. Ei sînt maestrii adharmei, vrăjmașii lui Shri Krishna și Christos. Ei comit cel mai teribil păcat împotriva Tatălui, pentru că vorbesc în numele Lui pentru a-i atrage și pierde pe căutătorii rătăciți. Unii dintre falșii profeți sînt vinovați de păcatul abominabil împotriva Mamei, deoarece comit adulter cu discipolii lor, pretinzînd că-i călăuzesc spre Dumnezeu. Ei comit și păcatul împotriva Spiritului, pentru că săvîrșesc toate aceste crime cu deplina știință a faptelor lor. În Coran stă scris: „Cine este mai păcătos decît cel ce născocеște minciuni despre Allah și neagă adevărul atunci cînd îi este declarat?“ (39.33). Să nu deveniți prada lor! Pentru ei Biblia și Coranul afirmă că nu va exista iertare. Shri Mataji nu face un mister din faptul că astfel de oameni sînt deja osîndiți de faptele lor: „Cei care încearcă să-i înșele pe căutătorii inocenți și să-i subjuge prin obiceiuri murdare sînt pe veci osîndiți infernului.“

Există, într-adevăr, o greșeală supremă cu care unii dintre contemporani par a se delecta, o greșeală tot atît de veche precum tantrismul din nordul Indiei sau precum secta „Confrații Spiritelor Libere“, care a înflorit în Europa secolelor XII-XVI. Citatul lor favorit era din Pavel: „Totul este curat, pentru cei curați (...).“ (Tit 1.15). Ideea fiind că „eu sînt atît de perfect, de unit cu Dumnezeu etc., încît orice aș face, nu pot păcătui.“ În baza acestei afirmații „stimulante“, desfrîul a devenit pentru adepți scară către Cer... Cel mai deslușit comentariu pe care vi-l pot propune referitor la confuzia dintre sex și spiritualitate este din *Vivekachudamani* a lui Adi Shankaracharya:

„Oricine încearcă să realizeze Sinele dedicîndu-se hrănirii corpului [este asemenea celui care] pornește să traverseze un fluviu agățîndu-se de un crocodil, pe care îl confundă cu o plută.“¹³

Am să închei acest capitol cu un citat din *Apărarea lui Socrate*:

¹³ Adi Shankaracharya, *Vivekachudamani* sau „Nestemata supremă a Discernămintului“, Calcutta 1926, ed. a 9-a 1974, p. 31. (traducere de S. Madhavananda).

„Adevărul este acesta pe care vi-l spun eu, cetățeni ai Atenei, iar vorba mea nu vă ascunde nimic și nu ocolește nimic, nici lucruri mari, nici mărunte. Și totuși știu destul de bine că în felul acesta îmi atrag ura lor din aceleași vechi pricini (...).“¹⁴

¹⁴ Platon, *Apărarea lui Socrate*, București: Humanitas, 1997, p. 113.

Capitolul 6

Religie și religii

„Călătoria, în realitate, se desfășoară înlăuntrul nostru.“

Constantin Brâncuși

Constantin Zărnescu, *Aforismele și textele lui Brâncuși*

„Iar cel pentru care adorația este o fereastră ce poate fi deschisă, dar și închisă, acela cu siguranță nu și-a vizitat încă locuința sufletului, ale cărei ferestre sînt neconținut deschise.“

Kahlil Gibran, *Profetul*

„Toate religiile au o esență comună, care este mesajul divin. Iar ceea ce le desparte astăzi, vine de la om și nu de la Dumnezeu, vine de la ritualistică, interpretări, dogme și de la instituțiile create de cei puțini în detrimentul celor mulți. Înțelegerea mesajului divin în esența lui, eliberarea structurilor arhetipale din păienjenişul artificial creat de om, ar putea duce la adoptarea unei religii pure, universale (*Vishwa Nirmala Dharma* în sanscrită), realizînd astfel visul contemporan (și nu numai) al multora din exponenții marilor religii, care însă se lovesc de conservatorismul și dogmele instituțiilor respective, intolerante, exclusiviste, animate de mobiluri precum setea de putere și de avere, neavînd nimic a face cu spiritualitatea ale cărei unice reprezentante autorizate se pretind a fi.“

Dan Costian, *În lumina Bibliei: Biblia și India*

Cu modestia intelectuală atît de caracteristică vremii lor, filozofii secolului al XIX-lea au declarat alături de Feuerbach că Dumnezeu este mort. Au făcut-o cu marcată exaltare, întrucît credeau că moartea lui Dumnezeu înseamnă nașterea omului. De fapt, greșeau numai pe jumătate. Un principiu care guvernase inteligențe și societăți a fost efectiv desființat de gîndirea secolului al XIX-lea; nu Dumnezeu a fost cel desființat, ci *conceptul* de Dumnezeu. O asemenea

evoluție s-a dovedit a fi o binecuvîntare „mixtă“. Pierzînd conștiința existenței lui „Dumnezeu“, oamenii s-au eliberat de criteriile transcendente care furnizau un fel de cadru moral și s-au cufundat fără remușcări în materialismul cras care otrăvește societatea contemporană. Dar, pe de altă parte, prin eliberarea minții umane de dogmele religioase, de conceptele, ideile și reprezentările strict umane despre Dumnezeu, s-a deschis posibilitatea de a redescoperi, prin imediatul unei experiențe vii, ce este Adevărul dincolo și mai presus de aceste dogme. Trei sferturi din acest secol¹ am explorat prima consecință: materialismul dezlănțuit, într-una din formele sale - capitalistă sau marxistă. A sosit timpul să explorăm acum implicațiile celei de-a doua consecințe a morții conceptului de Dumnezeu: *posibilitatea experimentării directe a existenței Sale*, ceea ce ne conduce spre o nouă etapă a evoluției umane. În vremurile viitoare, toate teoriile și conceptele religioase vor fi verificate *prin experiența directă a conștiinței subiectului*. Lucrul devine posibil prin Sahaja Yoga. În fapt, este ceea ce sahaja yoghinii fac zi de zi.

Da, Socrate! Da, Buddha! Da, Lao Zi! Există acest nivel al cunoașterii unde putem ști deopotrivă (despre) ceea ce știm și (despre) ceea ce nu știm. Înainte de a atinge acest nivel, cu ceea ce poate pătrunde din Adevăr, omul clădește structuri, dogme, sisteme. Pentru acest motiv foarte concret, toate religiile, cosmogoniile, ideologiile sînt interpretări parțiale și incomplete ale Adevărului. Se întîmplă apoi ca oamenii obișnuiți să cadă în cursa „adevărului superior“ pe care alții au sarcina să-l interpreteze pentru ei, potrivit unor criterii care, cel mai adesea, n-au nimic de-a face cu adevărul. Dimpotrivă, Sahaja Yoga ne oferă o certitudine a cunoașterii. Pentru a înțelege această afirmație, să lămurim puțin ce anume este un „concept“.

Ca să mă pot vedea pe mine însumi, trebuie să mă uit într-o oglindă. Nu-mi pot vedea fața direct. În același mod, pentru a privi realitatea din afara mea (obiectele, lumea, spectacolul), realitatea dinăuntru (sinele, subiectul, martorul) utilizează mintea drept oglindă. Mintea umană este agentul prin intermediul căruia noi încercăm să percepem Realitatea sau Adevărul. Am vrea ca această minte să

¹ *The Advent* - ediția originală în limba engleză pentru prezenta sesiune revizuită, în limba română, a apărut în 1979. (n.ed.).

reflecta adevărul complet despre ceea ce sîntem și despre lucrurile din jur. Aici începe să se pună problema cunoașterii. Ceea ce percepem prin intermediul minții nu este Realitatea însăși, ci o reprezentare sau o reflectare a Realității. Un alt termen pentru „reprezentare“ ar putea fi acela de „concept“. Una dintre trăsăturile inadecvate ale oglinzii este aceea că nu este prea curată. Mintea înregistrează tot felul de oscilații (acțiuni ale egoului, reacțiuni ale superegoului) care afectează claritatea și obiectivitatea capacității sale de percepție. Noi privim realitatea într-o oglindă colorată, care își modifică neîncetat nuanțele și reflectările. Realitatea ne apare, în consecință, în schimbătoare culori și forme. Vedanta ne propune celebrul exemplu al funiei pe care o luăm drept șarpe. Nu arareori reprezentarea pe care o vedem în oglindă este grosolan deformată din cauza imperfecțiunii acesteia din urmă: conceptele reflectă mai degrabă condiționările psihice și sociale din mintea subiectului decît adevărul pe care ele ar trebui să-l reprezinte. Putem spune că ne aflăm atunci în faimoasa grotă a lui Platon, privindu-ne umbrele proiectate pe pereți, în loc să privim în față lumina strălucitoare a adevărului din afara grotii. Patanjali afirmă același lucru:

„Văzătorul este vederea însăși, dar reflecția nealterată apare umbrită datorită rătăcirilor intelectului.“

Aforisme II.20²

Cu alte cuvinte, pentru a cunoaște Realitatea, dincolo de fluctuațiile facultăților noastre cognitive, trebuie să găsim o cale pentru a face din mintea noastră un instrument mai demn de încredere. Cum Patanjali afirmă: „Cînd mintea este controlată, Sinele se află în condiția sa naturală.“ (*Op. cit.* I.1). Shri Godpadacharya remarcă: „Prin *chitta* (atenția umană) poți contempla supremul, iar cînd supremul este contemplat, *chitta* dispare.“ Cînd porțile percepției sînt curățate, ne spune William Blake, Realitatea se revelează înlăuntru și în afara subiectului - atunci nu mai există înăuntru sau în afară, există doar Realitatea. Dar pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, care este Realitatea, este necesar ca omul să

² Un argument similar găsim la Jacques Maritain în *Sept Leçons sur l'être et les premiers principes de la raison speculative*.

se nască din nou și să dobîndească o nouă modalitate de cunoaștere. Pavel ne-a spus: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin (...).“ (1 Corinteni 13.12). Acel „atunci“ al lui Pavel este „acum“ al Sahaja Yogăi.

După ce Kundalini traversează chakra Agya, febra activității psihice este adusă sub control. Apoi energia Kundalini pătrunde în țesutul nervos al creierului și îl purifică. Subiectul percepe un nou tip de liniște care dizolvă gîndurile, conceptele, proiecțiile și celelalte forme de manifestare mentală sau emoțională ale minții obișnuite. Egoul și superegoul se retrag din zona timpelor și iradierea conștiinței din miezul creierului se extinde progresiv. Adio, *doxa* (opinie)! *Episteme* (cunoașterea) se ridică la orizont! Socrate se poate, în sfîrșit, bucura! Ce rămîne este ceea ce este.

„Cînd activitatea minții este controlată, se produce iluminarea, iar mintea reflectă deopotrivă natura văzătorului, a obiectului văzut și a vederii însăși, întocmai cum cristalul pur reflectă culoarea obiectului plasat în raza sa.“

Patanjali, *Aforisme* I.3.41

Aceasta este starea de martor (*sakshi swarup*), care începe cu conștiința fără gînduri. Nu putem păstra această stare timp îndelungat dacă chakra Agya nu este complet deschisă și nu o putem nici măcar experimenta dacă Agya nu a început să se deschidă. Această din urmă stare a fost, din nefericire, starea multora dintre gînditorii care au elaborat teorii despre Dumnezeu, Evoluție și Istorie. De aceea aceste teorii s-au limitat să reflecte doar distorsionările minții celor care le-au conceput. Nu este prin urmare deloc surprinzător să vedem cît de serios a fost deformat conceptul de Dumnezeu datorită unei percepții parțiale a Adevărului.

Conceptele despre Dumnezeu - care nu erau certificate de experiența fundamentală a Realității unice - au furnizat, cel mai adesea, doar un cadru conceptual pentru faptele cele mai mirșave ale omului. Cînd crezuri mitice sînt legitimize de o raționalitate îngustă și consolidate prin mecanismele organizării sociale, putem fi martorii nașterii unui adevărat

monstru, monstru ce poate ajunge să devoreze vieți omenști: este „războiul sfînt“ (*jihad*) pentru „credința adevărată“, Națiunea, „victoria proletariatului“, Dumnezeu, desigur, dispăre din tablou, nu și legitimarea violenței.

Dați un adevăr oamenilor și veți vedea ce vor face cu el! Se pare că adevărurile vehiculate pe jumătate sînt uneori mai periculoase decît pura ignoranță, deoarece ele generează fanatismul și greșeli mult mai profunde. Diferitele religii au apărut ca veritabile flori în Arborele Universal al Religiei. Oare nu putem percepe unitatea fundamentală ce stă la baza învățăturilor lui Shri Rama, Mahomed, Buddha sau Mahavira? Nu sînt ele deopotrivă expresii ale Duhului Sfînt? Dar oamenii au rupt florile din Arborele viu și și-au adjudecat florile moarte. Termenul „religie“ provine din latinescul *religare*, care înseamnă „a lega“, „a uni“. Scopul religiei este să unească istoria lui Dumnezeu cu istoria omului într-un poem unic care să rezoneze în profunzimile conștiinței umane. Dar religiile istorice mondiale nu au reușit să împlinească acest scop ultim.

Religiile lumii sînt părți vii în corpul mistic al învățăturilor lui Dumnezeu către omenire. Dar acest corp a fost segmentat în bucăți și astăzi, la vremea integrării, bucățile moarte zac împrăștiate... „Iisus este Unicul“, „Mahomed este Cel din urmă“... În timp ce Iisus și Mahomed nu pot fi decît minioși să vadă fanatismul unor asemenea adepți. Contradicțiile din Scripturi și dogmatismul se opun principiului universalității. Dar, înainte de a simți vibrațiile Duhului Sfînt, cine ar putea spune oare de partea cui stă Adevărul? Dumnezeu nu putea fi simțit! În prezent - prin ridicarea lui Kundalini - putem realiza că toate încarnările sînt aspecte ale unei unice Ființe; excluderea uneia dintre ele de către mintea unui sadhaka împiedică integrarea lor în plan subtil, deoarece chakra corespunzătoare nu se va deschide. Astfel, pentru deblocarea chakrelor respective, un creștin fundamentalist va trebui să rostească mantră de venerare pentru Mahomed, Shri Shiva etc.

Fanaticii sînt cel mai greu de transformat. Extrem de semnificativ, încarnarea însăși pe care ei se presupune că o venerază este minioasă împotriva lor. Astfel, un catolic dogmatic este blocat la nivelul chakrei Agya de Christos însuși; un musulman va avea probleme legate de vid (guvernat de

principiul Maestrului Primordial, a cărui încarnare a fost Mahomed); hindușii au probleme cu chakra Nabhi (guvernata de Shri Vishnu). Zeitățile sînt mînioase cînd un sadhaka are false identificări. Christos a spus: „Mă veți chema: Iisuse, Iisuse, dar nu vă voi recunoaște.“

Termenul „epistemologie“ vine de la grecescul *episteme*, „cunoaștere“, pe care Socrate și Platon îl opuneau lui *doxa*, „opinie“. Epistemologia se ocupă de cunoaștere, iar transformarea epistemologică, cu noi modalități de cunoaștere. Astăzi, în sfîrșit, lumea poate fi transformată, deoarece revoluția interioară conferă omului posibilitatea de a cunoaște Realitatea, în loc de a elabora doar opinii, concepte sau reprezentări despre ea. Ajungem să cunoaștem Realitatea, în loc să ne raportăm imperfect la ea, prin reprezentare conceptuală. Gîndurile noastre sînt forme, iar a aparține exclusiv formei înseamnă limitare. Dincolo de limitare este „ceea ce este“. Cunoșcînd ceea ce este, putem acționa corect.³ Să încercăm să creionăm mai departe istoria conceptului de Dumnezeu. S-ar putea să ne ajute să înțelegem dezvoltarea religiilor lumii și să evităm confuzii ulterioare.

Ar trebui să ne referim mai întîi la descoperirea antropologică potrivit căreia rolurile sociale tind să fie structurate funcțional. Să luăm ca exemplu o comunitate primitivă polineziană sau africană. În ciuda faptului că triburile se pot diferenția prin tot felul de idiosincrasii, putem distinge în general un model de organizare socială care reflectă sarcinile funcționale pe care le are de îndeplinit comunitatea pentru a supraviețui. Funcția de subzistență a implicat munca agricolă și vînătoarea, funcția de securitate a menținut o forță de luptă etc. În vreme ce prezența vînătorilor, a războinicilor și a țăranilor este lesne de înțeles, ne-am putea întreba ce imperativ funcțional corespunde prezenței universal recunoscute a vrăjitorului, vrăciului, magicianului etc. Ce rol indispensabil supraviețuirii organismului comunitar îndeplinește acesta, care să-i justifice statutul privilegiat de care se bucură îndeobște?

Vrăjitorul era mediatorul dintre forțele care modelau

³ „Dacă omul va învăța să vadă și să cunoască ce este el cu adevărat, va acționa în concordanță cu adevărul. Epistemologia în sine este etică, iar etica este epistemologie.“ Herbert Marcuse, *One Dimensional Man*, Boston: Beacon Press, 1964, p. 125.

mediul și comunitate și, prin urmare, el era cel care orienta modelul stilului de viață și activitatea comunității. Aflîndu-se în comunicare cu zeitățile pădurii, cu zeul ploii etc., el putea determina timpul propice pentru vînătoare, culesul recoltei și alte diferite activități esențiale pentru existența materială a tribului. Între membrii obișnuiți ai tribului - care nu înțelegeau puternicele forțe cosmice, dar le simțeau impactul - și forțele cosmice înseși, vrăjitorul era cel care furniza tribului înțelegerea poziției proprii în ecologia globală, iar această înțelegere condiționa ritmul de viață al tribului. Deoarece vrăjitorul și-a rezervat, spre propriul profit, monopolul acestei cunoașteri, el a început să fie considerat un membru prominent al comunității, bucurîndu-se de autoritate și de un statut special în luarea deciziilor.

O dată cu dezvoltarea abilității omului de a formula concepte, conceptul de Dumnezeu a evoluat de la identificarea cu forțele naturii spre reprezentări personificate, mai elaborate, ale Divinității. Această evoluție a fost posibilă datorită unei mai sofisticate organizări sociale, care a diminuat întrucîtva intensitatea luptei cu natura pentru supraviețuire fizică. Tot acum maeștri divini (avataruri, încarnări) au iluminat înțelegerea umană prin mesajul lor direct, mult mai explicit. Conceptul de Dumnezeu și-a păstrat însă aceeași funcție vitală: el furniza omului criteriile de identitate și integrare pe care se puteau fundamenta gîndirea individuală și acțiunea socială. În același mod în care individul privește în oglindă pentru a-și vedea chipul, societățile s-au contemplat în conceptul de Dumnezeu pentru a-și descoperi propria imagine. Astfel istoria națiunilor este profund determinată de religiile adoptate de acestea. Datorită acumulării puterii lumești de către cunoscătorii problemelor religioase, asistăm curînd în istorie la elaborarea unor mecanisme sociale sofisticate, menite să controleze monopolul interpretării Cunoașterii.

Conceptul de Dumnezeu, care conferă semnificații și definește țeluri, furnizează matrița în care se vor vărsa energiile sociale; putem numi aceasta cunoaștere teleologică (de la grecescul *telos*, care înseamnă „scop“), în sensul că ea stabilește prioritățile de atins. Din această cauză religiile au tîns rapid să se implice mai degrabă în fundamentarea instituțională decît în dezvoltarea spiritualității interioare.

Spiritul învățăturilor religioase originare nu arareori a ajuns să se piardă; lipsea percepția vie a Divinității, nu și percepția intelectuală, exprimată prin conceptul de Dumnezeu. Evoluția acestuia din urmă și influența sa au contribuit la modelarea cursului dezvoltării societăților.

În civilizația agrară ierarhică de odinioară, rolul vrăjitorului primitiv era îndeplinit de o clasă socială. Această clasă se bucura de prestigiu și putere, deoarece păstra monopolul cunoașterii conceptului de Dumnezeu. Ea păstra, de asemenea, și dreptul ce decurgea de aici, acela de a explica oamenilor sensul destinului lor și modalitatea de a acționa la nivel individual și colectiv. Preoții lui Amon din Egiptul faraonic, clerul zoroastrian din Iranul sasanid, brahmanii Indiei premogule, Bisericele Bizantină sau Catolică au jucat, prin urmare, un rol hotărâtor în conturarea modelului de organizare al societăților care le-au oferit susținere economică.

Am putea spune că bisericile au însemnat pentru societate ceea ce reprezintă mintea pentru subiectul cunoscător: un intermediar între subiect și realitate, care nu putea fi nici evitat, nici luat în considerație ca absolut. În același mod în care mintea reprezintă denaturat realitatea și funcționează pe cont propriu, tot astfel bisericile și preoții de pretutindeni au denaturat imaginea lui Dumnezeu și au acționat pe cont propriu.

Monopolul cunoașterii teleologice implică o extraordinară putere politică și de aceea istoria este impregnată de lupta dintre acțiunea socială și cunoașterea religioasă, dintre conducător și cunoscător; situația ideală ar fi fost ca societatea să fie guvernată de către cunoscător, de „regele filozof” al *Republicii* lui Platon; dar acei regi au fost exemple rare, care au apărut sporadic pe scena puterii: Raja Janaka în Mithila, Rama în Ayodhya, Solon în Athena, Marc Aureliu la Roma și alți câțiva.⁴ Cel mai adesea conducătorul politic a încercat să includă în prerogativele sale regale statutul cognitiv și privilegiile celui care avea cunoașterea lui Dumnezeu. Aceasta este motivația ascunsă a conflictului dintre puterea

⁴ Considerînd Realitatea a fi în mod exclusiv reprezentată de legile dialectice ale materiei, atunci Mao Tze Dun a reprezentat la Beijing tipul corespunzător de rege-filozof. Trebuie menționat că, în China, funcția teleologică era în mod tradițional secularizată: ea a fost îndeplinită de funcționarii confucianiști și mai tirziu a fost asumată de partizanii gândirii lui Mao Tze Dun.

politică și cea religioasă, dintre stat și biserică, dintre puterea care controlează monopolul acțiunii și cea care controlează monopolul cunoașterii. Uneori a cîștigat conducătorul și succesul s-a manifestat, să spunem, în pretenția împăraților romani de la Augustus (63 î.Cr. - 14 d.Cr.) încoace de a fi în același timp Cezari și Pontifex Maximus; o încercare reușită de Henric Tudor al VIII-lea în secolul al XVI-lea, sau de împărații japonezi Meiji aflați în fruntea cultului șintoist; să nu mai pomenim diferitele tipuri de monarhii „de drept divin”, de la Ludovic al XIV-lea pînă la „Fiul Cerului” în China. De la Frederic al II-lea de Hohenstaufen (1194-1250), creștinătatea medievală occidentală a fost scindată între Cezar (împăratul „sfînt” romano-german) și Pontifex Maximus (Papa), care pretindeau deopotrivă a guverna creștinătatea. Rezultatul final al conflictului avea să fie emergența protestantismului, care a sfărîmat atît puterea politică monopolistă a primului, cît și puterea religioasă monopolistă a celui din urmă.

În lumea modernă secularizată bisericile sînt „moarte” pentru orice scopuri practice, în sensul că, de regulă, ele nu mai formulează prioritățile acțiunilor individuale și colective și nici nu mai furnizează criteriile și mijloacele pentru a identifica relația omului cu mediul și a acționa asupra lui; aceste funcții sînt preluate astăzi de către știință și tehnologie. Prin acești urmași fără chip ai vrăjitorului de odinioară, prăpastia imensă dintre cunoaștere și acțiune a devenit și mai evidentă.

Ca urmare a acestor transformări, gîndirea occidentală a secolului al XIX-lea proclama moartea lui Dumnezeu, dar adevărata semnificație a evoluției mai sus prezentate nu era luată în seamă.

Clasele, grupurile și persoanele ce tutelau conceptul de Dumnezeu operaseră fără a avea autoritatea de mediator ai unei cunoașteri superioare. Ei au acționat conform propriilor scopuri lumești în loc să reflecte cunoașterea pe care trebuiau să o comunice - cunoașterea lui Dumnezeu. În același timp, substanța acestei cunoașteri s-a separat de conceptul menit să o reprezinte. Prin urmare, atunci cînd gînditorii pozitiviști au zdrobit conceptul, ei au sfărîmat doar o cochilie goală.

În secolul XX relația dintre biserică și stat, dintre cunoașterea teleologică și acțiunea socială se pare că a fost uneori

controlată de noile ideologii - chipurile moștenitoare seculare ale conceptului de Dumnezeu și propunind propriile lor variante pentru noțiunea de „Providență Divină”. Fascismul, național-socialismul, marxismul, toate au încercat să moștenească funcția vrăjitorului, monopolul cunoașterii. Fascismul și nazismul au fost atât de neîndemânaticе încît nu au supraviețuit. Între timp, comisarii politici - preoți ai noii Rome staliniste - i-au persecutat pe gînditorii disidenți în virtutea aceleiași logici potrivit căreia Biserica Catolică medievală i-a ars pe rug pe predicatorii mistici. Monopolul interpretării vechii și noii Bibliei (cea iudaică și cea marxist-leninistă) trebuia păstrat de „gardienii adevăratei credințe”; el reprezintă temelia puterii lor politice! Moscova a moștenit de la Bizanț și Roma o isteată „politică anti-eretică”... În același timp, birocrații au crezut că exercită controlul asupra cunoașterii în folosul statului, fără să observe că tehnologia și complexul militaro-industrial rezultat erau departe de a fi sub controlul lor. Cunoașterea lui Dumnezeu este atât de subtilă, încît știința și tehnologia s-au îndepărtat de ea încetul cu încetul.

Noile „Bisericі” nu s-au dovedit capabile să ilumineze mai mult decît cele vechi; în fapt, ele s-au dovedit a fi mult mai represive și mai singeroase. În mare, societatea modernă avansată a ajuns să nu se mai fundamenteze pe conceptul de Dumnezeu, care anterior reușise să asigure un minim de virtuți sociale. Noile societăți au fost constituite pe baza unor concepte materialiste, substituenți ai Providenței Divine: legile marxiste ale dialecticii istorice, legile capitaliste ale acumulării de capital. Aceste legi exprimă doar o percepție parțială și imperfectă a Realității, iar societățile care le urmează suportă consecințele imperfecțiunilor rezultante.

Acest curs al evenimentelor, oricît de deprimant ar părea, a fost inevitabil. Istoria s-a construit din acțiuni umane în concordanță cu facultățile cognitive „alterate” ale omului. Cînd în secolul al IV-lea î.Cr. Socrate și Platon îi îndemneau pe atenieni să reorganizeze societatea pe baza cunoașterii Realității (*episteme*), și nu pe baza opiniilor despre ea (*doxa*), într-un fel, ei vorbeau în van, deoarece nu puteau oferi și mijloacele concrete pentru aceasta. Socrate nu a ridicat Kundalini în agora! Cetățenii pur și simplu nu puteau înțelege despre ce anume vorbeau ei și, în loc să-l

urmeze pe Platon, s-au apropiat de ideea orașului aristotelian (*polis*), în care decizia democratică rezulta în urma confruntării opiniilor. Cine i-ar putea învinovăți? Fără a curăța oglinda lui Patanjali, nu se pot iniția schimbări calitative nici înăuntrul și nici în afara noastră. Și atunci, reformatorii au fost considerați pe bună dreptate „utopici” și „idealiști”, adică nerealiști, deoarece ei nu furnizau instrumentele concrete prin intermediul cărora oamenii să poată intra în legătură directă cu Realitatea și iniția procesul transformării calitative.

În 1582, împăratul mogul Akbar, după ce a inițiat o serie de dezbateri între reprezentanți islamici, hinduși, ai zoroastrismului și ai Bisericii Romano-Catolice, a promulgat o nouă religie: *Din-i-Ilabhi*, „Religia Divină” menită a integra și transcende toate religiile existente. Desigur, lucrul nu a fost posibil, nu a funcționat, lipsea cunoașterea esențială. Metoda grosieră de a fundamenta o religie în baza propriilor opinii nu poate atinge dimensiunea cea mai subtilă a Realității. Chiar dacă inspirația sosește din Inconștientul Universal, receptorul uman deteriorează mesajul. El începe să raționeze, să adauge sau să elimine, subtilitatea se pierde și totul devine un cerc ieftin. Sau, în cuvintele lui Shri Mataji: „Ce rost are să conduci automobilul cînd el nu este încă pornit?”

Cunoașterea lui Dumnezeu, atât de spontană și de subtilă, se deschide între două gînduri, în spațiul conștiinței fără gînduri. Ori de cîte ori „teologii” au făcut încercări disperate de a înțelege Divinitatea, ei nu au atins acest spațiu subtil și adesea au intrat în supraconștientul sau în subconștientul colectiv. (Confuzia conceptuală a mers într-atît de departe, încît a atins extrema tantrismului în India, care amesteca perversiunea sexuală cu renașterea spirituală, sau a generat războaiele religioase din Europa dintre catolici și protestanți, în care oameni nevinovați au fost torturați și uciși în numele lui Christos).

Prin conștiința dobîndită în Sahaja Yoga, idealismul și realismul, misticismul și pragmatismul fuzionează într-o singură atitudine a unei înțelegeri integrate. Individul dobîndește conștiința colectivă prin diferite informații primite la nivelul palmelor și al chakrelor, chiar și înainte ca *Brahmarandra* să fie total deschisă. El poate percepe starea chakrelor unei alte persoane. Raportîndu-ne la căile

tradiționale expuse de marii îndrumători spirituali ai omenirii, putem afirma că perceperea propriilor chakre aduce o lumină mai clară asupra vechilor învățături religioase.

Așa cum am afirmat deja, Kundalini urcă din Mooladhara pînă în Sahasrara numai dacă toate chakrele se deschid. Aceste chakre reflectă diferitele aspecte ale condiției subiectului și reprezintă însoțirea peregrinajului său evolutiv. Chakrele sînt guvernate de zeități, dintre care unele s-au încarnat pentru a îndruma omenirea în diferite perioade ale evoluției sale.

Încarnările au evidențiat arhetipul (aspectul lui Dumnezeu) pe care-l reprezentau și și-au afirmat manifestarea spirituală în conformitate cu problemele epocii respective. De exemplu, în vremea lui Shri Rama, era nevoie de un model de regalitate. Toate încarnările principiului de Maestru Primordial au vorbit despre nocivitatea drogurilor pentru conștiința umană. Alcoolul este unul dintre ele. Christos nu a mai subliniat acest aspect deja menționat de Moise, mesajul său a fost altul. Dar, iată rezultatul: multe mînăstiri ale creștinătății s-au specializat în producerea de vinuri și de băuturi alcoolice. Cum ar fi putut Christos încuraja alcoolul, care alterează conștiința? Shri Mataji ne spune că, în ebraică, „vin” înseamnă suc de struguri, și nu produsul fermentat. Dar mînăstirile au susținut năravul consumului de alcool, iar casa vicarului a devenit întîia cîrciumă. Nu ilustrează oare aceasta modul ciudat al ființelor umane de a înțelege mesajul acestor încarnări? Percepția subtilă a chakrelor ne revelează faptul că ingerarea de alcool afectează chakra Nabhi și putem astfel înțelege pe deplin interdicția pentru alcool. Toate preceptele de conduită morală propovăduite de încarnări au avut scopul de a menține starea de echilibru energetic a chakrelor.

Însăși experiența vie a ascensiunii lui Kundalini ne exemplifică unitatea de necontestat a religiilor lumii. Un creștin va trebui să recunoască, de exemplu, încarnarea lui Shri Krishna pentru a permite energiei Kundalini să se ridice deasupra chakrei Vishuddhi și, similar, Kundalini nu va traversa chakra Agya în cazul unui hindus ortodox care îl neagă pe Christos. Christos rezidă în Agya și se minie împotriva creștinilor dogmatici care nu vor să-l recunoască pe Tatăl Său, Shri Krishna. De asemenea, el este foarte exigent în

ceea ce privește protocolul față de Mama Sa. Buddha, care rezidă în zona timples stîngi, blochează ascensiunea celor care invocă litera învățăturilor budiste pentru a nega spontaneitatea Realizării Sinelui.

Un caz interesant a fost acela al unui adept al lui Guru Nanak. Guru Nanak și profetul Mahomed sînt două dintre încarnările aceluiași principiu al Maestrului Primordial (Adi Guru, Satguru, Dattatreya). Acest sikh a trebuit să repete numele lui Mahomed - pe care nu îl accepta - pentru a-și putea primi Realizarea; în vreme ce un musulman riguros și inflexibil a trebuit să rostească numele lui Guru Nanak. Dacă ne amintim cît de sălbătice au fost luptele dintre sikhși și musulmani în secolele precedente, semnificația acțiunii unificatoare, integratoare a lui Kundalini devine evidentă.

Sahaja yoghinii pot urmări ridicarea energiei Kundalini într-o altă persoană. Datorită conștiinței vibratorii, ei pot percepe ascensiunea energiei: pot simți în palme chakrele care au probleme sau pot simți direct aceasta în propriile chakre. Ei pot adesea debloca și deschide calea lui Kundalini prin concentrarea atenției asupra chakrelor afectate. Venerarea zeităților din chakrele respective produce același efect de deblocare.

Religiile acestei Kali Yuga au fost denaturate și limitate prin falsă înțelegere și fanatism. Religia din Satya Yuga va venera toate diferitele aspecte ale Unicului Dumnezeu, așa cum apar ele în modelul complex al interrelațiilor divine. Mai mult, vom realiza că relațiile și instituțiile umane sînt reflectarea acestui model primordial. Religia Epocii Adevărului va venera, mai presus de toate, iubirea infinită și măreția Puterii lui Dumnezeu. Cum toate zeitățile sînt părți din Ființa Sa Cosmică, venerarea Duhului Sfînt va manifesta adevărata religie universală, complet integrată.

În această Kali Yuga, remarcă Shri Mataji, dacă vrem să aflăm care au fost învățăturile unei încarnări, putem să le descoperim simplu, considerîndu-le a fi exact opusul a ceea ce adepții lor făptuiesc astăzi.

Christos a fost, de pildă, modelul purității; priviți însă moralitatea sexuală din țările creștine! El ne-a atenționat să nu avem de-a face cu spiritele morților, dar bisericile spiritualiste le invită prin practicile lor, iar vibrațiile atîtor biserici sînt compromise de mormintele din incintă și de cimitirele

din apropiere. Poetii musulmani au scris cărți întregi întru lauda virtuților alcoolului, nesocotind învățăturile profetului Mahomed. Sikhșii venerază cu credință la Londra whisky-ul scoțian și tutunul. Budiștii cred cu îndârjire în tot felul de ritualuri fără sens și în inițieri abstracte, venerind presupuse rămășițe trupești ale lui Buddha: dinții, părul, unghiile. Jainiștii nu vor să ucidă nici măcar un țințar și într-o comunitate jainistă ortodoxă un biet brahman este plătit pentru a sta într-o colibă plină de ploșnițe și de insecte pentru ca acestea să se hrănească cu sângele său. Oare Mahavira a propovăduit cruțarea animalelor și sacrificarea ființelor umane?

Sahaja yoghinii știu că țelul tuturor religiilor lumii este identificarea lui *Jivan* (sufletul individual) cu *Atma* (Sinele, spiritul individual), și unirea lui *Atma* cu *Paramatma*; cu alte cuvinte identificarea căutătorului cu Sinele său și contopirea acestui Sine cu Dumnezeu. Sufletul realizat devine martor al jocului iubirii dinamice a lui Dumnezeu, asemenea unui flaut.

Realizarea Sinelui și Realizarea lui Dumnezeu nu sînt secvențe logice diferențiate în timp, ci tipuri diferite ale împlinirii spirituale care depind de potențialul spiritual al subiectului. Ele pot să se petreacă sau nu simultan.

Cînd Kundalini, stabilizată în Sahasrara, se unește cu *Atma*, care rezidă în chakra inimii, conștiința umană realizează suprema religie. Este starea de integrare dintre *Atma* și *Shakti* (dintre Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfînt). Această stare exprimă, de asemenea, unitatea dintre Dumnezeu nemani-festat (*Parabrahma*, *Paramatma*, *Brahman*) și Dumnezeul din om (*Atma*, Sinele), deoarece ea reflectă starea care a precedat Separarea Primordială (separarea primordială aparentă dintre Dumnezeu Atotputernic, Sadashiva și Duhul Sfînt, Adi Shakti).

Această unitate este exprimată în Cuvînt, *Brahma Tattwa*, *Aum* sau *Amin*, încarnat ca Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, Mahavishnu. Să ne amintim acum cuvintele de demult:

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a

fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. (...) Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.“

Ioan 1.1-10

„Despre acel scop pe care îl anunță toate Vedele, care este implicat în toate penitențele și pentru atingerea căruia oamenii duc o viață de asceză și de trudă, despre acela voi vorbi pe scurt. Este Aum.“

Katha Upanishad

„Silaba AUM, care este Brahman cel nepieritor, este Universul. Tot ceea ce a existat, tot ceea ce există, tot ceea ce va exista de aici înainte este AUM. Și tot ceea ce transcende trecutul, prezentul și viitorul este, de asemenea, AUM. Tot ceea ce vedem în afară este Brahman. Acest Sine interior este Brahman. Acest Sine este una cu AUM.“

Mandukya Upanishad

„Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i:
«Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu»“

Apocalipsa 3.14

Putem corela Christos - Cuvîntul - Aum cu Sahaja Kundalini Yoga prezentînd simbolismul silabei sacre:

„A“ - Reprezintă Tamo guna (dispoziția dorinței) a lui Virata, Ființa Primordială. La nivel cosmic este Ishwara, a cărui shakti este Mahakali. La nivel microcosmic avem Ida nadi și aspectul stîng al sistemului nervos simpatic. La nivel microscopic avem nucleul atomului.

„U“ - Reprezintă Rajo guna (dispoziția acțiunii) a Ființei primordiale. La nivel cosmic este Hyranyagharba, a cărui shakti este Mahasaraswati. La nivel microcosmic avem Pingala nadi și aspectul drept al sistemului nervos simpatic. La nivel microscopic avem învelișul electronic al atomului.

„M“ - Reprezintă Satwa guna (starea de revelație) a Ființei Primordiale. Satwa guna guvernează evoluția Cuvîntului (a lui AUM) pînă la nivelul Ființei Cosmice Primordiale, Virata, a cărei shakti este Mahalakshmi. La nivel microcosmic avem Sushumna nadi și sistemul nervos parasimpatic. La nivel microscopic avem electronii de valență ai atomului.

Adi Kundalini (Duhul Sfînt în forma lui Kundalini Primordială) este *trigunatmika* - ea include, conține cele trei gunas, reunind cele trei tipuri de energie: A, U și M. La nivelul energetic divin, Adi Kundalini generează silaba sacră AUM, ceea ce semnifică, în termeni personificați, că Adi Shakti este Mama Fiului lui Dumnezeu.

Simbolul sunetului AUM este ॐ în scrierea Devanagari. Acest simbol reprezintă de fapt mișcarea primordială a Energiei. Manifestarea sa ca *Chaitanya* (undă a forței vitale) poate fi percepută prin intermediul sistemului nervos parasimpatic după Realizarea Sinelui. Această energie este activă pretutindeni și în permanență, dar omul nu o poate percepe înainte de Realizare.

Voi reveni acum asupra unui aspect pe care l-am tratat deja pe larg, și anume asupra facultăților cognitive ale ființei umane.

Omul se raportează la *reprezentări* ale Realității, nu la Realitate. Aceste reprezentări sînt *opinii* în sensul platonician, adică reprezintă imagini deformate de condiționările minții. Cunoașterea Realității presupune prin urmare depășirea factorilor de condiționare ai minții, cu alte cuvinte depășirea celor trei gunas. Sinele există dincolo de gunas: a cunoaște Sinele înseamnă a cunoaște Realitatea. Dar întrebarea eternă a vechilor sisteme metafizice era cea din *Brihadaranyaka Upanishad*: „Dar cunoscătorul de cine va fi cunoscut?“ Cum ajung oare eforturile active ale călugărilor Zen chinezi sau japonezi să se dizolve în starea de *Satori*? Cum poate cineva stăpîni intelectul (*buddhi*) pentru a atinge „înțelepciunea oglinzii care reflectă totul“, simbolizată în budismul Mahayana de Boddhisatva Avalokiteshvara? Ar trebui să păstrăm în minte aceste întrebări în timp ce deschidem din nou cea de-a patra Evanghelie. Ce a vrut să spună Ioan afirmînd despre Cuvînt (Ioan 1.12) că „le-a dat

dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“? *Prasna Upanishad* ne spune că „meditînd asupra lui AUM, înțeleptul îl atinge pe Brahman.“ „AUM este Brahman. AUM este totul. Cel ce meditează asupra lui AUM îl atinge pe Brahman“ afirmă și *Taittiriya Upanishad*. Dar cum să devii copilul renăscut al lui Dumnezeu, cum să cunoști întregul, cum să meditezi asupra lui AUM?

Răspunsul la toate aceste întrebări este unul singur și este revelat astăzi prin Sahaja Yoga. Nu vreau să spun că Sahaja Yoga este o nouă teorie despre Răspuns. Ea nu vă propune un nou sistem de gîndire - încă un sediment intelectual pe fosila conceptului de Dumnezeu. Nu! *Ea este Răspunsul însuși*. Cum poate deveni ființa umană AUM? - Integrînd laolaltă pe A, U și M. - Cine integrează, de fapt, pe A, U și M? - Energia Kundalini a fiecăruia dintre noi. - Cum poate fi activată energia Kundalini? - Prin Sahaja Yoga.

AUM a fost creat de Energia Primordială Maternă, Adi Shakti. Ca Shri Gauri, Ea l-a creat pe Shri Ganesha; ca Shri Parvati, pe Shri Karttikeya. Ca Shri Radha, Ea l-a creat pe Mahavishnu, care a fost născut de Fecioara Maria ca Iisus Christos.

Acum putem înțelege cele spuse în *Mandukya Upanishad*:

„Sinele este AUM, silaba indivizibilă. Această silabă nu poate fi rostită și este dincolo de capacitățile minții. În ea universul manifestat dispare. Ea este binele suprem - Unic și irepetabil. Cel care îl cunoaște pe AUM, Sinele, devine Sinele.“

Această cunoaștere este astăzi accesibilă omului obișnuit. Dar oamenii pot accepta ușor extraordinarul ca posibil atunci cînd el aparține trecutului sau viitorului, dar nu și atunci cînd manifestarea sa ține de prezent.

Putem arunca o fugară privire în trecut. Marele erudit islamic Al-Ghazzali (1058-1111), de pildă, cel care a introdus misticismul în sistemul ortodoxiei Sunni, a făcut aceasta ajutat de experiența directă a relației sale mistice cu Dumnezeu. El a avut mai mult succes decît călugărul dominican german Meister Eckhart (1260-1327), care a intrat în conflict cu autoritățile ecleziastice; Meister Eckhart pretindea de asemenea a fi experimentat identitatea propriului Sine cu

Realitatea Ultimă. Mișcarea mistică de la Muntele Athos din Imperiul Bizantin, din aceeași perioadă, a fost totuși aprobată de conciliul Bisericii Ortodoxe din 1351. Toate aceste încercări de a penetra Inconștientul au avut un impact limitat, pentru că, de regulă, căutătorii nu aveau puterea de a transmite mai departe experiența stadiului atins de ei.

Astăzi însă, prin Sahaja Yoga, experiența Realizării individuale poate fi transmisă unei comunități. Desigur, atunci când vorbesc despre Realizarea în masă, mă refer deocamdată la o minoritate, dar această minoritate va deveni suficient de importantă pentru a-și juca rolul în istorie. Adepții teoriilor science-fiction se așteaptă ca noua rasă de ființe să aterizeze cu o armată de nave supergalactice etc. Dar grandiosul mesaj al religiilor omenirii a fost acela că noua rasă urmează să se nască în noi înșine!

Capitolul 7

Evoluția conștiinței

„Cînd se manifestă, începutul Universului poate fi considerat a fi Mama însăși. Cînd cineva își află Mama, îi va cunoaște și pe copii.“

Lao Zi, *Dao De Jing*

„Ai crezut că te-am creat în van și că nu te voi chema niciodată înapoi la Mine?“

Coran 23.114

„Deși e clar că istoricitatea temporalității se naște o dată cu principiul întrupării, creștinismul nu poate sfîrși pînă ce filozofia istoriei izvorîtă din propoziția «Eu trebuie să plec pentru ca Mîngietorul să poată veni» nu va înlocui *complet* istoria.“

H.-R. Patapievici, *Omul recent*

Termenul „utopie“ vine de la grecescul *eutopos* și înseamnă „locul fericirii“. Utopia spre care vă îndemn nu este insula lui Thomas Morus din mijlocul mării, ea este chakra cu o mie de petale din zona limbică a creierului vostru, cea scăldată de nectarul conștiinței pătrunse de har. Multe picturi misterioase au exprimat viziunea interioară pe care artiști precum William Blake au avut-o despre Sahasrara. Acest tărîm al fericirii poate fi atins prin ascensiunea energiei Kundalini în interiorul ființelor umane. Pe vechile hărți sanscrite reprezentînd țara spiritului, insula era denumită ca „tărîmul lui *Sat Chit Ananda*“, unde Adevărul, Conștiința și Beatitudinea sînt absolut integrate. Dacă astăzi mulți căutători se decid să navigheze într-acolo sub pavilion sahaj, vă pot spune plin de încredere că o nouă societate va urma noului tip de om. Un asemenea eveniment apare necesar și

evident o dată ce i-am fixat locul în planul evoluției cosmice. În *Filozofia istoriei*, G.W.F. Hegel a încercat să conceptualizeze lucrarea lui Adi Shakti; el a considerat istoria universală ca pe o strădanie a spiritului către deplina sa realizare:

„Se poate spune despre istoria universală că este manifestarea spiritului în procesul dobândirii cunoașterii despre ceea ce este el potențial“, iar „principiul dezvoltării, implicit în existența unui germen latent al ființei - o capacitate a potențialității de a face eforturi spre propria realizare. Această concepție abstractă își află existența concretă în spirit, pentru care istoria lumii este scena, averea și sfera realizării sale.“¹

Diferitele etape ale istoriei sînt trepte necesare „în dezvoltarea spiritului unic universal care, prin ele, se ridică și se întregeste pînă la realizarea unui tot capabil a se înțelege pe sine.“² Această dezvoltare este un proces al propriei manifestări: „Natura spiritului a fost întotdeauna esențială; deosebiri în doar de dezvoltarea acestei naturi esențiale. Viața spiritului veșnic este un ciclu de întrupări progresive.“³

Această succesiune de întrupări ne conduce către scopul istoriei universale: recunoașterea de sine a Spiritului în Istorie, „deoarece Spiritul, conștient de sine însuși, trebuie să devină obiect de contemplare pentru sine.“⁴ La înțelegerea Istoriei ca proces evolutiv ce se îndreaptă spre împlinirea spiritului și-au adus contribuția numeroși gînditori. Găsim astfel noțiunea de spirit tinzînd să se actualizeze prin intermediul naturii (*Purusha* în *Prakriti*) sub diferite aspecte, cum ar fi *Daimon*-ul (Demiurgul) lui Platon, Spiritul Universal (*Weltgeist*) al lui Hegel sau Forța Vitală (*Elan Vital*) a lui Bergson.

Schopenhauer, Herder și Fichte au condus școala germană de filozofie spre o abordare evoluționistă a istoriei și au fost de acord cu cele mai vechi tradiții. Gîndirea indo-ariană

concepea istoria ca pe o poveste construită de puterea voinței divine; astfel, cosmogonia, mitologia și istoria sînt prin tradiție întrepătrunse. În bazinul mediteranean, perceperea istoriei ca o evoluție îndreptată spre o împlinire reprezintă o concepție iudeo-creștină fundamentală, care a fost dezvoltată în timpurile moderne de gînditori precum Leibniz, Marx, Renan și Teilhard de Chardin. Dar care este mult așteptata „împlinire“? Aceasta era și este încă marea întrebare.

Cunoașterea revelată de Shri Mataji Nirmala Devi reliefează valoarea reală a descoperirilor căutătorilor din trecut. Putem ști în ce măsură ei și-au primit intuițiile din Inconștientul Universal și au putut dezvolta o perspectivă corectă asupra procesului evolutiv.

Procesul evoluției este sahaj, ne spune Shri Mataji, asemenea procesului viu și spontan prin care sămînța se transformă în arbore. Mișcarea este naturală, perfect sincronizată, lipsită de efort, propulsînd conștiința mai întii de la materie la viață, apoi de la viață la stadiul uman și de la stadiul uman mai departe la cel suprauman. În ceea ce privește acest din urmă pas, este absolut necesar ca evoluția să se petreacă cu participarea conștientă a omului. Cînd puterea voinței umane este conectată la Inconștientul Universal, ea devine instrumentul evoluției și conduce în mod spontan și într-un ritm mereu accelerat spre actualizarea scopului creației. Întreaga mișcare este lină, sahaj. Shri Mataji ne explică: „Cineva a lucrat la rădăcinile Creației ca să pregătească etapa ascensiunii voastre și să vă conducă în procesul evoluției voastre. De ce să vă faceți griji și să vă agitați? Primiți doar Harul cu inima deschisă.“

Dacă, prin actul Creației, Dumnezeu a mers de la Infinit (propriul Sine) către Finit (Creația), Finitul ar trebui să tindă din nou spre Infinit și să îl atingă. Toate marile religii ale lumii (pe baza învățăturilor maestrilor autentici) sînt angajate în elucidarea acestei afirmații. Sahaja Yoga afirmă și demonstrează că aceste învățături străvechi au condus Omenirea către Realizarea Sinelui; pentru că Istoria Omului trebuie să se contopească cu Istoria lui Dumnezeu. Nu vom încerca aici să demonstrăm existența a ceea ce numim „Dumnezeu“. La nivel rațional demonstrația a fost făcută (Toma d'Aquino) sau abia derulată (Pascal), pentru ca, în

¹ G.W.F. Hegel, *The Philosophy of History*, New York: Dover Publications, 1956, p. 54.

² Ibidem, p. 78.

³ Ibidem, p. 79.

⁴ Ibidem, p. 53.

final, să fie sortită eșecului (Kant). În acest punct al discuției, în baza experienței proprii, afirmăm că, orice ar fi Dumnezeu, El există, iar noi sintem preocupați doar de modul în care El operează... Ceea ce reprezintă întocmai domeniul delimitat de Creație-Cosmos-Istorie.

Desigur, Dumnezeu nu poate fi determinat. Prin urmare, va trebui să folosim un limbaj metaforic pentru a masca inabilitatea noastră conceptuală de a înțelege trecerea de la nedeterminat la determinat, de la nemanifestat la manifestat. Realitatea ultimă (Dumnezeu, Parabrahman) traversează etape de manifestare. Non-manifestarea urmată de manifestare definește un ciclu cosmic (*kalpa*). Astfel, nenumărate cicluri cosmice au fost deja generate înaintea celui prezent, care a fost conceput în scopul ascensiunii ființelor umane. Dar care este „scopul” Creației? Putem afirma că, în Creație, Dumnezeu ca Martor (Sadashiva)⁵ dorește să se bucure de o reflectare mai fidelă a propriei ființe. Astfel, Dumnezeu ca Actor (Adi Shakti, Duhul Sfânt sau Mama Divină) începe să desfășoare actul Creației. Diferitele combinații și permutări ale energiei generează diferitele straturi ale existenței; universul material pe care îl cunoaștem este unul dintre acestea.

Toate aceste creații nu sînt decît diverse etape în mișcările de automanifestare ale lui Adi Shakti. Prin creațiile Sale, Mama Divină aduce trăsăturile naturii Sale de la starea de potențialitate la manifestare. Această acțiune a Duhului Sfânt este exact ceea ce Hegel a încercat să surprindă în a sa *Filozofie a Istoriei*.

Să ne referim în cele ce urmează la descrierea făcută de Shri Mataji Genezei.

În primul strat al existenței există numai Sadashiva și Adi Shakti. O diferențiere ulterioară apare prin acțiunea celor trei energii-sămînță: Mahakali, Mahasaraswati și Mahalakshmi. Astfel AUM se separă în A, U și M. Mai întîi Adi Shakti, prin puterea lui Mahakali, creează principiul de Fiu al lui Dumnezeu. În forma lui Shri Gauri, Ea dă naștere lui Shri Ganesha, cea mai înaltă expresie a Inocenței Divine.

⁵ În chemarea musulmană la rugăciune (*Adhan*), Dumnezeu Tatăl este invocat în grandoarea (*Allahu Akbar*: Dumnezeu este Cel mai Mare) și în unitatea Sa (*Ilaha Illa Allah*: nu există nici o altă divinitate în afară de Allah). El cuprinde, așadar, atît aspectul de Virata (*Akbar*), cit și pe cel de Sadashiva (*Ilaha*). Piatra Kaaba din Mecca este un Shiva Lingam.

Sălașul său este chakra Adi Mooladhara.⁶ Acolo el purifică și controlează energiile cosmice, ținîndu-le sub control pe cele produse aleator de Virata: el păzește porțile Iadului. Shri Ganesha este Arhetipul neîncarnat al Fiului lui Dumnezeu.

Prin iradierea lui Shri Ganesha, întreaga creație este pătrunsă de sfințenie. Duhul Sfînt generează apoi corpul Marii Ființe Primordiale, care va programa cursul viitor al evoluției cosmice. Cele trei energii-sămînță formează cele trei Adi nadis ale lui Virata.

Următoarea manifestare divină este cea a lui Shri Vishnu, alături de puterea (shakti) sa, Shri Lakshmi, în stadiul de Vaikuntha. Shri Vishnu menține coeziunea spectacolului cosmic și împiedică triumful forțelor malefice. El este Mesia, Mintuitorul care a fost descris de atît de multe tradiții mitologice, deoarece el reprezintă aspectul Tatălui Atotputernic care susține și conduce evoluția cosmică. În acest scop, Shri Vishnu se încarnează în trup omenesc și declanșează pe Pămînt etapele succesive în evoluția conștiinței; el a început prin a conduce ființele acvatice către uscat și se așteaptă ca în cea de-a zecea încarnare a sa să conducă umanitatea spre nivelul superior al conștiinței care transcende cele trei gunas. El ne conferă încrederea în Destin și în Sine.

Shri Vishnu doarme în apele cosmice ale Vaikunthei, însoțit de Shri Lakshmi și de alte forme divine. Shri Brahmadeva și Shri Saraswati sălășuiesc în chakra Adi Swadhistan, care se rotește și se deplasează în multidimensionalitatea cosmică pentru a crea viitoarele forme de materie și viață. Shri Saraswati, zeîța cunoașterii și a creativității, a studiului și artelor a fost venerată, de exemplu, în Grecia, ca Athena. Poemul lui Shri Brahma despre creația lumii materiale face obiectul științei. Cînd chakra noastră Swadhistan se deschide pe deplin, noi începem să ne simțim participanți activi la creația cosmică.

La nivelul chakrei Adi Anahat, Shri Shiva - ca inimă a lui Virata - reprezintă Infinitul spiritual, existența însăși ca Sadashiva înăuntrul Ființei Primordiale. El nu se încarnează niciodată și este plin de compasiune (Shankara, Karuna

⁶ Shri Ganesha transmite toate informațiile despre personalitatea noastră lui Kundalini, care înregistrează astfel toate amintirile din viețile anterioare și din cea prezentă.

Sagara). Când el încetează să mai ierte, are loc distrugerea finală - *tandava* sau dansul distrugător al lui Shri Shiva. În noi Shiva este spiritul, Sinele, Atman, conștiința radiantă a existenței divine, care este una cu iubirea divină (Sati, Parvati). În psihicul uman, Shri Shiva guvernează Ida nadi și corpul emoțional. Vehiculul său este taurul Nandi, care reprezintă încrederea deplină în sine pe tărîmul subconștiințului. Marele Zeu este asistat de binecunoscuta zeitate Bhairava, ucigătorul demonilor sau Arhanghelul Michael, cel reprezentat de asemenea sub forma tigrlui, ca vehicul al Zeitei.

Cînd lumina lui Atma crește în noi, noi începem să percepem liniștea și nu mai experimentăm dorința sau suferința. Toate undele perturbatoare dispar treptat și începem să emitem pace și iubire. Suflarea blindă a iubirii ne inundă întreaga ființă. Cînd inima este pe deplin iluminată de Spirit, existența însăși devine simțire. În această „stare de martor” noi îl realizăm pe Shri Shiva, complet trezit în inima noastră.

Dattatreya (Maestrul Primordial, Adi Guru) sălășuiește de asemenea în Vaikuntha și reprezintă personificarea inocenței celor trei zei: Shri Brahmadeva, Shri Vishnu și Shri Shiva. Către el se îndreaptă întreaga venerație filială pe care o nutrim pentru maestrul iluminat și plin de bunăvoință. Asemenea lui Shri Vishnu, el s-a încarnat de multe ori pentru a îndruma umanitatea. Musulmani, evrei, taoiști, zoroastrieni, confucianiști, adepți ai lui Socrate, sikhși etc., toți urmează deopotrivă pe unul și același maestru: Adi Guru (Satguru). Ar trebui atunci să realizăm futilitatea conflictului dintre politeiști, monoteiști, partizani ai diferiților zei sau ai celui Nediferențiat. Kabir a spus:

„Dacă Dumnezeu ar fi într-o moschee, atunci cui îi aparține toată această lume? Dacă Rama ar fi în imaginea pe care o afli în pelerinajul tău, ce se întîmplă oare atunci cînd nu ai o astfel de imagine? Hari este la Răsărit, Allah la Apus. Privește în inima ta, pentru că acolo îi vei găsi și pe Karim, și pe Ram. Toți bărbații și toate femeile acestei lumi sînt formele Lui vii. Kabir este copilul lui Allah și al lui Ram; El este Gurul meu; El este stăpînul meu.”⁷

⁷ *Poems of Kabir*, Madras: MacMillan Press, 1973, p. 64. (traducere de Rabindranath Tagore).

Autoritatea și demnitatea de nezduncinat sînt manifestările trezirii principiului de Guru într-o persoană.

În stratul existenței cunoscut nouă, Universul material (*Bhavasagara* - Oceanul Iluziilor), Duhul Sfînt a pregătit scena spectacolului cosmic în care omul este actor. Shri Mataji ne explică geneza acestui univers:

„Materia (structura atomică etc.) a fost formată într-un interval de timp de peste șase mii de miliarde de ani de către aspectul Creator al lui Dumnezeu, Brahma-Saraswati, la nivelul chakrei *Adi Swadhistan* a lui *Virata*. Galaxiile și sistemul solar au fost materializate în patru mii de miliarde de ani. Apoi Pămîntul și-a fixat poziția între planete și tipul spațial de mișcare, ceea ce a făcut posibilă apariția biosferei; în cele din urmă a fost generat țesutul celulei vii, așa cum este el revelat de științele biologice. Aceste ultime evoluții au avut loc în decursul a 1,1 și respectiv 0,9 mii de miliarde de ani. De la sine înțeles, cineva a condus acest proces. Potrivit legilor matematice ale probabilităților, timpul necesar pentru apariția omului pe Pămînt ar fi fost suficient abia pentru producerea unei ființe unicelulare.” Cu obișnuitul său tușeu umoristic, Shri Mataji adaugă: „A fost nevoie de un scamator extrem de priceput, care să reușească trucul.”

Așa cum am afirmat deja, scopul jocului cosmic este deplina actualizare a potențialului Energiei Primordiale prin Creație. Istoria este, prin urmare, povestea evoluției Energiei de la nivelul materiei grosiere pînă la manifestările tot mai subtile ale conștiinței care se relevă la nivelul creierului uman. Starea psihică standard a omului obișnuit de astăzi (*homo sapiens*) este rezultatul unei evoluții extrem de îndelungate - un adevărat poem al creativității. Creierul uman reprezintă încununarea a aproape trei miliarde de ani de evoluție și constituie cea mai complexă - și încă necunoscută - structură a creației. El conține aproximativ unsprezece miliarde de neuroni, fiecare dintre aceștia reprezentînd un sofisticat centru de procesare a informației, capabil să intre în acțiune într-o fracțiune de secundă. Grație acestui fantastic instrument, conștiința umană a devenit, treptat, motorul dinamismului evolutiv. Ea îndeplinește o funcție care, la alte niveluri biologice, este realizată de către instinctul animal,

de ciclurile biologice sau de legile materiei organice structurate sau anorganice.

Prin dezvoltarea acestei conștiințe, omul a devenit tot mai mult un participant activ la Creație. Impactul său creator asupra mediului a fost în mod dramatic amplificat de descoperirile tehnologice din Paleoliticul Superior (cu aproximativ 70 000 de ani în urmă).

Ridicarea capului, petrecută la încheierea stadiului animal, a determinat transformări subtile esențiale la nivelul chakrei Vishuddhi, situată la baza gâtului. Această mișcare a generat dezvoltarea egoului care, umflându-se ca un balon, a început să preseze balonul superegoului. Poziția ideală pentru producerea saltului evolutiv culminant este, de altfel, aceea în care cele două baloane se echilibrează reciproc. Iată de ce oamenii simpli și inocenți, care nu și-au dezvoltat prea mult egoul, se pot stabiliza cu ușurință în Sahaja Yoga.

Atunci când crusta egoului și a superegoului se îngroașă, legătura dintre mintea conștientă și Inconștientul Universal slăbește. Oamenii din țările „dezvoltate” ajung astfel să fie cu totul acaparați și orbiti de egoul lor. Timpul necesar stabilizării unei astfel de persoane, după Realizare, este, în consecință, mai îndelungat.

Cu alte cuvinte, în timp ce creierul uman a devenit un instrument din ce în ce mai sofisticat, acest instrument și-a pierdut acordarea cu lungimile de undă ale energiei cosmice. Iată de ce stratul existenței noastre a fost denumit „oceanul iluziilor”; fără conectarea la programul universal, creierul uman funcționează pe cont propriu, generând confuzie și iluzie; acest aspect al conștiinței care se înșală pe sine a fost numit *maya*.

Puterea de gândire și acțiune crescândă a omului a făcut ca el să aibă tot mai mult nevoie de repere și criterii pe care gândirea și acțiunea sa să le poată urma, proces pe care l-am amintit deja când am prezentat conceptul de Dumnezeu. Acesta este momentul de răscruce la care religia apare pe Pământ.

Putem spune că diferitele religii ale lumii au deschis canale specifice de comunicare între Programul evolutiv și Pământ, în decursul procesului de implementare a acestuia. Marii învățători ai omenirii (încarnări ale diferitelor aspecte ale lui Dumnezeu) care au inițiat aceste religii au venit din

stadiul de Vaikuntha. Încarnările pot fi asociate celor patru Arhetipuri primordiale: Mama, Tatăl, Maestrul Spiritual (Gurul) și Fiul.

- *Încarnările Mamei* au venit fie ca manifestări depline, ca întrupări singulare, fie ca Shaktis (puteri) ale altor încarnări (cum ar fi Mama unei încarnări a Fiului sau soția unei încarnări a Tatălui).

- *Încarnările Tatălui* sînt primele opt încarnări ale lui Shri Vishnu, susținătorul și călăuza evoluției.

- *Încarnările Gurului*. Aspectul de Maestru Primordial a condus omenirea de nenumărate ori prin multiplele sale încarnări.

- *Încarnarea Fiului*. În stadiul de Vaikuntha, formele lui Shri Ganesha (aspectul stîng) și Shri Karttikeya (aspectul drept) se combină pentru a-l crea pe Mahavishnu, cel care s-a încarnat ca Iisus Christos.

Copilul Rege va veni în forma lui Shri Kalki, încarnarea supremă care integrează puterea nimicitoare a lui Shri Vishnu (*samhara shakti*) și puterile distructive ale lui Shri Shiva (*vinasha*). El este Călărețul ce va nimici cu cele unsprezece puteri distrugătoare (*Ekadesha Rudra*) lumea care nu a acceptat saltul superior în evoluție.

Să ne amintim cum cele șapte Adi chakre - puse în mișcare de zeitățile care le guvernează - reprezintă cele șapte zile ale Creației sau cele șapte stadii evolutive.

Una dintre cele mai vechi încarnări menționate de tradiția indo-vedică este aceea a lui Shri Durga (vezi *Devi Mahatmyam* sau *Shri Durga Saptasati*). Ea nu este altceva decît Shakti (Shri Parvati) a lui Shri Shiva, care s-a încarnat în Nepal pentru a reprima o invazie a demonilor. Ei cuceriseră domeniul conștientului (localizat, cosmic, pe această planetă) și domeniile supraconștientului. Shri Durga i-a alungat de pe Pământ, aruncîndu-i din nou în subconștient. Această luptă cosmică a trezit chakra Inimii la nivelul lui Virata.

O altă binecunoscută încarnare venerată în India, Indonezia și Thailanda este aceea a lui Shri Rama. Shri Vishnu s-a încarnat pentru a șaptea oară cu 8 000 de ani în urmă, ca Shri Rama, moștenitorul imperiului din Ayodhya, cel care a luat-o de soție pe Sita (încarnare a lui Shri Lakshmi), fiica cu ochi de lotus a regelui Janaka (el însuși încarnare a Maestrului Primordial, Adi Guru). Scopul încarnării lui Shri Rama (Rama Avatara) a fost multiplu. Shri Vishnu, renunțând deliberat la memoria divină și, considerîndu-se a fi o simplă ființă umană, a demonstrat modelul ideal, perfect, de comportament.

Ca rege-filozof el a iluminat instituțiile politice create de om și le-a angrenat în păstrarea dharmei individuale și colective.

Shri Rama a întrupat calitățile unui fiu, soț, tată și conducător desăvârșiți. A fost numit *Maryada Purushotama* - cel mai virtuos dintre oameni, cel care jalonează limitele sacre ale culturii umane.

Aș vrea să deschid aici o paranteză cu privire la noțiunea auspicioasă de *Maryadas* sau „limite“. Am arătat deja că pentru a stăpîni arta de a fi „om“, trebuie să respectăm anumite reguli (limite sau *maryadas*). Acestea sînt regulile de comportament care mențin deschise canalele de comunicare cu Inconștientul Universal. Dacă limitele sînt ignorate, încălcate, comunicarea este perturbată sau întreruptă. *Maryadas* au darul de a menține caracterul auspicios al existenței noastre.

Auspiciozitatea înseamnă lucrul potrivit la locul potrivit și la momentul potrivit. Un comportament este auspicios atunci cînd el este în armonie perfectă cu vibrațiile cosmice ale Inconștientului Universal. Cînd comportamentul, o instituție, o pictură sau o piesă muzicală sînt pe deplin auspicioase în acest înțeles subtil, se spune că ele ating perfecțiunea.⁸

Shri Rama a adus manifestarea auspiciozității la nivelul relațiilor umane și i-a nimicit pe cei care o batjocoreau. Prin

⁸ Cele șapte note ale gamei pe scala auspiciozității sînt, desigur, cele șapte chakre. Fiecărei chakre îi corespunde o vibrație cosmică, un sunet specific, o culoare etc. Fiecărei chakre îi corespunde o anumită zi și o anume planetă. Știința astrologiei se bazează pe aceste relații. Superstițiile sînt rămășițe degradate ale științei străvechi de a citi auspiciile, adică de a interpreta vibrațiile.

bătăliile purtate, descrise în *Ramayana*, el a desființat supremația creaturilor demonice, egoiste și arogante, care în forma lor semiumană ajunseseră să dețină puteri supranaturale. În peregrinările sale în peninsula sud-asiatică (care, la acea vreme, avea un alt contur), Shri Rama a vibrat pămîntul și a determinat mutații energetice care au favorizat evoluția conștiinței umane. În plan cosmic, Rama rezidă la nivelul inimii drepte a lui Virata, de unde controlează activitatea canalului Adi Pingala nadi, supraconștientul și straturile sale. El este asistat în munca sa de Shri Hanumana, același cu Hermes, Mercur sau arhanghelul Gabriel, Mesagerul. La nivel mental Hanumana reprezintă mintea preconștientă, cea care aduce conștiinței intuițiile și semnele din Inconștientul Universal. El reglează, de asemenea, activitatea cerebrală, joacă feste egoului și îl demască, ridiculizîndu-l. Cînd el se retrage, activitatea creierului nu mai poate fi controlată.

Unele dintre numele atribuite lui Shri Vishnu se traduc prin „Domnul cel încîntător“. Cea de-a opta încarnare a sa, ca Shri Krishna, cu 6 000 de ani în urmă, ilustrează minunat farmecul delicat al iubirii pe care Tatăl cel Atotputernic o nutrește pentru Creația Sa. În *Bhagavad Gita*, Virata însuși este revelat ochilor uluiți ai lui Arjuna, care contemplă formele infinite ale Celui Unic. Shri Krishna a deschis un nou orizont înțelegerii umane, ilustrînd dimensiunea infinită a iubirii și puterii Divine. De asemenea, el l-a învățat pe căutător să urmărească spectacolul lui Adi Shakti cu detașare, asemenea unui martor, fără să se lase implicat în cele trei gunas. Cu toate acestea, el nu a oferit omenirii instrumentul necesar; nu sosise încă vremea. Mintea umană a început însă să se pregătească pentru saltul în conștiință. Shri Krishna a trezit chakra Adi Vishuddhi din Virata. El a ucis mulți demoni care se opuneau procesului evolutiv. În tot acest răstimp, Shri Krishna a arătat ființelor umane jocul diplomației divine. El a încercat să ne conducă spre o conștiință superioară, în ciuda înțelegerii noastre extrem de limitate. Diplomația sa a servit întotdeauna bunăstării Spiritului (*Hitta Karini*).

În *Bhagavad Gita* de pildă, Shri Krishna ne-a învățat cum să acționăm, abandonînd roadele acțiunilor noastre lui Dumnezeu (Karma Yoga); și cum să ne oferim iubirea lui

Dumnezeu, devenind absolut una cu El (Bhakti Yoga). Ambele atitudini sînt dincolo de capacitatea ființelor umane în starea lor psihică standard. Învățîndu-l pe Arjuna toate aceste lucruri, Shri Krishna nu făcea decît să vorbească omenirii despre necesitatea ineluctabilă a apariției Sahaja Yogăi de mai tîrziu, prin care Karma Yoga și Bhakti Yoga sînt realizate în mod spontan.

Cînd chakra Vishuddhi se deschide, liniștea interioară se dilată și dezvoltăm un sentiment de pătrundere-cuprindere a lumii întregi, a întregului Univers. Deoarece Shri Krishna este trezit în chakra plexului cervical, individul ajunge să se identifice cu Shakti a lui, Viratangana, puterea atotpătrunzătoare a grandorii, a măreției. Astfel mantra pentru această chakră este chemarea la rugăciune a profetului Mahomed - *Allahu Akbar*: Dumnezeu este Cel Mai Mare.

Dacă însă numele unei zeități este utilizat înainte de Realizarea Sinelui, incantarea neautorizată atrage minia acelei zeități. Căutătorii care utilizează mantră fără a avea autoritatea divină pot suferi de boli ale nasului, urechii sau gîtului. Cancerul poate invada zonele controlate de cele șaisprezece subplexuri ale chakrei.

Aspectul sting al chakrei, guvernat de către Shri Vishnumaya, sora lui Shri Krishna, este afectat atunci cînd o persoană rostește blasfemii. În chakră pot intra UIP-uri care pot vorbi prin intermediul persoanei respective. Posesiunea chakrei Vishuddhi tinde să anihileze conștiința subiectului, iar victima poate să utilizeze un limbaj agresiv, sarcastic, sau să intre într-o tăcere încremenită.

„Mîntuitorul“ nu este singurul aspect al lui Dumnezeu care s-a încarnat. Maestrul Primordial sau „Învățătorul“ s-a întrupat adesea pentru a conduce rasa umană pe calea centrală a Dharmei. Shri Dattatreya a călăuzit omenirea prin Vidul oceanului iluziilor. Localizarea sa în corpul uman corespunde, similar, zonei vidului, între nervul vag parasimpatic și plexul solar. El s-a încarnat ca Adinath, Raja Janaka, Avraam, Moise, Zarathustra, Socrate, Confucius, Lao Zi, Mahomed, Guru Nanak. Ultima sa încarnare a fost Shri Sai Baba din Shirdi (trecut în neființă la 15 octombrie 1918). Iată cuvintele sale, pe care cititorul le poate înțelege acum mai bine:

„Sînt Dumnezeu. Sînt Mahalakshmi. Rostesc Adevărul de aici din moschee. Sînt Vithoba. Sînt Ganapati.⁹ Toate ofrandele aduse lui Ganapati au ajuns la mine. Sînt Dattatreya. Sînt Lakshmi Narayan. De ce să căutați Gangele în altă parte? Apropiați-vă palmele de picioarele mele, aici curge Gangele. Eu sînt Maruti.“¹⁰

În această afirmație Sai Baba se referă în mod clar la unitatea Ființei Cosmice, Virata, și la fluxul de vibrații perceput ca fiind emanat de încarnările divine.

Adi Shakti se încarnează adeseori ca fiică a Maestrului Primordial. De exemplu, Sita a fost fiica regelui din Mithila, Raja Janaka, „regele sfînt“. Ca soție a lui Shri Rama, ea i-a conceput pe gemenii Lav și Kush. Shri Sita s-a încarnat ulterior ca Fatima, fiica profetului Mahomed, iar cei doi băieți s-au născut din nou ca Hassan și Hussein, fiii săi.

Astfel, prin intermediul vizionarilor, al sfinților și profetilor, prin încarnări, Duhul Sfînt a furnizat omenirii călăuzirea divină; a transmis instrucțiunile necesare pentru ca omenirea să poată urma calea optimă a evoluției, al cărei scop nu putea fi descoperit sau înțeles de către om. Mesajul acestor „învățători“ (*Satgurus*) era menit să corespundă nivelului capacității de conceptualizare a societăților din acele vremuri, dar, mai presus de toate, era menit să stimuleze evoluția.

La început societățile primitive percepeau Divinitatea prin manifestarea forțelor Naturii: fulgerul, soarele, luna, ploaia, fertilitatea pămîntului etc. (Cunoașterea fapturilor divine ale Raiului, domeniu al supraconștiinței, este atestată de panteonurile hindus, grec, iranian, amerindian etc.). Apoi nivelul înțelegerii umane a ajuns la cunoașterea existenței divinităților ce personificau aspectele lui Dumnezeu în stadiul de Vaikuntha. Acest pas din istoria religiei este reprezentat de cosmologia hindusă. Venirile lui Buddha și Mahavira au exprimat apariția a două ființe excepționale care s-au ridicat la statutul de încarnări. Prin ascensiunea lor, Duhul Sfînt a implementat în conștiința umană o mai bună relație cu Realitatea. Mulți alți maeștri spirituali din

⁹ Vithoba este Shri Vishnu. Ganapati este Shri Ganesha.

¹⁰ Citat din *Sai Baba. The Saint of Shirdi*, Bombay: Mani Sahukar Somaiya Pub., 1971, p. 60.

întreaga lume au lucrat pentru același scop, iar astăzi, oamenii de știință încep să recunoască schema istorică a venirii lor în timp și spațiu. De exemplu, filozoful Karl Jaspers numește perioada anilor 600-480 î.Cr. „Era Axei“, marcată de existența a cinci mari vizionari: iranianul Zarathustra, care a activat în bazinul Oxus-Jaxartes, profetul iudeu Isaia, Siddhartha Gautama sau Buddha (567-487 î.Cr.), al cărui cîmp de acțiune a fost regiunea Bihar de astăzi, Confucius, născut în statul chinez Lu (551-479 î.Cr.) și Pitagora, născut pe insula Samos din Egee, dar care a predicat în colonia grecească din sudul Italiei. Acești cinci inițiați au produs o breșă în sinul credințelor religioase dominante ale timpului, încercînd să reformeze societatea și să-i conducă pe confrății lor spre o cunoaștere interioară profundă și spre un comportament social virtuos.

Cea de-a noua încarnare a principiului evolutiv al lui Shri Vishnu - *Vishnu tattwa* - a făcut posibilă răspîndirea învățăturilor Mîntuitorului la scara ecumenică a celor cinci continente, în timp ce, pînă la acel moment, mesajele sale fuseseră limitate geografic. Crearea lui Iisus Christos ca Mahavishnu, fiul lui Shri Krishna, a fost prezisă în *Devi Bhagavati* a lui Markandeya: „Constelații și galaxii întregi se involburează în fiecare por al pielii sale.“ Fecioara Maria, încarnarea lui Mahalakshmi, îl va vedea pe acest gigant cosmic al forțelor divine, fiul său, ucis prin răstignire pe cruce. Acesta este momentul cel mai cumplit și mai teribil al dramei. Deschiderea chakrei Adi Agya din Virata nu se putea face fără nimicirea egoului. Christos s-a sacrificat, lăsîndu-se răstignit de egoul oamenilor. O dată ce ființele umane L-au ucis, vina acestei crime oribile a ajutat la supunerea egoului uman. Cu toate acestea, simbolul creștinătății nu ar trebui să fie crucea, ci învierea. În Christos, Tatăl (Shri Vishnu, Shri Shiva) și Fiul (Shri Ganesha, Shri Karttikeya) sînt una. Sacrificiul lui Dumnezeu pentru binele omului a făcut posibilă perceperea intensă a iubirii Sale pentru omenire. La acea vreme, după venirea lui Shri Krishna, oamenii cunoșteau măreția lui Dumnezeu, dar nu știau cum să-și crucifice sinele inferior pentru a lăsa să se manifeste sinele spiritual. Prin învierea lui Christos ochii oamenilor au realizat nemurirea Spiritului (Atman). Învierea sa a dovedit astfel adevărul rostit de tatăl său, Shri Krishna, în *Bhagavad Gita*:

„Spiritul nu poate fi distrus. El este veșnic.“ Deschiderea chakrei Adi Agya din Virata a însemnat și începutul ultimului act din uluitoarea dramă a evoluției.

Cu adevărat, reperele evoluției universale sînt reprezentate de etapele de progres spiritual create de încarnările divine (Avataruri) care au venit pentru a vorbi oamenilor despre Dharma (linia evolutivă corectă, dreptate, virtute). Acțiunea lor a determinat dezvoltarea conștiinței de sine a Spiritului în planul creației materiale. Totuși, acest progres evolutiv nu a putut fi reprezentat întotdeauna printr-o linie clar ascendentă, pentru că au existat o mulțime de suișuri și de coborișuri. Este inutil să subliniem faptul că maeștrii spirituali au fost aproape toți la fel de puțin sau de greșit înțeleși, chiar de către discipolii, adepții sau apostolii cei mai apropiați. Arjuna nu a dovedit o mai bună înțelegere a lui Shri Krishna decît a avut Petru pentru Christos sau Abu Bakr pentru Mahomed. Cu cît Dumnezeu sau mesagerii Săi au fost mai puțin înțeleși, cu atît conceptul de Dumnezeu a fost mai mult dezvoltat și denaturat de către religiile instituționalizate.

Cînd o încarnare divină formula Adevărul, discipolii considerau mesajul ca aparținîndu-le. După moartea încarnării, cel mai adesea, substanța mării învățături se pierdea, iar forma rămasă, lipsită de miez, era proclamată „religie“. Dar astăzi este suficient ca unul dintre noi să gîndească greșit, și conștiința vibratorie o va semnala.

Iată de ce Sahaja Yoga nu are cum se transforma într-o Biserică moartă. Pentru un suflet realizat zeitățile sînt esențe vii înăuntrul ființei sale; el devine un instrument de înregistrare și corectare; învățăturile lui Shri Mataji pot fi verificate, deoarece ele sînt absolut integrate sistemului nervos central, iar acest lucru reduce în mod radical riscul erorilor comise de un suflet realizat. După cum am afirmat anterior, religia devine o experiență vie, zilnică, a conștiinței. Sentimentul inexprimabil de bucurie și pace experimentat la prima trezire a lui Kundalini se stabilizează treptat, pe măsură ce se dezvoltă starea de martor. Cînd Kundalini este bine stabilizată, diferitele senzații din degete, coloana vertebrală sau creier pot fi decodificate fără dificultate. Inconștiințul Universal începe a fi descifrat.

Noua Eră în care această posibilitate se materializează pentru mase se deschide acum în fața noastră. Lumea materială pe care o cunoaștem corespunde unui anumit stadiu al evoluției și conștiinței, care cuprinde, în mare, perioada ultimelor șase mii de ani. Alte diferite stadii evolutive au fost implementate în noi înainte de acest stadiu actual. După cum am afirmat mai înainte, structura globală a evoluției universale este conținută în Marea Ființă Primordială (Virata), „programul“ creat înainte de crearea materiei; este „programul“ în șapte etape al peregrinajului cosmic. Fiecare dintre aceste etape, în afară de ultima, au fost implementate succesiv. Etapa actualului secol XX¹¹ este cunoscută ca *Ghor Kaliyuga*, cea mai rea perioadă, Epoca întunericii. Ea încheie perioada istorică dintre manifestarea celei de-a șasea etape (încarnarea lui Iisus Christos) și Avatarul celei de-a șaptea. Sintem foarte aproape de închiderea ciclului, chiar în „ultimele zile“ anunțate de Scripturi.

Shri Mataji se întreba odată: „*Cei ce L-au acceptat pe Christos erau pescari simpli și needucați, dar preoții și oamenii din administrație L-au respins. Oare oamenii aflați astăzi la cîrma afacerilor - birocrați, oameni de știință, intelectuali - vor accepta Sahaja Yoga?*“

A depăși, a învinge egoul, este, fără îndoială, o provocare, dar sper că mulți vor reuși. Nu există oare încă numeroși gînditori înțelepți care așteaptă marea transformare care să dea evoluției adevăratul înțeles?

Dacă matricea inteligibilității, cea care încearcă să explice sensul evolutiv al istoriei, nu este altceva decît o implementare tot mai amplă a conștiinței în materie, atunci am descoperit firul Ariadnei pentru a interpreta Istoria. Schema noastră de interpretare aplicată prezentului *Gestalt* (structură) al societăților lumii (avansate, mediu dezvoltate sau subdezvoltate) relevă un ansamblu de semnificații. Pentru savanți, acest tablou general dezvăluie Istoria ca pe un organism integrat de ecosisteme biosociale. Dar, deoarece aceste ecosisteme sînt deja complet derulate, mulți cercetători prognozează, cu mare probabilitate, un colaps apropiat al societăților umane.

Sahaja yoghinii au însă toate motivele pentru a anunța

¹¹ *The Advent* - ediția originală în limba engleză pentru prezenta versiune revizuită, în limba română, a apărut în 1979. (n.ed.).

vești îmbucurătoare și dătătoare de speranță. Iată importantul lor mesaj: Cu mult timp înainte de Ziua Judecării de Apoi, manifestată prin cataclisme de proporții, va avea loc o descoperire epistemologică fundamentală, care va salva umanitatea în marea ei parte și va transforma în mod corespunzător *Gestalt*-ul secolului al XXI-lea.

Într-adevăr, împlinirea istoriei nu este nici statul lui Hegel, nici societatea comunistă a lui Marx și nici mileniul capitalist. Potrivit datelor pe care le prezint în această carte, Noua Eră este cea în care omul va trece prin cea mai profundă revoluție a istoriei sale nu prea îndelungate: în cîmpul transfigurat al conștiinței, ființa umană va realiza cunoașterea nemijlocită a lui Dumnezeu și a Realității, ceea ce reprezintă scopul însuși al evoluției universale. Cu alte cuvinte, Dumnezeu își va contempla propria divinitate în și prin conștiința celor născuți a doua oară. Procesul de actualizare deplină a Divinului în Creație se va desfășura în interiorul ființelor umane. Într-adevăr, cînd studiem țesutul nervos al creierului uman cu puternicele microscopie cu scanare electronică și vedem acel fabulos complex neural, noi contemplăm de fapt peisajul fizic la nivelul căruia Spiritul va trebui să se actualizeze în materie. Procesul este numit Realizare a Sinelui (*samadhi*). Întregul joc divin este un sublim poem de iubire.

Scopul Creației este să ofere omului - copilul ales și încununare a Creației¹² - cea mai înaltă realizare posibilă: contopirea cu conștiința divină. Atunci Sinele divin (Atman) din om, care este reflectarea Atotputernicului Dumnezeu, se va cunoaște pe sine. Fenomenologia acestui proces extraordinar a fost simbolizată de Arhetipul Fiului-Erou Salvator și de mitul Căutării. Căutătorii sînt cavalerii Graal-ului; „Paradisul pierdut“ ce trebuie regăsit este însăși natura divină a omului, iar găsirea lui este mutația alchimică totală pe care alchimiștii medievali o căutau, fără speranță, în piatra filozofală. Noi trebuie să devenim *sakshi swarup* - martori ai jocului divin. Această nouă conștiință generează o nouă lume: este Împărăția Splendorii Sacre pe care marii mistici ai tuturor religiilor au putut să o întrevadă în viziunile lor extatice; este Împărăția lui Dumnezeu promisă copiilor de

¹² Chiar și zeitățile (Devas) trebuie să se întrupeze ca ființe umane pentru a atinge stadiul Realizării lui Dumnezeu.

Christos prin venirea Duhului Sfint al Adevărului; este tărîmul pur al lui Boddhisatva Amithaba. Shri Mataji ne spune: „Copiii se vor bucura de jucăria Creației, pe care Dumnezeu a creat-o pentru ei.“

Realizarea Sinelui, Iluminarea, (*Samadhi, Nirvana*), înseamnă în primul rând contopirea conștiinței umane individuale cu Energia Primordială de natură maternă; Mama îl va conduce treptat pe copil spre Tată, deoarece Energia lui Dumnezeu îl cunoaște pe Dumnezeu; din punct de vedere uman, Tatăl Atotputernic este complet în afara puterii de cunoaștere a omului, iar harul Mamei este mediatorul indispensabil. Acest aspect a fost minunat exprimat prin locul acordat Fecioarei Maria în teologia creștină.

Tot ceea ce a fost creat de Mama Primordială trebuie să fie perfect și sfint. Dar deopotrivă a fost acordată libertatea deplină, ca element necesar în procesul evolutiv spre desăvârșire. Abuzînd de această libertate, unele dintre ființele create au ales căile răului. Forțele satanice pot scoate din echilibru formele inferioare de energie (animalitatea instinctuală, libidoul subconștient) și ele urmăresc îndeosebi pervertirea energiilor umane. De aceea Mama a fost descrisă ca o figură ostilă (acestor forțe satanice), deoarece Ea intervine pentru a-și salva creația. De aceea Coatlicue (zeiță amerindiană) sau Kali au fost descrise ca avînd trăsături înspăimîntătoare. Ele sînt înspăimîntătoare pentru forțele satanice.

În procesul evoluției, atenția eroului s-a ridicat de la formele inferioare de energie spre cele superioare. Trebuie să căutăm să ne eliberăm de orice legături cu formele inferioare de energie și, precum Sfîntul Gheorghe, să ucidem balaurul. Dar eliberarea nu se poate obține printr-un spectacol de ascetism exterior. Numai printr-un efort interior genuin ne vom putea întoarce atenția spre nivele mai profunde de conștiință. Obstacolele există pentru a fi depășite. Mama dorește evoluția copilului său și Ea este condusă doar de iubire. Ea dorește pentru copil tot ceea ce este mai bun, vrea ca acesta să se bucure de tot ceea ce Ea a creat pentru el.

Dificultățile, spaimile, suferințele și moartea, toate încercările relatate de mitologie sînt, într-adevăr, o parte esențială în procesul ascensiunii umane; pentru a reînvia prin realizarea Sinelui divin, prin Harul Mamei, omul trebuie să-și

învîngă egoul și superegoul; procesul este destul de dureros, pentru că psihicul uman este veșnic amenințat a fi înghițit de balena-balaur a josnicelor implicări, ceea ce ar reprezenta regresia psihicului și eșecul discipolului. Dar aici, pentru a-l cita pe Jung, Complexul lui Oedip se metamorfozează într-un complex Iona-balenă: teama de anihilare înlocuiește teama de incest.

Mama redă sentimentul necesar al securității și purității.

Conștiința Divinității este cel mai înalt stadiu al energiei-conștiință și ea este oferită de Mama Imaculată. Concepția imaculată a lui Shri Ganesha de către Shri Gauri și cea a lui Christos de către Fecioara Maria demonstrează că Mama Divină, Imaculată,¹³ este cea care acordă renașterea spirituală copilului său.

Deoarece conștiința umană urmează să se contopească cu Energia Divină în momentul de apogeu al spectacolului cosmic, putem spune, cu alte cuvinte, că și copilul trebuie să reintre în pîntecul Mamei (*Kumbha*). Acest pîntec spiritual al renașterii noastre, al celei de-a doua nașteri, nu este altceva decît Mooladhara sacrum, sălașul lui Kundalini.¹⁴

Shri Mataji răspunde astfel întrebărilor lui Hegel, Marx și tuturor acelor care au așteptat împlinirea Istoriei.

Conștiința umană este mediul și cîmpul mării mutații, mijlocul prin care Puterea-Spirit-Energie este actualizată pe deplin la nivelul ființei umane și, astfel, mai departe, în istoria lumii; aspectul fundamental al acestui proces în Istorie poate fi descris prin posibilitatea de a dezvolta, pentru un număr însemnat de ființe umane, uneltele cognitive prin care să poată fi înfăptuită unirea cu Realitatea. Acest timp a venit. Conștienți de propriul Sine, cei care își scriu astăzi

¹³ Numele sînt date deseori sub îndrumarea Inconștientului; în acest sens, numele lui Shri Mataji sînt foarte interesante. *Nirmala*, în sanscrită, înseamnă „Imaculată“. În copilărie era numită *Nira* (Cea născută din Apă, Miriam, Maria). Numele său de fată era *Salve*, care ne amintește de salutul ritual „Slavă Maria“ din latină: „*Salve regina coeli*...“ După căsătorie, numele lui Shri Mataji a devenit *Shrivastava*. *Shri* înseamnă „Zeiță“ (Duhul Sfînt) și *Vastava* înseamnă „cu adevărat“. Prin jocul hazardului, *Nirmala Devi Shrivastava* înseamnă „Zeița Imaculată, cu adevărat Duhul Sfînt“.

¹⁴ Uterul femeii și prostata la bărbat reprezintă manifestările fiziologice în plan grosier ale centrului subtil *Mooladhara sacrum*. Un alt termen pentru a defini lăcașul lui Kundalini este *Kulakunda*.

istoria ca pe un poem al Istoriei lui Dumnezeu sînt destul de puțini. Potrivit lui Henry Drummond în *Ascensiunea omului*, înțelesul istoriei este dat de lucrul spre care ea se îndreaptă, și nu de ceea ce ea produce. În același mod, evoluția care începe acum este mai degrabă o involuție decît o evoluție. Ea echivalează cu recontopirea conștiință cu Divinitatea din care provenim. Această involuție poate fi de asemenea numită și evoluție în conștiință, deoarece ființele umane vor participa la acest proces în deplina lor conștiință.

Oricum am numi-o - revoluție copernicană a psihicului, *Satori*, *Parousia* -, experiența Realizării Sinelui furnizează o bucurie singulară. Ea reprezintă împlinirea programului la nivelul microcosmic al individului uman, și, totodată, atunci cînd este implementată la nivel de masse, împlinirea programului la scară cosmică - trezirea celei de-a șaptea chakre din Virata. În acest sens, putem spune că Realizarea Sinelui manifestă *împlinirea Istoriei*. În același mod, Istoria lui Dumnezeu și Istoria omului sînt două versiuni diferite ale aceleiași povești. În termeni concreți, aceasta înseamnă că noi putem intra astăzi pe tărîmul cognitiv pe care l-am căutat în milenii de străduințe: Satya Yuga, Vîrsta de Aur, Împărăția Cerurilor, Tărîmul Pur.

Deși aceste ultime afirmații pot stîrni scepticismul multor occidentali, există mărturii că promisiunea unei Noi Ere este la fel de veche precum conștiința occidentală în sine. Așteptarea unui stadiu al împlinirii a fost cu grijă întipărită în psihicul uman de-a lungul secolelor de expectație escatologică (*eschatos*, în limba greacă, înseamnă „ultimul“, adică ultimele zile) și poate fi considerată o temă ce străbate conștiința mitologică a unor tradiții culturale deloc asemănătoare. Ar trebui analizat în mod serios dacă, în calitate de arhetip, această idee nu este generatoarea energiei psihice care a condiționat profund - atît spre bine cît și spre rău - capriciile politicii europene.¹⁵ Această prevestire a fost exploatată la maximum.

Schema escatologică a fost de obicei revelată de o doctrină desemnată (de ex., al șaptelea capitol al Cărții lui Daniel, *Oracolele Sibiline* din sec. al IV-lea d.Cr., *Capitalul* lui Marx, *Mitul secolului XX* al lui Rozenberg), după cum

¹⁵ Vezi Norman Cohn, *The Pursuit of the Millennium*, Londra: Secker and Warburg, 1957.

urmează: oștile lui Antichrist sînt pe cale să învingă; dar o elită de salvatori condusă de Mesia Eliberatorul luptă cu succes în ultima bătălie care conduce spre noua eră. Avînd această credință, macabeii s-au revoltat împotriva lui Antioch IV Epiphanos (165 î.Cr.). Constantin a triumfat în fața lui Maxențiu și a inaugurat Imperiul Roman Creștin (secolul al IV-lea d.Cr.). Aceeași convingere l-a determinat pe Godefroi de Bouillon să cucerească Ierusalimul, pe Frederic al II-lea de Hohenstaufen să lupte împotriva Papei, pe Thomas Munzer să ridice țărani germani împotriva seniorilor lor. În timpurile moderne, noua eră nu a mai însemnat a doua venire a lui Christos și a mileniului, ci cea mai înaltă fază a societății comuniste sau cel de-al III-lea Reich nazist. Oștirile Antichristului au luptat în armatele lui Antioch și Maxențiu, ale maurilor și sarazinilor, ale Bisericii Romei (Gioacchino da Fiore), ale clerului și ale conducătorilor medievali (Munzer), ale capitaliștilor (Marx), în timp ce salvatorii erau văzuți în tot felul de persoane alese: aleșii lui Iehova, cruciații sau avangarda revoluționară a proletariatului. Ultima implementare a schemei cu 40 de ani în urmă, în Germania nazistă, a fost o batjocoritoare parodie satanică. „Oștirile Antichristului“, evreii, bolșevicii și rasele inferioare, erau învinse de „mîntuitorii arieni“ conduși de „salvatorul“ Adolf Hitler. Izbucnirea satanismului nazist în cel de-al doilea război mondial poate fi înțeleasă în fenomenologia conștiinței ca o încercare a forțelor răului de a-l face pe om să uite definitiv de perspectiva autoperfecționării sale, care a fost anunțată prin schema escatologică. După ororile aceluia război, cu greu mai puteai gîndi că omul va mai cunoaște Vîrsta de Aur.

Schema escatologică a fost comunicată de Inconștientul Universal (mintea lui Virata) pentru a anunța venirea Noii Ere. În *Kalki Purana* se arată că a zecea încarnare a lui Vishnu va pune capăt acestei Kali Yuga (Era Întunericului), ultima perioadă a ciclului cosmic, în care ne-am dezvoltat capacitățile cognitive pînă la nivelul actual. În cele patru Evanghelii și în Cartea Apocalipsei, lui Ioan îi este profetizat același eveniment, ducînd, în mod similar, la Satya Yuga, la „Ierusalimul Ceresc“. Ca de obicei, schema a fost distorsionată și folosită în scopuri politice. Dorința mea este să redau aici

secvenței escatologice perspectiva corectă, adică să identific evenimentele reale pe care Inconștientul Universal le-a anunțat atunci când a revelat schema vizionarilor.

„Doctrina” este doctrina Sahaja Kundalini Yoga, care a fost practică de personalități de excepție precum Buddha și Mahavira, și care este acum revelată la nivelul masselor sub forma Sahaja Yogăi; este doctrina unirii spontane.

„Oștile Antichristului” sînt alcătuite din nenumărați oameni al căror psihic este stăpînit de către și identificat cu forțele Răului (sub forma UIP-urilor, a egoului satanic etc.). Ei perpetuează și răspîndesc în societate acele tipuri de comportament care îndepărtează individul de canalul Sushumna al evoluției.

„Mîntuitorii” sînt reprezentați de comunitatea sufletelor realizate aparținînd tuturor națiunilor, limbilor, castelor etc. Ei au fost mîntuiți prin harul propriei lor Kundalini și muncesc acum pentru trezirea energiei Kundalini în ființele umane, astfel încît și acestea să poată fi mîntuite de propria lor Kundalini. Putem considera că sufletele realizate sînt „mîntuitorii” în măsura în care ele sînt instrumente în această lucrare a mîntuirii.

„Eliberatorul” este Kalki, a zecea încarnare a lui Shri Vishnu, Regele reîntors, cel descris în Apocalipsa lui Ioan și în *Kalki Purana* ca fiind Distrugătorul ce călărește pe un cal alb. Cînd scriu aceste rînduri,¹⁶ Shri Kalki nu s-a manifestat încă și se află într-o formă potențială în creierul lui Virata. El este deja trezit însă în creierul lui Viratangana (Shakti a lui Virata). Cînd Shri Kalki va veni în forma sa teribilă, cumplită, el va manifesta distrugerea.

„Ultima bătălie”. Practic vorbind, ultima bătălie va însoți manifestarea lui Shri Kalki. Într-un sens mai larg, ultima bătălie a și început; este străduința, munca lui Shri Mataji și a sufletelor realizate de a aduce în biosfera acestei planete

¹⁶ *The Advent* - ediția originală în limba engleză pentru prezenta versiune revizuită, în limba română, a apărut în 1979. (n.ed.).

vibrațiile divine satvice ale chaitanyei. Fiecare suflet realizat este un emițător al acestor vibrații divine și luptă zi și noapte cu vibrațiile negative din jurul său.

„Noua Eră” este Împărăția Cerurilor pogorîtă pe Pămînt prin faptul că ființele umane devin, după Realizare, parte integrantă în conștiința divină, „cerească”. Schimbările ce vor urma în societate vor fi produsul acțiunii unite a forțelor umane și cosmice; nu putem anticipa, la acest stadiu inițial, alura viitoare a acestui proces. Mult mai important este să ne concentrăm atenția pe realizarea prezentei revoluții în conștiință, care este condiția *sine qua non* pentru instaurarea Noii Ere.

Capitolul 8

După Realizarea Sinelui

„Pe o anumită treaptă, cînd se părăsește sfera suflătească în care mintea este în mișcare, orice mișcare încetează, rugăciunea încetează și ea.“

Vladimir Lossky, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*

Sahaja este spontaneitate. Ea neagă orice tentativă de a închide libera manifestare a energiei divine într-un sistem conceput de om. Acest capitol este de aceea în întregime un grupaj de informații bazate pe experiența directă a sahaja yoghinilor. Vă împărtășim toate acestea pentru că mulți căutători vin în Sahaja Yoga cu un psihic puternic condiționat și au nevoie de timp pentru a-și curăța sistemul subtil și a se stabiliza în noua stare.

Dar, deopotrivă, trebuie să menționăm că există persoane care nu au nevoie de alte explicații. Asemenea sufletelor înalt evolute, ele percep deja revărsarea vibrațiilor în palme și în corp, umplîndu-le fiecare nerv de ambrozia divină. În meditație, liniștea care crește în ființa lor devine lumina însăși, în timp ce încep să trăiască sentimentul sublim de dizolvare într-o dimensiune atotpătrunzătoare. Ei percep deja lumea din jurul lor ca pe un spectacol și un joc, spre propria bucurie.

Aceeași lume pe care alții o văd ca pe o vale a plîngerii s-a transformat, pentru ei, în Împărăție a Cerurilor. L-aș cita aici pe marele poet Kabir:

„Dacă îți contopești viața cu Oceanul Vieții, te vei trezi pe Tărîmul Suprem al negrăitei Beatitudini.
Ce frenezie și extaz în fiecare clipă! Cel ce adoră se grăbește să soarbă esența timpului: el trăiește viața lui Brahman.

Adevărat vă spun, căci eu am acceptat Adevărul în viață; acum sînt atașat de Adevăr și m-am lepădat de toate amăgirile.“

Unii dintre voi pot fi realizați din naștere. Avem și în grupul nostru cîțiva; ei au simțit briza răcoroasă înainte de Sahaja Yoga și poate chiar s-au bucurat de starea de mar-tor. Dar și în cazul celor mai avansați dintre ei, fără re-cu-noașterea lui Shri Mataji, percepția vibratorie devine tot mai slabă. Ei pot fi chiar mai puțin receptivi decît un căutător veritabil și ar trebui să învețe toate secretele Sahaja Yogăi pentru a-și împlini starea de Realizare. Așa cum a spus Christos, „lumina nu trebuie pusă sub obroc.“¹

Oricum, Experiența Realizării Sinelui va fi în cazul mul-tora similară cu cea pe care au avut-o majoritatea saha-ja yoghinilor. Este vorba de perceperea unei brize blinde în mîini și de atingerea stării conștiinței fără gînduri, ceea ce semnifică trecerea „porții“ Împărăției. Capacitatea de a vă men-ține acolo depinde, printre altele, de puterea Mooladharei voas-tre și de deschiderea chakrei Agya, care determină starea activității mentale (*chitta*). Egoul și trecutul căutătorului influențează, absolut, procesul.

Mulți căutători nerealizați gîndesc că Realizarea Sinelui reprezintă sfîrșitul drumului. Dar, cînd ne primim a doua naștere, noi începem să înțelegem că ea este, de fapt, înce-putul vieții. Străpungerea Brahmarandrei înseamnă în ace-lași timp sfîrșitul „omului vechi“ și nașterea „noului Adam“. În această nouă viață, ar trebui să realizăm în primul rînd valoarea planului subtil al realității în care am renăscut. Uneori, cînd UIP-uri îi perturbă conștiința, căutătorul s-ar putea să nu perceapă foarte precis experiența. Unii abia ating Realizarea, și apoi o pierd. Alții simt vibrațiile, dar, după doar cîteva zile, încep să se îndoiască de evidența propriei lor experiențe. Alții pun la îndoială valoarea și sem-nificația ei...

Renașterea spirituală este un eveniment atît de subtil, încît ar trebui înțeles cum se cuvine. Dacă o țară își dobîndește

¹ Am constatat că mulți dintre cei născuți realizați care au venit în Sahaja Yoga suferau de artrită. Shri Mataji ne-a spus că este din cauză că ei nu și-au folosit puterile spirituale.

libertatea fără luptă, cetățenii nu vor înțelege valoarea li-bertății. Deoarece renașterea sau eliberarea Sinelui nostru este acordată de Duhul Sfînt fără să fi fost nevoie ca noi să luptăm sau să depunem vreun efort, mulți dintre cei ce-și primesc a doua naștere nu realizează valoarea reală a ace-s-tei libertăți spirituale; ei nu înțeleg grandoarea, însemnă-tatea fenomenului. Duhul Sfînt ne acordă Realizarea în massă și fără efort pentru că a venit timpul manifestării Sale, înainte de sosirea Călărețului apocaliptic. După Realizare, ar trebui să ne străduim cu ardoare să o menținem; lupta împotriva falselor identificări ne va permite să stabilizăm proaspăt obținuta eliberare a Sinelui nostru.

Vibrațiile nu sînt altceva decît chaitanya subtilă emisă de Sine. Cei născuți a doua oară le primesc și le emit deopotrivă. Lumina Sinelui este aprinsă de Kundalini, dar noi tre-buie să menținem flacăra aprinsă; valuri perturbatoare pot reveni dinspre ego sau superego. Nu putem păstra flacăra sacră aprinsă fără a înțelege și a respecta valoarea renașterii noastre spirituale. M-aș referi din nou la propria experiență.

Cazul meu era cu adevărat foarte grav. Cînd am întîlnit-o pentru prima oară pe Shri Mataji, mintea îmi alerga nebună, precum un armăsar sălbatic. În căutările mele mi-am neglijat sănătatea și am dezvoltat tulburări serioase ale ficatului. Devenisem atît de sec și de cerebral, încît doream să rezolv totul cu creierul meu. Acest sărman instrument - creierul - nu era decît un cîntăreț afon și zgomotos care își compu-nea propria muzică, contribuind astfel din plin la sporirea agitației mele generalizate. Iar eu dansam pe această muzică ca un clown, în timp ce în jurul meu nimeni nu se bucura de spectacol, întrucît toți prietenii mei erau și ei intelectuali și într-o stare foarte asemănătoare cu a mea.

La vremea cînd am întîlnit-o pe Shri Mataji, căutarea mea atinsese deja limita. Realizam că trăiam într-o societate care nu avea nici o legătură cu Dharma și într-o cultură care excita sinele inferior și, deopotrivă, egoul. Am fost puțin deconcertat să realizez cît de „fabulos“ putea fi acesta din urmă.

Cum am povestit deja, o dată cu Realizarea am per-ceput conștiința fără gînduri, pacea și bucuria. Dar chakra mea Vishuddhi fiind afectată, nu puteam simți prea clar

vibrațiile. Minteă îmi era tulbure. Ascensiunea îmi era lentă și dramatică. Alți sahaia yoghini avansau mult mai repede. Shri Mataji însă nu și-a pierdut niciodată răbdarea cu mine. M-a îngrijit ca și cum aș fi fost într-adevăr o oaie rătăcită. Timpul m-a ajutat să văd limpede întinderea pustiului pe care noi, vesticii, l-am creat în noi înșine. Știam că aparțineam unui clan ce profesa autodistrugerea, zburdind voios pe autostrada largă, ademenitoare și împodobită ce ducea către iad. Mîndri bețivani și împătimiți după sex, intelectuali îngîmfați care și-au transformat creierele într-o cloacă de idei sterile. Simțeam că poate fi imposibil să reasezi pe făgașul corect această societate deraiată și artificială. Disperarea mă deprima și nu mă lăsa să mă bucur de beatitudinea Sinelui, în timp ce toți apropiații mei se îndemnau unii pe alții către iad. Minteă mi se liniștea pentru scurte momente, pentru a recădea apoi în agitație și anxietate. Poate că eram încă prins de nebunia generală. Oricum, acum putem înțelege că atunci cînd ne primim cea de-a doua naștere, noi nu ne aflăm la acel nivel de puritate spirituală la care vechii maestri își primeau experiența. De aceea este mult mai dificil pentru noi să ne menținem în noua stare. Din fericire există multe tehnici sahaj care ne pot ajuta.

Ceea ce face ca etapa istorică actuală să fie atît de dramatică este faptul că, deși timpul pentru a ne primi Realizarea a sosit, căutătorii se află într-o stare în care cu greu o pot primi și menține. Shri Mataji ne spune adeseori că cei mai mulți dintre vechii sfinți s-au reîncarnat în Occident. Ei își primesc Realizarea Sinelui foarte repede. Dar stabilizarea ei în mințile occidentalilor, dominate de ego, este foarte înceată. Am admis mental că materia nu poate dărui bucurie, dar, trăgînd această concluzie, ne-am umflat egoul. Mai mult, pentru a-l păcăli, am mers spre extrema stîngă a comportamentului: sex, alcool și droguri. Oscilația între aceste extreme a generat personalitatea occidentală tensionată, instabilă și nevrotică.² Trebuie adăugați acestui haos falșii guru care au distrus chakrele multor căutători. De aceea, deși Kundalini traversa Brahmarandra și-mi oferea

² Întrucît Shri Ganesha controlează epifiza, păcatul împotriva inocenței afectează această glandă, provocînd pierderea atenției, a concentrării și a memoriei.

Realizarea, ea era resorbită curînd de canalele drenoare ale ființei mele fizice, emoționale, mentale.

În India, de asemenea, oamenii au nevoie de timp pentru a obține Realizarea Sinelui, deoarece sînt acaparați de materialism și încearcă adesea să imite stilurile de viață ale occidentalilor, fără a realiza în ce fundătură a ajuns aici societatea. Dar, o dată ce o obțin, ei se stabilizează și se maturizează adesea mult mai repede. Sînt mult ajutați și de faptul că propria lor cultură are încă drept fundament Dharma, și nu toleranța față de plăcerile sinelui inferior. Shri Mataji remarcă: „*Avem chana*³ (căutarea), dar nu avem dinți (inocența). Alții au dinți, dar nu au chana!“

Experiența ne arată că multe persoane, după un timp, pierd starea conștiinței fără gînduri. Unii dintre proaspeții yoghini sînt necăjiți din această cauză. Ei se trezesc înapoi în mediul lor psihic obișnuit (care s-ar putea să fi fost deplina confuzie)... După cîteva zile își dau seama că vibrațiile nu mai sînt atît de puternice și că se confruntă încă cu probleme în mediul lor fizic și social. Unii dintre ei sînt apoi asaltați de îndoieli asupra experienței vibrațiilor. Dacă se întîmplă asta, vă explic cît se poate de limpede că nu trebuie să vă îngrijorați, dar că trebuie să vă înțelegeți corect poziția.

Să spunem că ați simțit vibrațiile, ceea ce certifică faptul că v-ați primit Realizarea Sinelui. Vibrațiile certifică acest fapt chiar și atunci cînd nu le percepeți datorită unor blocaje interioare. În funcție de starea chakrelor și a nadis-urilor, este posibil ca energia Kundalini să nu se stabilizeze în Sahasrara, și să revină în lăcașul său din osul triunghiular de la baza coloanei vertebrale. Conștiința fără gînduri este atunci perturbată și vibrațiile slăbesc.

Nu are rost să vă simțiți frustrați din această cauză. O astfel de reacție vă poate arunca în superego (neîncredere în sine, sentimentul vinovăției, disperare etc.) și declanșează un cerc vicios ego-superego. Încercați doar să vedeți cum anume ați alunecat! Urmați apoi tehnicile de purificare sahaj și starea de Realizare va putea fi redobîndită. Pentru că există, într-adevăr, diferențe majore între o stare slăbită a Realizării și starea de nerealizare.

³ Chana - năut.

- O dată ce Kundalini s-a ridicat, ea începe să lucreze singură pentru a curăța chakrele și nadis-urile. Îi puteți percepe pulsația blîndă atunci cînd urcă prin coloana vertebrală sau în creier.

- Kundalini cunoaște calea proaspăt deschisă către Sahasrara și poate, astfel, să se ridice din nou.

- Prin deschiderea subtilă a Brahmarandrei, individul este conectat cu energia divină subtilă atotpătrunzătoare. Suflul Duhului Sfînt este cel care acționează apoi pentru a vă regenera sănătatea fizică, emoțională și mentală.

- Prin Realizarea Sinelui dobîndiți anumite puteri divine. Trebuie să învățați cum să le folosiți pentru a învinge dificultățile și pentru a vă stabiliza starea realizată de martor detașat.

Realizarea Sinelui declanșează imediat un nou mecanism înlăuntrul ființei: puteți simți starea chakrelor prin senzații specifice în virfurile degetelor, în coloana vertebrală sau în creier; diferite organe și părți ale corpului semnalează problemele care trebuiesc corectate. Puteți corecta propriile chakre și pe cele ale altor persoane. Prima presiune pe care am resimțit-o a fost cea a egoului meu foarte umflat; o simțeam urcînd din spatele urechii stîngi în față, pînă în partea dreaptă a frunții. O puteam deplasa prin mișcarea mîinilor mele care emiteau vibrații. Pe măsură ce egoul a fost coborît, am simțit o altă presiune crescînd în partea dreaptă a capului, în superego. Dînd vibrații, amîndouă au fost retrase spre rădăcina urechilor și am putut percepe astfel spațiul zonei limbice dintre ele. Conștiința stării fără gînduri (*Vilamba*) s-a dezvoltat din acest spațiu. Cînd Kundalini a deschis Brahmarandra, briza din creștet a fost mai întii caldă, apoi s-a răcorit treptat. Vibrațiile s-au manifestat instantaneu. Alți sahaja yoghini prezenți în cameră au putut simți vibrațiile emise de corpul meu. Am învățat apoi gestul de ridicare a energiei Kundalini. După cîțva timp, chiar și o persoană slabă ca mine a putut stabiliza starea de Realizare. Sînt doar unul dintre numeroasele exemple care arată că prin răbdare și hotărîre (*sankalpa*), chiar și un căutător plin de „răni” se poate stabiliza. Merită să subliniem aceasta, deoarece, așa cum am arătat deja, se poate întîmpla să vă pierdeți temporar vibrațiile.

Sinele este extrem de sensibil. Blocajele din chakre indică ce anume este rău pentru ființa noastră. Dar libertatea de a alege între bine și rău ne aparține. Dacă cineva va continua să bea după Realizare, va avea dureri la nivelul chakrei Nabhi. Dar dacă indicația este ignorată în mod deliberat, conștiința vibratorie va dispărea treptat și viciul se va instala netulburat. Momentul Realizării ne-a adus pe canalul central Sushumna, care este calea Dharmei. Pentru a ne consolida poziția pe acest canal îngust și pentru a putea înfrunta valurile laterale ale energiilor din Ida și Pingala, ne vom ajuta enorm străduindu-ne să respectăm Dharma. De fapt, dacă nu o vom face, vom fi imediat atenționați prin tot felul de semnale: vibrații proaste, tensiuni, dureri de cap, senzații de arsură etc.

Vibrațiile indică și corectează treptat problemele fizice, emoționale și mentale, dar ele pot fi pierdute dacă nu le acordăm cu adevărat atenție, insultînd în acest fel demnitatea manifestării Sinelui. Mi-am pierdut și mi-am redobîndit de multe ori vibrațiile, învățînd să-mi retrag atenția de la problemele grosiere și triviale. Observîndu-mi reacțiile minții, am descoperit bătrînele UIP-uri stînd la pîndă și încercînd să-mi joace feste. Le puteam vedea cu ochiul liber în lumina soarelui. Prin practica Sahaja Yoga am învățat cum să le identific și să le elimin. Noi toți putem vedea astfel partea întunecată a ființei noastre și o putem vedea astfel cuvintele lui Shri Mataji: „Pînă cînd nu va fi lumină în încăperea, cum veți vedea ce este în neregulă? Fără lumină, cum veți putea face curățenie și ordine? Deci, mai întii trebuie să aveți Realizarea Sinelui!” În trecut se făcea mai întii curățirea (purificarea) și se ajungea în cele din urmă la Realizarea Sinelui. Prin Sahaja Yoga timpurilor moderne, întii se obține Realizarea Sinelui și apoi urmează purificarea.

Cu alte cuvinte, prin iluminare noi putem vedea gunoaiile răului din interior și vom dori să scăpăm de ele; acest obiectiv poate fi atins. Shri Mataji remarcă: „Animalele pot sta într-un loc urît mirositor fără a fi deranjate. Dar conștiința umană nu suportă așa ceva; este cunoscut că mirosurile rele produc repulsie oamenilor; nu trebuie să avem explicații logice pentru aceasta. Dar răul nu repugnă ființelor umane, pentru că ele nu au conștiința stării realizate. După Realizare, voi deveniți conștienți de prezența răului și corpul își exprimă repulsia.”

Asupra unei astfel de conștiințe supraumane Răul își pierde orice putere de seducție. Treptat, vechile tentații sînt percepute ca agresiuni dezagreabile, absurde sau hidoase. Nu are sens să ne simțim vinovați, să plingem sau să ne facem gînduri negre; pur și simplu trebuie să ne privim în față și să le înlăturăm. Astfel ne vom retrage atenția de la obiectele care mai înainte o acaparau total. După Realizare mai descoperim în noi o mulțime de gunoaie; dar poate că este bine pentru un timp să privim Răul în față și să ne dăm seama de cît de respingător și de distructiv este. Pe măsură ce starea de martor se dezvoltă în conștiință, Răul nu ne mai poate vătăma. Transformarea profundă și radicală a ființei nu este în nici un caz un proces simplu, care se petrece peste noapte; maturizarea necesită timp. Totuși, cînd mă uit înapoi și văd transformarea pe care Shri Mataji a adus-o în viața mea, sînt uluit de repeziciunea cu care s-au petrecut lucrurile și, mai presus de orice, îi sînt recunoscător pentru profunzimea dimensiunii în care domnia sa operează și transformă. Kundalini nu va tolera nici o pată a negativității rămasă în ființa noastră și o va curăța. Sahaja Yoga prinde rădăcini într-o persoană care este sinceră și pură; în ciuda unei constituții fragile, un astfel de căutător poate să-și stabilizeze propria Realizare a Sinelui.

Realizarea Sinelui exprimă nașterea la o nouă viață, dar conștiința și obiceiurile vechii personalități persistă încă, un anumit timp. De exemplu, personalitatea umană, care a evoluat de la stadiul de animal, conține încă elemente animale în structura sa; ea păstrează urme ale trecutului ei animal. Mai mult, dacă un copil va fi lăsat cu animalele încă de la naștere, este posibil ca el să-și uite natura umană. În orice caz, un copil trebuie să crească pentru a deveni o personalitate pe deplin dezvoltată, chiar dacă încă de la naștere este considerat „ființă umană”. În același mod, cel născut a doua oară este numit „realizat” din momentul deschiderii membranei fontanelei, dar el trebuie să crească și să se maturizeze.

Foarte simplu de înțeles, nu-i așa? Totuși, unii oameni nu înțeleg pe deplin. Ei vin la programele de Sahaja Yoga așteptîndu-se ca sahaja yoghinii să devină imediat perfecți. Se așteaptă ca ei înșiși să primească o Realizare fulger și să

fie așezați de-a dreapta Tatălui, cu toți îngerii Raiului la picioare pentru a le furniza experiențe transcendente, eventual o slujbă mai bună sau soția perfectă... Cîțiva hippies la fel de identificați cu părul lor lung precum guvernării cu costumele lor din trei piese, simt că acel păr lung le stabilizează ascetismul superior și se comportă cu autoritatea ce decurge de aici. Un catolic cu creierul spălat își predică evanghelia arzînd chakra Agya a celor din auditoriu. Un hatha yoghin nu este interesat de Realizarea Sinelui: scopul vieții sale este să-și oprească respirația etc. etc.

Sahaja Yoga manifestă umorul cel mai pur. Mulți căutători ce vin la programe cu fețe prelungi, curînd, abia își pot stăpîni risul. Rîdem, desigur, de absurditățile vieții moderne, de comportamentul idiot considerat normal în lumea contemporană... După Realizare, începem să privim lumea din în jurul nostru ca pe o comedie. Vechile atașamente sînt lăsate în urmă; o transformare radicală se produce, treptat, în interiorul nostru.

Chakrele au legături organice cu cinci elemente-sămîntă, pe care Vedele și astrologia clasică le identifică prin pămînt, foc, apă, aer și eter. Aceste elemente-sămîntă manifestă vibrațiile cosmice „de dreapta”, care, la nivelul lumii materiale, se exprimă prin elementele materiale ale pămîntului, focului, apei etc. După Realizare, noi ne putem identifica cu principiul și mai subtil, AUM, din aceste elemente; astfel, relația noastră cu elementele este transformată.

Să luăm exemplul elementului pămînt (asociat chakrei Mooladhara și parțial chakrelor Nabhi și Swadhistan), care se exprimă în materie. Toate obiceiurile noastre privind confortul, comportamentul, relațiile exprimă, de fapt, dependența noastră față de materie. După Realizare, prioritățile încep să se schimbe.

Trebuie să spun că renunțarea la vechile obiceiuri, care acționează în detrimentul conștiinței, devine surprinzător de ușoară de îndată ce începem să gustăm fructele bucuriei conștiinței. Prin comparație, alte plăceri ne apar ca lipsite de gust și nu ne mai tentează, pur și simplu. Dorințele și căutarea de satisfacții urmează acum linia Sushumnei, copacul cu atît de multe fructe pline de savoare. Unul dintre cele mai savuroase este lipsa dorințelor. Materia își pierde valoarea

posesivă, mitul este spulberat. Ne bucurăm de un lucru de dragul bucuriei însăși și nu pentru că sentimentul proprietății ne satisface egoul. Bîlciul deșert al grandomaniei, etalarea simbolurilor bunăstării materiale sînt percepute acum drept un circ amuzant, dar lipsit de orice substanță. Nu mai putem căuta satisfacții trecătoare sau o falsă securitate în acumulările materiale. Atracția pentru lucruri materiale își pierde complet savoarea. Creierul materialistului este asemenea unui bazar ieftin sau unui chioșc de vechituri, plin de inutile invidii, îngrijorări și dorințe; Realizarea Sinelui îl spulberă. Iar cînd creierul e limpezit, putem gusta deplina libertate a Spiritului. Nici independența politică, nici bunăstarea economică nu vă pot furniza un sentiment comparabil cu ceea ce înseamnă să fii cu adevărat liber, liber în interior. Libertatea spirituală este absolută; toate greutatea și grijile ce împovărează psihicul se dizolvă. Mediul nu mai are nici o putere asupra noastră. Sintem stăpîinii propriilor noastre vieți.

Schimbarea priorităților transformă, desigur, și criteriile de apreciere. Se dezvoltă în mod spontan un sentiment pentru estetica pură; ceea ce înseamnă că începem să percepem în artă, ca și în oameni, frumusețea pură, genuină, și, cînd o vedem în afară, o simțim de asemenea în interior. Similar, dar în sens invers, nu vom mai putea suporta obscenitatea sau vulgaritatea, care prea des poluează arta contemporană. Iar dacă o persoană este urîtă și putredă pe dinăuntru, machiajul și manierele artificiale nu o pot ascunde, pentru că estetica Sahaj are drept fundament vibrațiile.

Materia moartă nu emite vibrațiile chaitanyei, dar, atunci cînd este aranjată într-un mod inspirat, care creează frumusețe, ea începe să emită vibrații; noi percepem atunci frumusețea ca bucurie! Ne bucurăm în același mod de un comportament ales, distins, de propriile virtuți și de cele ale altor persoane: inocență, generozitate, demnitate, modestie, prietenie etc. Falsele identificări, de tipul: „sînt hippy“, „sînt director“, „sînt marxist“ etc. sînt abandonate tot astfel precum șarpele își leapădă vechea piele. Ele nu ne mai pot acapara atenția: chioșcul de vechituri este curățat. Atenția se îndreaptă acum spre Kundalini, chakre, spre frumusețea pură. Relațiile umane sînt mult mai spontane și mai relaxate;

viața socială este transformată. Descoperim, în cele din urmă, ce înseamnă să ne bucurăm unii de alții în plenitudinea plină de farmec a inocenței.

Perfecțiunea emite vibrații deosebit de puternice; o simțim ca pe o briză răcoroasă în degete, revărsîndu-se apoi în palmele noastre. Vibrațiile imperfecte produc senzații localizate în palme, furnicături sau înțepături în degete. Vibrațiile proaste, sau, mai degrabă, antivibrațiile, produc căldură în mîini sau în corp, presiune, greutate; senzațiile de apăsare în cap, durerile, tremurul indică prezența unor UIP-uri.

Ne putem vindeca pe noi înșine și pe ceilalți utilizînd vibrațiile. Dar pacientul poate reveni la starea sa anterioară dacă păstrează un comportament incompatibil cu dharma sahaj. De ce ar trebui Kundalini să vindecă pe cineva care nu este interesat de Realizarea Sinelui? Kundalini vindecă trupul pentru că acesta este templul unde Dumnezeu urmează a fi înscăunat. Vindecarea ar trebui să fie un efect firesc al Realizării Sinelui.

Altă proprietate uluitoare a vibrațiilor este aceea că interacționează cu materia organică. Pentru prima oară noi putem dărui ceva Naturii. În întreaga istorie a speciei umane, noi am prădat și am poluat Mama Pămînt în toate modurile posibile. Acum îi putem da vibrații. La Universitatea Agricolă din Rahuri, în Maharashtra, profesorul M. V. Chavan și M. B. Dhumal au condus experimente de irigare a pămîntului cu apă vibrată. Cîmpurile vibrante au dat recolte mult mai mari decît cîmpurile irigate obișnuit. Modificarea relației noastre cu materia este atît de subtilă și de adîncă, încît inocența, care este esența materiei, începe să înflorească în noi. În același timp, situația noastră se ameliorează sub toate aspectele vieții cotidiene, materiale, ca și cum îngerii ar prelua întregul control.

Materia determină viața și moartea. Moartea este o formă de mutație a materiei. După Realizare noi înțelegem mai bine moartea. Știm că „nimeni nu moare“ și că tărîmul morții nu ar trebui să interfereze cu tărîmul vieții. De aceea îi ajutăm pe oameni să scape de UIP-uri. Referitor la acest aspect, am descoperit că unele locuri și unele persoane sînt chiar neauspicioase și am învățat cum să ne comportăm cu antivibrațiile. Acest exercițiu nu este întotdeauna unul ușor,

dar ar trebui să înțelegem că aceste vibrații proaste sînt emise oricum, chiar dacă noi le percepem în mod conștient sau nu. Înainte de Realizare, vibrațiile rele ne fac să ne simțim neliniștiți, nervoși, prost dispuși etc. Dar percependu-le, noi putem acționa pentru a le corecta. Cînd simțim arsuri în chakrele noastre, noi deja producem antidotul energetic împotriva acelei negativități. Ameliorarea vibrațiilor mediului înconjurător ne va face de asemenea să ne simțim mai bine.

După Realizare, în virtutea relației organice dintre chakre și elemente, forțele naturii devin aliatele noastre. De exemplu:

- Stînd pe Mama Pămînt și privind de asemenea pămîntul, noi ne purificăm Chitta (atenția) afectată de problemele chakrei Mooladhara.

- Făcînd o baie de picioare într-un rîu sau în mare, noi ajutăm purificarea celor trei chakre inferioare.

- Privind cerul, ajutăm la curățarea chakrelor Vishuddhi și Agya etc.

Prin toate aceste practici elementare noi utilizăm suportul energetic al mediului înconjurător. Principiul de bază este următorul: pentru a ne părăsi, vibrațiile rele au nevoie de un suport, de o supapă. UIP-urile nu vor pleca dacă nu le vom oferi un vehicul. Elementele pot reprezenta acest vehicul.

Între vibrațiile chaitanyei și materie există nenumărate permutări și combinații. Sper că într-o zi un sahaja yoghin mai competent decît mine va expune cîteva relații esențiale dintre Sahaja Yoga și științele fizice, biochimice și medicale. Pentru scopul nostru, este suficient să înțelegem că Sahaja Yoga inaugurează o știință completă (tratînd deopotrivă aspectele fizic, psihic, spiritual) despre om, în care oricine poate deveni „doctor” prin practică, pentru a realiza că sîntem un element al acestei ecologii cosmice, în care, acum, a sosit momentul să ne putem interpreta în mod conștient propria muzică...

După cea de-a doua naștere noi descoperim treptat că vibrațiile sînt cel de-al doilea oxigen. Putem simți vibrațiile soarelui (care sînt reci), ale lunii, ale mării, ale cerului, ale copacilor, ale anumitor temple, biserici etc. Exercițiul meditației zilnice, de preferință la răsăritul soarelui, ne va ajuta

să ne stabilizăm și să amplificăm percepția vibratorie. Prin meditație am învățat cum să strunesc armăsarul minții. Capacitatea de a-mi observa mintea a devenit evidentă chiar din primul moment, întrucît am putut să-mi văd egoul și să rîd de el. Cea mai mare răsplată a meditației este să poți dezvolta calitatea binecuvîntată a liniștii interioare.

Cînd atenția este profundă, cel ce meditează și obiectul atenției devin una. Astfel, meditînd asupra zeităților ce guvernează cele șapte chakre, noi dezvoltăm în propria ființă calitățile acestor zeități. Meditînd asupra chakrei Mooladhara, noi „devenim” puritatea lui Shri Ganeshha. Cînd atenția ni se îndreaptă asupra lui Shri Brahmadeva în chakra Swadhistan, simțim treptat că totul în cosmos pulsează, palpită pentru a crea frumusețe, ordine și armonie, iar noi sîntem una cu această realitate. La nivelul chakrei Nabhi noi intrăm în subtilul subtilului; noi percepem Dharma subtilă în oricare lucru sau ființă și realizăm că sîntem instrumente ale lui Shri Vishnu; ne simțim parte integrantă a bunătății și dreptății sale. Prin fapte și cuvinte, noi îi sprijinim pe ceilalți în dharma lor. La picioarele lui Shri Dattatreya, care este Adi Guru, atenția este iluminată de autoritatea maiestuoasă a Adevărului. Prin deschiderea chakrei inimii, devenim bucuria atotpătrunzătoare a securității și iubirii. La nivelul chakrei Vishuddhi vom putea experimenta grandoarea și măreția lui Dumnezeu; aici discipolul este binecuvîntat cu aprofundarea conștiinței colective. Putem cunoaște pe cineva punîndu-ne pur și simplu atenția pe acea persoană: degetele și chakrele noastre vor reflecta imediat starea acelei persoane. Cînd ajungem la chakra Agya, cu ochii închiși, noi putem vedea Omkara, dar, în cele din urmă, tăcerea apare ca lumină. Privind prin întunericul ignoranței fără ezitare sau teamă, fără poftă sau dorință, complet renăscuți, noi ne simțim protejați și iluminați.

Mama Divină este chintesența Adevărului, a Existenței și a Beatitudinii. Îndreptîndu-ne atenția spre Ea, noi o păstrăm, de fapt, asupra Sinelui, care are aceeași natură.

Curgerea vibrațiilor se intensifică prin rostirea mantrilor. În sanscrită, *manana* înseamnă a medita. O mantră este ceea ce se rostește în meditație; este fonetizarea vibrațiilor într-un sunet specific, cu un mesaj și un înțeles

specifice. Când un suflet realizat rostește o anumită mantră, el mediază transmiterea energiei spirituale pentru scopul specific la care mantra se referă. Cu cea mai mare devoțiune și atenție posibile noi ne adresăm zeităților celor șapte chakre, începînd cu Mooladhara și terminînd cu Sahasrara. Mantra este în același timp parola rostită la poarta palatului (chakra) și salutul adresat regelui (zeității care guvernează chakra). Sahaja Yoga a elaborat o știință completă a mantrelor. Ele sînt extraordinar de puternice și dizolvă obstacolele din calea lui Kundalini, deoarece trezesc zeitățile, care ne purifică apoi instrumentul psihosomatic.

Meditația nu poate fi eficientă fără o bună stabilitate a atenției. Înainte de Realizare atenția nu se află sub controlul nostru. Tot astfel precum apa se scurge dintr-un vas crăpat, ea se irosește pe diverse obiecte exterioare, purtîndu-ne neîncetat tot mai departe de Sinele nostru. Mulți dintre noi eram conștienți de această risipire de energie, dar nu știam ce să facem. După Realizare atenția noastră devine mai profundă. Progresul depinde foarte mult de durata timpului dedicat meditației, de respectarea dharmei și, în sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, de credința în Sahaja Yoga. *Shradha* (credința). spune Shri Mataji, „nu este credința oarbă, ci credința care a fost iluminată și care a fost verificată prin experiență; trebuie să aveți credință!”

În acest mod, mulți sahaja yoghini au dobîndit automat o puternică stăpînire de sine. Puterea atenției focalizate poate fi comparată cu un fascicul laser invizibil, pe care îl putem îndrepta asupra oricărei părți a corpului pentru a îndepărta vibrațiile negative. Mîinile noastre, prin vibrațiile pe care le emit, pot lucra asemenea unor instrumente și sprijini munca atenției în partea afectată a corpului. Ne putem ridica energia Kundalini cu propriile mîini printr-o mișcare ascensională a palmelor de-a lungul Sushumnei. Ne putem, de asemenea, prin tehnici extrem de simple, echilibra canalele laterale Ida și Pingala, echilibrînd prin aceasta starea psihicului nostru.

Cînd funcționează normal, neperturbate, chakrele se rotesc în plan orizontal asemenea unor roți generatoare de energie, iradiînd vibrațiile zeităților care le guvernează; Kundalini se revarsă în ele pentru a le furniza energia. Cînd

simțim tensiune sau durere într-o chakră, putem stimula prin gesturi simple rotația chakrei, sprijinind totodată purificarea ei.

Impactul gesturilor noastre depinde, desigur, de nivelul energiei-conștiință pe care o putem transmite prin mîini. Dacă există numeroase disfuncționalități fizice și psihice, procesul de purificare va dura mai mult și vibrațiile vor fi mai slabe. Forța vibrațiilor depinde de forța lui Kundalini în Sahasrara; înainte de a ajunge acolo, Kundalini stăruie asupra blocajelor din calea sa și lucrează pentru a le elimina. O putem vedea uneori cu ochiul liber pulsînd la nivelul chakrei afectate, luptînd pentru depășirea obstacolelor. Dar, oricare ar fi starea energiei noastre, aceste gesturi au efect chiar și atunci cînd noi nu îl percepem. Vom realiza adevărul acestei afirmații o dată cu creșterea sensibilității percepției noastre.

Mintea este armăsarul pe care ne deplasăm. Dacă îl vom lăsa să hoinărească pe pajiști atrăgătoare sau prin mirifice crînguri, ne va purta cu el într-acolo; dar dacă va ști că ne dorim cu adevărat mîntuirea, armăsarul va deveni vehiculul ascensiunii noastre; și cînd, în cele din urmă, vom ajunge la poarta cea îngustă (chakra Agya), va rămîne la poartă și ne va lăsa să pătrundem pe tărîmul conștiinței fără gînduri.

Nu este niciodată prea devreme să ne concentrăm puterea atenției focalizînd-o spre binele Sinelui spiritual. Dar cum să o facem? Buddha a spus că atunci cînd încercăm să ne controlăm mintea, descoperim că ea este foarte greu de stăpînit și că se zbate precum peștele pe uscat. *Shastrele* și *Puranele* au asemănat mintea cu o maimuță nebună înțepată de o albină. Mai mult, toate practicile dedicate controlului minții susțin identificarea cu egoul, și nu cu Sinele.

Gîndurile vin din trecut (superego) sau din viitor (ego) către prezent (mintea conștientă); spațiul acestui prezent (*Vilamba*) este foarte îngust, dar numai acolo se poate instala pacea minții. Datorită dezvoltărilor lingvistice și conceptuale, mintea conștientă a omului modern este în permanență invadată de valurile gîndurilor. Cînd un gînd se îndepărtează, atenția sare asupra unuia dintre nenumăratele gînduri ce așteaptă la hotarele minții conștiente, gata să o capteze, chiar în secunda în care gîndul precedent dispare.

O dată cu intrarea lui Kundalini în regiunea limbică a creierului (Sahasrara), spațiul dintre două gînduri se dilată.

Atenția este purtată deasupra curgerii laterale a gândurilor (în același mod în care un lotus se înalță din mîlul unei mlaștini), spre deschiderea imaculată a zonei limbice. Ascensiunea atenției ne aduce în dimensiunea prezentului etern. Desigur, după Realizare valurile gândurilor se pot ridica din nou, dar dacă ne vom reaminti prima experiență a Realizării, în care am perceput Vilamba, vom putea crea din nou spațiul conștiinței fără gânduri.

Conștiința fără gânduri se stabilizează treptat. O deprindere foarte utilă este să ne urmărim, lucizi, jocul minții. Shri Mataji ne îndrumă: „*Fiți vigilenți asupra momentului în care apar gândurile, pentru că niciodată nu le veți putea prinde sfîrșitul.*” Ar trebui să fim capabili să privim imaginile, gândurile și stările sufletești care se derulează prin mintea noastră fără a ne lăsa prinși sau implicați în ele. În Sahaja Yoga putem face mai ușor aceasta, deoarece prin ridicarea lui Kundalini noi avem acces la conștiința canalului Sushumna. După cîtva timp, cînd valurile gândurilor se liniștesc, putem vedea anumite imagini sau avea scurte viziuni; ele se înalță din subconștient sau din supraconștient și pot fi uneori încîntătoare, fascinante sau chiar celeste; ele ne testează puterea de a fi martori în starea fără gânduri; ar trebui să le negăm și să refuzăm să ne implicăm în ele: țelul nostru este Sinele și Realitatea sa: „*Twamekam Sharenyam, Twamekam Warenyam.*” („Doar spre Tine ar trebui să se îndrepte căutarea, numai Ție ar trebui să ne abandonăm.”).

Învățînd să devenim martorii tendințelor mentale și emoționale, nu numai că ne vom dezvolta această capacitate extrem de importantă, dar vom dobîndi și o foarte profundă și subtilă înțelegere a motivațiilor și stărilor sufletești ale oamenilor; și, mai presus de toate, ne vom putea integra conștiinței colective.

Prin conștiința colectivă noi devenim conștienți unii de alții chiar dacă ne despart mii de mile. Shri Mataji a remarcat deseori: „*Departamentul de telecomunicații al lui Dumnezeu este foarte dinamic.*” Meditația colectivă este prima experiență de împărtășire la nivel colectiv a noii dimensiuni a conștiinței. Comunitatea celor realizați (desemnată prin termenul budist *sangha*) susține, categoric, progresul individual. Blocajele individuale sînt percepute la nivel colectiv. Colectivitatea poate interveni în consecință, prin tehnici sahaj, pentru eliminarea lor.

Ceea ce corespunde perfect spuselor profetului Mahomed:

„Toți musulmanii sînt ca unul. Dacă un om suferă de o durere de cap, întregul trup plînge; dacă ochiul său plînge, întregul trup plînge.”

Ajunși aici, am putea formula o perspectivă subtilă, integrată cercetărilor oamenilor de știință contemporani și învățăturilor lui Christos, care a anunțat venirea Duhului Sfînt.

În ultimul capitol din *Supernature*, biologul Lyall Watson ne vorbește asemenea unui profet:

„Sîntem cu adevărat larve ce-și croiesc drumul asemenea omizilor, consumînd nebunește resursele pămîntului; cred însă că insecta adultă a și început să se agite înăuntru. Cînd va veni timpul, ea va ieși la lumină, nu ca un fel de supercomputer, ci ca o ființă organică ce va întrupa Supernatura și care va privi în urmă la tehnologie ca la o jucărie uzată.”⁴

Aceste rînduri exprimă așteptarea unei iminente manifestări a unei ființe colective. La această colectivitate se referă, de asemenea, o altă promisiune făcută cu mult timp în urmă:

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu, că voi sinteți în Mine, și că Eu sînt în voi.”

Ioan 14.20

„Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.”

Ioan 17.26

Sahaja yoghinii sînt parte integrantă a conștiinței colective. Conștiința vibratorie este suflarea Duhului Sfînt. Ea poartă dialogul sublim dintre Dumnezeu și copilul Său nou-născut. Aceste vibrații sînt emise deopotrivă de ființa noastră. Prin ele noi putem da, mai departe, Realizarea. Suprema formă de creativitate se exprimă în puterea de a-i transforma pe alții.

⁴ Lyall Watson, *Supernature*, Londra: Hodder & Stoughton, 1973, p. 312.

Surprinzător, în ciuda constituției mele fragile, am putut să ridic energia Kundalini altor persoane încă din prima zi a Realizării mele.

N-am mai auzit pînă acum de vreun alt guru care să fi dat o asemenea putere discipolilor săi, și, deopotrivă, deplina cunoaștere a folosirii ei. Shri Mataji a deschis pentru umanitate Regatul Conștiinței Colective. Pentru unii ascensiunea este mai lentă, pentru mulți, însă, ea este suficient de rapidă. Noianul de gânduri care reprezintă sedimentarea experienței altora (din cărți, din școală etc.) înăuntrul conștiinței noastre se destramă și noi începem să experimentăm Sinele. În timp ce oamenii de știință și cercetătorii vorbesc despre explorarea spațiului cosmic și colonizarea galaxiei, un nou tip de „cercetători” au descoperit calea secretă a Sushumnei către „spațiul interior”. Conștiința fără gânduri conduce spre „conștiința fără îndoială”, în care unirea Sinelui cu marea Ființă Primordială (Virata Cosmic) este și mai profund experimentată, prin conștiința colectivă; yoghinul trăiește într-o stare de comuniune cosmică.

Stadiul Realizării lui Dumnezeu este cea mai înaltă stare pe care o ființă umană o poate atinge și pe care, pînă acum, doar Buddha și Mahavira au obținut-o. Pînă la acest stadiu, noi putem primi binecuvîntările lui Dumnezeu, atunci cînd le cerem. O dată cu Realizarea lui Dumnezeu, Sinele primește însă puterile lui Dumnezeu. Toate karmele (acțiunile care îi leagă pe făptuitor în lanțul causal) devin în mod automat *punyas* (acțiuni spirituale meritorii): orice înfăptuiește cel avînd Realizarea lui Dumnezeu este un act al Divinității. Alături de încarnări, el administrează Regatul Divin.

Capitolul 9

Tantrismul ca expresie a răului

„Toate puterile paranormale (siddhi, sanscr.) ce fac obiectul parapsihologiei nu sînt decît efecte cauzate de entitățile moarte care parazitează subiectul. Ele sînt dobîndite de către practicanții magiei, spiritismului, ocultismului în general și se transmit celor aflați în sfera acestor persoane sau preocupați de aceste domenii anti-divine.”

Dan Costian, *În lumina Bibliei: Biblia și India*

Imaginați-vă pe cineva care stă pe un crocodil luîndu-l drept buștean. Și care dintr-o dată descoperă că inofensivul buștean este de fapt o fiară feroce. Apoi fiara începe să se miște, iar el este cu adevărat înspăimîntat și strigă îngrozit. Dar prietenii din apropiere nu-i dau nici o atenție și continuă să se odihnească pe „buștenii” lor, bucurîndu-se de toropeala rîului domol.

Imaginați-vă pe cineva care locuiește împreună cu prietenii la parterul unei clădiri. Într-o zi el coboară la subsol și descoperă că fundațiile sînt absolut șubrede, pline de crăpături și de fisuri. Casa s-ar putea prăbuși în orice clipă. Cuprins de panică, dă năvală pe scări pentru a-și preveni prietenii. Dar aceștia rîd: „Nu există nici măcar o pată pe tapetul nostru înflorat; casa este în absolută siguranță; ești nebun.”

Exemplele de mai sus încearcă să ilustreze starea mea atunci cînd am realizat cum au reușit forțele Răului să se infiltreze neobservate. Cum au pătruns în normele și în criteriile de referință moderne, cum au ajuns să condiționeze comportamentul unei mulțimi imense de oameni nevinovați. Am fost șocat! Am fost înspăimîntat! M-am hotărît să descriu Adevărul. Vreau prin urmare în acest capitol să vă iau cu mine în subsolul clădirii pentru a vă arăta amenințarea ce

planează asupra rasei umane. Este o amenințare pentru corpul, mintea, conștiința și evoluția noastră. Esența acestui rău trebuie denunțată acum.

Tantra semnifică „tehnica” de a mânui un mecanism, în timp ce *yantra* înseamnă „mecanism”. Mecanismul pentru unirea atenției umane cu Dumnezeu este numit *Kundalini yantra*, iar cunoscătorii tehnicii corespunzătoare sînt numiți *tantrikas*, tantrici. Acești tantrici ar trebui să fie sahaja yoghinii. Dar, din păcate, manifestarea istorică a tantrismului a ajuns să însemne adesea exact opusul trezirii lui Kundalini. Mulți așa-numiți tantrici au confundat iluminarea spirituală cu perversiunea sexuală, s-au dedat magiei negre, au răspîndit violența și teroarea. În timpurile moderne forțele întunericului se exprimă în noi moduri, dar urmînd aceleași direcții. Prin urmare, în acest capitol vom folosi termenii de „tantrism” și „tantric” pentru a denumi aceste tipuri de comportament *asahaj* (împotriva lui Dumnezeu, împotriva evoluției). Să începem prin a numi greșeala originară: *confundarea trezirii lui Kundalini cu actul sexual*.

În melodia vieții cîntate de natură, sexul, ne spune Shri Mataji, are rolul său binecuvîntat¹ în cadrul instituției

¹ Care este relația dintre plăcerea sexuală și sistemul subtil al chakrelor? Chakra Mooladhara, localizată la baza trunchiului, este singura chakră situată în afara măduvei spinării sau a cutiei craniene. Atunci cînd există activitate sexuală, Shri Ganesha sau Sushumna (parasimpaticul) eliberează *pranava* (energie divină). Aceasta se întîmplă în toate chakrele unde este nevoie de *pranava*. Singura diferență este că Mooladhara chakra este situată în afara măduvei spinării și, prin urmare, efectul *pranavei* poate fi simțit pentru scurt timp, în vreme ce în celelalte chakre el nu este simțit. Înainte de Realizare noi nu ne putem bucura de experiența intensității la nivelul celorlalte chakre și, prin urmare, identificăm intensitatea unei senzații cu sexul. Cînd simțim *pranava*, curiozitatea pentru această bucurie este trezită. În starea de Realizare deplină, zona limbică din creier este scăldată de *pranava*. Suferetele deplin realizate sînt cufundate în completă beatitudine, pentru că *pranava* se revărsă în Sahasrara lor din chiar sursa ei, care este Sadashiva.

Dimensiunea reală a sexului este ușor de înțeles. Este un rezultat al activității chakrei Mooladhara. Trebuie respectată dharma fiecărei chakre. În cazul Mooladharei, aceasta înseamnă a te bucura de sex în intimitatea căsătoriei. Atunci Shri Ganesha este mulțumit: sexul este o activitate parasimpatică spontană, ce conferă bucurie. Dar dacă Zeul este insultat, el se retrage și sexul poate conduce la frustrare, poate deveni dependență, poate determina epuizare energetică, pentru că devine o activitate simpatică deconectată; în timp ce oamenii avînd o viață sexuală spontană se bucură de potență chiar și la vîrsta de 70 de ani.

căsătoriei, care reprezintă o sursă importantă și sacră a fericirii umane. Mai întîi este întîlnirea, sfîciunea, poezia, jocul plin de farmec, apoi delicatul poem al unirii, intim și duios, împlinind bucuria și liniștea interioară. Dragostea dintre soț și soție trebuie să se dezvolte într-o profundă stare de comuniune. Relația trebuie respectată de întreaga comunitate: „Acolo unde femeile duc o viață respectabilă și sînt respectate, acolo rezidă zeii.” Dacă sexul devine ieftin și vulgar, el va tulbura conștiința. Dacă este prezentat drept un instrument pentru a obține iluminarea spirituală, el ne poate ruina șansele de evoluție.

Kundalini este mama noastră individuală; ea ne poate da renașterea spirituală. Noi sîntem unicul ei copil. Este important să observăm din nou că ea este așezată în osul sacral triunghiular (numit și Mooladhara), *deasupra* centrului care controlează activitatea sexuală. În acest centru (chakra Mooladhara), Shri Ganesha, copilul Fecioarei, personificarea Inocenței Divine, păzește protocolul castității Mamei (Kundalini).

Chakra Mooladhara are ca manifestare grosieră plexul pelvic și patru subplexuri. Chakra are patru „petale”. Petalele subtile au ca manifestare grosieră cele patru subplexuri care controlează și furnizează energia vitală (*pranava*) diverselor organe, după cum se arată mai jos:

- 4 Petale:
1. Inferioară hemoroidală	- rect
2. Vezicală	- vezica urinară, vase
seminale, vas deferent
3. Prostatică	- aparatul genital,
prostata
4. Uterină	- uter, trompe uterine,
vase seminale,
vas deferent

În momentul trezirii lui Kundalini, atenția se retrage complet de la sex. Individul devine asemenea unui copil și, în acest sens, percepția freudiană asupra copilăriei este categoric respinsă de Sahaja Yoga. Un bebeluș nu-și sugă degetele ca efect al unui impuls sexual ci, foarte adesea, în concordanță cu chakra care este obstrucționată. Această percepție spontană a vibrațiilor mediului devine evidentă în cazul

copiilor născuți realizați.² Christos a spus că trebuie să fim asemenea copiilor pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Faptul că palatul reginei fecioară Kundalini (Mooladhara sacrum) este situat deasupra chakrei Mooladhara arată că ființele umane sînt deja programate pentru evoluție în așa fel încît *sexul nu joacă nici un rol* în acest proces. Dar sexul incorect utilizat poate fi o provocare serioasă pentru evoluție. După cum am descris anterior, ființa umană este o celulă în vastul organism cosmic, Virata. „Celulele” sînt menținute într-un tipar adecvat de relații prin legăturile de familie. Forțele satanice au înțeles că pentru a face celulele vulnerabile trebuie să distrugă acest tipar vital. De aceea și-au concentrat atacul asupra familiei, iar arma folosită în acest scop este *degradarea prin sex*.

Trucul lor absolut demonic a fost să prezinte degradarea sexuală drept mijloc de a obține creșterea spirituală; această blasfemie distruge șansele de evoluție ale celulei prin pingărirea mamei Kundalini. Acesta este secretul teribil al vechii povești a ocultismului tantric.

Rădăcinile acestui tantrism demonic sînt la fel de vechi precum conștiința religiei și ele s-au dezvoltat în mai toate țările lumii în anumite perioade. În India fenomenul a cunoscut apogeul în intervalul anilor 900-1400 d.Cr. Religia constrictivă introdusă în mod forțat de împăratul Ashoka și austeritatea extremă, artificială a asceților jainiști au creat o atmosferă de sexualitate reprimată, care a netezit drumul spre răspîndirea tantrismului. În jurul secolului al VI-lea, absurdele moduri de viață monastice ale celor trei religii oficiale (hinduismul, budismul și jainismul) au transformat oamenii în stereotipuri anoste de pudoare simulată. Deși aceste religii credeau în calea de mijloc a virtuții și în căsătorie, viața sexuală, chiar și în familiile obișnuite, era extrem de reprimată.

Așa-numita elită religioasă credea că celibatul este singura cale spre mîntuire. În același mod, metodele creștine de

² Dacă cineva fumează, copilul își suge degetul arătător (chakra Vishuddhi). Dacă tatăl sau mama au probleme cu stomacul, va suge mijlociul (chakra Nabhi). Copiii realizați știu care anume chakră este blocată; ei îi arată cu degetul pe cei în jurul cărora văd UPI-uri și îi alină pe oameni de problemele lor în toate modurile posibile; se joacă deseori cu apa pentru a se răcori de fierbințeala vibrațiilor negative inconjurătoare.

reprimare a sexului au netezit calea pentru propagarea ideilor freudiene, a căror acceptare publică a condus în cele din urmă la toleranța distructivă din societățile occidentale.

Budismul și jainismul predica renunțarea completă la sex, iar, printre hinduși, *Brahmacharya* (celibatul), chiar și după căsătorie, era considerat a fi singura cale spre Dumnezeu. În aceste secte religioase mulți tineri practică și astăzi celibatul nefiresc. Familiștii erau priviți de sus de către călugări și asceți, despre care se presupunea că renunțaseră la lume. Cei care nu au aflat nici o satisfacție în falsa lor renunțare și-au părăsit treptat așezările din păduri, au căutat puterea devenind sftnici ai guvernanților și s-au transformat în propagatori ai tantrismului. Regii desfrînați și toleranți și-au susținut ministrii. După această perioadă în care dorințele firești ale ființelor umane fuseseră reprimare de artificialitatea „religioasă”, o puternică reacție a luat amploare sub forma acceptării publice a tantrismului. Această acceptare era deopotrivă amestecată cu frica, fiindcă oamenii obișnuiți erau cu adevărat înspăimîntați de tantrici. Ei deveniseră experți în vrăjitorie și puteau ucide de la distanță manevrînd spirite. Violența a devenit de foarte timpuriu parte integrantă a tantrismului, pe lângă „artele” deplin stăpînite ale persuasiunii și ademenirii.

Chiar de la început tantricii s-au dovedit a fi maeștri de necontestat ai mistificării și condiționării masselor. Mai întîi ei au încercat să acapareze lumea Artei, care era cel mai influent, cel mai puternic mediu al civilizațiilor antice.

Ei i-au prostit pe meșteșugarii (*shilpakaras*) simpli și inocenți prin argumente convingătoare. În Nepal, de exemplu, ei le-au povestit artiștilor că zeita tunetului este o fecioară și că, pentru a o ține departe de templu, ar trebui să decoreze pereții și acoperișurile cu scene erotice obscene. Un alt argument „ingenios” pe care l-au dat a fost acela că trebuie să ne lăsăm pasiunile și poftele trupești la ușa templului, și deci, tot ceea ce este rău în noi trebuie sculptat pe pereții exteriori ai templului. Mai tîrziu, tot ceea ce era reprezentat în afară s-a strecurat înăuntru. Totuși meșteșugarii care au construit aceste temple sub constrîngerea miniștrilor tantrici au reușit să dejoace etalarea forțată a eroticului. Templul din Konarak este excepția de la regulă, pentru că arhitectul șef era el însuși un tantric de cea mai joasă speță; de aceea

sculpturile templului ilustrează dansul fără perdea al vulgarității. În templele din Khajuraho, ei au pus în prim-plan figurile divine ale zeilor și zeițelor; grupurile erotice nu sînt la vedere. Mulți indieni vizitează aceste temple fără a remarca prezența eroticului, dar turiștii străini aleargă ca nebunii căutîndu-le. Într-un mod aproape similar, în Nepal trebuie să cauți statuile obscene, care de obicei sînt amplasate aproape de acoperiș. Bineînțeles că turiștii echipați cu aparate fotografice și teleobiective înving această dificultate... Ca și în India, sătenii îi privesc cu vădit dispreț. Pentru că, în ciuda tuturor eforturilor depuse de tantrici, localnicii nu au acceptat estetica vulgarității și profanarea zeilor lor. Mai ales străinii sînt interesați de arta tantrică și toate cărțile și vederile care o ilustrează sînt produse pentru ei.

Pînă în secolul al XV-lea, creierele clasei stăpînitoare din regatele hinduse au fost complet spălate de dibăcia intelectuală a isteților noștri tantrici. Se organizau concursuri pentru a răsplăti arta erotică. Secte secrete și ritualuri oribile apăreau ca ciupercile la tot pasul. Festivaluri publice răspindeau influența tantrismului asupra masselor. În India de nord, cîntecele, limbajul și umorul au devenit grosolane și vulgare; glumele gravitau în jurul sexului; relațiile de familie, chiar între frate și soră, între adolescenți și buni, și-au pierdut inocența dătătoare de bucurie. Conștiința a regresat spre sex, droguri, băutură și violență.

Maharashtra și statele sudice au rezistat tantrismului și treptat tantricii au pierdut controlul pe care îl dobîndiseră asupra modului de viață al oamenilor simpli din Punjab, Bengal, Uttar Pradesh, Assam și Bihar. Dar valul adharmic începuse deja să se propage. Un nabab musulman avînd 365 de neveste domnea asupra unui teritoriu ce fusese odată parte a imperiului lui Shri Rama, cel care glorificase relația unică dintre bărbat și femeie. Oameni altădată religioși au fost atrași spre ceea ce reprezenta opusul inocenței și purității. Desfrîul și toleranța ca filozofie de viață au creat o societate în care femeile erau dominate, insultate și tratate de bărbați drept obiecte ale posesiunii sau plăcerii brutale. Copii și adolescenți și-au pierdut respectul pentru mamele lor, fascinați de farmecul curtezanelor. Prostituatele s-au îmbogățit, gustînd succesul și dobîndind poziție socială. Ele au început chiar să fieenerate în locul devotatei stăpîne a

casei (Gruha Lakshmi), cea care aducea auspiciozitatea în orice cămin. Acest atac la adresa femeii arată limpede că tantrismul exprimă negarea absolută a familiei și a tot ceea ce India reprezintă, pentru că este o provocare satanică fățișă la adresa Marii Zeițe, intrupare a purității, cea care se află în centrul vieții familiei hinduse și a tuturor actelor de venerare. De aceea mari sfinți ca Guru Goraknath, Gyaneshwara, Kabir, Nanak, Basova s-au încarnat în India, pentru a-i înfrunta pe tantrici.

Cum de a putut cineva să dea o asemenea lovitură devastatoare demnității umane?

Forțele demonice au trebuit să îndepărteze mai întîi atenția Divinului din zona în care Satan, principiul colectiv al Răului, dorea să acționeze. Pentru aceasta ele au născocit o mie de metode de a insulta zeii în propriile lor temple. Ideea era de a făptui ceva extrem de vulgar într-un loc sau într-o situație binecuvîntate de prezența Divinului. De exemplu profanarea unui templu; sau a proclama ascetismul, sfințenia, dragostea și a le insulta prin „libertatea” sexului; a propovădui idealuri și a practica exact opusul. În asemenea condiții prezența sau atenția divină se retrage, dispare, iar în vidul astfel creat negativitatea poate acționa.

Trucul poate fi înțeles mai bine prin următorul exemplu:

Cu secole în urmă, tantricii au descoperit că atunci cînd se comite o blasfemie într-un loc sfînt, conștiința Divinului se retrage din acel loc. De exemplu, Kali (Mahakali) este zeița care prezidează asupra aspectului stîng al lui Virata. În unele temple sacre ale Mamei Kali, ei îndeplineau ceremonii oribile (orgii rituale și chiar crime) prin care pretindeau că o venerază pe zeiță. Seduceau tinere fecioare în templele închinat virginității și purității (lui Shri Gauri, lui Shri Ganesha). Cu toate că, într-un fel sau altul, erau pedepsiți, ei continuau implacabili să comită cele mai murdare păcate. În multe secte coruperea fecioarelor a devenit un ritual. Preoții înșiși se bucurau de mirese înaintea mirilor. Au fost adoptate practici teribile: erau sacrificați copilași, iar statuile zeităților erau scăldate în singele lor. Lamaiștii îi îngropau de vii în zidurile templelor. Tantricii foloseau oasele și craniile celor uciși drept cupe pentru vin. Majoritatea practicau sexul între ei, iar cei care erau celibatari fanatici își satisfăceau instinctele primare ucigînd victime inocente. Acte de

un sadism sexual extrem (*aghor*) erau săvârșite în prezența Mamei Sfinte Kali. Atenția ei s-a retras din asemenea temple profanate și spiritele inferioare ale subconștientului, fără a mai fi înfrinate de atenția ei, au invadat acele temple la comanda acelorasi tantrici. Credincioșilor de rînd li s-a spus că posesiunea spiritelor era voința zeiței. Sau, mai rău, mulți spuneau că zeița însăși se încarna. Chiar și astăzi, în timpul festivalului Navaratri, cînd Zeița Mamă este venerată în templele sale, tantricii își urzesc metodele lor pentru a o nemulțumi. În timpul zilei templul este năpădit de o hoardă de leproase, cerșetoare și servitoare hidoase posedate. Ele încep să murmure „hum-hum“ legănîndu-se în toate părțile. Unele cîntă zgomotos, altele își sfîșie hainele. Oamenii simpli care vizitează templele cred că Zeița a intrat în aceste femei ciudate. Le dau flori și bani și, cu o mare credință, pun praf roșu (*kumkum*) pe frunțile lor în semn de venerație.³

Tantricii lucrează după principii identice cu cele descri-se pentru a deteriora nadis-urile și chakrele căutătorilor. Ei sînt conștienți că în centrul măduvei spinării rezidă zeități care reprezintă diferite aspecte ale lui Dumnezeu. Așa că fac tot ce este posibil pentru a insulta divinitatea din interiorul ființelor umane. În cazul în care căutătorul cade în capcanele lor, atenția lui Dumnezeu care veghează prin intermediul zeităților se retrage în cele din urmă. Gurul satanic introduce atunci un spirit în chakră (procesul este numit „inițiere“). După care, căutătorul nefericit începe să confunde simptomele și efectele posesiunii spiritelor cu trezirea și creșterea spirituală. Uneori ei foloseau *asane* pentru actul sexual și controlau sperma, pe care o considerau nectarul vieții. Kabir i-a satirizat cu dispreț; el ne reamintește că „nectarul vieții curge la Picioarele de Lotus ale Divinității“. Este uluitor pînă la ce extreme ale prostiei au putut merge acești asceți frustrați și reprimați, pentru a-și exprima dorințele ascunse.

³ Aceste femei posedate pot etala puteri paranormale sau pot prevesti viitorul. Ele fac profeții și impresionează oamenii prin cunoștințele pe care le au despre viețile lor; ele pot „ajuta“ la rezolvarea problemelor materiale sau a celor legate de relații personale. Shri Mataji afirmă, referitor la aceasta: „Numai proștii și orbii pot fi păcăliți și sînt interesați de un astfel de «ajutor». De ce să nu punem o întrebare simplă: Ce interes are Dumnezeu în a divulga numărul cîștigător la viitoarea cursă de cai? Ce interes are El pentru astfel de lucruri materiale? Dacă are ceva de dat, El ne va da ceva de importanță supremă: Realizarea Sineului.“

În cîteva secole scriitorii tantrici au reușit să pîngă-rească tradiția autentică reprezentată de Kundalini Yoga. Ei au atribuit înțelesuri ambigue, erotice vocabularului spiritual care exprima stări ale conștiinței. Mai mult, o serie de intelectuali moderni au stîrnit un amplu interes pentru aceste scrieri denaturate, răstălmăcite. Cărți străvechi despre arta vieții sexuale pentru cuplul căsătorit au fost pîngărite prin introducerea a diverse perversiuni.

Întregul limbaj al cosmologiei și mitologiei a fost încărcat de conotații sexuale. „Textele tantrice, observă Mircea Eliade, sînt redactate adesea într-un «limbaj intențional» (*sandha-bhasa*), limbaj secret, obscur, cu dublu înțeles, în care o stare de conștiință se exprimă printr-un termen erotic, iar vocabularul mitologic sau cosmologic este încărcat de semnificații hathayogice ori sexuale.“⁴

În alegoriile ambigue ale tantricilor, *lingam* (Existența) și *yon*i (Puterea), *vajra* (Fulgerul, Sinele) și *padma* (Lotusul, Sahasrara) au devenit simboluri pentru organele sexuale; despre *bodhichitta* (Conștiința Iluminată) și *amrit* (Nectarul Divin revărsîndu-se din Sahasrara) se spunea că reprezintă sperma umană, iar *bhaga* (matricea cosmică) a lui Bhagawati devenise un pîntec uman etc. Sacrificii străvechi precum *Ashvamedha* sau *Yagna* (ceremonia focului) erau profanate prin interpretări sexuale și pantomimă obscenă. Marile încarnări erau și ele batjocorite și insultate: Dragostea Divină (*prema*) dintre Shri Radha și Shri Krishna a fost redusă la o pasiune adulteră (*parakaya rati*), iar la curțile amorului din Bengal,⁵ dragostea conjugală (*svakiya*) era cu consecvență batjocorită. Budismul a suportat aceeași desfigurare ca și vișnuismul. În *Cina-cara-sara-tantra* Buddha este înfățișat „înconjurat de o mie de amante în extaz erotic“. Tantrismul a devenit un fel de lume paralelă, o satanică răstălmăcire de înțelesuri, în care ierarhia valorilor a fost absolut răsturnată.⁶

Vilvātaia demonică a tantrismului a cuprins sălbatic societatea și a lăsat în urmă confuzie în ceea ce privește prioritățile și o conștiință tulburată. Fenomenul poate fi pus pe

⁴ Mircea Eliade, *Yoga - Nemurire și libertate*, op.cit., p. 215

⁵ În Bengal se organizau concursuri poetice sau turniruri avînd ca subiect dragostea.

⁶ Shri Mataji remarcă: „Dacă cineva orbește în timpul lunii de sawan (anotimpul ploios), el va vedea totul în verde.“

seama slăbiciunii umane dar acum, prin conștiința vibratorie, noi putem realiza că vrăjitorii tantrici lucrează prin intermediul entităților moarte (UIP-uri). Obsedați de putere și infometați de sex, tantricii au încercat să exploateze ființele umane în toate aspectele vieții, să lege orice aspirație umană de sex și să degradeze conștiința umană pînă la nivelul celei animale.

În India tantrică, ca și în alte părți ale lumii, au fost înființate culte ale fertilității. Ele au subjugat un mare număr de regate. Tantricii au fost întotdeauna predilect interesați de populația urbană, de clasa celor avuți și puternici. Mulți intelectuali și artiști au acceptat tantrismul ca parte integrantă a vieții culturale. Arta s-a îndepărtat de sfințenie, iar estetica a proslăvit florile iadului.⁷ Între victimele tantrismului s-au numărat, de asemenea, buni oratori și scriitori, iar tantricii i-au folosit pentru a produce o literatură obscenă, care descria cum poate fi atins Dumnezeu prin sex. Cărțile lor au umplut bibliotecile regilor, care le-au dăruit pămînturi și proprietăți drept răsplată pentru că au creat pornografia. În demersul lor, tantricii au comis suprema blasfemie, insultînd-o pe Kundalini, mama individuală a fiecărui sadhaka și manifestarea aspectului de Sfîntă Fecioară al lui Adi Shakti. *Kularwana Tantra* (V.III-12) afirmă că „adevărata unire sexuală este unirea lui *Parashakti* (Kundalini) cu *Atman*.” În sacrificiile tantrice de *mahavrata*, pentru a realiza *coincidentia oppositorum* - unirea contrariilor dintre Ida și Pingala, un tînăr cast (*brahmacharin*) trebuia să se unească cu o prostituată (*pumscali*)! Aceste practici erau justificate prin teorii abile despre sublimarea sexuală într-un plan ce îl transcendea pe cel fizic.

Cînd cineva vizitează o casă nouă, ar trebui să intre pe poartă, și nu pe ușa din spate. Din păcate, acesta a fost modul în care arheologii și turiștii occidentali au descoperit India secolelor XIX-XX. Contactul lor cu civilizația hindusă a fost deturnat de interesul excesiv pe care l-au arătat pentru tantrism. Nu au putut vedea cum cultul sexului distruge viața sexuală, iar cultele fertilității, fertilitatea însăși. Cum

⁷ Falsa putere de atracție a viciului lucrează asemenea unui „departament de publicitate” al iadului. Iadul există cu adevărat. Oroarea lui a fost descrisă în detaliu de către Mahavira.

atît de mulți occidentali par să venereze astăzi formele moderne ale acelor culte, ne-am putea întreba dacă nu cumva atitudinea lor este una din cauzele scăderii ratei natalității în societățile postindustriale. Turiștii străini fac coadă pentru a fotografia scenele erotice de la Khajuraho și Konarak, căutători străini cad cu ușurință pradă tantricilor moderni deghizați în guru, iar intelectualii au înțeles complet greșit natura spontană (*sahaja*) și sfîntă (*pawitra*) a Kundalini Yogăi. De fapt, cea mai mare parte a literaturii prezintă drept „trezire a lui Kundalini” simptomele sistemului nervos simpatic excitat și epuizat printr-o activitate ce încearcă în mod greșit, neautorizat, să o manevreze pe Kundalini (activitate *asaha*j).

Arthur Avalon ne spune (*Puterea șarpelui*) că trezirea lui Kundalini produce o căldură intensă și că înaintarea ei prin chakre se manifestă prin aceea că părțile inferioare ale corpului devin de o răceală cadaverică, în timp ce zona prin care Kundalini trece arde. *Tantrele* budiste vorbesc de „marele foc”. Alte texte citate de Lama Kazi Dewa Samdup și W. Y. Evans-Wens (*Yoga tibetană și doctrinele secrete*) atribuie această căldură transmutării energiilor sexuale. Toate aceste explicații nu sînt decît raționalizări tantrice menite să ascundă amatorismul tantric și naivitatea spirituală. Ceea ce se întîmplă, de fapt, poate fi descris după cum urmează.

Sahaja yoghinii au văzut pulsația lui Kundalini la baza coloanei vertebrale (Mooladhara). Dar tantricii confundă chakra Mooladhara (sălașul lui Shri Ganesha) cu Mooladhara (sălașul Mamei Kundalini). Cînd chakra Mooladhara, care controlează sexul, este excitată în scopul trezirii lui Kundalini, Shri Ganesha se înfurie și își revărsă minia, care este percepută ca „marele foc” sau ca „dogoare interioară” (în tibetană, *gtummo*).⁸ Deoarece plexul pelvic este conectat cu cele două aspecte ale sistemului nervos simpatic, minia lui Shri Ganesha se răspîndește prin SNS, cauzînd supraactivitate și reacții în lanț.

⁸ Șamanii și vrăjitorii au încercat să obțină stăpînirea focului interior. Aparat fotografice kirliene perfecționate înregistrează căldura sistemului nervos simpatic ca pe o creștere în strălucire a auri. Lyall Watson relatează asemenea experimente (*The Romeo Error*, Londra: Hodder & Stoughton, 1974, p.163): „O creștere în strălucire era înregistrată după ce subiecții consumau alcool sau luau marijuana, după ce practicau meditația transcendențială, psihokinezia, acupunctura sau vindecarea spirituală.”

Simptomele pot fi extrem de diferite: unele persoane intră în transă, încep să danseze sau să țipe, altele sar ca niște broaște și sînt chinuite de o dogoare îngrozitoare. În cazul hipnozei în masă, practicantii își pot scoate cu toții hainele. Uneori le apar bășici pe corp, însoțite de usturimi teribile. Activitatea genitală este intensificată. Ucenicii vrăjitori în Kundalini Yoga sînt nerăbdători să ne împărtășească experiențele. Le putem citi în reviste dedicate pseudo-experimentelor. Iată o astfel de relatare a „trezirii” lui Kundalini:

„Mintea îmi era hiper-hiperactivă, în timp ce încercam să înțeleg ce se petrece. Fizic am trecut printr-o varietate de simptome, de la anorexie, dureri de cap, tremurat, febră alternînd cu friguri, pînă la greață și amețeală. Din punct de vedere emoțional am parcurs toată gama: de la euforie, bucurie, năuceală și anxietate pînă la depresie și disperare. Am fost în răstimpuri confuz și mai tot timpul dezorientat. La un moment dat am crezut că, de fapt, murisem. Asemenea pace! Am fost aproape dezamăgit să realizez că nu murisem. M-am temut să-mi părăsesc apartamentul de frică să nu-mi observe cineva purtarea schizofrenică. M-am uitat în oglindă și am aflat o expresie sălbatică...”

Supraactivarea sistemului nervos simpatic este în mod similar prezentată drept trezire a lui Kundalini de către „o autoritate” în materie. Iată descrierea experienței (*Yoga Today*, aprilie 1978):

„Căldura creștea de la o clipă la alta, provocînd o asemenea durere de nesuportat, încît mă zvîrcoleam și mă răsuceam de pe o parte pe cealaltă în timp ce șuvoaie de

Este trecut total cu vederea faptul că sporirea strălucirii auri indică un scurtcircuit în sistemul nervos simpatic supraincărcat; nu este nimic altceva decît un semnal de alarmă care anunță o excitare artificială a sistemului nervos simpatic, care epuizează pranava (energia vitală) limitată.

Problema cu fotografia kirliană ține însă de interpretare. După cîțiva ani de practică folosind conștiința vibratorie, putem ști cînd luminozitatea sporită a haloului din jurul palmei unui vindecător spiritual indică prezența unei entități moarte. Foarte puțini vindecători sînt născuți realizați. Tantricii pot de asemenea să vindece folosind entități moarte, dar rezultatele, pe termen lung, conduc la ruina sistemului nervos.

transpirație rece îmi curgeau pe față și pe membre. Dogoarea creștea și curînd am avut senzația că nenumărate ace fierbinți goneau prin corpul meu ca niște scînteii zburătoare, pirlind și acoperind de bășici organele și țesuturile. Suferind tortura cea mai chinuitoare, mi-am încheștat mîinile și mi-am mușcat buzele ca să mă abțin să nu sar din pat și să țip din răsuputeri. Palpitația inimii devenea tot mai terifiantă, acumulînd o asemenea violență spasmodică, încît am crezut că se va opri complet sau că va exploda. Carnea și singele păreau să nu poată suporta o asemenea încordare fără a ceda în orice moment.”

Astfel de simptome apar din cauza încercărilor novice sau malefice de a manevra Kundalini yantra de către o persoană neautorizată. Cancerul, care este provocat de supraactivarea sistemului nervos simpatic, poate manifesta dureri similare. Cum poate crede un om cu mintea întreagă în Realizarea Sinelui prin tortură? Kundalini este mama spirituală a căutătorului. Ea a așteptat răbdătoare de-a lungul tuturor vieților anterioare momentul mintuirii spontane și nu și-ar tortura niciodată unicul copil. După cum afirmă David Baxter („Sahaja Yoga” în *Yoga Today*, noiembrie 1978), „durerea este cauzată de tentativele stupide de a o ridica pe Kundalini. Dacă ea este sădită în noi de către Divin, cum ar putea Divinul dori ca înălțarea ei să fie dureroasă? Ridicarea lui Kundalini este absolut liniștitoare și relaxantă”. Experiența trezirii ei poate fi doar extrem de plăcută, așa cum am descris deja. Este o întîmplare interioară, tăcută, maiestuoasă, care ne umple de beatitudine.

Într-o persoană nerealizată mintea conștientă nu este totuși conștientă de ea însăși, pentru că oscilează între trecut și viitor. În mod constant noi plutim pe valurile gîndurilor noastre. Cînd un gînd dispăre, pentru o fracțiune de secundă mintea este lipsită de gînduri și în contact cu prezentul. Dar imediat acest vid este bombardat de noi gînduri venind din ego și superego și iarăși conștiința ne este purtată în exterior. Experiența trezirii lui Kundalini absoarbe atenția spre interior. Spațiul fără gînduri (*Vilamba*) se dilată și treptat egoul și superegoul se resorb, retrăgîndu-se în canalele laterale Ida și Pingala. Kundalini răspîndește mai întîi puterea divină în partea inferioară a creierului (*Moordha*); ne

simțim atunci foarte relaxați și puțin somnoroși; senzația liniștitoare, relaxantă coboară în Ida și Pingala; nici vorbă de foc, de torturi, sau de gesturi necontrolate. Când Kundalini deschide chakra Vishuddhi, expresia feței începe să se schimbe, devine blândă, luminoasă, radiantă. Copiii își obțin Realizarea cu mare ușurință și, de obicei, adorm imediat; nici un fel de pregătire spirituală, nici un fel de exerciții preparatoare...

Exact aceasta este „problema” cu Sahaja: „este prea simplă pentru a putea fi adevărată!” Știți, oamenii au propriile lor idei. Ei au stabilit deja cam ce ar trebui să se întâmple când cineva întâlnește Realitatea. Să sară ca o broască sau să tremure ca un epileptic, să fie orbit de o lumină intensă. Să dea bani, să meargă la biserică și să cînte în cor... Să blocheze traficul pe Oxford Street topăind plin de credință și strigînd numele lui Dumnezeu. Să se radă în cap și să poarte haine portocalii. Să venereze un băiețaș grăsan care este *satguru* și care stă pe un tron cu două etaje mai sus de capetele plecate ale mulțimii; să-i cumpere multe Rolls Royce-uri băiețașului grăsan. Să se înscrie la cursurile de meditație; un bun cont în bancă le va deschide ierarhia transcendenței. Să se prosternă la pămînt înaintea marelui lama din Tibet pe podeaua de marmură special amenajată. De o mie de ori! Și, pentru că lama recomandă postul înainte de această zi auspicioasă, își vor aminti cu siguranță experiența.

Tantricii se adresează egoului căutătorilor, lăsîndu-i să creadă că pot cumpăra, ciștiga, achiziționa Realizarea Sine-lui. Acest mit al eforturilor și strădaniilor atrage egoul: „eu” o pot face, „eu” pot plăti pentru aceasta, „eu” o pot obține. O astfel de atitudine lucrează prin sistemul simpatic și căutătorul începe să avanseze pe canalele laterale Ida și Pingala. În cele din urmă, el poate experimenta noi fenomene la nivelul conștiinței și le interpretează a fi „evoluii” ale conștiinței sale. Dar, după cum spune Shri Mataji: „*Nu tot ce este necunoscut este neapărat și Divin și nu tot ceea ce este scris este neapărat Scriptură*”; UIP-urile și drogurile vă dau tot felul de trăiri și de senzații, dar ele vă îndepărtează de spațiul interior al Sinelui.

Căutătorii neexperimentați vor evita să cadă în capcanele acestor tantrici dacă vor înțelege un lucru simplu: nu orice nou fenomen în planul conștiinței înseamnă progres; el poate exprima un regres și poate fi chiar autodistructiv. Nu orice putere specială etalată de cineva înseamnă Putere Divină; ea poate exprima puterea unei entități moarte care parazitează acea persoană. De fapt, dacă încercați să activați instrumentul interior într-un mod naiv sau neautorizat înainte de Realizare, sinteți în mare pericol de a-l deteriora. Este ca și cum ați încerca să porniți o mașină fără a răsuci cheia de contact.

„*Sămînța trebuie să încolțească în modul ei delicat, spontan, ne explică Shri Mataji, n-ar trebui să încercați să influențați puterea ei de germinare înainte de încolțire.*” Și nici altcineva n-ar trebui s-o facă. Din păcate, credeți-mă, răul este extrem de activ și de prezent în zilele noastre. Înainte de a merge la un guru, aveți grijă, faceți uz de bunul-simț și întreaga poveste tantrică vă va apărea ca o imensă farsă. Există un Yogi și un Baba, un Rishi, un Swami și un Bhagawan. Toți oameni sfinți, după cum arată numele. Ei conduc mișcări spirituale diferite, dar au un lucru în comun: femeile-devoți le pregătesc băile și ei toți trăiesc pe banii altora; sînt paraziții societății. Dar sînt în mod atît de perfect „divini”, încît orice ar face, ei nu pot păcătui. De aceea, probabil, nu-și explică niciodată tehnicile...

Cînd discipoli ai unor guru tantrici vin în Sahaja Yoga pentru a fi vindecați, ei emit același tip de vibrații fierbinți precum pacienții dintr-un spital de boli mentale; în prezența lui Shri Mataji ei pot începe chiar să tremure. Ceea ce sugerează gravitatea afecțiunilor sistemului lor subtil. Nu a venit oare timpul să stopăm tot acest nonsens și să denunțăm satanica mistificare ce se ascunde în noile forme de tantrism?

Shri Mataji declară deschis că falșii profeti ai ultimelor zile anunțați în Scripturile creștine sînt reîncarnări de mari demoni din trecut: încarnări masculine ale demonilor Ravana, Mahishasura, Narakasura, Madhu, Kaitabha, Raktabija și încarnări demonice feminine ale lui Putana, Surpanakha etc. Ei reînvie în timpurile moderne satanicul abuz al tantrismului, vechi de secole. În același mod în care

Hitler a întors svastica lui Shri Ganesha în sensul urii și al distrugerii,⁹ toți acești demoni reîncarnați folosesc cunoașterea umană legată de tantra și yantra pentru a distruge atmosfera și condițiile propice evoluției spirituale. Fără suflet, conștiință sau sentimente, ei nu sînt interesați decît de putere, bani și femei și, pentru a le obține, ei comit cea mai mare crimă, aceea de a distruge energia Kundalini din ființele umane. Vrăjitorii și siluitorii de azi conduc armatele lui Antichrist.

Să expunem mai departe cîteva dintre tehnicile pe care ei le folosesc pentru a distruge potențialul spiritual al victimelor lor. Mai întîi ar trebui să prezentăm pe scurt structura straturilor de conștiință cu care se învecinează mintea conștientă, pentru a putea explica cum reușesc UIP-urile să penetreze în aura umană.

De partea aspectului stîng al personalității umane, dincolo de Ida nadi, există subconștientul colectiv, care depozitează spiritele moarte ale celor care au trăit puternic condiționați. Pe partea dreaptă, supraconștientul colectiv, dincolo de Pingala nadi, depozitează spiritele moarte ale celor care au fost animați de ambiții, au muncit excesiv fizic sau mental și au fost îndeosebi preocupați de activități de planificare. Ambele domenii sînt structurate în șapte straturi, care sînt ocupate de diferite tipuri de spirite. Spiritele nesatisfăcute, demonice, depravate locuiesc în straturile inferioare. „Iadul” este poziționat undeva mai jos de zona inferioară a trunchiului, dedesubtul organelor excretoare. Oamenii normali există în straturile superior poziționate, mai aproape de Sushumna, în timp ce sufletele realizate există în domeniul superconștiinței, adică în zonele superioare de deasupra capului (*Brahmarandra*).

Sfera inferioară a personalității umane este expusă diferitelor tipuri de iad. Dacă atenția se pierde acolo, persoana își poate epuiza întreaga sfințenie și poate fi aruncată în iad de către Shri Ganesha. Vor urma vieți de existență oribilă. În decursul acestor vieți, ar putea fi foarte dificil să-și amelioreze starea, pentru că este mai ușor să cazi decît să te ridici.

⁹ Semnul sacru străvechi al svasticii este asociat chakrei Mooladhara (guvernată de Shri Ganesha) și simbolizează, între altele, calitățile subtile ale auspiciozității și invincibilității în fața obstacolelor.

Dacă ne lăsăm atenția purtată în aceste straturi inferioare, ea poate fi prinsă, capturată, întemnițată acolo. Prin urmare este foarte important să înțelegem că promiscuitatea sexuală din afara căsătoriei ne poate expune agresiunii iadului din noi înșine. Este cu adevărat timpul să deschidem ochii. Într-o carte curajoasă și bine documentată, Graham Heath distruge miturile societății tolerante în ceea ce privește sexul practicat de timpuriu sau la întîmplare.¹⁰ Toleranța sexuală atacă securitatea emoțională, consolidarea personalității, valorile sociale și comportamentul. Consecințele asupra familiei și a modului în care sînt tratați copiii sînt dezastruoase. Amenințarea asupra sănătății a apărut numai de curînd în adevărata și înspăimîntătoarea ei dimensiune. Legătura cu atacurile criminale devine statistic evidentă. În starea de fapt haotică generată de nerespectarea instituției căsătoriei, noi pierdem însăși maturitatea de a iubi; G. Heath se întreabă: „Sîntem noi oare pe cale de a distruge acea maturitate în cei care o posedă și de a împiedica manifestarea ei în adulții de mîine?” Studiul său penetrant evidențiază cum „o coaliție bizară de revoluționari sexuali, cercetători de prestigiu și oameni de afaceri întreprinzători” a reușit, într-o generație, să amenințe viitorul culturii și civilizației.

G. Heath denunță, de fapt, atacurile de tip tantric asupra Occidentului. Ar trebui să mai adăugăm descoperirilor sale constatarea că promiscuitatea sexuală promovată de tantrici ca stil de viață ruinează atenția, chakrele și șansele de renaștere spirituală. Această lezare mult mai profundă nu apare în statisticile privitoare la graviditatea tinerelor, avort, boli venerice sau divorț. Numai cunoașterea Sahaja Yogăi ar putea revela întreaga măsură a dezastrului.

Tantricii au obținut prin practici oculte și magie neagră abilitatea de a controla spiritele moarte. Ei extrag UIP-uri din subconștientul și supraconștientul colectiv și le inoculează în psihicul victimei, a cărei atenție este, ca efect, tot mai atrasă de sfera inferioară a personalității.

Prin magie neagră (*smeshan vidya*, *preta vidya*), hoarde de spirite depravate sînt subjugate. Aceste spirite sînt în general

¹⁰ G. Heath, *The Illusory Freedom: the intellectual origins and social consequences of the sexual revolution*, Londra: William Heineman Medical Books, 1978.

de două feluri. Cele care au dus o viață extrem de austeră, suprimând tot ce înseamnă naturalețe și echilibru, și cele care și-au folosit bogăția, poziția înaltă sau puterea pentru a-și satisface plăcerile și poftele. Asemenea spirite abia așteaptă să fie controlate de tantrici și se bucură să guste împlinirea dorințelor lor intrând în corpul cuiva. Ele devin UIP-uri. Printre ființele umane, mințile slabe și cele dominante sînt primele care vor fi controlate de tipuri de spirite corespunzătoare. Cînd fenomenul ia amploare, tantricii pot controla sugestia sau hipnoza în masă prin UIP-urile pe care le țin sub control.

Vamacaris (tantricii ce folosesc puterea subconștientului) au mers pînă la extremele ororii în cruzime rituală (crimă sexuală). La celălalt pol al tehnicilor tantrice, unele dintre entitățile din supraconștient au propus vegetarianismul și postul pentru a-l slăbi pe sadhaka; ele nu acționează prin organele sexuale.

Să menționăm mai departe alte detalii ale practicilor oculte:

I - Deteriorarea chakrei Mooladhara. Este încurajată meditația pe sex și/sau pe chakra Mooladhara. Esteeturnată conștiința spre sex. Sînt introduse chiar UIP-uri în organele genitale prin contact fizic direct. La început Shri Ganesha își multiplică avertismentele și semnalele de neplăcere. (Un clarvăzător îl poate vedea în chakra Mooladhara, care arată ca fierul încins; valuri de căldură trec în sistemul simpatic etc.). Dacă actul sexual este îndeplinit în numele eliberării sexuale, Kundalini nu participă, ci îngheață în lăcașul ei. În cele din urmă Kundalini și Shri Ganesha se retrag, dispar, tot așa cum orice reflectare dispăre dintr-o oglindă devenită prea murdară sau care a fost spartă.

II - Deteriorarea chakrei Agya. Căutătorului i se cere să închidă ochii. I se ating chakra Agya, pleoapele sau punctul dintre sprîncene. În timp ce o UIP este introdusă în Agya, aceasta se scurtcircuitează și victima vede o scînteie, o străfulgerare sau o lumină intensă. Ar putea vedea de asemenea forme și culori. Uneori poate să apară viziunea unui ochi. Este ochiul lui Iisus Christos care avertizează căutătorul, dar apoi dispăre. Mai tîrziu,

subiectul se poate să vadă al treilea ochi al lui Shri Shiva de un roșu incandescent, indicîndu-i minia teribilă. În cele din urmă subiectul traversează granițele minții conștiente, ajunge să vadă spirite, creaturi oribile și, în unele cazuri, dezvoltă *siddhis*¹¹ (puteri ca: materializarea, levitația etc.); toate acestea sînt manifestări ale spiritelor moarte.

Tantricii atacă cu abilitate sălașurile Fiului lui Dumnezeu din om (Mooladhara și Agya), pentru că el este Protectorul și Gardianul Mamei Sfinte Kundalini. Există o multitudine de practici de vrăjitorie. Hrana contaminată, și așa-numitele cadouri de la sfinți (*prasad*) aduc UIP-uri în chakra Nabhi. Talismanele și colierele atacă chakra inimii și chakra Vishuddhi etc. Nici măcar nu este necesar contactul direct. Adesea ei folosesc simboluri sau nume. Shri Mataji ne spune că tantricii lucrează cu simboluri din *tantra* (mecanism). Prin strădanii ale sistemului nervos simpatic, după multe eforturi și practici, atenția lor ajunge să se poată deplasa pe conturul chakrelor. Astfel ei pot reprezenta chakrele corect sau le pot distorsiona modelul, formele, culorile. Procedul este neautorizat, iar reprezentările neautorizate construite de un suflet nerealizat emit antivibrații.

Aceste simboluri funcționează ca semnale pentru UIP-urile aflate sub controlul tantricilor. Ele sînt, am putea spune, plantate la granițele minții conștiente pentru a chema puterile celor morți. Aceste desene, reprezentări, statuete sînt „aerodromurile“ unde UIP-urile aterizează atunci cînd vin din subconștient și supraconștient. Cînd atenția ființei umane este atrasă de simbol, entitatea moartă se strecoară înăuntru.

A da discipolului mantre este un șiretlic favorit al falșilor guru (*mantrikas*). Vreți să știți șmecheria? Ei dau o „mantră secretă“ care este numele unei zeități: Rama, Krishna, Aim (Mahakali), Rim (Mahalakshmi), Klim (Mahasaraswati), Chamunda etc. Și dau aceleași nume și entităților pe care le controlează. Cînd discipolul îi tot repetă întruna numele, zeitatea este deranjată de chemarea neautorizată și, iritată,

¹¹ Scripturile tradiționale ne avertizează să nu fim atrași de *siddhis*, care sînt foarte adesea puteri ale spiritelor. Chiar hipnoza sau percepția extrasenzorială exprimă o temporară manifestare a spiritelor. Unele spirite sînt cunoscute drept *Karnapishachas*, tradus prin: „spiritul care îți vorbește la ureche“.

dispare din chakră tot astfel cum pleacă dintr-un templu sau dintr-un loc de venerare. Atunci aceste spirite controlate de tantrici intră în psihic. (Chakra Vishuddhi este întotdeauna afectată de efortul scandării). Cum discipolul continuă să cheme entitatea moartă, aceasta se instalează foarte frumos în zona vacantă (o chakră, un nadi, un organ, un nerv etc.).

Deși unii dintre discipoli se simt foarte tulburați la început, ei nu interpretează corect reținerea lor sănătoasă, protestele organismului fizic sau sentimentele lor de neliniște. Ei sînt prostiți prin teorii abile care îi îndeamnă să înfrunte aceste simptome ca pe o „provocare spirituală”. Adepții își impun și mai mari eforturi, prin care nu fac decît să-și distrugă și mai mult echilibrul și să insulte Divinul. În cele din urmă, cînd se ajunge la ce-i mai rău, discipolii învățătorului satanic sînt complet goliți de divinitatea și de sfințenia lor. Zeitățile protectoare - Shri Ganesha și Iisus Christos - dispar din centrul respectivi. Astfel porțile iadului se pot deschide și propria atenție îi duce la pieire. Entități moarte din alte domenii intră prin Ida și Pingala și iau în stăpînire mentalul conștient al subiectului. Li se spală astfel creierul și niciodată nu vor pune la îndoială autenticitatea „gurului” lor. Își pot pierde simțul decenței și pot ajunge să condamne public legile morale ale existenței. Rațiunea, simțul critic și discernămintul dispar; unii dintre ei pot deveni siluitori obsedați sau ucigași. Ucigînd, ei gîndesc că fac munca lui Dumnezeu. Posedarea de către spirite distruge complet conștiința umană în ei. Pot avea înfățișarea unei ființe umane dar, în interior, s-a născut din putreziciune un monstru.

Tantrici pot folosi spirite „de dreapta” (*savya margi*) sau „de stînga” (*wama margi*). Cînd conștiința se deplasează spre stînga dincolo de Ida nadi, se trece în subconștient. Individul poate dezvolta facultăți proprii animalelor (un acut simț al mirosului, vederii, auzului). Unii oameni, stimulați de droguri sau de alcool, pot regresa mai departe, pînă la o stare de apatie vegetală. Aceste experiențe semnalează regresivitatea în trecut, deoarece stadiile vegetale și animale sînt etape din evoluția biologică a umanității. Granița foarte îngustă dintre subconștientul individual și cel colectiv este traversată cu ușurință; intrăm pe tărîmul halucinațiilor și al transelor, al vrăjitoriei africane, polineziene și amerindiene,

al Vodou, șamanismului și inițierilor oculte. Prin puterile morților, vrăjitorii pot uide de la distanță. Istoria expune cazuri de crime în masă care au fost comandate de vrăjitori și realizate prin posedarea de către spirite. La comanda stăpînului său, un spirit poate materializa lucruri (*bhanmati*), deplasa obiecte, poate purta pe cineva în aer (levitație) sau poate vorbi prin medii, palmiști etc. Aceste practici sînt comune la popoarele primitive (în India: *aghoris*, *nagas*, *kapalikas*). De asemenea eiucid în secret, indirect, oameni, printr-o metodă cunoscută ca *Hanana* sau *Maran*.

Inițial psihicul uman rezistă ferm invaziei entităților moarte din subconștientul colectiv. Pentru a distruge această rezistență, vrăjitorii operează într-o manieră extrem de abilă, organizată și coordonată. Ei pot folosi tehnici de „meditație” care spală creierul. Sau atrag conștiința umană către droguri, alcool și perversiune sexuală. Cînd au înfăptuit aceasta, introducerea unei UPI devine o joacă de copil.

Prin deplasarea spre dreapta a atenției, prin ego se intră în supraconștient și, mai departe, în supraconștientul colectiv. Orice efort deplasează atenția spre dreapta. Aceasta se întîmplă chiar cînd cineva veneratează în exces, îndeplinește prea multe ritualuri sau urmează prea strict ascetismul. Această mișcare este stimulată de contactul cu așa-numiții maeștri invizibili (sufletele realizate nu pot fi contactate), prin droguri, LSD etc. Indivizii cu tendințe supraconștiente caută să exercite controlul, să stăpînească, să domine. Asemenea oameni sînt egoiști extrem de vicleni și plini de falsă cunoaștere (cunoaștere prin informație și nu cunoaștere prin conștiință). Ei recurg deseori la abstenențe și austerități extreme, care excită Pingala nadi.

Savya margis pot fi hatha yoghini, fachiri, raja yoghini; ei acoperă un amplu spectru de exhibiționiști spirituali. Ei caută admirația și venerația mulțimilor și fac paradă de puteri vindecătoare sau de capacități fizice neobișnuite (de ex. postul, stăpînirea respirației timp de mai multe zile etc.). Tantricii care folosesc spiritele supraconștiente pot sau nu să folosească sexul, dar ei acționează în principal asupra chakrelor Nabhi și Agya. Au o mare eficiență în a construi mari organizații și în a aduna bani în bănci, pentru că spiritele supraconștiente îi transformă pe discipoli în organizați, planificatori și executori hiperactivi și foarte eficienți.

Spiritele „de dreapta“ ar putea fi, să spunem, foști generali, oameni de afaceri sau administratori care, în clipa morții, nu s-au prea resemnat să părăsească poziția lor importantă. Ei planează încă insistenți, încercînd să se exprime și să influențeze activitățile omenești. Aceste UIP-uri sînt extrem de egoiste și, cînd intră în egoul discipolului, îl fac mai dinamic și mai „creativ“. Dar aceste entități se hrănesc cu energia subiectului și organismul acestuia nu poate continua să le suporte la nesfîrșit. După cîțiva ani victimele încep să scîrție ca niște mașini ruginite.

Vrăjitorii tantrici știu ce fel de spirit să implanteze în fiecare persoană; mai întîi ei își trimit hoardele de entități din subordine să culeagă informații despre trecutul și caracterul celui care vine la ei. Această rețea invizibilă de spioni descoperă potențialele victime: ipocritii, licențioșii, vicioșii, naivii, indolenții, bogații. UIP-urile pot fi înlăturate și înlocuite în victimă. În timp ce această permanentă activitate ocultă satanică distruge ființele umane, doctorii, psihologii și alți cercetători refuză „să creadă în spirite“... Dar ei nu cred nici în Christos, care a alungat spiritele în porci. Ei continuă să prescrie tablete de trei ori pe zi cu un pahar cu apă oamenilor care se scufundă în nevroze și în paranoia. În doar cîțiva ani de practică Sahaja Yoga am putut înregistra sute de cazuri de pacienți alcoolici, dependenți de droguri, psihopați, schizofrenici etc. care au fost vindecați. Majoritatea erau considerați a fi pacienți incurabili și datorau starea lor unor spirite care îi posedau.

Din cauza interferenței cu sistemul simpatic tantricii pot suferi de cancer, lepră, diabet sau boli venerice. Ei au de obicei o moarte mizerabilă, dar această parte a poveștii nu este niciodată dezvăluită.

Turistul japonez se cațără pe scara lui telescopică pentru a fotografia mai de aproape reprezentările erotice de pe pereții templelor nepaleze. Poate el crede că se cațără pe scara raiului... Un țăran din satul învecinat zîmbește zeflemitor către soția sa, care privește scena. Îi cer servitorului să-mi traducă ce spune el. O face cu amabilitate: „Sahib-ul străin de pe scară e un sălbatic, un idiot și un bufon.“

Am intervievat în Delhi mulți politicieni și funcționari de stat, cerîndu-le opiniile despre tantrism și practicile sexuale. Punctele lor de vedere au coincis cu ceea ce descoperisem

personal în numeroasele mele călătorii în India: imensa majoritate a indienilor nu sînt nici conștienți, nici interesați de tantrism. Cel mult ei îl consideră a fi o pagină întunecată a istoriei lor, care a atras minia zeilor în forma invaziilor străine. Regatele tantrice s-au prăbușit în decursul cîtorva secole, iar templele lor au fost îngropate sub pămînt. Dar occidentalii le-au dezgropat și au reinviat interesul pentru tantrism. Iată comentariul unui respectabil funcționar indian: „Cum ați putea crede că sexul este legat de spiritualitate? Atunci de ce îi trimiteți pe siluitori la închisoare? Ar trebui să-i venerați ca pe sfinți. Dar chiar și în societățile degenerate și licențioase, putem oare întîlni pe cineva care, obsedat sexual fiind, să ducă o viață fericită și echilibrată? Este un asemenea om respectat de cineva?“ Într-adevăr, în ciuda nebuniei „eliberării“, nu am ajuns să înălțăm încă statu nimfomanelor, sifiliticilor sau alcoolcilor.

În tradițiile autentice hindusă și creștină, farmecul și bucuria sexului sînt trăite în intimitatea și sanctitatea căsătoriei. Poveștile tantrice despre *Krishna leelas* (jocurile lui Krishna) n-au avut alt scop decît acela de a ataca instituția căsătoriei. Artiștii tantrici au mers pînă la a-l zugrăvi pe Shri Ganesha făcînd sex cu Mama sa Gauri. Percepțiile iluminate ale celui care și-a stabilizat Realizarea furnizează criterii absolute pentru a judeca binele și răul.

Sub îndrumarea lui Shri Mataji, sahaja yoghinii resping zilnic atacul forțelor întunericului. V-am putea da nenumărate exemple. În timpul șederii sale la Londra, Shri Mataji s-a ocupat de un băiat american care fusese implicat în experiențe de meditație. El fusese recent împins de imboldul de a-și ucide părinții și, realizînd oroarea faptului, a încercat să se sinucidă. Mantra dată acestui băiat era *shringa*. Deoarece ea reprezintă numele unui vechi înțelept, Shri Mataji a fost surprinsă de impulsul autodistructiv al tînărului și a intrat în meditație pentru a vedea ce anume se întîmpla. I-a apărut atunci o figură demonică hidoasă cu un corn în frunte și a realizat că *shringa* înseamnă, de asemenea, unicorn. Shri Mataji ne-a explicat cum astfel de diavoli sînt controlați de vrăjitorul tantric aflat în fruntea organizației de „meditație“. Pentru a răspîndi imperiul ocult, numărul spiritelor moarte subjugate trebuie să fie cît mai mare. Atunci cînd oamenii sînt conduși prin posesiune spre sinucidere,

spiritul proaspetei victime este cu ușurință adus sub controlul vrăjitorului și alăturat armatei sale de entități moarte.

Londra, mai 1978. Un alt băiat implicat în același tip de organizație mondială încearcă să scape de dureri și migrene. Prietena lui nu-și poate stăpîni plînsul disperat; cu o seară în urmă ea a văzut un diavol oribil, pe jumătate taur, pe jumătate leu, încercînd să iasă din prietenul ei. Apoi a apărut un fel de balon rotund și a împins acest diavol înapoi în el. Teribil de înspăimîntată, ea nu a știut ce să facă. Dar noi am știut...

Tantrismul este o ideologie care a înflorit prin intermediul pseudo-yoghinilor perversi ai Indiei, care nu au putut obține nici un fel de ascensiune spirituală și care au fost respinși de propriii lor guru. Dar tantrismul ca stil de viață se adresează atît de abil slăbiciunilor noastre, încît a fost universal acceptat în această Kali Yuga. Prostituația rituală a existat în Egipt, în imperiile Orientului Mijlociu și în America. Curtezanele au devenit centrul de interes al vieții de la curte și al petrecerilor în societățile din Alexandria, Roma, Kyoto, Paris etc. Tantrismul a devenit parte integrantă a culturilor chineză, greacă și romană. El a dominat arta și literatura erotică a Japoniei (perioada Edo 1603-1867) și a Europei secolului al XVIII-lea.¹² A prosperat în Berlinul decadent al anilor 1920 și, după război, în toate clasele societății europene. Cînd obscenitatea caută girul esteticii, ea este numită „erotism“. Cînd cercetători în domeniul sexului precum Freud, Wilhelm Reich sau Alfred Kinsey ne „iluminează“, aflăm că trebuie să ne inspirăm de la comportamentul „natural“ al unor maimuțe captive! Iar cînd banii intră în joc, pornografia se întinde ca o ciumă.

Dar ce facem cu casele, cu familiile și cu copiii noștri?

Dr. Alex Comfort scrie: „Există un model al relației mamă - tată absolut esențial pentru dezvoltarea normală a copilului.“¹³ În timp ce Margaret Mead afirmă că „femeile pot fi numite mame în afara cazului cînd sînt învățate să-și tăgăduiască calitatea de a aduce pe lume copii“.¹⁴ Tantricii

¹² Un tantric dintre cei mai demonici în Franța secolului al XVIII-lea a fost Marchizul de Sade. Un altul, Rasputin, a adus ruina dinastiei imperiale Romanov. El s-a încarnat astăzi ca „maestru spiritual“, predicînd „libertatea sexului“.

¹³ A. Comfort, *Sex in Society*.

¹⁴ M. Mead, *Male and Female: A Study of the Sexes in a Changing World*.

sînt astăzi foarte activi, căutînd să distrugă aceste relații de importanță vitală. Prin arte, știință și mass-media ei au lansat o „mare operație de inginerie comportamentală“.¹⁵ Femeile sînt învățate să înlocuiască bucuriile dragostei materne prin satisfacția erotică pasageră. Tendința este reflectată în creșterea constantă a ratei divorțurilor.

Din punct de vedere istoric, tantrismul prosperă cel mai bine într-o societate de consum urbană agitată, în goană nebună după bani, distracții și sex, și unde există un excedent financiar și de timp liber. Într-un astfel de oraș populația este fluctuantă, instabilă, tradițiile sînt abandonate, puterea e coruptă, viciul este perfecționat și transformat în profit comercial. În acest carusel al plăcerii, prea puțini își amintesc că toate societățile de acest fel au fost în trecut distruse cu brutalitate de invazii, războaie, revoluții, epidemii sau catastrofe naturale.

În orașul modern, curtezana și playboy-ul devin modele de comportament. Mass-media îi venerază! O femeie care își pierde simțul castității devine „atractivă“, adică ea dezvoltă o putere efectivă de a atrage și de a subjugă atenția bărbatului, indiferent de cît de puternic este acesta. Tipul de bărbat „playboy“ a fost imortalizat de don Giovanni al lui Mozart și analizat cu multă finețe în *Diary of a seducer* al lui Kierkegaard sau în *Les Liaisons dangereuses* de Choderlos de Laclos. Femeile sînt pretexte trecătoare pentru plăcerea lui senzuală și estetică. Atît curtezana cît și playboy-ul își centrează viața amoroasă pe satisfacerea propriului ego. Ei își culeg iubii, se bucură de ei și apoi îi aruncă. Ei încearcă să se elibereze de propria lor conștiință; păcatul este „sfînt“ și sexul, ei depășesc granițele lui Ida nadi. UIP-urile sînt astfel invitate din subconștientul colectiv și devin participante invizibile la jocul amoros; se bucură de acest joc și treptat încep să domine actorii umani. Ființa posedată devine vehicul pentru afectarea conștiinței altui individ. Promiscuitatea sexuală¹⁶ se răspîndește mai departe. Consecința acestui

¹⁵ G. Heath, *The Illusory Freedom*, op. cit.

¹⁶ Printre consecințe merită menționat aici că: „promiscuitatea comportamentului sexual, fie la bărbat, fie la femeie, este intim asociată cu dezvoltarea cancerului cervical“, cf. Dr. A. Singer, *Sexual Promiscuity and cervical Cancer*. Vezi, de asemenea Rotkin, *Cancer Research*, iunie 1973, pp. 33; 1353; 1367.

efect de avalanșă nu poate fi îndeajuns subliniată: „cu cât e mai la îndemână, cu atât sexul devine mai lipsit de sens“, afirmă Dr. Rollo May în *Love and Will* și, în consecință, dragostea a început să pară „teribil de amăgitoare, dacă nu chiar o iluzie pe de-a-ntregul“. Consecința imediată a promiscuității și prejudicierea unității cuplului căsătorit nu numai că tulbură potențialul pentru fericire și împlinire al ambilor parteneri, dar exercită un impact dezastruos asupra copiilor și adolescenților, care se descoperă rătăcind într-o lume în care emoțiile sînt lipsite de sens.¹⁷ Consecința pe termen lung pentru societate poate fi formulată în cuvintele lui Unwin din *Sex and Culture*: „Orice societate este liberă să aleagă între a manifesta o mare energie sau a se bucura de libertate sexuală: este evident că nu le poate face pe amîndouă mai mult de o generație.“ Adevărul în această chestiune este că puterile oculte sînt decise să distrugă civilizația creștină. Pînă astăzi, modul în care teoriile lor au fost larg acceptate demonstrează imensul lor succes. Au devenit oare orașele noastre un „măreț Babilon, mamă a tîrfelor și a prostituției?“

Tantrismul a fost mai mult decît o frescă erotică. A fost de fapt axa de penetrare a unei strategii absolut satanice, care a urmărit să împiedice umanitatea să atingă țelul evoluției; și a reușit destul de bine... Astăzi oamenii influențați de forțele oculte și chiar cei care răspîndesc dominația lor nu sînt deloc conștienți de ceea ce se petrece cu adevărat. Satan este un principiu colectiv care lucrează prin noi neobservat. Crocodil? Care crocodil? Să revedem acum cum s-au petrecut lucrurile în Occident.

Conflictele teribile ale acestui secol au spulberat în om simțul valorilor morale și credința în Dumnezeu. În timpul celor două războaie mondiale un număr imens de oameni au avut o moarte crudă, brutală. Spiritele lor nu au putut fi alinate

¹⁷ Următorul citat rezumă transformările în situația sănătății globale a adolescenților din Anglia ultimilor zece ani: „Problemele sociomedicale legate de graviditate, avort, boli transmise sexual, dependență de droguri, abuz de alcool, alienare și absența unui cămin au înregistrat creșteri semnificative în ultima decadă. Comportamentul perturbat avîndu-și originile în copilărie poate fi exacerbat în adolescență, determinînd rata ridicată a tulburărilor psihice. Există o incidență relativ ridicată a sinuciderilor - tentative sau înfăptuite - printre adolescenții mai mari.“ 1975, Raportul șefului Societății Medicale, citat în *Sex and Culture* a lui J. D. Unwin.

și mulți au rămas printre noi, formînd în jurul mentalului conștient o peliculă invizibilă de conștiințe frustrate și dornice de răzbunare. Unii dintre ei au îngroșat batalioanele de rezervă ale UIP-urilor manipulate de vrăjitori.

În această atmosferă neprielnică nu se nasc prea des suflete evolute; dimpotrivă, încep să se încarneze animale în domeniul uman (explozie demografică). Acești noi veniți în rasa umană nu și-au dezvoltat simțul dharmei în viețile anterioare și cad cu ușurință în plasa de păianjen a conștiinței colective tantrice, țesută cu răbdare de tantrici.¹⁸

Țeserea acestei plase în conștiința colectivă a oamenilor a fost creația vrăjitorilor păianjeni: ei au desăvîrșit-o în ultimii 20 de ani. Satan a urmărit crearea unei atmosfere în care omul să renunțe la dharma sa, negîndu-L pe Dumnezeu fără ca măcar să realizeze. Multe minți strălucite au țesut pînza fără să știe. Ideologii tantrici au predicat ca „teoreticieni atești“, „oameni de știință“, „psihologi“. Sigmund Freud a fost unul dintre ei.

Psihologii freudieni care au studiat și au tratat cazuri patologice și pacienți posedați au ajuns la concluzia că reprimarea impulsului sexual creează conflicte și inhibiții. Ei au predicat de fapt în favoarea eliberării entităților moarte (UIP-uri) din subconștient și a parazitării psihicului uman. Acest curent de gîndire a condus la discreditarea tuturor învățăturilor religioase de moderație și pietate din trecut. Atenția a fost focalizată pe incest, această insultă blasfematoare adusă lui Shri Ganesha și Shri Gauri. Jung s-a opus lui Freud și ne-a îndemnat să devenim conștienți de sinele nostru cosmic (conștiința colectivă la nivelul lui Virata), construind astfel o punte între psihologie și religie. La bătrînețe Jung strălucea de pace și seninătate; Freud, după o viață foarte nefericită, s-a îmbolnăvit de cancer al maxilarului și a murit mizerabil. Dar nu contează! Gîndirea occidentală l-a urmat pe Freud, nu pe Jung. Ceea ce ilustrează iarăși un factor ce explică succesul tantrismului; ființele umane aderă cu înfocare la teoriile care le justifică impulsurile inferioare și aceasta cu precădere în societățile dezvoltate industrial, unde slăbiciunile noastre sînt exploatate în vederea obținerii de profit.

¹⁸ Cînd atmosfera nu mai este prielnică încarnării animalelor în stadiul uman, rata nașterilor scade automat, pentru că sufletele umane evolute sînt în număr limitat.

După ce a fost construit acest fundament conceptual, tantricii au început să-i influențeze pe creatorii de imagine; ei au pătruns în lumea jurnalistică, a show-business-ului, a mass-media, a artelor și publicității. Au ajuns regizori de film, actrițe, scriitori... Tehnologia modernă a mass-media îi ajută nemijlocit să-și răspîndească vibrațiile demonice în toate colțurile planetei.

Avem exemplul pornografiei în forma filmelor, a cărților și revistelor. În ce mod afectează acest gunoi societatea? Profesorul de criminologie din Edinburgh, F. H. McClintock a observat că se înmulțesc atacurile sexuale în grup și violurile în bandă în care sînt implicați tineri și sugerează că „această comercializare a sexului și violenței în mass-media și în pornografie poate fi mult mai îndeaproape asociată cu sporirea numărului de crime sexuale violente decît ar vrea unii lideri ai opiniei publice să se creadă”.¹⁹ Elevi ai Marchizului de Sade au torturat și ucis un băiețel de zece ani.²⁰ Un băiat de șaisprezece ani condamnat pentru crimă sexuală asupra unei femei era un cititor avid de publicații pornografice.²¹ La judecarea unui bărbat găsit vinovat de șase violuri, s-a descoperit că acel criminal era obsedat de filmele porno: „obișnuia să privească un film, apoi să iasă și să violeze.” (*Cambridge Evening News*, 3 octombrie 1975). Această scurtă expunere încearcă să ilustreze derularea evenimentelor: UIP-urile intră prin mass-media în conștiința umană, subjugă subiectul și răspîndesc regatul lui Satan.²²

Violența sexuală este rezultatul extrem și nedeghizat al curentului tantric; ea arată tantrismul în deplina lui monstrozitate. Dar tantricii arareori se expun atît de deschis. Ei preferă să acționeze sub camuflajul eliberării, curtînd abil opinia publică pentru a obține susținere și legitimitate. Ei propagă idei și stiluri de viață care distrug în moduri foarte subtile moralitatea ființelor umane. Dar, poruncile religiei nemai-fiind acceptate, cine i-ar putea înfrunta? Cinematografie,

¹⁹ G. Heath, *The Illusory Freedom*, op. cit., p. 56.

²⁰ Pamela H. Johnson, *On Iniquity*.

²¹ G. Heath, *The Illusory Freedom*, op. cit., p. 39.

²² În Anglia și Țara Galilor rata violurilor a crescut cu peste 100% în cei zece ani care au urmat liberalizării pornografiei. Cifra medie anuală pentru 1976 indică faptul că în fiecare zi trei femei sînt violate. Statisticile pentru zona metropolitană a Londrei indică o creștere de aproape 200% între 1963 și 1973. (G. Heath, *The Illusory Freedom*, op. cit., appendix 3).

cărți, reviste, reclame, tablouri, spectacole, muzică, toate pot infuza otrava tantrică în conștiința colectivă: „bomba” este lansată prin mass-media și se sparge în capul subiectului; gazul psihic otrăvitor se răspîndește neobservat în sistemul conștiinței. El spulberă înțelepciunea și distruge discernă-mîntul cu mare viteză. Se debarasează de conștiință.²³ Simțul rușinii și decenței care ne deosebește de animale foarte adesea dispare. Masele urmează sloganul „eliberării”. Oare asta intenționăm: să deschidem porțile iadului, eliberîndu-l pe Pămînt?

Poate că sinteți la fel de șocați cum am fost noi cînd ni s-a revelat întregul tablou. Am fost consternați să constatăm starea dezastruoasă în care societatea s-a autopropulsat. Personal am fost îngrozit. Dar astăzi știm că protecția Divină este fără egal în fața amenințării lui Satan. Iar cînd ajungem să vedem problema, ea este deja mai mult decît pe jumătate rezolvată. Ar trebui să căutăm protecția lui Dumnezeu. Și lucrul de care avem cel mai mult nevoie, în acest stadiu, este ceva umilîntă.

În descoperirile lor limitate, psihologii s-au ocupat pe larg de superego, în timp ce egoul, necontrolat, acoperă creierul occidentalilor. Fără să realizăm, această tendință devine dominantă. L-am negat pe Dumnezeu și i-am negat pe demoni, am pierdut percepția păcatului și a lucrurilor divine. Am folosit sexul pentru a ne exprima egoul. Industriile au exploatat slăbiciunile umane, profitul obținut a susținut mai departe viciul, piețele au fost saturate cu bunuri de prisos ce au înglodat atenția mai departe și mai adînc în artificialitate.²⁴

²³ Un punct de vedere tantric asupra conștiinței apare în cuvintele puse de Shakespeare în gura celui de-al doilea ucigaș din *Richard al III-lea*: „N-o să mă amestec cu ea; e un lucru periculos: te face laș: nu poți fura, fără să te pîrască; nu poți sudui, fără să te mustre; nu poți dormi cu nevasta altuia, fără să te dezvelească. E un duh ușor de rușinat, gata a roși, greu consimțitor în fiecare; meșter în a pune piedici: odată, m-a făcut să duc înapoi o pungă cu galbeni ce-mi picase în cale; usucă pe cine-l adăpostește: e surghiunit din tîrguri și cetăți, ca o ciomă; de vrei să trăiești bine, increde-te în tine și scutește-te de așa slugă.” Shakespeare, *Richard al III-lea*, Act I. 4.

²⁴ Mania pentru bronzarea pielii este un exemplu concludent pentru modul în care goana după profit, stratagema tantrică și puterea mass-media conlucrează pentru a răspîndi în massă un model de comportament dăunător. Expunerea exagerată la soare provoacă îmbătrînirea prematură a pielii, și, în cele din urmă, chiar leucemie, cancer al sinului, afectarea creierului. În Sahaja Yoga noi știm că ea afectează Pingala nadi și ficatul.

În numele acestui model de dezvoltare noi pretindem că guvernăm, îndrumăm și inspirăm așa-numitele țări în curs de dezvoltare! În același timp toate limitele (*maryadas*) care definesc dharma umană sînt respinse, negate. Ca rezultat, societatea se prăbușește: familii distruse provocînd delinquența juvenilă, avorturi, copii maltratați și, prin alcool, droguri și sex, un puternic regres în superego și, mai departe, în plasa de păianjen tantrică.

În această privință, hippies - despre care se presupunea că sînt în căutarea unei înalte împliniri spirituale -, s-au dovedit a fi forța socială cea mai puternică în răspîndirea stilului de viață libertin. Ei au respins autoritatea parentală și au negat toate normele de comportament acceptate pînă atunci. Ca urmare, drogurile, sexul în grup, parazitismul social au devenit obiectul unor experimente înfocate; hippies au împins egoul occidental pînă la limita extremă: au făcut tot ceea ce le-a plăcut, nepăsîndu-le cîtuși de puțin de izolarea lor față de societate. O floare nu poate continua să trăiască dacă este ruptă și, totuși, „copiii flori” au pretins că pot face exact aceasta.

„Păianjenii”, josnici și alerti, stăteau la pîndă în centrul plasei. În anii șazeci ei au ieșit la atac! Vrăjitorii tantrici au inițiat toate tipurile posibile de mișcări religioase, organizații spirituale etc. Ființele umane deja amenințate de entități au împins calul troian al UIP-urilor în cetatea oamenilor: societățile parapsihologice și bisericile spiritualiste - care, de fapt, invită UIP-urile - au răsărit peste tot, ca ciupercile. Banii au început să curgă, întrucît erau vînați mai ales cei avuți. Această invazie ocultă a țintit, evident, către acele ființe umane capabile cu predilecție a pătrunde în conștiința supraumană a Împărăției lui Dumnezeu: căutătorii.

Foarte puțini oameni sînt astăzi conștienți de coaliția dintre UIP-uri, siluitori și vrăjitori. Locotenenții lui Satan se întrupează acum ca „lideri spirituali”.

Îmi amintesc că Shri Mataji ne vorbea odată despre forțele satanice. Printre căutătorii strînși în jurul său, puteam

Dar, într-un fel sau altul, imaginea unei femei „atrăgătoare”, bronzate, aproape goale, pătrunde în creierele oamenilor, astfel încît vinzarea de creme și loțiuni și competiția pentru a etala o bronzare rapidă continuă. Conștiința corpului planează asupra plajelor aglomerate; sînt create perspective false, iar pacea mentală este compromisă.

vedea zîmbete fericite și fețe radioase; mulți trecuseră prin experiențe puternice și știau că tot ceea ce ne spunea era absolut adevărat. Dar unii dintre noii veniți erau șocați; cineva a protestat: „Gurul nostru spune că totul este divin, totul e benefic.” Shri Mataji i-a răspuns: „*Vor vorbi forțele satanice împotriva lor inșeși? Vor spune hoții că trebuie să vă încuiați casele? Ei vor spune întotdeauna că totul este perfect. Țineți totul deschis pentru ca ei să intre și să prade.*” În timp ce rideam cu toții, mi-am amintit că Iisus a spus același lucru:

„Orice împărăție dezbinată împotriva ei înșăși, este pustiită; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei înșăși, nu poate dăinui. Dacă Satan scoate afară pe Satan, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui?”

Matei 12.25-26

Cea mai mare viclenie a Diavolului este să-i facă pe oameni să creadă că el nu există. Învățătorii din trecut ne spun că el există. Shri Mataji ne avertizează în același sens.

Discipolii falșilor profeți și vrăjitori menționați în Apocalipsa Sfîntului Ioan pot obține totuși Realizarea, dar este mai dificil. Dacă ei înșă sînt identificați cu „gurul” lor, în mod hotărît ne risipim energia încercînd să-i ajutăm. În plus, UIP-urile puse în ei de către „maestrii” lor vor încerca să creeze probleme. Dar demascarea celor care au transformat Templul lui Dumnezeu într-o piață „spirituală” este deja un proces în plină desfășurare...

A venit timpul să ne hotărîm să ne schimbăm înainte de venirea lui Shri Kalki, care întrupează puterile distrugătoare ale lui Adi Shakti. La nivel cosmic se desfășoară o dramatică luptă. Înainte de Realizare numai insensibilitatea conștiinței mele m-a împiedicat să percep cum ea afecta mediul meu. Acum înțeleg, realizînd deopotrivă că psihicul și mediul se află într-o osmoză perfectă.²⁵ În această luptă trebuie să

²⁵ Există multe intuiții în literatura sciene-fiction americană ce fac aluzie în mod inconștient la unele aspecte ale luptei cosmice actuale. Eroul, de obicei, este cel care a obținut o conștiință superioară, asemenea lui Paul Muad Dib din *Dune* a lui Frank Herbert. Omul poate fi guvernat prin control emoțional și mental (vezi tema invadării psihicului) în *Second Foundation* a lui Isaac Asimov. Copiii se unesc într-o ființă colectivă conștientă (vezi venirea lui Kalki) în *Childhood's end* a lui Arthur C. Clarke. Vezi, de asemenea, tema lui Richard Bach din *Jonathan Livingston Seagull*.

facem o alegere, iar alternativele sînt subliniate dramatic de unele dintre ultimele afirmații ale Sfîntului Ioan:

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sînt ciinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!”

Apocalipsa 22.14-15

Nu am spus-o eu. Citez doar „un autor demodat”, care a scris înainte ca inteligența modernă să descopere „toleranța”. Dar în acest punct de răscruce al istoriei, nu contează atît de mult ce lucruri decidem noi să tolerăm sau să respingem. Singura întrebare cu adevărat relevantă este: *ce este tolerabil pentru Shri Kalki?*

Cu siguranță că acest capitol nu vă poate lăsa decît un gust amar. Dacă îi vedeți doar implicațiile și nu reușiți să vă focalizați atenția pe vestea cea bună despre Sahaja Yoga, s-ar putea dovedi a fi chiar înspăimîntător. Multe minți istețe vor prefera mai degrabă să ironizeze și să persifleze. Nu-mi place să scriu despre UIP-uri, Satan sau Judecata de Apoi. Dar simt că este datoria mea să vă spun adevărul înaintea venirii Distrugătorului Apocaliptic.

A înțeles vreodată elita occidentală forțele care modelează destinul umanității? Aș da aici un singur exemplu al miopiei sale, așa cum este ea ilustrată de replica dată unei erupții specific satanice a tantrismului de dreapta (utilizarea neautorizată a energiei canalului solar), nazismul.

Londra, 1938. Mulțimea se îngrămădește în fața reședinței Primului Ministru din Downing Street 10 pentru a-l aclama la întoarcerea de la Conferința de la Munchen cu Daladier și Adolf Hitler. Neville Chamberlain apare la fereastră, fluturî acordul cu Hitler și exclamă plin de entuziasm: „Prietenii, ne-am întors victorioși de la pacea germană. Cred că este pacea timpului nostru.” Șase ani mai tîrziu, după un război titanic, trupele aliate descopereau oroarea barbară a lagărelor de concentrare: Dachau, Auschwitz, Buchenwald. Întreaga lume a fost consternată de procesul de la Nürenberg, care a expus atrocitățile naziste. Cum se pot întîmpla asemenea lucruri? Cum a putut o țară cu o înaltă civilizație precum Germania să devină instrumentul Fiarei Naziste?

Mintea occidentală, în ignoranța ei față de puterile oculte ale Răului, n-a reușit niciodată să înțeleagă aceste pagini de agonie ale istoriei europene.

Prima definiție a tantrismului pe care am propus-o - „o ideologie blasfematoare, concentrată pe sex” - se referă mai mult la tantrismul de stînga și la invazia ocultă din subconștientul colectiv. Tantrismul de dreapta nu se concentrează atît de mult asupra sexului, dar manipulează lumile oculte pentru a obține putere și a domina; el netezește calea pentru invazia din supraconștientul colectiv. Deseori atacurile de stînga și de dreapta se combină, alternează și reacționează între ele; așa lucrează cleștele satanic.

Relațiile dintre ocultism și nazism au fost stabilite de mulți scriitori și istorici.

Adolf Hitler, născut la Braunau pe Inn (Austria), un bine cunoscut centru de spiritism, a devenit el însuși mediu pentru UIP-urile de dreapta.²⁶ Karl Haushoffer, mentorul lui Hitler, etalase puteri de clarviziune ca general în primul război mondial și era în strîns contact cu sectele tantrice tibetane care lucrau pe Pingala nadi. Mistica întunecată a naziștilor se centra pe grupul Thule și pe Ordinul Negru al inițiaților SS. Miezul doctrinei secrete naziste era pregătirea unei rase superioare de supraoameni care să întîmpine pe Pămînt venirea luciferică a demonilor din supraconștient. Pentru aceasta, al treilea Reich trebuia să-și extindă stăpînirea pînă în Gobi și Tibet. De aceea Hitler a comis greșeala strategică fatală de a deschide un al doilea front împotriva Rusiei.

Hitler însuși era un tantric de dreapta, ascetic și vegetarian. Austeritatea sfîntă, precum cea a lui Buddha, manifestă dragostea universală, în timp ce austeritatea supraconștientă are drept rezultat o brutalitate fără margini. În prima etapă a carierei sale, Hitler a folosit puterile supraconștiente pentru ascensiunea sa politică și succesul militar. Dar curînd a fost subjugat. UIP-urile l-au folosit pe el și Ordinul Negru pentru propriul lor scop. O cruzime dementă a fost introdusă prin dominația lor sadică.

Cînd forțele răului atacă venind din supraconștient, ele operează prin ego și de aceea nu pot fi detectate decît cînd

²⁶ Vezi Louis Pauwels and Jacques Bergier, *Le Matin des Magiciens*, Paris: Gallimard, 1960, p. 434.

este prea tirziu. Aceasta deoarece egoul a devenit un strălucit maestru al înșelătoriei și camuflajului. De aceea Hitler i-a putut prosti pe Hindenburg, Chamberlain și pe mulți alții.

Dacă liderii europeni ar fi fost cît de puțin conștienți de tantrism și de metodele sale, cel de-al doilea război mondial n-ar fi avut loc, pentru că ei ar fi înțeles la timp magnitudinea amenințării naziste. Pentru sahaia yoghini este extrem de ușor să realizeze stratagemele tantrice ale lui Hitler și ale clicii sale.

Întîi de toate, folosirea de către naziști a svasticii lui Shri Ganesha reprezintă șiretlicul tipic de a insulta Divinul prin utilizarea blasfematoare a unui simbol divin. Atenția lui Shri Ganesha, cel care păzește porțile iadului, se retrage și armate de UIP-uri se string în jurul mulțimii naziste. Decorul wagnerian, SS-iștii jurînd credință la miezul nopții, toată recuzita montată de Goebbels aveau drept scop seducerea, amenințarea masselor.

În momentele cruciale ale marilor adunări populare, Hitler apărea „echipat” cu o divizie întreagă de UIP-uri hipnotizatoare viermuind în trupul său scund și dizgrațios. Acolo el făcea spectacol și prin cuvintele sale iscusit alese, privitorii erau „absorbiți în șuvoiul fantastic al beției hipnotice”.²⁷ Torentele de UIP-uri curgeau prin el spre mulțimea isterică.

Hipnotismul în masă este poarta clasică de dreapta spre politica gloatei și război; Hitler stăpînea tehnica și seducerea indivizii prin acest hipnotism. Benito Mussolini, el însuși cu probleme atît pe Pingala, cît și pe Ida nadi, îl numea pe Hitler „acest clown mititel”. Dar ducele a fost curînd total subjugat de magnetismul fûhrer-ului. Asceticul tantric dobîndise mai multe puteri psihice decît licențiosul lider fascist.

Ar fi nevoie de o carte întreagă pentru a descrie în amănunt relațiile intime dintre tantrism și atrocitățile celui de-al doilea război mondial. Scopul meu aici este doar de a-i avertiza pe intelectuali, oamenii de stat și politicieni să nu comită aceleași greșeli ca predecesorii lor; nu ne mai putem permite să ignorăm forțele Răului.

Astăzi UIP-urile sînt mai periculoase ca oricînd, pentru

²⁷ Robert T. Elson, *Prelude to Wars*, New York: Time-Life Books, 1977, p. 122.

că acum vrăjitorii s-au încarnat pentru a le manipula, a le conduce. Satan și-a înălțat drapelul. În Rusia, unde există institute care se ocupă intens cu cercetarea parapsihologică, nu ar putea oare indivizi stăpîniți de UIP-uri să preia controlul asupra formidabilului arsenal militar sovietic? Nu ar fi posibil ca această asociere UIP-uri - mașini să distrugă rasa umană? În occidentul tolerant și în Japonia, poate în întreaga lume, tantrismul s-a instalat ferm, într-o varietate incredibilă de forme. Nucleul societății, familia, este distrus. Prin UIP-urile de stînga, tantrismul a devenit pornografie etc. UIP-urile de dreapta sînt răspunzătoare pentru miile de cazuri de izbucniri zilnice de brutalitate și violență criminală. Unii dintre dictatorii africani sînt demoni; mulți dintre teroriștii de astăzi sînt naziști sau fasciști reîncarnați.

Nu ați putut citi întreaga poveste a posesiunii scrise pe fața schimonosită a lui Charles Manson, acest măcelar sîngeros, instigator la crime rituale? În 1969, masacrul din Beverley Hills s-a desfășurat în cel mai pur stil tantric *kapalika* de sacrificiu uman. Acolo unde sexul și violența se întîlnesc, tantrismul de dreapta și de stînga închid cercul lui Satan.

Bineînțeles că toți cetățenii responsabili ai societăților noastre vor să oprească tendințele demonice, dar sînt ei echipați pentru a respinge atacul forțelor oculte? Guvernele ar putea promova și impune legi care să purifice mass-media, să stopeze viciul și să protejeze familia. Dar toate acestea nu sînt suficiente! Trebuie să descoperim cine sîntem noi înșine cu adevărat și cine sînt cei din jurul nostru. Numai fenomenul Realizării în masă va putea înlătura haosul psihic creat de acești demoni reîncarnați.

Toate forțele demonice s-au grupat laolaltă: campania anti-Dumnezeu a fost lansată cu o cruzime fără precedent. Cei care, în deplină libertate, decid să fie de partea lui Dumnezeu, ar trebui deopotrivă să-și unească forțele. Tot ceea ce a fost scris în această carte indică faptul uimitor că, oriunde ne-am afla astăzi în lume, noi putem răspîndi Împărăția lui Dumnezeu prin minunata solidaritate a unei întreprinderi umane colective. Aceasta este dimensiunea deplină, profundă a puterii sahaia yoghinilor de a ridica energia Kundalini în alte persoane. Sînteți chemați să participați la un fantastic proces istoric aflat deja în plină desfășurare. De fapt, mulți dintre noi ne-am născut în această

viață doar pentru acest scop! Această lume poate fi mintuită. Trebuie să folosim în toate modurile posibile puterea pe care o avem pentru a răspîndi Lumina *acum*.

Capitolul 10

Mîntuirea colectivă înainte de venirea Călărețului

Visele sînt uneori mesagerii Inconștientului. Aș aminti aici un vis pe care l-a avut un prieten chiar înainte de a o întîlni pe Shri Mataji:

„Mă luptam cu un om oribil, puternic, demonic. Am auzit apoi sunetul unui corn de vînătoare și o mulțime de animale au năvălit din pădurea apropiată. După animale au venit păsări și porumbei, bărbați îmbrăcați în haine de purpură și aur conducînd ogari albi, apoi bărbați și femei îmbrăcați cu toții în aur și purpură și călărînd cai albi. În cele din urmă a apărut o femeie nespus de frumoasă îmbrăcată de asemenea în aur și purpură, călărînd pe un cal alb și purtînd un imens rubin de forma unui diamant pe inelarul stîng. În spatele ei a țîșnit din pădure un cerb magnific cu coarne aurii strălucitoare; apoi a venit Regele. El era invizibil și înconjurat de patru bărbați care îl flancau, formînd un pătrat. În spatele său a apărut un cal alb, care era al lui. Regele urma să se manifeste și să-l călărească. Și atunci am știut că Răul nu mai are nici o șansă.“

Relația dintre acest cal alb anunțat de Scripturi, Sahaja Yoga și venirea lui Shri Mataji este intimă și extraordinară.

Ajuns la încheierea încercării mele de a vă prezenta Sahaja Yoga, să revedem cîteva aspecte.

Există sfinți și înțelepți care au recunoscut în Shri Mataji încarnarea principiului Mamei Primordiale. La început mintea nu poate cuprinde un asemenea gînd. Nu am putut nici eu să cred că Natura Divină s-ar putea întrupa într-o personalitate de o asemenea modestie și simplitate.

Apoi am început să mă gîndesc la toate celelalte încarnări. Ele au fost deopotrivă extrem de umane și, totuși, Shri Rama și Shri Krishna au fost recunoscuți de oamenii simpli, care nu erau suflete realizate. Acei oameni par să fi fost cu adevărat mai sensibili față de subtilitatea divinului decît sîntem noi, materialişti moderni. Gîndiți-vă la acei ideologi egoiști și stupizi (fariseii și preoții) și la administratorii lor (romanii), care nu L-au recunoscut pe Christos. Sîntem noi oare romanii reîncarnați ai acelor zile? Vom repeta noi strălucita lor ispravă?

Am început să mă văd pe mine însumi, să-mi văd semenii, intelectualii aflați la cîrma țărilor noastre dominate de ego. Noi nu vrem, de fapt, adevărul! Nu vrem să-l înfruntăm, să-l privim în față! Nu vrem să renunțăm la bisericile pe care singuri le-am inventat, la coroanele noastre, la jocurile noastre mentale, la miturile noastre. N-am făcut-o și n-o vom face niciodată. Pentru că sîntem lași: ca rezultat al propriei naturi dominatoare, ne este frică să fim dominați; ne proiectăm alienarea propriului ego în ideile noastre despre Dumnezeu și refuzăm să-L recunoaștem. Intelectualii au scris biblioteci întregi! Au construit un uriaș castel de nisip, în cea mai mare parte *Avidya* - falsă cunoaștere. Cum și-ar putea ei înțelege falsele identificări, cum s-ar putea debarasa de toate convingerile irelevante cu care au trăit? De ce ar accepta ei ceva care nu le sprijină teoriile? Știu că este foarte, foarte greu. Și eu am trecut prin asta...

Chiar și după Realizarea Sinelui mulți sahaja yoghini occidentali nu-și pot opri jocurile mentale.¹ Sper sincer că nu le va lua tot atîta timp cît mi-a trebuit mie pentru a depăși confuzia. Dar acum nu mai pot continua să accept falsitatea, nu mai pot suporta să văd atîția căutători induși în eroare, pentru că știu că *salvarea constă în acceptarea Adevărului*.

Cum am mai spus, conform Scripturilor sanscrite, există patru tipuri de încarnări: Tatăl, Mama, Fiul și Maestrul

¹ Jocuri ale indoielii, jocuri ale autocompasiunii, jocuri ale egoului. Shri Krishna este Maestrul Jocului și, cînd încercăm să facem prea mult jocurile, sau jucăm dublu, chakra Vishuddhi se blochează. Consecința imediată este estomparea sensibilității și a conștiinței. Mulți vin la programele noastre și apoi renunță, scuizîndu-se: „Totul este prea pur, prea mareț pentru noi. Noi sîntem atît de murdari. Nu merităm Dragostea lui Dumnezeu. Lăsați-ne să pierim!” Shri Mataji remarcă: „Oceanul păcatului nu poate fi mai mare decît Dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu poate înghiți întreaga otravă.”

Primordial. Duhul Sfînt a acționat cu precădere ca o putere potențială care a susținut încarnările masculine. Dar uneori Duhul Sfînt se încarnează singur. Aceste încarnări ale lui Adi Shakti ca Shri Durga, Katyayani etc. sînt consemnate de tradiția hindusă.

Ultima încarnare a principului evolutiv al lui Shri Vishnu este Shri Kalki, Călărețul apocaliptic. Dar mai întîi trebuie să vină încarnarea Duhului Sfînt, pentru a ne convinge de puterea lui Dumnezeu și pentru a ne da mîntuirea. În definitiv, Dumnezeu trebuie să salveze florile creației Sale prin puterea Dragostei Sale înainte de manifestarea puterii Lui distrugătoare. Griul a început să fie separat de neghină.

Timpurile moderne sînt cele mai dificile, fără îndoială, pentru că sensibilitatea față de Divin practic a dispărut. Atît de mulți diavoli (*rakshasas*) s-au întrupat pentru a profita de confuzia actuală. Dar, așa cum Kali i-a spus lui Nala (în *Nala Damayanti Purana*), acesta este de asemenea timpul cînd adevărații căutători își vor obține Realizarea Sinelui.

Am putea reciti acum cele mai vechi legende ale lumii. Toate ne prezintă un același spectacol, al cărui titlu este „Jocul recunoașterii”. Planeta Pămînt este scena, cu o enormă varietate de decoruri și conjuncturi. Caractere bune și rele joacă diverse roluri. Există, desigur, și figura eroului. Mama eroului a regizat cu măiestrie întregul spectacol pentru triumful copilului său. Dar copilul nu știe, e capricios și șovăitor, are zile bune și rele. A luptat în armata lui Shri Rama pentru a cuceri Lanka, a căutat îndrumarea lui Shri Krishna: „Spune-mi limpede ce să fac, sînt derutat.” Asemenea lui Christos, a fost abandonat celor răi, dar nu a fost subjugat de răutate. Timpuri teribile! Pînă în anii optzeci. Știți oare despre ce vă vorbesc? Știți despre cine vă vorbesc? Vorbesc chiar despre noi înșine. Noi sîntem eroii și acesta este mesajul tuturor vizionarilor, ingerilor, profeților și nebunilor. Ei au vrut să ne spună că „voi sînteți moștenitorii Împărăției”. Apoi, desigur, deștepți cum sîntem, i-am lovit cu pietre.

Căutătorii adevărului sînt eroii-copii care trebuie să facă pelerinajul spre cetatea Sinelui! Tatăl este conștiința, Martorul, cunoscătorul cîmpului de luptă (*Kshetragnya*). Mama este Inconștientul, iar starea fără gînduri este spațiul în care ei se întîlnesc. Dacă inconștientul și conștientul nu sînt într-un anumit echilibru, atunci Tatăl, acționînd în supraconștient,

pedepsește (de ex. vulturul devorînd ficatul lui Prometeu sau soarele arzînd aripile lui Icar), sau Mama, intrînd în subconștient, intervine (balena care îl înghite pe Iona). Echilibrarea energiei și acordarea cu Divinul reprezintă arta supremă a vieții. Această artă este stăpînită în mod spontan prin Sahaja Yoga.

Cînd călătorim pe calea Sushumnei, noi traversăm poarta chakrei Agya. Aceasta este reînvierea divinului din noi, care înainte era îngropat în cele trei gunas. Apoi atenția urcă spre Cetatea Sfîntă a zonei limbice: noi atingem astfel *sanctum sanctorum* al Sahasrareii. Întîlnirea lui Kundalini Shakti cu Atman în Brahmarandra extinde conștiința individuală prin contopirea cu Inconștientul Universal. Această unire spulberă dimensionalitatea umană. Fiecare purtăm în interiorul nostru limitele pe care umanitatea, ca entitate colectivă, trebuie să le depășească. Cei care devin conștienți de aceasta își asumă rolul de actori pe scena cosmică. Poetii vor scrie acum poemul suprem. Artiștii vor crea capodopera, cavalerii se vor angaja în bătălia finală. O dată limita transgresată, Împărăția se deschide revelînd splendoarea și gloria lumii divine.

Atunci cînd vă vorbesc despre cale, ar trebui să vă spun și despre dușmani. Din păcate ei sînt astăzi teribili, pentru că sînt deopotrivă invizibili și deosebit de vicleni. Fără să-i vedeți, nu vă puteți lupta cu ei și, dacă nu vă luptați cu ei, nu-i veți putea vedea din cauza conștiinței încetoșate. Acesta este cercul vicios ce trebuie rupt cumva. Dar o puteți face? V-aș propune o nouă abordare, care s-ar putea dovedi utilă pentru înțelegerea ultimelor două-trei decenii ale acestui secol.²

Să ne referim, de exemplu, la mitul lui Icar. Omul modern și-a dezvoltat psihicul și societatea urcînd pe canalul solar, folosind energia Rajo guna din Virata. Cînd echilibrul a fost pierdut, această ascensiune l-a condus pe om spre extreme. Implicarea excesivă în Rajo guna a declanșat un proces de reacție, prin care activitatea psihicului s-a deplasat spre Tamo guna, alunecînd spre subconștientul colectiv. Momentul colapsului, căderea lui Icar, a avut loc în perioada

² *The Advent* - ediția originală în limba engleză pentru prezenta versiune revizuită, în limba română, a apărut în 1979. (n.ed.).

dintre cele două războaie mondiale. Unde cade Icar? În mare. Exact din această mare se va întrupa Fiara Apocalipsei.

Cei care se așteaptă ca profeția Sfîntului Ioan să se împlinească prin apariția înspăimîntătoare a unei creaturi marine exotice, se înșală amarnic. Potrivit concluziilor sistematice documentate ale psihanaliștilor jungieni, marea este cel mai adesea simbolul pentru ceea ce Jung numea Inconștient, referindu-se, de fapt, la subconștientul colectiv. Fiara care va devora psihicul ar putea veni foarte bine din regiunile inferioare ale subconștientului colectiv. Acum ea a ajuns pe un teren ferm și înaintează provocatoare, scuipînd blasfemii. După ce a invadat și supus subconștientul unui număr mare de indivizi, ea merge mai departe și subjugă și partea conștientă a psihicului. Ipoteza care se conturează este că Fiara este ceva foarte asemănător unei satanice UIP colective, un caz de posesiune colectivă care provine din libidoul subconștient și care este acceptată, raționalizată și venerată de mentalul subjugat. Nu voi numi Fiara, pe falșii profeți sau spiritele depravate. Dar ați fost avertizați deja: vrăjitorii, prin controlul UIP-urilor,³ manevrează în prezent erupția subconștientului și supraconștientului în psihicul uman. Realizînd dominarea psihică a creierelor discipolilor lor, ei îi condamnă la regres, la o deviere malefică de la procesul evolutiv destinat ascensiunii omului.

Scenariul luptei este destul de ușor de descris. Există o multitudine de personaje cărora nu le pasă. Ele sînt extrem de superficiale, ignorante în privința a tot ceea ce este esențial și, în special, ignorante ale ignoranței lor. Astfel de persoane gîndesc că au succes în viață și se aliniază de partea a ceea ce ele cred că este tabăra mai puternică. Este vorba de temperamente tamasice sau rajasice coapte doar pe jumătate. Extrem de condiționate, ele urmează curentul. În această Kali Yuga, ele au clar tendința de a urma *adharma*, de a duce o viață nedemnă, murdară.

În mulțimea din jurul „actorilor” sînt personaje ce pot avea poziții sociale înalte, succes, bogăție etc. Pot fi, de

³ Voi reaminti numai cîteva exemple: ei pot comanda unei UIP să poarte ca vehicul pe cineva și astfel subiectul va manifesta capacitatea de a se deplasa în aer. Ei dau discipolilor să repete mantră care nu sînt nimic altceva decît nume de UIP-uri. Ei pun UIP-uri în hrană și o dau discipolilor să o mănince. Ei introduc UIP-uri în chakrele discipolilor prin simpla atingere etc.

asemenea, inocenții din straturile încărcate de privațiuni ale lumii a treia, care plătesc pentru greșelile altora: suflete absolut obișnuite, animale măcelărite ce s-au întrupat în stadiul uman și care sînt oarbe față de adevăr, întrucît nu și-au dezvoltat capacitatea de percepție umană.

Avem apoi temperamentele pur rajasice. Ele au pus materia în mișcare și au răscolit profund gîndirea ultimelor secole. Rajasicii au vrut să afirme meritele existenței lor și au adus societatea la stadiul ei actual. Nemulțumiți de starea prezentă, cu cît ei creează mai multă agitație, cu atît mai mare este confuzia pe care o produc: ei sînt prinși în plasa entropică. Cînd cercetarea lor nebună îi îndepărtează de dharma, ei cad pradă forțelor satanice și devin la rîndul lor deosebit de periculoși. Dar, mai presus de toate, să nu uităm că mecanismul producerii banilor funcționează cel mai bine pe seama exploatării slăbiciunilor umane. Disoluția comodă și confortabilă a conștiinței noastre în viciu este încurajată în toate modurile posibile; ea se produce printr-o serie de întîmplări discrete care distrug conștiința subtilă și furnizează plăcere sinelui inferior. Cînd vrăjitorii și mașinăria de fabricat bani se aliază, cine le mai poate rezista?

Elementele satvice generează echilibru și înțelepciune. Ele încearcă să se păstreze pe calea virtuții dar, în haosul generalizat, pot deveni extrem de frustrate și de izolate, pentru că nu pot suporta nedreptatea și mizeria societății umane, în care majoritatea relațiilor se reduc la sex, bani și jocuri de putere.

Desigur, fiecare dintre noi este un amestec din cele trei tipuri temperamentale, în funcție de modul în care circulă energia în cele trei canale: Pingala, Ida și Sushumna. Cînd energia operează cu predilecție printr-un anumit canal, noi dezvoltăm temperamentul corespunzător.

Există în prezent în biosfera planetei un tip de entități pur satanice care îl înfruntă pe Dumnezeu. Spre deosebire de noi, ele cunosc jocul și îl cunosc și pe Dumnezeu, dar s-au separat complet de El, de sursa bucuriei și a beatitudinii. În aceste condiții existența le este o adevărată povară și singurul mod în care pot obține o alinare este să provoace distrugerea finală a întregii creații, dansul distrugător al lui Sadashiva. Pentru ele neantul este salvarea. În acest scop ele

răspîndesc acum pe Pămînt păcatele, blasfemiile și faptele abominabile. O pot face deoarece controlează UIP-urile.

Există, de asemenea, mulți oameni care vor deveni saha-ja yoghini, copiii lui Dumnezeu, dar care nu o știu încă. Ei caută gustul bucuriei, al adevărului și al iubirii într-o existență binecuvîntată a Sinelui. Ei speră în distrugerea răului. Timpul pentru a ne trezi complet la realitate și pentru a-i trezi apoi pe alții este, într-adevăr, foarte scurt. Trebuie să muncim din greu pentru a răspîndi mesajul emancipării noastre. Haideți să ieșim din mrejele satanice înainte de venirea lui Shri Kalki în ipostaza sa distrugătoare. Cei care stăruie în a se identifica cu răul și se agață încă de falsitate vor trăi momente grele.

Cu adevărat Shri Kalki a fost anunțat de Scripturile străvechi. El va veni, s-a spus, la sfîrșitul Kali Yugăi, cînd virtutea va fi dispărut, cînd vom avea foamete, războaie și conducători criminali. Brahmanii își vor fi pierdut cunoașterea și vor avea numai șnurul alb ca semn distinctiv față de rest. Esența și adevărata valoare a lucrurilor se vor pierde. Ritualurile sacre vor dispărea. Pămîntul va fi venerat numai pentru mineralele lui. Bărbații și femeile vor trăi împreună fără a fi căsătoriți, legați numai de senzualitate. În *Devī Purana* descrierea Kali Yugăi este foarte vie. Descrierea societăților moderne urbane degenerate este surprinzător de corectă. În mod similar, Christos a anunțat că a doua Sa venire va avea loc cînd păcatul va fi larg răspîndit pe Pămînt. Tabloul poate fi asociat imaginii lotusului din misticismul hindus. Floarea purității se înalță din noroi (*Pankaya*): alchimia Grației Divine îl transformă pe păcătos în sfînt. Totuși, în ciuda tuturor acestor predicții, nu avem o garanție puternică a faptului că spectacolul va culmina cu mult speratul happy-end. Chiar noțiunea de joc cosmic respinge paradigma deterministă și tradițiile ei despre necesitatea religioasă (Calvin) sau chimică (Monod). Ea implică o dialectică dinamică a schimbării și necesității, care formulează regula evoluției la nivel molecular,⁴ uman și cosmic. Probabilitatea

⁴ Vezi Manfred Eigen și R. Winkler, *Das Spiel: Naturgesetze Steuern den Zufall*, München și Zürich: Piper, 1975. Această monografie propune o viziune dinamică asupra chimiei fizice și biologiei moleculare, care contrastează profund cu atmosfera mecanicistă din *Chance and necessity* a lui Jacques Monod, Paris: Editions du Seuil, 1970.

deschiderii complete a celei de-a șaptea chakre din Virata pentru a manifesta venirea lui Shri Kalki este foarte mare. Alternativa, care implică distrugerea totală și finală a acestui Univers, nu este în nici un caz exclusă: dacă omul ca un tot, în adharma lui, depășește punctul fără întoarcere după care nu mai este posibilă recunoașterea lui Dumnezeu, jocul cosmic al creației își va fi pierdut înțelesul. În dansul Său final (*Tandava*), Dumnezeu Atotputernic își poate chema înapoi Puterea Sa și, astfel, toate lumile sînt dizolvate în neant.

Se pare că omul deține rolul cheie în ultimul act al mîntuirii sale.

Să ne referim acum la viziunea Sfîntului Ioan despre Shri Kalki:

„Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă «Cel credincios» și «Cel adevărat», și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decît numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele lui este: «Cuvîntul lui Dumnezeu». Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cîrmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: «Împăratul împăraților și Domnul domnilor».”

Apocalipsa 19.11-16

Atenția Sfîntului Ioan este frapată mai întîi de cal, și apoi de Shri Kalki. Această succesiune nu este lipsită de semnificație și ar trebui să raportăm calul lui Shri Kalki la cele expuse anterior.

Am afirmat că relația cosmos-microcosmos, legătura dintre evoluția cosmică și evoluția umană microcosmică constă în faptul că programul în șapte etape al lui Virata este implementat în fiecare ființă umană sub forma instrumentului psihosomatic și spiritual al Realizării Sinelui. Am menționat de asemenea că Realizarea Sinelui înseamnă deschiderea celei de-a șaptea chakre.

Iată implicațiile acestui eveniment:

- La nivel microcosmic, deschiderea celei de-a șaptea chakre la nivel individual reprezintă sinteza Realizării Sinelui. Ea conduce, în primul rînd, la integrarea tuturor elementelor⁵ ce alcătuiesc ființa umană.
- Ea este, de asemenea, sinteza dintre Uman și Divin, dintre Finit și Infinit, depășirea Limitei.
- La nivel cosmic, deschiderea celei de-a șaptea chakre pentru un important număr de oameni reprezintă deschiderea celei de-a șaptea chakre din Virata.
- Relația dintre Epistemologie și Istorie, legătura dintre cunoaștere și evoluție, este aceea că, atunci cînd un număr suficient de mare de ființe umane își vor fi extins nivelul conștiinței la dimensiunea Realizării Sinelui, cel de-al șaptelea punct al programului cosmic va fi implementat.

În termeni mai academici, evoluția istoriei și fenomenologia conștiinței se contopesc, pentru că domeniile lor sînt suprapuse prin producerea acestui eveniment ultim, fundamental: manifestarea de către Duhul Sfînt a zeității ce își are sălașul în cea de-a șaptea chakră a lui Virata. Shri Kalki este Mîntuitorul și Distrugătorul, Călărețul din escatologiile creștină și hindusă. Venirea Sa este manifestată, actualizată de implementarea conștiinței colective prin Sahaja Yoga.

Conștiința colectivă a sufletelor realizate este calul lui Shri Kalki. Construind această conștiință colectivă, noi pregătăm calul cosmic pentru întoarcerea Regelui.

În fantasticul plan de răscumpărare conceput de Divin, umanitatea urmează să fie salvată prin participarea omului. Fără această participare, Shri Kalki nu va fi manifestat, iar Sadashiva se va ridica și va dansa Tandava pentru distrugerea finală. Poate că sînteți speriați de descrierea înspăimîntătoare a Călărețului făcută de Sfîntul Ioan. Dar distrugătorul răului este salvatorul inocenței. Da, am comis multe păcate, dar asta nu înseamnă neapărat că sîntem răi; am fost induși în eroare, derutați. Să renunțăm *acum* la comportamentul

⁵ Ființa umană este un sistem de energie-conștiință (*mandala*) constituit din multiple elemente: aurele celor cinci elemente (*koshas*), diversele chakre etc.

nostru greșit, nociv. Cei cu adevărat răi oricum vor rîde de avertismentele mele și vor păcătui pînă la capăt.

Cei răi sînt în esență de două feluri: cei răi din naștere și cei care adoptă răul. Primii sînt sortiți celor mai teribile adîncuri ale iadului. Cel de-al doilea tip poate fi salvat prin Sahaja Yoga. Dar nadis-urile sînt slăbite, chakrele epuizate, conștiința afectată. „Puterea lui Dumnezeu poate distruge Răul, dar ce-i de făcut cînd Răul a intrat în conștiința căutătorului?” (Shri Mataji).

Putem răspunde acestei întrebări trecînd de partea virtuții și a sfințeniei, cerînd Realizarea Sinelui.

Cu siguranță nu aș dori nimănui să ajungă în „iazul de pucioasă” (Apocalipsa 19.20), fie el și rău, dar, vă rog, încercați să luați în serios aceste avertismente, deși, pe moment, ele par să vină din partea unei voci singuratică și izolate în agitația lumii moderne, lansînd discursuri și predicții ciudate. De ce m-ați crede? Semne, minuni, miracole? Cereți doar vibrațiile și conștiința fără gînduri; prin ele toate celelalte vă vor fi dezvăluite. Avem acum șansa să-I redăm lui Dumnezeu locul cuvenit în viața noastră. Dacă nu căutăm însă cu ardoare adevărul Lui, vom fi asemenea celor cinci fecioare nechibzuite ce-l așteptau pe mire și, fiindcă acesta întîrzia, au adormit. Cînd el a venit, nu le mai rămăsese ulei în lămpi, așa că nu au intrat cu el în casă. *Ar trebui să fim deja pregătiți pentru manifestarea lui Shri Kalki.*

„Luați seama la voi înșivă, ca să nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mîncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pămîntului. Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întîmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.”

Luca 21.34-36

Iisus Christos, Mahavishnu, a avut toate cele unsprezece *rudras* (puteri distrugătoare) ale lui Shri Shiva. Dar El a utilizat o singură putere: iertarea. În clipa cînd Christos încetează să mai ierte, El devine Shri Kalki. Călărețul este Distrugătorul. Acest lucru a fost spus extrem de clar în

Evangeliei și în *Kalki Purana*. Cînd va veni, El nu va discuta, nici nu va asculta, nu va mîntui și nu va ierta. Pînă în acel moment noi avem însă toată libertatea să ne căim, să fim iertați, să ne îmbunătățim și să ne purificăm; și cel mai rău dintre păcătoși are șansa sa. Dragostea Divină este mai presus și mai puternică decît orice păcat, Ea ne dă șansa mîntuirii înainte de venirea Călărețului!

PARTEA A CINCEA

MAMA DIVINĂ

„Iată Mama ta!“

Ioan 19.27

„Cu adevărat Tu ești Cea care
nu poate fi cuprinsă de vreo descriere.“

Shri Brahmadeva către Devi
în *Devi Mahatmyam*

Tot ce s-a scris despre Realizarea Sinelui sugerează că ar fi un lucru extrem de dificil de obținut. Se presupune că trezirea lui Kundalini implică o muncă enormă de purificare interioară, care necesită vieți de-a rândul de eforturi susținute. Dar Shri Mataji poate da Realizarea extrem de ușor, uneori într-o clipă...

Un mare sfânt indian, Jagannath Baba, a coborât din Himalaya special pentru a participa la unul din programele lui Shri Mataji. Oarecum sceptic, el discuta în contradictoriu cu discipolii săi în timp ce Shri Mataji era așteptată să apară. De îndată ce dînsa a sosit, el s-a prosternat (*ashtanga namaskar*) la picioarele ei, numind-o „Adi Maya, Adi Maya“. Mai târziu le-a spus discipolilor că, de îndată ce Shri Mataji a intrat în sală, a putut vedea energia Kundalini ridicîndu-se în toți cei prezenți, tot astfel cum copiii, în clasă, se ridică în fața profesorului...

Eu, cel ce scriu aceste rînduri, am fost extrem de norocos să primesc binecuvîntarea unei asemenea personalități de excepție, fără precedent în domeniul spiritualității.

Cînd mi-am primit Realizarea și cînd vibrațiile au început să curgă prin ființa mea, Shri Mataji m-a învățat cum să folosesc această nouă conștiință vibratorie: „*Pune orice întrebare absolută*“, mi-a sugerat. Prima întrebare a fost: „Există Dumnezeu?“ Spre marea mea surpriză, am simțit un extraordinar flux de vibrații în palme și în degete. Am pus multe astfel de întrebări și răspunsurile au venit cît se poate de limpezi; răspunsul afirmativ aducea o intensificare a vibrațiilor. Un răspuns negativ producea un fel de arsură în vîrfurile degetelor; uneori întreaga mîna devenea fierbinte și grea.

Am înțeles că această conștiință vibratorie stabilea un raport, un dialog real cu Divinul. Ce realizare uluitoare! Experiența era din ce în ce mai convingătoare. Shri Mataji obișnuia să o descrie cu următoarele cuvinte:

„*Sînteți asemenea unui computer, asamblat, organizat și adaptat prin intermediul evoluției voastre, și care atinge în sfîrșit stadiul în care este gata pentru a fi conectat la sursă.*“

Cînd Kundalini este conectată la Inconștientul Universal, voi puteți avea o comunicare directă cu Realitatea.“

De fapt, dacă Inconștientul Universal trebuie să vorbească Omenirii, există două modalități pentru a o face. El poate comunica prin vise, simboluri, intuiții; sau se poate încarna ca ființă umană pentru a pune pe deplin în lumină tot ceea ce era necunoscut și neexplicat pînă atunci.

Încarnările au vorbit limpede despre Adevăr, Cunoaștere și despre faptul că actualizarea lor va surveni într-un stadiu ulterior al istoriei. De exemplu, în Evanghelia după Ioan, putem găsi următoarele citate din spusele lui Christos:

„V-am spus aceste lucruri cît mai sînt cu voi. Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. (...) Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întîmple, pentru ca atunci cînd se vor întîmpla, să credeți.“

Ioan 14.25-29

„Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. (...) Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.“

Ioan 16.7-12

Aceste afirmații sugerează că Iisus nu a putut convinge ființele umane din Galileea acelor vremuri. De ce? Pentru că ele nu atinseseră încă acel nivel al evoluției în care să fie pregătite pentru conștiința vibratorie. Firește că Duhul Sfînt i-a inspirat pe apostoli, dar aceasta nu era încă împlinirea promisiunii lui Christos. Într-adevăr, starea păcătoasă a lumii din secolele trecute arată limpede că ea nu a fost cîtuși de puțin lămurită în ceea ce privește „păcatul, neprihănirea și judecata“. Iar omului modern nu-i pasă de acestea.

Shri Mataji a descris și explicat toate aspectele mult discutate ale învățăturilor încarnărilor trecute. Noi am avut confirmarea afirmațiilor sale prin conștiința vibratorie.

Acum putem înțelege pe deplin cuvintele evangheliștilor, deoarece mesajul creștin a fost împlinit. Noi înțelegem în sfîrșit întreaga semnificație a vieții lui Christos.¹ El s-a referit mereu la Mama Sa Divină numind-o Duhul Sfînt, pentru că în Galileea acelor vremuri nimeni nu trebuia să cunoască adevărata natură a Fecioarei Maria. Christos a fost Fiul lui Adi Shakti, care s-a întrupat ca Mahalakshmi în Fecioara Maria. El n-ar fi admis ca forțele satanice ce acționau în Galileea să-și îndrepte atenția asupra Mamei Sale. Orice atac împotriva Ei ar fi declanșat distrugerea universală. De aceea a păstrat secretul. Dar a anunțat venirea Duhului Adevărului, „care purcede de la Tatăl“ și care va mărturisi despre El. (Ioan 15.26).

Aș vrea să amintesc aici vechile Scripturi, pe jumătate uitate sub colbul mileniilor... Într-adevăr, raportate la experiențele surprinzătoare ale prezentului, aceste scrieri ne dezvăluie înțelesuri proaspete, utile pentru demersul nostru. De exemplu, în măsura în care ne sînt revelate aspectele a ceea ce ele denumesc prin „Mama Divină“, ne sînt furnizate deopotrivă și indiciile pentru a o recunoaște, atunci cînd Ea se va întrupa ca ființă umană, așa cum a fost prezis.

Mă voi referi mai departe la colecția de mantră cunoscută ca *Shri Lalita Sahasranama* și cuprinzînd o mie de nume ale Zeiței (Devi). Al o sută zecelea nume este „Kundalini“, semnificînd faptul că Zeița rezidă în fiecare individ, în stare potențială, încolăcită ca un șarpe la baza coloanei vertebrale. Ea este de asemenea „Sahasradalapadma“ (528) - Cea avînd sălașul în lotusul cu o mie de petale din creștetul capului. Alte numeroase nume ne spun că Ea este Cea care conferă beatitudinea eliberării devoților Săi: „Mokshadaini“, „Muktidaini“, „Pashahantrini“, „Mukti-Prasadini“, „Bhavaragny-Kutharika“ etc. Ea acordă copiilor Săi nașterea spirituală prin ascensiunea Ei sub forma lui Kundalini pînă la Sahasrara. Dar cînd și cum se va ridica Kundalini? Răspunsul îl găsim în *Devi Bhagavat Purana*. Shri Markandeya ne spune că o putem recunoaște pe Shakti după faptul că energia Kundalini a căutătorilor se ridică în prezența Sa. Ea este

¹ Shri Mataji ne spune: „După învierea Sa, Christos a revenit pe acest pămînt într-un loc ascuns, în timp ce Fecioara Maria (Duhul Sfînt) a continuat să însușească credința primilor creștini. După adormirea Sa, Ea și-a însoțit Fiul și au trăit încă mulți ani în Kashmir. Ei sînt înmormîntați acolo.“

Cea care ridică energia Kundalini cu o privire. În această purana, Devi îi spune lui Himalaya: „Nu există nici o diferență între mine și Kundalini. Sahasrara este țelul unic și deplin al yogăi. Când Shiva și Shakti se contopesc, ambrozia se revarsă și hrănește zeitățile chakrelor.”²

Un cititor nerealizat nu poate înțelege prea mult din scrierile lui Shri Markandeya. Dar, după renașterea noastră prin Sahaja Yoga, noi am putut experimenta toate cele mai sus menționate. Ele sînt absolut adevărate și coerente.

Analizînd și alte Scripturi, să nu ne lăsăm orbiți de îngustimea bigotismului „religios”. O minte hipercondiționată de conotația paternală a tradiției iudeo-creștine va avea unele dificultăți în a accepta concepția despre Divin în forma feminină a Mamei. Totuși, cultul aspectului matern al Divinității, datînd din vremuri imemorabile, a fost atestat prin dovezi arheologice în toate regiunile globului. Se pare că subcontinentul indian ne prezintă cea mai elaborată expresie a acestei venerări.

Conform școlii filozofice Advaita Vedanta, Realitatea Supremă este conștiința pură, nediferențiată și lipsită de formă (*Nirguna*). Această stare, care este în același timp Ființa Absolută și Nimicul Absolut,³ nu poate fi concepută de mintea umană. De-a lungul erelor fără număr, ea trece prin faze alternative de potențialitate și manifestare. Alternanța acestui ritm cosmic a fost numită „respirația lui Brahma”. Când Realitatea Ultimă se află în starea sa latentă, Nemanifestatul este conținut în ea. În faza de activare a manifestării sale, această Realitate devine „El” și „Ea”; Shri Mataji ne spune că primul pas al Creației are loc cînd Dumnezeu se separă într-un Aspect Masculin Martor și un Aspect Feminin care este Puterea Lui. Aspectul Masculin este Sadashiva (Existența Primordială, Martorul Primordial, Dumnezeu Atotputernic, Tatăl, Purusha); Aspectul Feminin este Adi Shakti (Energia Primordială a Iubirii Divine, Mama Divină, Prakriti).⁴ Prin urmare Mama este Energia Primordială.

² The Devi Bhagavat Puran, edit. Kalyan, ianuarie 1960, p. 412. (traducere liberă, n.a.).

³ În budismul Mahayana, *tathata* (realitatea manifestată) și *sunyata* (lipsa de substanță a lucrurilor manifestate) sînt noțiuni interschimbabile.

⁴ Purusha și Prakriti reprezintă opoziția aparentă dintre Tatăl-Spirit și Mama-Natură.

Relația dintre Shakti și Dumnezeu Atotputernic a fost sugestiv exprimată de cuvintele Sitei, adresate răpitorului ei, demonul Ravana: „Așa cum strălucirea soarelui îi aparține în mod inseparabil soarelui, tot astfel îi aparțin eu lui Rama.” Creația (spirituală și materială) izvorăște din Mama Divină, Duhul Sfînt al tradiției creștine. Ea creează rînd pe rînd diferitele straturi ale existenței, între care și acest univers fenomenal. Deoarece această Energie Primordială a Supremului este Cea care dă naștere tuturor lucrurilor și fenomenelor pe care noi le experimentăm, Ea este venerată ca Mama Sfîntă. Putem citi în primele sutras din *Kama-Kalavilasa*:

„Victorie Ei, Puterii Primordiale, seminței din care vor răsări întreaga creație, universurile statice și cele în mișcare, victorie Celei eterne, fără asemănare, avînd natura propriei Sale beatitudini și manifestîndu-se ca oglindă a sinelui Lui (Shiva).”

Samaya Mata ne amintește că diferența dintre „El” și „Ea” este doar aparentă: „Nu există Shiva fără Shakti, cum nici Shakti fără Shiva nu există. Nu există nici o diferență între ei, tot astfel cum nu există între lună și lumina lunii.” Shakti combină în persoana Ei atît manifestarea Existenței Universale (forma masculină) cît și Energia Universală (forma feminină). Astfel Ea este identificată cu Unul. Actualizarea acestei unități primordiale în interiorul discipolului este obiectul venerării lui Shakti. Ea este obiectul central al venerării, pentru că Ea este dimensiunea manifestată a Esenței Ultime. Tot Ea este Cea care aruncă o punte peste prăpastia dintre Infinit și Finit; numai prin mijlocirea Ei plină de compasiune ființa umană limitată poate redobîndi dimensiunea Infinitului. Ea acordă această binecuvîntare copiilor Săi.

„Tu însăși, spre a Te manifesta sub forma Universului, ți-ai asumat în interior forma Conștiinței și Beatitudinii.”
Adi Shankaracharya, *Saundarya Lahari* 36

Să ne amintim că Duhul Sfînt, ca Energie Primordială, este simbolul creștin misterios pentru Mamă.

În Evanghelia apocrifă a Sfintului Toma, Duhul Sfânt este invocat ca „Mamă ascunsă“, „Mamă a întregii vieți“. Ceea ce ar trebui să ne ajute să recunoaștem înțelepciunea reală a primilor gnostici și a părinților sirieni, care au sesizat ceva din identitatea Duhul Sfânt = Mamă = Energie. Percepția ezoterică aruncă cu siguranță o nouă lumină asupra dialogului insolit dintre Christos și Nicodim:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“

Nicodim I-a zis: «Cum se poate naște un om bătrîn? Poate el să intre a doua oară în pîntecele maicii sale, și să se nască?» Iisus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.“

Ioan 3.3-5

Iisus se referă aici la necesitatea de a ne reîntoarce la Mama Divină pentru a deveni un Nou Adam, născut a doua oară, un Copil Divin. Căutătorii occidentali și-ar putea orienta demersurile intelectuale în direcția descoperirii unității mesajelor diferitelor mitologii și religii, evidențiind prin aceasta atît însemnătatea promisiunii creștine, cît și valoarea celorlalte religii. Shri Mataji a prezentat aceste învățături într-o nouă perspectivă, punînd într-o nouă lumină tradițiile religioase și știința contemporană. Poate că a venit momentul să înțelegem că adevăratul obiect al cunoașterii este integrarea. Toate marile religii sînt una. Acest adevăr ne este revelat prin actualizare, prin experiență, atunci cînd, prin renaștere, are loc propria noastră integrare.

Deși Marea Zeiță (Adi Shakti) este „cu adevărat fără formă“ (vezi *Devi Purana*), Ea a fost venerată de-a lungul mileniilor sub nenumăratele Ei aspecte și forme.⁵ Cele trei

⁵ Atestările istorice cu privire la o Zeiță-Mamă datează din epoca cea mai timpurie a civilizației hinduse. Ea era venerată la Mohenjo-Daro și Harappa. O dată cu arienii epocii vedice de mai tîrziu, Zeița Mamă a fost venerată ca Usas, Prithvi (Pămîntul) și Aranyani în *Rig Veda*, ca și Shri Gayatri în *Yajur Veda* și ca Shri Mahalakshmi, Durga și Jagadamba în alte *Vede*. În *Upanishade*, Ea apare ca Uma. În *Purane*, este venerată ca Shri Lalita și Kali, iar în *Agame* și *Tantre* ca Shri Mahakali, Tripura Sundari și Raja Rajeshwari. În *Tantre*, ritualul mîinii stîngi (*Vamachara*) și ritualul mîinii drepte (*Samayachara*) sînt menționate ca aparținînd shaktismului.

aspecte primordiale prin care Ea își canalizează puterea sînt Mahalakshmi, Mahasarasvati și Mahakali. Numeroase scrieri vorbesc despre încarnarea Sa în diferite forme (avataruri).

În Scripturi Ea este descrisă drept Puterea Divină Primordială. Cu siguranță că nu este ușor pentru cititorul occidental să accepte ipoteza fundamentală despre posibilitatea încarnării Sale în formă umană. Iar a vorbi despre asta este încă și mai dificil, pentru că acest cîmp al Realității nu face decît să evidențieze neputința și limitarea ideilor și cuvintelor. Revelația Adevărului devine posibilă în dimensiunea nou dobîndită a conștiinței colective, după Realizare. Scopul acestei cărți nu poate fi împlinit fără a aduce omagiul cuvenit personalității absolut unice a Mamei, Cea care declanșează etapa finală în procesul dinamic al evoluției.

Adevărul este dincolo de credință și necredință; el poate fi experimentat numai în starea conștiinței fără îndoială, pentru că el aparține acestei dimensiuni. Totuși, pentru cei care nu au atins încă această stare, țin să menționez următoarele:

Ea este învățătorul care etalează fără tăgadă deținerea deplină a Cunoașterii Supreme și care, în același timp, oferă discipolului posibilitatea de a verifica experimental autenticitatea acestei învățături; Ea este învățătorul care înalță conștiința discipolului la o nouă dimensiune, în loc de a-i furniza o cunoaștere pur mentală. Numai un astfel de învățător poate deschide un nou orizont cunoașterii umane, un orizont în care știința, filozofia și spiritualitatea vor fi sintetizate într-o perspectivă unică integrată. Vă întrebați poate, firec: cine poate fi acest învățător?

Există o cale de a primi răspunsul și Shri Mataji ne îndrumă printr-o metaforă:

„Nimic nu este mai simplu decît să aprinzi lumina într-o încăpăre. Apeși doar pe butonul întrerupătorului. Dar există un mecanism complex care funcționează nevăzut: fire conductoare, generatoare electrice și întregul proces descoperit de știință pentru a utiliza electricitatea; există o întreagă istorie în spațele descoperirii electricității. În mod similar, există o structură foarte complexă și dinamică ce înfăptuiește Realizarea Sineîui; să ne aprindem mai întîi lămpile și, în lumina lor, vom putea înțelege mult mai bine mecanismul.“

Shri Mataji ne invită prin urmare mai întâi să ne primim Realizarea și apoi să descoperim singuri.

Psihanaliza modernă subliniază faptul că visele poartă mesaje importante din Inconștient. Nenumărate persoane, înainte de a o întâlni pe Shri Mataji, au avut vise premonitoare. Dar premoniția se manifestă și în starea de veghe. Înaintea întâlnirii cu Shri Mataji, Sheila obișnuia să folosească o margaretă drept suport pentru meditația ei (Margareta este numele creștin de botez al lui Shri Mataji). Ea își amintește cum desena ore întregi, cu mare grijă, portretul unei femei indiene pe care nu o văzuse niciodată. Mai mult, intra în stări mai mult decât deosebite atunci când trecea cu mașina pe lângă casa unde Shri Mataji susținea conferințe publice la Londra: „Nu înțelegeam ce se întâmplă. Coborînd cu mașina pe Marylebone Road, mă racordam pur și simplu la o altă dimensiune. Acuitatea percepțiilor sporea: sunetele erau amplificate, culorile mai intense. Eram pur și simplu fericită.”

„Pe drum spre programul de Sahaja Yoga de la Caxton Hall, ne spune James, am simțit un fel de dizolvare interioară, iar capul mi-a devenit foarte limpede și ușor. Mi-am spus: Oh, asta trebuie să fie!... și m-am grăbit într-acolo.”

Cînd călătorim în spațiul adimensional al conștiinței, nu există hărți gata trasate care să ne indice ce drum să alegem și ce drum să evităm. Este relativ ușor să facem greșeli care să ne afecteze întreaga viață. Regula cea mai sigură este să avem încredere numai în propria experiență, dar, chiar și atunci, unele experiențe înșală... Singurul mod în care îl pot ajuta pe cititor este să-i propun modelul meu de abordare rațională. Și îl pot ajuta să cîștige puțină încredere în explorarea sa, dîndu-i cîteva exemple de fapte concrete:

- În India, mari yoghini au făcut profeții despre Shri Mataji. De exemplu, Gargangar Giri Maharaj, al cărui ashram este lângă Kolhapur, a spus că în momentul nașterii lui Shri Mataji a văzut cum Shri Chakra⁶ a coborît în întregime pe Pămînt. El afirmă că Ea este însăși Adi Shakti! Dar că nu înțelege de ce Ea dă Realizarea unor oameni care

⁶ Shri Chakra sau Shri Yantra poate fi descrisă ca forma cosmică a Mamei Divine și instrument al puterii Duhului Sfînt. Ea este asociată chakrei Sahasrara.

nu o merită; lui i-au trebuit mii de ani ca să obțină această stare pe care Ea o acordă discipolilor în doar cîteva minute.

- Nenumărate persoane au avut viziuni despre Shri Mataji. În Buenos Aires, de exemplu, o doamnă care nu cunoștea defel mitologia indiană a început s-o descrie pe Shri Lakshmi în stadiul de Vaikuntha, pierdută în extaz în fața lui Shri Mataji.

- Martie 1976: Shri Mataji stă în grădina mea din Kathmandu, privind cerul. Eu sînt lângă ea, o privesc. Deodată contururile grădinii din jurul său se topesc. Realizez că toate formele se dizolvă și rămîne numai o singură prezență, care se impune atenției mele; privirea mea lasă grădina care dispare și se oprește asupra lui Shri Mataji. Văd figura unui bărbat sau, mai degrabă, a unui zeu, o figură de o măreție fără seamăn, de culoare albastru deschis, iradiind o frumusețe și o maiestate pe care cuvintele n-o pot descrie. Sînt tulburat, subjugat, fascinat... „Da, tu ești, te-am văzut deja, îmi amintesc acest chip de zeu...” Și apoi îmi plec privirea, căci simt că ochii nu îmi sînt suficient de puri pentru a-l privi. Cînd o privesc din nou pe Shri Mataji, totul este absolut normal. Îi povestesc ce s-a întîmplat. Îmi răspunde simplu: „A fost Shri Krishna.”

- Cu diferite ocazii, Shri Mataji a demonstrat public stăpînirea asupra forțelor cosmice, cum ar fi condițiile atmosferice, marea etc.

- A vindecat cazuri de cancer și afirmă că numai prin Sahaja Yoga cancerul poate fi vindecat. Alte numeroase tipuri de boli au fost tratate prin Sahaja Yoga.

- Deși unele persoane care urmează falși guru încep să tremure în prezența lui Shri Mataji asemenea pacienților din spitalele de nebuni, domnia sa are puterea să-i aline cu multă compasiune și înțelegere.

- Așa cum am relatat deja, sute dintre noi am putut vedea cu ochiul liber pulsația lui Kundalini în osul Mooladhar și în diferite chakre la persoane aflate în imediata apropiere a lui Shri Mataji.

- Cîntînd în slava lui Devi Durga sau Litanile Fecioarei Maria în fața lui Shri Mataji, uneori vibrațiile s-au intensificat atît de mult, încît mîinile ne-au înghețat. Am intrat în același timp într-o contemplație foarte profundă.

Ce înseamnă toate acestea? Cine este Shri Mataji?

Shri Mataji s-a născut în ziua echinocțiului de primăvară, la 21 martie 1923, la ora 12, la Chindwara, o localitate situată exact în centrul Indiei,⁷ într-o familie creștină. Strămoșii săi au fost marii regi ai dinastiei Shalivahan din Rahuri-Nandgaon. Tatăl lui Shri Mataji, Prasad Rao Salve, a fost un suflet înalt realizat; domnia sa i-a fost guru în a o familiariza cu modul de a fi și preocupările omului modern. A fost un om de o onoare exemplară, un caracter deosebit, un model rar de comportament uman. Generozitatea și integritatea personalității sale au fost unanim respectate și a devenit o figură marcantă a mișcării de eliberare și singurul membru creștin al Adunării Centrale Legislative. Intelectual de excepție, cunoștea multe limbi și stăpînea pe deplin cel puțin unsprezece dintre ele; știa pe de rost *Bhagavad Gita* și a tradus Coranul în hindi. Îi erau familiare toate domeniile artei, literaturii și științei; cu toate acestea, se purta întotdeauna cu mare simplitate și modestie.

Mama lui Shri Mataji, Cornelia Karuna Salve, o doamnă foarte educată, a fost prima femeie din India licențiată în matematică. Susținînd cu strictețe valorile dharmei personale și sociale, domnia sa nu a tolerat nici o formă de compromis cu falsitatea, și-a educat copiii cu fermitate și atenție

⁷ În acest moment, luînd în considerație timpul local, soarele se afla exact pe meridian, în toată gloria sa, la zero grade în Berbec și 30 de grade în Pești, formînd o *rajayoga* (configurație astrală indicînd o personalitate puternică, de excepție). Ascendentul la 9 grade în Rac era puternic aspectat de cinci planete: Jupiter, Mercur, Uranus, Marte și Luna, și era ocupat de Pluton, care făcea trigoane puternice cu trei din cele cinci planete și sextile cu celelalte două. Ascendentul în Rac indică Mama Universală, în timp ce Jupiter puternic aspectat în casa a cincea marchează atributul de Învățător al Lumii. Combinațiile planetelor în unghiurile astrogramei indică puteri spirituale fără precedent.

iubitoare, a condus treburile domestice cu o demnitate aristocratică. Manifestînd în permanență o autentică grijă maternă pentru bunăstarea tuturor membrilor numeroasei sale familii, a fost deopotrivă mama celor tineri și a celor mai în vîrstă.

Pe cînd era însărcinată, doamna Salve a simțit dintr-o dată o dorință intensă de a vedea un tigru sau un leu în libertate. Nimeni nu i-a putut alunga din minte această dorință; devenise o obsesie. Într-o zi un rajah din vecinătate l-a invitat pe soțul său să se alăture unei vînători menite să captureze un tigru feroce ce ataca oameni. Domnul Salve a acceptat fără prea mare tragere de inimă să-și ia soția cu dînsul. A doua zi stăteau amîndoi în turnul de veghe din junglă cuprinși de un sentiment ciudat de așteptare. S-a lăsat noaptea și împrejurimile erau scîldate de strălucirea feerică a lunii pline. După un timp s-a așternut o tăcere adîncă și, deodată, din pădurea tînără, a apărut un tigru uriaș. La vederea lui, viitoarea mamă s-a simțit exaltată și plină de bucurie. L-a rugat pe soț să nu ucidă animalul maiestuos. El a acceptat, întrebînd-o zîmbitor: „Oare o vei naște pe Shri Durga?”⁸ După acea noapte, tigrul a dispărut fără urmă.

Cînd s-a născut, Shri Mataji era curată fără de pată, ca și cum ar fi fost proaspăt îmbăiată în apă înmiresmată. Privind cu uimire la copilășul strălucind zîmbitor, bunica a exclamat: „Este Nishkalanka!”⁹ Mama a născut fără cea mai mică durere și a putut să-și îndeplinească imediat îndatoririle gospodărești. Cum Nishkalanka este un nume de băiat, fetița a fost numită „Nirmala” (Imaculată).

Copilul a fost botezat în luna Paștilor, cu mare bucurie. Pe drum spre casă, vizitiul a pierdut controlul cailor; speriați de ceva nevăzut, aceștia s-au cabrat atît de tare, încît trăsura s-a răsturnat! Toată lumea a fost absolut disperată cu gîndul la viața copilei. Micuța Nirmala a fost găsită printre resturile trăsुरii, lingă niște doamne de onoare corpolente, nevătămată și zîmbind ca întotdeauna.

⁸ Tigrul sau leul reprezintă vehiculul Zeitei Durga, Mama Universului.

⁹ În *Shri Lalita Sahasranama*, traducere de C. Suryanarayana Murthy (Bombay: Bhavan Book, 1975), cel de-al 153-lea nume al Zeitei este *Nishkalanka*, semnificînd „strălucire fără pată”. Cel de-al zecelea avatar al lui Shri Vishnu, care urmează să vină, este cunoscut sub numele de *Kalki*; *Kalki* este forma prescurtată a numelui *Nishkalanka*.

Shri Mataji a avut o copilărie foarte fericită și, desigur, a fost îndrăgită de toată lumea. Oamenii își amintesc și astăzi de fetița frumoasă și adorabilă. Animalele și păsările îi erau prieteni, dar, uneori, le speria cu adevărat pe doamnele din casă, pentru că și șerpii veneau în mâinile ei ca să fie mângâiați. Alteori o găseau stînd singură într-un colț îndepărtat, cu fața strălucind de o bucurie interioară, pierdută în meditație. Dar altfel, exploda de energie și obișnuia să-și însuflețească prietenii de joacă, inspirîndu-i în a juca teatru, a cînta și a dansa. Cînd, la șapte ani, a interpretat rolul lui Shri Krishna, mulțimea imensă a spectatorilor a fost absolut fermecată de dulceața și de vivacitatea jocului său; harul interpretării ei emana un sentiment de identificare spontană totală cu zeitățile. Nirmala a dovedit de timpuriu un talent excepțional pentru muzică și artă în general, o extraordinară capacitate interioară de a rezona în fața frumuseții. Iubea tot ceea ce era genuin, natural; obișnuia să meargă la școală desculță pentru a simți pămîntul. Tatăl său i-a spus rîzînd unui șofer nou angajat, care trebuia să o ia de la școală: „Fiica mea este ușor de recunoscut. Este fata care-și duce sandalele în mînă!“

În timpul vacanțelor, tinăra Nirmala mergea deseori la ashramul lui Mahatma Gandhi. Mahatma obișnuia să o numească „Nepali“¹⁰ datorită trăsăturilor sale pe jumătate indiene, pe jumătate mongoloide. A participat la toate activitățile ashramului și prezența ei absolut specială l-a inspirat în tăcere pe Gandhiji. Majoritatea principiilor lui Mahatma: producție echilibrată, dharma socială, simplitate, integrarea tuturor religiilor au fost o prefigurare a culturii sahaj.

La vremea studiilor universitare, Nirmala a ales medicina. Voia să afle cît de departe a ajuns cunoașterea umană în domeniu. Cu cîteva săptămîni în urmă, tocmai l-am întîlnit la Londra pe profesorul său de medicină. Acesta și-o mai amintea încă foarte bine, cu mîndrie chiar, drept cea mai ascultătoare și mai strălucită dintre studenții săi. Am avut norocul să-i întîlnesc și pe cîțiva dintre colegii de școală și prietenii de colegiu. Am fost realmente surprins de respectul enorm și de iubirea pe care ei toți le nutreau pentru ea.

¹⁰ Potrivit Scripturilor indiene, Zeița este fiica munților Himalaya și s-a născut în Nepal.

După încheierea luptei pentru independență națională, tinăra Nirmala s-a căsătorit cu Chandrika Prasad Shrivastava, care avea să devină un membru de seamă al Corpului Administrativ. Ulterior domnia sa a fost ales secretar general al Organizației Maritime Internaționale a Națiunilor Unite. Rudele prin alianță consideră că „Nirmala a fost cu adevărat o Gruha Lakshmi; de cînd a intrat în familie, harul și bunăstarea s-au revărsat, binecuvîntînd familia Shrivastava.“

Deși se bucură de autoritatea unui lider spiritual de prestigiu, recunoscut și venerat de zeci de mii de oameni din întreaga lume, Shri Mataji a fost întotdeauna sprijin și suport pentru domnul Shrivastava. L-a susținut în cariera diplomatică, renunțînd adesea la reuniuni organizate în onoarea sa, atunci cînd dînsul i-a cerut-o. Mulți dintre prietenii domnului Shrivastava declară că nu au mai întîlnit o astfel de soție ideală. Înțelegerea și delicatețea au fost întotdeauna „armele“ în depășirea greutăților inerente ale mariajului. Este doar un mod de a manifesta - în propria viață - deosebita preocupare a domniei sale pentru menținerea unor relații ideale în interiorul familiei. Familia ocupă un loc de primă importanță în învățăturile sale spirituale, iar propria viață exprimă din plin acest lucru. Shri Mataji este soție, mamă și bunică. Domnia sa se dedică total și profund vieții de familie, obligațiilor sociale și Sahaja Yogăi. Cu extraordinara sa dragoste maternă se ocupă atent de toți cei aflați în grijă. Cît timp soțul său a fost președintele Corporației Maritime a Indiei, angajații declarau: „Ne este absolut ca o mamă. Datorită dînzei ne-am simțit cu toții membri ai unei familii.“

Rudele din partea părinților și soțului vin de la mari distanțe pentru a participa la conferințele sale. Ele ne-au spus atît de multe povestiri despre dragostea, atenția, modestia și generozitatea sa.

Domnul Shrivastava ne-a vorbit cu mare admirație și respect despre soția sa acum cîțiva ani, cînd i-am luat un interviu:

„De cînd sîntem împreună, Nirmala a fost o soție devotată, înfruntînd cu o forță de nezdruccinat perioadele de dificultăți sau de criză care apar în viața oricui. Calitățile sale sînt numeroase, dar aș menționa numai cîteva. În primul rînd este felul ei direct de a fi: inocența. Cîteodată nu poate

înțelege felul nesincer de a fi al altora. Inima sa este plină de compasiune pentru cei sărmani și nevoiași, pentru cei aflați în suferință. Nu poate suporta să vadă copii flămânzi - ochii i se umplu de lacrimi. Este de o extremă generozitate și dăruiește cu bucurie sinceră lucrurile ce-i aparțin. Nu este atașată de nici o posesiune materială. Cerințele personale sînt minime, cheltuielile personale aproape nule. Și în ceea ce privește modul de viață este absolut uimitoare. Poate trăi în orice condiții fără să simtă vreun disconfort, vreo privațiune. Gustă cu aceeași plăcere orice se servește, fie că este gătit bine sau prost.“

Tipic pentru felul foarte liberal de a fi al lui Shri Mataji este faptul că nu i-a cerut niciodată domnului Shrivastava să adopte Sahaja Yoga. Fiicele domniei sale ne-au mărturisit că nu li s-au impus niciodată restricții și că au fost educate într-o libertate deplină. Dar, de la sine înțeles, toată lumea trebuia să ducă o viață absolut dharmică.

Nu am auzit-o niciodată pe Shri Mataji spunînd ceva cu asprime, cu duritate. Datorită blîndeții și amabilății sale, unii vizitatori lipsiți de respect manifestă foarte ușor îngîmfare și aroganță. Iar cînd unii dintre noi alunecă destul de departe pe drumul spre iad, domnia sa remarcă: „*Puteți fi murdari, dar voi nu sînteți murdăria. Divinul poate și vă va curăța.*“ Sau: „*Uriți păcatul, nu pe păcătos.*“ A acceptat întotdeauna să discute cu noi deschis, ascultîndu-ne cu răbdare argumentele stupide și remarcînd de multe ori: „*Nu înțeleg modul de a fi al ființelor umane. Ajutați-mă să înțeleg.*“ Deși știe despre noi mult mai mult și mult mai profund decît știm chiar noi. „Răbdarea“ este cu adevărat cuvîntul cheie atunci cînd încerci să surprinzi caracterul lui Shri Mataji. Cîteodată nu putem înțelege măsura în care suportă vulgaritatea și aroganța oamenilor.

Desigur, atunci cînd situația o impune, Shri Mataji poate exprima și minia. Face aceasta pentru a-i îndruma pe cei care-și periclitează creșterea spirituală prin propria nesăbuintă.

Directă și sinceră în modul de adresare, Shri Mataji îi demască pe falșii profeți cu autoritate absolută și o forță necruțătoare: „*Dacă v-ar lua numai banii, nu ar fi atît de grav,*

dar ei o distrug pe Kundalini și vă privează de dreptul la a doua naștere. Împlinirea creației - Realizarea lui Dumnezeu și a voinței Lui - este sfidată de acești smintiți. Ei nu știu ce preț vor trebui să plătească.“

La conferințele publice Shri Mataji se adresează auditoriului cu mare franchețe, ori de cîte ori este nevoie, fără să se teamă sau să se îngrijoreze că atacă moduri de viață statornicite, credințe și dogme, atunci cînd acestea sînt în detrimentul progresului spiritual: „*Nu mă aflu aici ca să adun voturi, ci ca să vă spun Adevărul.*“ Mulți oameni au fost cuceți de hotărîrea și de cutezanța sa îndrăzneată în a rosti Adevărul.

Una dintre cele mai neașteptate - dar absolut încîntătoare - trăsături pe care am descoperit-o la Shri Mataji se referă la extraordinarul său simț al umorului. Stăm ore întregi în jurul dinsei, rîzînd și bucurîndu-ne de subtilitatea glumelor sale și de spiritul său scînteietor. Ne spune adesea zîmbînd că nu poate păstra o mină serioasă mai mult de zece minute. Profunzimea de necuprins a naturii sale debordează de o mereu proaspătă bucurie. Ce încîntare și ce privilegiu să fii martorul jocului său! Cel mai mărunț incident aduce o povestire plină de miez, un poem de inegalabilă frumusețe; firească, spontană, cu un fin și fermecător simț ludic, Shri Mataji răspunde unei întrebări neformulate din adîncul minții noastre și ne deschide un prețios ungher al inimii. Creează momente de estetică pură țesînd în curgerea orelor inimi, gînduri și întîmplări, într-o tapiserie de o rară și rafinată splendoare...

Tot ceea ce Shri Mataji înfăptuiește este, în același timp, profundă implicare și totală detașare. Pe deplin prezentă în acțiune, nu este niciodată absorbită de acțiune. Modul său de a fi nu poate fi categorisit, încadrat. Este cunoașterea de dincolo de cunoașterea umană. Toate calitățile descrise aici nu pot releva plenitudinea personalității sale, decît atunci cînd sînt redescoperite prin calitatea conștiinței purificate, ridicate la un nivel superior. Înțelegerea naturii sale nu este posibilă pentru cei avizi de identificări „raționale“. Doar în liniștea conștiinței fără gînduri apropierea de răspuns devine posibilă; această nouă percepție a Realității se afirmă prin Sahaja Yoga.

În multe cazuri, prima întâlnire cu Shri Mataji produce o impresie decisivă asupra căutătorilor. Viziuni și vise pot însoți fenomenele din planul conștiinței. În mod obișnuit Shri Mataji nu încurajează însă viziunile, pentru că, spune domnia sa, acestea îndreaptă atenția fie spre supraconștientul colectiv, fie spre subconștientul colectiv, în timp ce ar trebui să ne situăm în prezent. Ancorajul Realizării Sinelui aduce contopirea cu adevărul Sinelui. Dar persoanele cu tendințe spre supraconștient sau cu o experiență a drogurilor halucinogene nu pot evita uneori să aibă anumite viziuni.

Ca personalitate umană, Shri Mataji este o ființă extrem de binevoitoare, amabilă și sensibilă. Iubirea sa maternă reverberează în toate ființele sensibile. Relația dintre sahaja yoghini și Shri Mataji este extrem de apropiată și exprimă multiple nuanțe de delicatețe și puritate; este iubirea copilului pentru mama sa, dar și aspirația sufletului uman către realitatea spirituală din care este parte. Prin prisma propriei mele experiențe, relația cu Shri Mataji este unică, extrem de umană și de personală, dar reprezentând, deopotrivă, o relație profundă, intimă, cu propria conștiință.

Mergînd adînc în meditație, am descoperit că nu există nici o percepție a „eu“-lui (a creaturii) sau a lui „Tu“ (Creatorul), sau vreun sentiment al individualității personale. Ceea ce percep, în absența gîndurilor, este „existența“. Dacă ceea ce există în mine este om sau Dumnezeu, este o întrebare pe care nu mi-o pun, pentru că, la acest nivel, ea și-a pierdut semnificația. Dacă „eu“ înseamnă egoul și superegoul meu, atunci pot spune că încetez să exist. Dacă „eu“ este Sinele meu, existența abia începe. Oricum, întrebările „cine sînt eu?“, „ce este Sahaja Yoga?“, „cine este Shri Mataji?“ se dizolvă laolaltă în tăcerea unei conștiințe unice, singulare. Într-adevăr, unul dintre numele Zeiței este „Chitkala“¹¹ (acea facultate interioară care este Arta conștiinței pure). În acea conștiință putem înțelege de ce Ea este numită și „Ananda Kalika“: Cea care rezidă în noi ca izvor al bucuriei și beatitudinii.¹²

Unul dintre factorii care fac extrem de dificilă recunoașterea unei încarnări divine (și deosebirea autenticului

¹¹ Vezi *Padma Purana* și *Shri Lalita Sahasranama*.

¹² Alte nume o definesc pe Devi ca întrupare a Beatitudinii: „Madhumati“, „Yogananda“, „Brahmananda“, „Saccidananda“, „Satyananda“.

de fals) se referă la faptul că toate concepțiile umane privitoare la divinitate au fost întotdeauna învăluite în manta nebuloasă a mitului. De fapt, cînd dimensiunea vieții noastre cotidiene nu este deschisă către divin, noi tindem să exilăm divinitatea în spațiul îndepărtat al așteptărilor mitice. Religiile devin pentru noi un set izolat de activități ce trebuie îndeplinite undeva între serviciu și obligațiile vieții de familie. Dacă există totuși un Dumnezeu, acesta n-ar trebui oare să-și facă simțită interferența în viața noastră de zi cu zi? Logica tristă a păcatului este aceea că, cu cît ne comportăm mai greșit, cu atît devenim mai incapabili de a ne percepe propria natură divină și calitatea de copil al lui Dumnezeu.

„Numai Tu, Mamă, Te-ai putea încarna în această Kali Yuga“, a exclamat Ramakrishna. În străvechea *Nala Damayanti Purana*, Kali îi explică lui Nala importanța Kali Yugăi (epoca timpurilor moderne). Cînd cele mai rele dintre toate timpurile (Ghor Kali Yuga) vor tortura Mama Pămînt, Adi Shakti se va încarna și va acorda salvarea căutătorilor care acum îl caută pe Dumnezeu izolați în junglă, ascunși în văi adînci sau în munți inaccesibili. Ei se vor naște din nou în Kali Yuga ca oameni obișnuiți, ducînd o viață normală de familie. Atunci Ea va da naștere unor noi rase umane. Venirea în forma Ei completă, integrată, va reprezenta cu adevărat cel mai formidabil eveniment al Istoriei Universale.

În *Shri Lalita Sahasranama* Ea este numită „Shobhana-Sulabha-Gatih“ (al 683-lea nume): Cea mai ușoară cale către Realizarea Sinelui. Și, de asemenea, „Kshipra Prasadini“: Cea care revarsă foarte repede harul asupra devoților Săi.

Poate că nu este atît de ușor să recunoști o încarnare divină, mai ales atunci cînd ea vine ca Mahamaya: Marea Iluzie. Dar această dificultate a fost menționată în toate Scripturile. Atît Shri Krishna cît și Christos au spus foarte limpede că venirea lor îl va cufunda pe păcătos și mai mult în păcat: oamenii nu-i vor recunoaște și nu-i vor respecta.

Acum putem poate realiza mai bine semnificația profundă a încarnării lui Christos, în relație cu Sfînta Treime. Potrivit învățăturilor lui Shri Mataji, aspectul de Dumnezeu Tată s-a manifestat prin venirea lui Shri Krishna (încarnarea sa este relatată în *Mahabharata*), care a trezit cea de-a cincea chakră din Virata. Prin încarnarea Sa în Galileea, Christos a

trezit cea de-a șasea chakră din Virata. Prin răstignirea de pe Golgota, El s-a crucificat pe Sine pe Egoul și Superegoul lui Virata; prin învierea Sa, El a deschis la nivel cosmic posibilitatea pentru întreaga umanitate de a învia în conștiința divină. Stările conștiinței intrupate de Buddha sau Christos sînt stările stăpînirii perfecte asupra mișcărilor intelectului (*Buddhi*). Christos este stăpînul suprem al intelectului (*Buddhi*); localizarea Sa cosmică este la nivelul chakrei Agya din Virata. În ființele umane Christos guvernează chakra Agya - poarta cea strîmtă pe care Kundalini trebuie să o traverseze înainte de a ajunge la Sahasrara (Împărăția Cerurilor).¹³ Toate acestea sînt revelate prin conștiința vibratorie. Atîta timp cît chakra Agya nu este pe deplin purificată și deschisă, nu putem stabiliza conștiința fără gînduri. La nivelul acestui centru se încrucișează nervii optici și canalele laterale Ida și Pingala. Christos controlează glandele pineală și pituitară și influențele sistemelor nervoase simpatice stîng și drept asupra psihicului (ego și superego). Astfel, atît la nivel cosmic cît și individual, încarnarea Fiului a deschis calea pentru venirea Mamei, Duhul Sfînt. Este într-adevăr potrivit să ne referim la Tată și Fiul în capitolul dedicat Mamei, pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut aduce manifestarea încarnării celui de-al treilea aspect al Sfîntei Treimi. Cum această încarnare reprezintă cunoașterea, conștiința și integrarea, ea aduce, de asemenea, revelația completă a mesajelor tuturor învățătorilor predeceșii. Christos s-a referit la aceasta spunînd: „Cînd va veni Mîngîietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, Duhul Adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15.26). Noi toți avem astăzi certitudinea că vibrațiile emise de Shri Mataji și percepute în Sahaja Yoga sînt cu adevărat instrumentul cognitiv care revelează faptul că Iisus Christos a exprimat viața renăscută a Spiritului care izvorăște din cele trei gunas sub forma vibrației primordiale: AUM, Cuvîntul, Amin. Ele reprezintă fantastica binecuvîntare dată nouă astăzi de iubirea transfiguratoare a Duhului Sfînt.

¹³ „Eu sînt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mintuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune.” (Ioan 10.9).

Într-adevăr, Christos a spus: „Eu sînt calea, adevărul și lumina.” Dar nu a spus: „Eu sînt destinația.” Destinația este Sahasrara, adică Duhul Sfînt.

Recapitulînd cele prezentate pînă acum în manieră teologală, am putea sintetiza atributele celor trei persoane ale Sfîntei Treimi:

TATĂL: Atotputernicul Allah nu este personificat. El este absolut dincolo de percepția noastră. Este exprimat ca *Adi Bindu* - Existența Primordială, Martorul jocului propriei Sale Puteri. Dumnezeu Tatăl este numit în sanscrită *Sadashiva*. El este martorul suprem care și-a manifestat dimensiunea paternă prin Avatarul Krishna al lui Shri Vishnu. Începînd cu epoca încarnării lui Krishna, omenirea a devenit capabilă să conceapă grandoarea unui Dumnezeu suprem, care cuprinde totul (aspectul de Virata al lui Shri Krishna).¹⁴

MAMA: *Adi Shakti* este Puterea Atotputernicului Dumnezeu, Energia Primordială; tradiția creștină o invocă drept „Duhul Sfînt”, prin care Realitatea Supremă nemanifestată se manifestă. Ea formează *Adi Valaya* - mișcarea eliptică originară a energiei cosmice, cea care creează sunetul AUM și miriadele de Universuri. Ea este puterea supremă a Iubirii Divine, cea care urmează să-i aducă pe copii înapoi la Tatăl.

FIUL: Fiul este intruparea lui *AUM* - suflul vieții, manifestarea conjuncției dintre Existența Divină și Energia Divină, prin care Universul a fost creat din *Adi Shakti* și prin care se va reîntoarce în Ea. Această unire supremă a contemplării și puterii s-a manifestat prin nașterea lui Iisus Christos - *Mahavishnu*, a noua încarnare a lui Shri Vishnu. Începînd cu încarnarea lui Christos, omenirea a devenit mai conștientă de necesitatea crucificării naturii inferioare (egoul și superegoul) în favoarea Sinelui.

Sfînta Treime alcătuită din *Adi Bindu*, *Adi Valaya* și *AUM* reprezintă un anumit nivel al manifestării Divinității. O elaborare ulterioară a acestei manifestări corespunde stadiului

¹⁴ Înainte de apariția Dumnezeului poporului iudeu, Yahve, Iehova, faraonul Akhenaton (1367-1350 î.Cr.) s-a luptat cu panteonul egiptean al clerului din Teba și a încercat să introducă cultul unui Dumnezeu Tatăl unic: Aton, discul solar. Se pare că el a fost primul care a manifestat influența lui Shri Krishna pe țărmurile Mediteranei.

lui Virata, marea Ființă Primordială care manifestă principalele aspecte ale lui Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt.

Cunoașterea Divinității este astăzi posibilă dacă acceptăm calea pe care ne-a pregătit-o Divinul însuși. Această cale este deschiderea Sushumnei, prin Sahaja Yoga. Firește că sintem liberi să alegem orice cale dorim, dar bunul simț ar trebui să ne spună că simplul efort al intelectului nu ne va duce foarte departe.

Nu am descris cititorului foarte precis care este relația noastră cu Shri Mataji, pentru că există sentimente pe care nu știm să le exprimăm în cuvinte și pentru că în dimensiunea percepută la un moment dat se deschide ulterior o altă dimensiune, iar în aceasta din urmă o altă - o deschidere nesfârșită către Infinit. Și totuși, Shri Mataji este dincolo de tot ceea ce putem noi percepe.

Amăgirea și confuzia sînt elemente necesare în marele joc al recunoașterii. Ia puțin timp să înveți regulile jocului, dar jocul merită jucat.

Există însă un principiu cardinal pentru a cîștiga acest joc, un principiu amintit de Shri Krishna, de Christos, de profetul Mahomed și de toți marii vizionari, un principiu explicitat de Shri Mataji ca fiind în legătură cu activitatea spontană a sistemului nervos autonom. Acest principiu este „Abandonul”. Termenul ne pune negreșit la încercare egoul și condiționările. Dar să încercăm să le abandonăm înțelepciunii noastre! În termeni mai preciși, putem spune că este vorba de un abandon în seama Sinelui, un abandon în seama lui Dumnezeu. Dispoziția psihicului nostru este cea care ne poate conduce atenția spre acel echilibru care favorizează activitatea sistemului nervos parasimpatic. Abandonul implică renunțarea la eforturile care proiectează energia psihică în sistemul nervos simpatic (Ida și Pingala). El implică de asemenea o decizie conștientă, pentru că în planul cosmic al Divinității ne este lăsată această libertate de a ne abandona. Sintem liberi să-i spunem Duhului Sfânt: „Vreau ceea ce Tu vrei.” Abandonul este totodată chiar starea prin care noi ne menținem conectați la Inconștientul Universal, în același mod în care un surfer se abandonează valului pentru a fi purtat de el. După Realizare, abandonul este cel care menține atenția pe calea centrală a conștiinței.

Putem înțelege atunci că egoul și superegoul nu ating Realitatea și accepta astfel că „Nu știu, dar fă-mă să știu”. A te abandona lui Dumnezeu nu înseamnă că noi l-am putea da ceva. Ce ar putea oferi picătura eu-lui Oceanului Compasiunii Divine? Trebuie doar să permitem ca limitele picăturii să fie dizolvate în Ocean. Noi pierdem o personalitate limitată pentru a deveni una cu cea Supremă. De aceea toate marile religii, fără excepție, subliniază necesitatea abandonului: hinduismul, budismul, creștinismul, islamul prezintă în termeni diferiți un același imperativ.

În multe tradiții religioase doi piloni principali jalonează dimensiunea abandonului: „credința” și „renunțarea”.

Trebuie să spun că, în general, generația mea a manifestat o antipatie constantă pentru aceste două laitmotive teologice. În gura preoților, credința suna cam așa: „Nu știu ce se petrece, dar să sperăm într-un happy end.” O atitudine pe care, alături de existențialiști, n-am găsit-o foarte respectabilă. Părea a fi alternativa oarbă la o cunoaștere de care se temeau că ar putea fi înspăimîntătoare: „Să sperăm că adevărul este frumos, pentru că, dacă nu este, mai bine să nu știm!” Am gîndit atunci, de asemenea: „La ce bun cunoașterea umană, dacă nu ne poate duce la Dumnezeu? Cunoașterea, nu credința este calea!”

Dar acum știu: „credința” nu este ceea ce termenul semnifică în uzul curent. În inima noastră rezidă Atman, Sinele, Ishwara, Purusha. Credința în Dumnezeu este modul nostru de a ne raporta la El, modul nostru de a spune, adresîndu-l-ne, „Tu ești” în viața cotidiană, modul nostru de a-l recunoaște existența, chiar prinși în vîlurile Mayei, cum am putea fi. Pentru a primi razele soarelui, floarea trebuie să se întoarcă spre soare. Despre asta vorbește „credința”. Corect direcționată, ea este puterea care aduce cunoașterea obiectului său: Realitatea.

Prin Sahaja Yoga am realizat, de asemenea, cît de futil a fost să gîndim că am putea „ajunge la Dumnezeu”; simplul efort în acest sens nu poate trezi energia parasimpaticului, deoarece efortul însuși folosește energia sistemului simpatic. Cu alte cuvinte, am putea spune că nimeni nu se poate ridica la rangul de șambelan al lui Dumnezeu. *Divinul* trebuie să se deschidă și să ni se facă cunoscut. Oceanul trebuie să înglobeze picătura, și nu invers.

Celălalt aspect al abandonului, „renunțarea“, nu ne-a atras nici el; ce rost are să renunți? Această lume minunată ce ne înconjoară trebuie gustată, trebuie să ne bucurăm de ea, viața trebuie savurată asemenea unui prețios nectar. Ei bine, sînt încă de aceeași părere. Iar paradoxul suprem, fascinant, este acela că doar prin renunțare lucrul devine posibil. A renunța înseamnă a renunța la aparență pentru a te bucura de realitate, a refuza falsul pentru ceea ce este autentic. Doar înțelepciunea iluminată are capacitatea de a înțelege că dorințele și averile nu aduc fericirea. Este ceea ce Shri Krishna ne-a spus în *Bhagavad Gita*, ceea ce au propovăduit Christos, Mahomed, Buddha și Mahavira.

Este lesne de înțeles că, avînd o singură capacitate a atenției, dacă vrem să o fixăm în planul real, trebuie să o îndepărtăm de aparențe. Atenția este implicată în mod obișnuit în aparențe, cum ar fi acumulările materiale, „călătoriile“ egoului etc., care conduc la tipul de interacțiuni sociale binecunoscute. Aceasta se întîmplă pentru că toate acele lucruri sînt percepute a fi surse de satisfacție. Atingem aici un delicat aspect: dacă nu avem nici o informație cum că realitatea este mai plăcută decît aparențele, nu vom avea de ce să o căutăm. Ciclul reîncarnărilor ne permite să obținem informații despre straturile superioare ale existenței și despre satisfacțiile de ordin superior. Sîntem gratificați, treptat, cu momente de conștiință fără gînduri și străfulgerări de intuiție care ne iluminează. Ni se oferă diferite experiențe interioare, care ne jalonează drumul spre starea supremă de beatitudine, ca și cum vîlul iluziei (*Maya*) ar fi îndepărtat, permițînd Divinului din noi să-și amintească de el însuși.

Cînd, prin conștiința fără gînduri, noi devenim conștienți de actul existenței noastre, existența însăși ne procură suprema satisfacție și bucurie. Atunci florile, copacii, rîurile, norii, zîmbetele, prietenii devin surse de bucurie desăvîrșită, totul concordă fericirii noastre, lumea pulsează în cîntecul propriei noastre bucurii. Aceasta este Împărăția care se deschide în interior și, cînd această dimensiune începe să se reveleze, nu mai sîntem foarte interesați de vechile obiectele ale atenției presupuse a ne furniza plăcere și satisfacție și renunțăm la ele fără ca măcar să observăm.

În fond, ce înțelegem prin satisfacție? Ce căutăm cu adevărat? Răspunsul este simplu: *intensitatea*. Căutăm intensitatea, pentru că ea este esența oricărei satisfacții reale. Încercăm în mod constant să ne ameliorăm capacitatea generală de percepție pentru a putea absorbi la un nivel tot mai înalt intensitatea. Intensitatea este cea care transpare în limpeziimea rîsului de copil, în vibrația stelelor pe cerul nopții, în serenitatea tăcută a iubirii... Nu știu ce este intensitatea. Dar cred că este modul în care noi percepem emanațiile Duhului Sfînt. Este cu siguranță și o jucărie în mîna Mayei, pentru a-l amăgi și înșela pe om, care a căutat-o în zgomotul tobelor războiului, în pasiuni furibunde, în evadări psihedelice etc. Din nou, „renunțarea“ este atitudinea psihologică prin care ne eliberăm de implicarea în lucrurile inferioare, spre a fi receptivi la cele superioare (care ne apropie de Sinele nostru).

Astfel, credința și renunțarea sînt cu adevărat aspecte vitale ale abandonului, iar abandonul nu semnifică altceva decît faptul că Sinele nostru acceptă și își recunoaște propria divinitate. Poate ar trebui să reinventăm cuvintele.¹⁵

Ființele umane se bucură de privilegiul libertății ca regulă a jocului creației stabilită de la începutul timpurilor de însăși Adi Shakti. Dar numai o ființă liberă și conștientă poate participa la etapa sintezei superioare a conștiinței. Ea s-a pregătit pentru această evoluție făcînd alegeri în deplină libertate, confruntîndu-se cu hotărîri dificile, implicîndu-se în cele trei gunas, fără a ajunge însă a fi dominată total de ele. Scena vieții sale psihice, deși deschisă contradicțiilor, nu a fost acaparată de polii acestor contradicții (egoul și superegoul).

Shri Mataji invită ființele umane libere să aleagă, în deplină libertate, calea evoluției superioare, pentru că libertatea este cu adevărat esența, dharma condiției umane, și ea este respectată de Dumnezeu pînă la ultimul pas al procesului evolutiv. Shri Mataji ne spune că „*Scopul emancipării este de a face cunoscută conștiinței umane Împărăția lui Dumnezeu*“.

¹⁵ Nu ar trebui oare să reinventăm cuvintele? Oamenii au luat cuvîntul „real“ și l-au transformat în reclamă pentru Coca-Cola. Au luat cuvîntul „iubire“ și l-au înecat în murdăria pornografiei. Au luat cuvîntul „libertate“ și au tras peste el lespedea mormîntului. Au luat cuvîntul „Dumnezeu“ și n-aș vrea să vă reamintesc ce au făcut cu el! A sosit timpul să comunicăm în conștiința colectivă. Mallarmé ne îndemna: „*rendez un son plus pur aux mots de la tribu*“. O dată cu noi, cuvintele vor fi rebotezate.

Responsabilitatea fiecărui individ este aceea de a accepta emanciparea în deplină libertate. Obiectul Sahaja Yogăi este eliberarea totală.¹⁶

Plantele nu au de ales; îngerii îl cunosc pe Dumnezeu. Dar noi, ființele umane, avem privilegiul de a-L descoperi. Dacă scopul Creației este ca Dumnezeu să Se recunoască pe Sine în Creație la nivelul câmpului conștiinței umane, acest scop este atins numai atunci când conștiința umană devine pregătită pentru aceasta prin încercările și realizările proprii libertății. Dacă Dumnezeu ar fi vrut, ar fi putut oferi conștiința divină unei pietre, dar participarea pietrei ar fi fost nulă, iar scopul procesului evolutiv nu s-ar fi împlinit. Libertatea îi dă omului șansa de a participa, de a spune „da” sau „nu”, de a interpreta rolul ce revine creației în jocul cosmic al recunoașterii.

Actualizarea deplină a unirii cosmice poate fi atinsă de către conștiința integrată când chakra Sahasrara este integral deschisă, trezită.

Toți marii maestri și încarnările divine ale trecutului ne-au condus către acea stare a conștiinței în care renașterea promisă să poată avea loc. Timpul Scripturilor s-a împlinit și, deopotrivă, căutarea noastră colectivă. Mama Divină este Cea care aduce împlinirea timpului... Ea, Cea pe care sfinții, înțelepții și vizionarii au proslăvit-o etern:

„Există o ființă alcătuită nedeslușit, ce viețuiește dinaintea Cerului și Pământului. [Ea] este neauzită și nevăzută, este de sine stătătoare și neschimbătoare; [ea] curge pretutindeni fără a osteni.

Poate că este «mama» Pământului. Eu nu-i cunosc numele - o voi numi «Tao»; mă străduiesc să-i [mai] mai găsesc un nume și îi spun «mare». «Mare» înseamnă «veșnic curgător».”

Lao Zi, *Cartea despre Tao și virtuțile sale*¹⁷

PARTEA A ȘASEA

ETERNA CĂUTARE

„Căutarea este calea, dragul meu, iar Atotputernicul Dumnezeu dăruiește lumina când bați smerit la ușa Lui, însuflețit de cea mai sinceră ardoare.”

Guru Nanak

¹⁶ Cf. „Istoria universală prezintă progresia în dezvoltarea acelui principiu al cărui țel fundamental este Conștiința Libertății.”
G. W. F. Hegel, *The Philosophy of History*, op. cit., p. 56.

¹⁷ Lao Zi. *Cartea despre Tao și virtuțile sale*, București: Editura Științifică, 1999, p.79. (traducere de Șerban Toader).

Capitolul 11

Rădăcinile filozofice ale ideologiei dezvoltării

1. Scurtă prezentare a subiectului

În zilele noastre, dezvoltarea, atît ca fenomen cît și ca ideologie, este un produs al Occidentului. Ca ideologie ea rămîne în mare parte implicită și neformulată, dar poate fi privită ca o concepție atotcuprinzătoare asupra lumii (*Weltanschauung*), care fixează primele ipoteze fundamentale pentru procesele de decizie. Ideea dezvoltării este factorul cel mai important al istoriei contemporane a civilizației, deoarece ea include deopotrivă parametrii culturali, psihologici, economici, sociali și politici. Ea determină natura conflictelor relațiilor internaționale (Est-Vest, Nord-Sud) și, de asemenea, le adîncește pe cele de la nivelul psihicului individual (acțiune-contemplare). Ea afectează atît viața individului, cît și pe cea a comunității. Mai mult, ea transcende granițele lumii occidentale și reglează activitatea la nivel global. La momentul actual sîntem martorii răspîndirii unei concepții tipic occidentale asupra lumii, care se confruntă cu concepțiile altor civilizații străvechi precum islamul, budismul, hinduismul etc. Astfel, una dintre întrebările pertinente despre viitorul omenirii pare să fie: Ce fel de sinteză este posibilă între aceste două tipuri de civilizație diferite? Este oare posibilă vreo sinteză? Dacă da, ar putea politica dezvoltării să devină vehiculul pentru nașterea unei noi forme de civilizație mondială, integrată?

În același timp, a devenit evident faptul că modelul de dezvoltare al ultimelor decenii a fost în esență un eșec. Deși dezvoltarea este în mare parte identificată cu creșterea

Cei care au fost deja convinși de Sahaja Yoga, fie prin intuiție, fie prin experiență, fie prin simplă recunoaștere spontană, pot să închidă liniștiți cartea la această pagină. Cred că ultima parte este mai degrabă dificilă. Am sentimentul vag că am folosit oarecum un limbaj artificial, o mulțime de argumente și de citate solemne, ascunzîndu-mă în spatele bărbii lui Platon sau al prozei anoste a lui Hegel. Totuși, această parte a fost scrisă pentru cei care doresc să relaționeze Sahaja Yoga unei structuri mentale preexistente sau istoriei căutării umane. Într-adevăr, pentru mulți intelectuali, revelația Sahaja Yogăi vine ca o mare și neverosimilă surpriză. Acestora le este greu să stabilească punți raționale care să pună în corelație stadiul actual al situației mondiale și manifestarea Sahaja Yogăi. Dar după Realizare, am putut să văd cum, de fapt, Sahaja Yoga răspunde tuturor marilor căutări și neliniști ale secolelor trecute. Am putut să văd cum firul Căutării jalonează un inevitabil traiect către ea.

economică, creșterea economică nu înseamnă în mod automat dezvoltare socială. Creșterea venitului pe cap de locuitor sau a produsului național brut nu împiedică degradările în plan social. Modernizarea societății în lumea așa-zis dezvoltată nu înseamnă și o împlinire autentică în planul calităților umane. Valorile sînt artificiale, relațiile sînt mecanice. Dezvoltarea exterioară nu are legătură cu substanța umană. Devenim conștienți de faptul că omul însuși trebuie schimbat pentru ca societatea să evolueze. Într-adevăr, dezvoltarea implică atît dezvoltarea spirituală a individului, cît și dezvoltarea socială colectivă. Aceste două aspecte sînt în interdependență, iar relația dintre ele poate fi evidențiată răspunzînd la întrebarea: De ce dezvoltarea a apărut ca produs al civilizației occidentale, și nu, să spunem, al civilizației orientale?¹

Extrem de vastă și de complexă, întrebarea de mai sus face necesară o introducere a modului în care intenționăm să abordăm chestiunea.

Prin definiție, un studiu al civilizațiilor implică studiul unui număr aproape nelimitat de variabile. Există, în mare, două moduri de abordare transculturală în cadrul unei analize comparative. O primă metodă poate izola și analiza una sau mai multe variabile, cum ar fi: geopolitica, tehnologia, gradul de instrucție, economia; pericolul stă aici în extrapolarea de la particular la general și în considerarea domeniului de studiu respectiv ca fiind unica explicație cauzală a întregului. Cealaltă metodă înseamnă a lua în considerație, pe cît posibil, întregul ansamblu de variabile și a construi un model bazat pe date cantitative. Aici pericolul stă în faptul că modelul este în mod inevitabil incomplet și incapabil de a conduce la desprinderea unor semnificații de natură istorică.

Ambele metode se izbesc de o dificultate majoră: cum să descoperi legătura corectă dintre cauză și efect în lanțul procesual? Într-adevăr, chiar modul de a pune o întrebare de tipul lui „de ce” implică o alegere care trebuie făcută cu multă atenție. Aș cita aici o afirmație a lui Max Weber:

¹ În modelul specific de dezvoltare japonez, influența occidentală a avut de asemenea un rol esențial în declanșarea revoluției Meiji.

„De ce dezvoltarea științifică, artistică, politică sau economică de acolo (China sau India) nu a urmat acea cale a raționalizării, specifică Occidentului? Pentru că în toate aceste cazuri de mai sus este vorba de raționalismul specific și tipic culturii occidentale.”²

Este bine să orientăm discuția în această direcție și să nu pornim de la premisa general acceptată, potrivit căreia cultura occidentală este mai rațională decît cea orientală. Ceea ce ar fi absolut eronat, deoarece nu se ia în considerație faptul că, de pildă, civilizațiile orientale au fost mai „rationale” decît cea occidentală în domeniul de prim interes pentru ele, acela al *căii mistice*. Este posibil ca Siddhartha Gautama, Lao Zi sau Shankaracharya să fi fost mai raționali (mai limpezi, mai sistematici și mai eficienți etc.) decît, să spunem, Meister Eckhart, Ioan al Crucii sau Teresa d'Avila.

Ceea ce ne conduce spre o primă observație metodologică: într-o comparație între A și B, nu trebuie să îl judecăm pe B după criteriile lui A. Acest aspect a fost evidențiat de școala istorică germană, în special prin conceptul de *Volksgeist* (spiritul poporului) al lui Herder: fiecare popor are un spirit cu totul original.

Dar atunci, dacă nu putem utiliza standardul lui A sau B, care, prin definiție, sînt legate istoric, pe ce standarde ne-am putea baza în analiza noastră comparativă? Răspunsul este că trebuie să vedem dacă există un criteriu comun pentru A și B și să pornim de la acesta. Căutarea criteriului comun, a celui mai mic numitor comun, conduce la o a doua observație metodologică: într-un studiu comparativ de civilizație, studiul variabilei filozofice deține o prioritate logică asupra celorlalte variabile, deoarece el tratează elementul comun fundamental: Omul așa cum „este” el și așa cum „ar trebui să fie”. Pe scurt, a trata despre posibilitatea de perfecționare a omului (perfectibilitatea omului)³ înseamnă, de fapt, a trata despre spațiul dintre Om și Dumnezeu. A avea o anumită concepție despre realitatea ultimă înseamnă a avea o percepție corespunzătoare asupra condiției umane.

² Max Weber, *The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism*, New York: Scribner, 1958, p. 25.

³ Pentru o tratare istorică remarcabilă a subiectului, vezi John A. Passmore, *The Perfectibility of Man*, Londra: Gerald Duckworth & Co, 1970.

Această percepție influențează, fără îndoială, orientarea generală a unei civilizații. Omul influențează istoria prin chiar concepția pe care o are despre Dumnezeu, despre sine și despre istorie.

Analizînd maniera diferită în care mintea occidentală și cea orientală abordează problema generală a destinului uman, vom putea înțelege de ce două civilizații diferite au stabilit criterii generale de comportament diferite, de ce una a creat o ideologie a dezvoltării și cealaltă nu.⁴ Și, în ultimă instanță, vom încerca să răspundem la întrebarea esențială referitoare la condițiile necesare pentru a asigura o sinteză fructuoasă între cultura orientală și cea occidentală.

Vom urma așadar prima metodă menționată: vom urmări o singură variabilă, fără a încerca însă să desprindem din aceasta o imagine mai largă. Această variabilă este concepția (diferită) asupra perfectibilității umane în filozofia occidentală și cea indiană. Tema ocupă o poziție centrală atît în filozofie, cît și în dezvoltare. Am ales ca element de comparație India, deoarece, potrivit majorității orientaliștilor, contribuția Indiei la evoluția gândirii asiatice a fost hotărîtoare.

2. Noțiuni fundamentale

Să aruncăm o scurtă privire asupra gândirii indiene. Nu spunem filozofie indiană, pentru a nu folosi un neologism impropriu. Mai potrivit ar fi termenul de filoteism indian, deoarece, pentru căutătorul indian, scopul nu este atît dobîndirea înțelepciunii, cît mai degrabă a cunoașterii, a Realizării lui Dumnezeu. Încercarea de a defini gândirea indiană apare a fi o sarcină dificilă, datorită abundenței de tradiții mitologice diferite. Acest pluralism poate fi explicat prin absența oricărei biserici dogmatice, în sens catolic. Libera competiție dintre ideile religioase și experimentarea concretă a coexistat cu o serie de mari școli de gândire care nu au atins niciodată statutul monopolist al Bisericii Creștine din Imperiul

⁴ Nu putem afirma, desigur, că Orientul nu a dezvoltat o reflectare filozofică originală asupra dezvoltării sociale. Dar o gândire precum, să spunem, aceea a lui Gandhi, rămîne încă să demonstreze că poate conduce societatea pe calea dezvoltării materiale.

Roman. Conducători ca Ashoka sau preoții jainiști, care au încercat să-și sporească dominația prin organizarea religiei, au eșuat în cele din urmă. Stabilirea celor patru *Peethas* (centre religioase) de către succesorii lui Adi Shankarachaya nu a constituit un eveniment semnificativ în istoria religiei hinduse.

Datorită competiției stimulatoare, căutarea religioasă a atins în India un nivel foarte înalt atît în gîndirea speculativă, cît și în experimentarea concretă. Mai mult, datorită unei agriculturi dependente de sezoanele musonice, masa imensă a populației rurale a păstrat conștiința acută a dependenței de forțe aflate dincolo de controlul uman. În acest context, învățăturile marilor personalități din domeniul spiritualității au găsit un teren extrem de fertil. Probabil că numitorul comun al tuturor Scripturilor indiene (*Vede, Sutre, Purane, Upanishade, Dhammapada* etc.) ar putea fi sugerat de cuvintele lui T. A. Raman:

„Se poate spune că baza credinței hinduse este credința într-un suflet al lumii, sau, mai degrabă, într-un suflet al întregului Univers, Paramatma, Supremul, realitatea unică din care toate sufletele individuale fac parte. Definind scopul vieții ca fiind Realizarea Sinelui, ceea ce înseamnă punerea în armonie a sufletului individual cu Infinitul, filozofii (...) au examinat rațional toate mijloacele pentru realizarea acestui scop: beatitudinea de a fi integrat în Suprem.”⁵

Realizarea Sinelui prin „unire” este esența experienței religioase indiene, pe care o găsim formulată în diferite moduri în toate școlile: vedantice, advaitiste, budiste, jainiste etc. „Unirea” (în limba sanscrită *Yoga*) ne introduce o noțiune importantă, care se cere definită, și anume: calea mistică.

Pentru occidental, termenul „misticism” este cel mai adesea asociat noțiunilor de irațional, nenatural, extraordinar, neobișnuit. Este prin urmare extrem de important să ne eliberăm de astfel de clișee: șase milenii de experiment asiatic în domeniul „mistic” și paginile majore din istoria civilizațiilor nu

⁵ T. A. Raman, *Report on India*, New York: Oxford University Press, 1943, p. 21.

pot fi pur și simplu bazate pe închipuiri, vise sau halucinații. În demersul spiritual specific Indiei a fost fundamentată ideea că nu poți percepe Infinitul cu ajutorul mentalului uman limitat. Ei știau ceea ce aveau să descopere și cei mai celebri dintre vechii greci: că ori de câte ori mintea umană se apropie de Realitate, ea renunță la conceptele umane fabricate și se contopește cu Adevărul. Ei știau că, atunci când instrumentul de luare a deciziilor nu este sensibil față de Absolut, deciziile sînt relative și imperfecte, deoarece intelectul continuă să facă compromisuri cu falsitatea pentru a satisface interesele legitime ale egoului.

Pentru a vedea implicațiile experienței mistice, să definim termenul „metafizică”.

Meta semnifică, în greaca veche, „dincolo de”. Metafizica apare a fi ceea ce este dincolo de fizică. Iar fizica, în sensul său filozofic, reprezintă lumea noastră tridimensională: timp, spațiu, cauzalitate.

Mentalul nostru, în procesul său intelectual, evoluează în dimensiunea fizicii. Gîndirea, analiza, știința aparțin și ele tridimensionalului. Cea de a patra dimensiune, Infinitul, nu poate fi, prin urmare, atinsă sau cuprinsă de nici o activitate intelectuală. În măsura în care este „metafizică”, o ființă este dincolo de controlul minții. Dar ea nu este și dincolo de posibilitatea cunoașterii umane. Karl Jaspers scrie despre doctrina lui Buddha:

„Există o singură cale spre eliberare: a depăși ignoranța prin cunoaștere. Dar nu ajungi nicăieri prin explorări aleatorii ale particularului. Numai în starea fundamentală a vederii noastre noi vedem întregul care transformă și mîntuie.”

Dincolo de simplul concept verbal (*vitarka-vikara*), contemplarea directă (*dhyana*) ne conduce spre domeniul unirii spirituale. Shri Ramana Maharshi spunea: „Yoga înseamnă a suprima *vritti* (modificările principiului gîndirii). Atunci căutătorul sălășuiește în propriul sine.” Să ne amintim că Toma d'Aquino a definit drept condiție a perfecțiunii eliminarea „oricărui lucru care împiedică dedicarea totală a

⁶ Karl Jaspers, *The Great Philosophers*, Harvest books, 1966, vol. I, p. 26.

minții către Dumnezeu”. Domeniul generat de activitatea mentală a subiectului este egoul; domeniul generat de partea emoțională a psihicului este superegoul. O dată ce aceste domenii psihice sînt învinse, depășite, atenția subiectului se cufundă în dimensiunea metafizică a Sinelui. Nu mai rămîne nimic altceva decît conștiința pură a lui „Eu sînt Acela”. Prin această călătorie în cea de-a patra dimensiune, yoghinul obține starea de unire cu întregul cosmos și cu sine însuși:

„Vizionarul Vamadeva, realizîndu-L pe Brahman, a înțeles că el însuși era atît sinele omenirii, cît și al Soarelui. Prin urmare, să știi de asemenea că oricine îl realizează pe Brahman știe că el însuși este Sinele în toate creaturile.”

Bhihadaranyaka Upanishad

Metafizica, pentru vechii greci, era cunoașterea acelei realități primordiale de dincolo de fizică și care susține lumea fizicii. Dar trebuie să subliniem aici faptul că mutația în cîmpul cunoașterii este o transformare care se produce dincolo de orice speculații metafizice; pentru că și acestea depind de percepția umană a Absolutului, sau a lui Dumnezeu, iar această percepție este limitată. Conștiința umană nu poate cuprinde realitatea prin strădaniile intelectului; ea trebuie să evolueze pînă la nivelul conștiinței Sinelui. În această stare mintea umană este conectată la Absolut; nu mai există contradicții, compromisuri sau decizii eronate.

Calea mistică înseamnă a depăși stadiul obișnuit de funcționare a creierului pentru a atinge stadii superioare ale conștiinței, dincolo de lumea tridimensională. Știința modernă nu este încă în stare să explice astfel de experiențe, dar, în ultimul timp, a ajuns la un punct în care cercetătorii au început să perceapă direcția cercetării lor (mai ales în domeniile neuroendocrinologiei creierului și medicinei psihosomatice), și anume: Există oare vreun tip de „mesaj genetic” în sămînța umană care să declanșeze mutația la nivelul conștiinței? Dacă procesul este de natură evolutivă, ce fel de energie realizează conectarea atenției umane la un nivel superior de conștiință? Se fac tot mai multe referiri la Kundalini Yoga - yoga care trezește conștiința reziduală din interiorul ființei umane.

Diferite publicații ne prezintă astăzi uimirea cercetătorilor moderni în fața unui domeniu pe care marii sfinți l-au explorat în mod empiric timp de milenii și care poate fi exprimat în termeni seculari ca „tărîm al maximizării energiilor”. Mulți occidentali contemporani se apropie cu un nou interes de vechea tehnică spirituală dezvoltată în India și încep să înțeleagă că aceste explorări ale interiorității au fost de primă importanță în formarea lumii asiatice. Influența marilor maestri spirituali se baza pe o cunoaștere profundă a integrării psihosomatice a energiilor umane și supraumane, îmbinată cu talentul de a prezenta această cunoaștere într-o teologie coerentă. Într-adevăr, ei au determinat în mod fundamental concepția asiaticilor despre destinul uman și, prin aceasta, atitudinea lor față de destin.

Desigur, cei care cunosc condiția Indiei de astăzi ar putea să nu fie de acord cu prezentarea ei drept țară spirituală. Aș sublinia însă că India despre care vă vorbesc este India lui Sri Rama și a înțeleptului Vashista. În cursul ultimelor milenii, subcontinentul indian a fost invadat în repetate rînduri (greci, huni, iranieni, afgani, musulmani, englezi), încît, fără îndoială, vechile valori originare au fost spulberate. În condițiile de precumpănitoare nesiguranță, sfinții au fost nevoiți să se retragă în jungle, iar sistemul social bazat pe valori spirituale nu a putut supraviețui. Probabil că putem data începutul decadentei hinduse în urmă cu 6000 de ani, în perioada descrisă de *Mahabharata*. Cu toate acestea, evoluția trendurilor istorice nu ar trebui să ne împiedice să sesizăm substanța profund spirituală a civilizației hinduse. Atunci cînd lăsăm orașele Indiei pentru a ne îndrepta spre sate, descoperim că această substanță este încă foarte vie.

3. Evoluția gîndirii occidentale

În timp ce în credințele Indiei perfectibilitatea ființei umane - mergînd pînă la asemănarea cu zeii - este situată în sfera lucrurilor posibile pentru ființa umană, evoluția ideilor în civilizațiile occidentale ne conduce către concluzia opusă. Paul Valéry a afirmat odată că Occidentul este rezultatul filozofiei

grecești, al creștinismului și dreptului roman. Primele două elemente sînt de interes major pentru înțelegerea argumentării noastre.

Panteonul olimpian al Greciei homerice a corespuns unei viziuni pur antropomorfe a Divinității, care reflecta motivațiile societății războinice din acea vreme. De aceea Xenofan obișnuia să se lamenteze:

„Homer și Hesiod au pus pe seama Zeilor tot ceea ce este rușinos și reprobabil printre oameni: furtul, adulterul și înșelăciunea.”⁷

Această etapă a istoriei religiei a oglindit, într-adevăr, o percepție foarte limitată și deformată a acelor ființe superioare numite zei sau *devas*.

O dată cu sfîrșitul epocii eroice în secolul al VI-lea î.Cr. și cu dezvoltarea entităților urbane și politice, asistăm la o moralizare a Divinității în piesele lui Eschil. Mai mult, în căutarea perfecțiunii metafizice, filozofii presocratici au avansat spre o concepție impersonală despre Divinitate și, astfel, ei au distrus complet religia Olimpului. „Necuprinsul”, „Nelimitatul” lui Anaximandru începe să se asemene cu *Brahman Tattwa* din hinduism. Aristotel conchide: „Nu există început în Cel Fără Limite (...) dar acesta pare să fie începutul celorlalte lucruri, cel care le cuprinde pe toate și le conduce pe toate (...) și acesta este Divinul, deoarece este nemuritor și indestructibil.”⁸ Parmenide a dus cercetarea mai departe prin conceptul său celebru de „Ființă”. El a concluzionat: „A rămas o singură modalitate de a ne referi la Ființă, aceea că ea este și că nu a fost în trecut, nici nu va fi în viitor, de vreme ce ea este acum, instantaneu, unică, continuă.”⁹

În secolul al V-lea î.Cr., teoria lui Parmenide a constituit un punct culminant în istoria ideilor, după cum afirma filozoful francez tomist Jacques Maritain (secolul XX): „Intuiția metafizică a Ființei este chiar acea intuiție pe care intelectul nostru uman o poate experimenta ca încununare

⁷ Xenofan, în G. S. Krik și J. E. Raven, *The Presocratic Philosophers*, Cambridge: Cambridge University Press, 1957, p. 33.

⁸ Aristotel, *Physics*, 20367.

⁹ Parmenide, în G. S. Krik și J. E. Raven, *The Presocratic Philosophers*, op. cit., pp. 243; 347.

a performanței sale intelectuale.¹⁰ Dar Parmenide și-a făcut cel mai mult simțită ideea prin concepția lui Platon despre „Unu”: „Unul nu este unu și nici [măcar] nu este (...), nu încapă pentru el nici nume, nici cuvânt, nici vreo știință, senzație sau opinie (...), nu admite denumire, nu este rostit, nici gândit, nici cunoscut și nimic din tot ce ființează nu e în măsură să-l resimtă.”¹¹

Această *reductio ad absurdum* avea să creeze problemele misticismului platonician: cum era posibil să te unești cu acest Unu de nepătruns? Într-adevăr, în acea epocă, căutătorii greci erau foarte mult implicați în explorări experimentale, adică nu erau atât de mult preocupați de speculații asupra supremului „Unu”, ci, mai degrabă, de modalitatea de a-L atinge.

Aș putea spune, fără îndoială, că în perioada anilor de studii am simțit că această ultimă atitudine era cea corectă. Destul de mult timp m-am simțit frustrat văzînd că mulți dintre profesorii mei și dintre gînditorii trecutului s-au mulțumit doar cu înțelegerea posibilităților evoluției umane. Dar mie nu îmi era de ajuns simpla înțelegere. *Devenirea*, nu înțelegerea, este ținta! Am continuat să încerc să descopăr dacă cineva găsisese *cheia devenirii*.

În poemul *Purificări* al lui Empedocle (secolul al V-lea î.Cr.) predomină ideea că sălașul cel mai firesc al oamenilor ar fi printre zei. Sufletul uman este prins în ciclurile transmigrațiilor, din care se poate elibera prin purificări. Sîntem însă departe de dictonul lui Pindar: „lucrurile muritoare sînt potrivite fiarelor muritoare” și de puternica tradiție a Greciei, potrivit căreia încercarea de a-i egala pe zei (*hubris*) ar fi cel mai mare păcat. Pentru Pitagora, purificarea însemna contemplarea perfecțiunii deplin ordonate. Ceea ce ne conduce înapoi la Platon.

Socrate, prin discipolul său Platon, poate fi considerat figura cheie a filozofiei occidentale înainte de contribuția semitică. El a prezentat o sinteză între teoriile speculative și

¹⁰ „L'intuition métaphysique de L'être est l'intuition par excellence dont notre intelligence humaine est capable à la cime de son intellectualité.” Jacques Maritain, *Sept Leçons sur l'être et les premiers principes de la raison speculative*, Paris: Pierre Tequi, p. 68.

¹¹ Platon, *Parmenide* 142 a, traducere de Sorin Vieru. (Platon, *Opere VI*, București: Editura științifică și enciclopedică, 1989, pp.104-105).

experimentală asupra „lucrurilor primordiale” și a extras din aceasta o filozofie social-politică desăvîrșită. Niciînd înainte de Socrate și Platon, și nici după ei, filozofiile occidentale și orientale nu s-au apropiat atît de mult în ceea ce privește perceperea naturii Realității Ultime.

Să ne referim puțin la formulările platoniciene:

- În *Republica*, Platon a descris la nivel speculativ forma binelui ca fiind „pricina pentru tot ceea ce-i drept și frumos” (cartea a VII-a, 517c). Prin urmare, aceasta va fi identificată cu frumusețea supremă din *Banchetul* și cu „Unul” din *Parmenide*. Drumul este astfel definitiv croit pentru ecuația ontologică tomistă a Realului: Existență = Bine = Frumos = Adevăr, foarte asemănătoare cu descrierea indiană a Entității Supreme (Brahman).

- La nivel practic, Platon afirmă în *Phaidon* că sufletul care se eliberează de „corp” prin „cunoaștere” poate atinge realitatea eternă și „rămîne mereu constant și neschimbat datorită contactului său cu lucruri în mod similar imuabile”. (*Phaidon*, 79c, d). Pentru filozofi, „iubitori ai acelei realități care există mereu”, a cunoaște înseamnă a iubi ceea ce este cunoscut. Prin iubire (*Bhakti yoga*, în misticismul indian) și cunoaștere (*Jnana yoga*), sufletul filozofului contemplă forma binelui și cu adevărat devine binele, adică perfect.

Ca o concluzie la ideile platoniciene (și aristoteliene din *Etica nicomahică*), se poate afirma că există în ființa umană un element divin care poate fi actualizat prin contemplație. Iar cum contemplația reprezintă țelul suprem în viață, societatea ideală a lui Platon va fi guvernată de un rege-filozof și de filozofi care se vor dedica contemplației. Dar cum „mulțimea nu poate avea înclinație filozofică”, mai jos de nivelul „binelui filozofic” îl găsim pe acela al „binelui civic”, al oamenilor muncitori, cu aptitudini sociale, care nu au perspectiva de a se alătura „companiei lui Dumnezeu”.

Este destul de interesant că sistemul de caste hindus prefigurează cu exactitate tabloul platonician al societății, în care clasa superioară (*Brahmanii*), dedicată contemplării, este situată ierarhic înaintea clasei dedicate acțiunii (*Kshatriyas*: războinicii și funcționarii civili). Celelalte două clase, după legile lui Manu, sînt *Vaishyas* (sau negustorii) și *Sudras* (sau lucrătorii manuali). Sfinții se bucurau de o

înaltă considerație. Kshatriyas îi protejau și le căutau sfatul. (De exemplu, termenul *mantrana*, care în sanscrită înseamnă „sfat acordat regelui“, vine de la verbul *manana* - „a contempla“. La fel și termenul *mantri*, care înseamnă „ministru“). Sfatul pentru rege era căutat în profunzimea contemplației. Sfătuitorul regal era un maestru al meditației. Sistemul de clase, care oferea o poziție privilegiată sfinților, reprezenta în același timp un judicios sistem de control și de echilibru în plan politic. Separarea dintre cunoaștere, putere și finanțe încerca să împiedice apariția de despoți nelegiuți. Vom explica mai târziu de ce preeminența contemplației asupra acțiunii ca model comportamental a condus la imobilismul civilizațiilor orientale.

Pătrunderea conceptelor ebraice pe scena greco-romană a pricinuit o criză teribilă în filozofia occidentală.

Dumnezeul semiților era un Dumnezeu providențial și personal, Tată al poporului Său ales. Prin definiție, o *Persona* are o formă; iar o formă o exclude pe alta: unirea metafizică cu un Dumnezeu având o formă personală devine o imposibilitate. Prin urmare, practic vorbind, calea omului spre perfecțiunea divină este fundamental retezată. Speculativ vorbind, logic, dacă omul nu se poate îndrepta către Dumnezeu, înseamnă că el nu poate să descopere nimic despre Dumnezeu: cunoașterea o va găsi într-o carte sacră (Tora, Biblia sau Coranul de mai târziu), care este sursa exclusivă, completă, absolută a Revelației. Din nefericire, acesta este chiar spiritul în care adepții evrei ai lui Christos - deși bine intenționați -, au transmis și deformat învățăturile Maestrului lor, care și-a petrecut jumătate din viață luptând împotriva conformismului artificial față de Scripturi. Ca rezultat, limitarea îngustă a „spațiului biblic“ avea să acționeze ca o constrângere permanentă asupra speculațiilor creștine (precum și asupra celor musulmane). Atitudinea corectă de urmat nu mai era experimentarea, ci credința, nu interogația căutării, ci supunerea dogmatică. „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.“ (Matei 19.17). Clement Alexandrinul susținea că omul „nu ar putea fi salvat în alt mod decât prin credință.“¹² Dar, vai, aceasta era o greșală pe cât de naivă, pe atât de periculoasă! Credința în Dumnezeu a

¹² Clement Alexandrinul, *Exhortation to the Greeks*, Londra 1919, p. 191. (traducere de G.W. Butterworth).

inceput să însemne tot mai mult credința într-o carte și în oamenii răspunzători de interpretarea cărții, în vreme ce experiența lui Dumnezeu însemnase bizuirea pe căutarea proprie a Adevărului. Greșala covârșitoare de a-L întoarce pe Christos împotriva lui Socrate a adus secolele de contradicții din sînul creștinismului și ruptura finală dintre spiritualitate și societate. În ciuda tuturor eforturilor de a construi o anume interpretare, putem citi printre rîndurile Evangheliei: „Trebuie să vă nașteți a doua oară“; ceea ce arată că Socrate și Christos au vorbit despre unul și același lucru. Am văzut că Socrate susținea unele idei despre Om și Dumnezeu, foarte asemănătoare cu cele prezentate în scrierile clasice ale gândirii indiene. Dar Platon nu a mers atât de departe precum vizionarii hinduși care au descoperit prin contemplație că Sufletul este o parte din Dumnezeu, chiar Dumnezeu Însuși (*Atman*). Sufletul contemplativ, la Platon, „se aseamnă“ formei, dar nu se contopea cu aceasta. De aceea problema fundamentală a relației Om - Dumnezeu nu a fost rezolvată satisfăcător din punct de vedere metafizic și, ca urmare, filozofia platoniciană nu și-a putut apăra poziția în fața teologiei creștine care se născuse în leagănul augustinian.

Concepția ideală a cetății aristoteliene (*polis*) se baza pe uniunea dintre politică și morală, capabilă să promoveze un regim ideal. Dar, pentru Augustin, „cetatea lui Dumnezeu“ este domeniul absolutului, iar „cetatea omului“ este domeniul relativului. Omul, corupt prin păcat, nu poate intra în relație cu cetatea lui Dumnezeu decât prin intermediul Bisericii, care furnizează atât îndrumarea politică, cât și pe cea spirituală. Prin urmare, creștinii au fost împiedicați să caute binele moral în instituțiile politice și adevărul în demersul personal al căutării. Consecințele politice ale acestui concept fabricat de om cu privire la relația lui cu Dumnezeu își găsesc cea mai autoritară expresie în teoria lui Niccolo Machiavelli: „De vreme ce politica și morala nu au nimic în comun, ignorarea moralei reprezintă o bună politică!“ Consecințele metafizice ale aceluiași concept aduc separarea omului de Divinitate, a conceptului de spirit și introduc în gândirea occidentală o transcendență dualistă, care explică de ce, mai târziu, atenția va fi focalizată asupra contradicțiilor, și nu asupra sintezei. Metafizica urma să fie desprinsă de realitatea concretă imediată și de orice realizare experimentală, pentru că ea

aparținea acum cetății lui Dumnezeu, la care omul nu avea acces. Pornind de la aceste premise, teologia occidentală a născut și alte confuzii.

„Deoarece, așa cum a afirmat Toma d'Aquino, nu se poate atribui în mod univoc un nume pentru Dumnezeu și pentru creaturile sale“ (*Summa Theologica* - p.I, q.13, a.5), omul, separat de perfecțiune, evoluează fără speranță în domeniul imperfecțiunii. Cauza trebuia găsită în „păcatul original“. Dar cum putea un Tată Atotputernic și providențial să îl lase pe om să comită un astfel de păcat ireparabil? Dacă, așa cum sugerează Biblia, istoria este determinată de Providență, cum poate fi omul răspunzător pentru păcat? Și dacă, tot așa cum Biblia sugerează, omul este răspunzător pentru păcat și, prin urmare, este pedepsit, cum poate istoria să fie determinată de Providență? Care este scopul ei? Cum putem reconcilia Providența și Răul?

În *Cetatea lui Dumnezeu*, Augustin scria: „Dumnezeu, Creatorul tuturor creaturilor, dar nu și al defectelor lor, l-a creat pe om bun, dar omul, corupt prin propria alegere și condamnat de justiție, a creat urmași care sînt deopotrivă corupți și condamnați.“ Ceea ce ar însemna că omul are suficientă libertate de decizie pentru a alege răul și a fi pedepsit pentru această alegere. Dar atunci, au argumentat gnosticii, neoplatonicienii și pelaghiienii, omul ar trebui să aibă în mod egal libertatea de a alege binele, adică de a avansa în perfecționarea propriei ființe. Cu toate acestea, gîndirea iudaică a respins posibilitatea căutării spirituale a omului. Credința iudaică constă în acceptarea unei revelații care a fost acordată *o dată pentru totdeauna*. Această revelație cere adeziune, și nu cercetare. Reacția a decurs logic față de o concepție antropomorfică despre Dumnezeu și lipsa categoriilor metafizice, ambele anulînd orice disponibilitate pentru o experiență de tip *unio mystica*.

Conciliul de la Orange din 529 și cel de la Quierzy-sur-Oise din 853 au proclamat punctul de vedere oficial: „Pentru cei care sînt mîntuiți, salvarea este un dar de la Dumnezeu; dar cei care se pierd, se pierd prin propria lor greșeală.“¹³ Iată deci! Declarația urma să rămînă poziția Bisericii: omul

¹³ Citat din H. Daniel-Rops, *The Church in the Seventeenth Century*, Londra: JM Dent & Sons, 1963, p. 141. (traducere de J. J. Buckingham).

nu are suficientă voință liberă pentru a depăși necesitatea predestinată a căderii sale. Desigur că atunci cînd preoții și erudiții conciliului au spus „un dar de la Dumnezeu“, ei au vrut să spună „un dar al Bisericii“. Au intenționat, de asemenea să spună că omul este condamnat atîta vreme cît Biserica (și nu Dumnezeu!) nu îl mîntuiește. O dată în plus, o instituție umană pretindea că reprezintă domeniul Divinității, pentru a-l governa mai lesne pe cel lumesc. În același timp, interrogația căutătorilor era descurajată.

Creștinismul, oricît de elenizat, rămîne o religie iudaică. Tertullian exclamă în *De Praescriptione*: „Ce au în comun Athena și Ierusalimul, Academia și Biserica? (...) În ceea ce ne privește, nu sîntem curioși să aflăm despre Christos, și nici să cercetăm Evanghelia.“

Răspunsul dat de teologia ortodoxă minții curioase, chiar prea curioase a Occidentului, a fost să arunce anatema asupra încercării acesteia din urmă de a rezolva contradicțiile în care fusese înlănțuită de aceeași ortodoxie. Biserica îi spunea Omului că este în chip fundamental depravat, dar îi cerea, în același timp, un comportament moral. Doctrina oficială trebuia, desigur, să conviețuiască cu această contradicție, pe care o aflăm foarte bine formulată de cuvintele lui Kant:

„Consecința decăderii omului este negarea oricărei valori morale din om (...) pentru că el (omul decăzut) va fi considerat apoi incapabil să se corecteze, ceea ce intră în contradicție cu însăși ideea de om, care, ca ființă morală, nu poate niciodată să-și piardă în totalitate înclinația către ceea ce este bine.“¹⁴

Într-adevăr, impactul ideilor iudeo-creștine asupra filozofiei grecești a creat un cadru intelectual în care căutările speculative erau condamnate a fi dezbătute fără speranță în spațiul deja prefigurat al elementelor contradictorii din punct de vedere dogmatic.

O dată cu creșterea puterii sale politice și economice din timpul Imperiului Roman, Biserica a dobîndit mijloacele pentru a-și apăra cu forță sporită monopolul asupra ideologiei. Ea a trecut totuși și prin momente grele, deoarece

¹⁴ Emmanuel Kant, *Metaphysics of Morals*, Part 2, „Doctrine of Virtue“.

conținutul contradictoriu al dogmei era o invitație permanentă la acte speculative divergente și constituia o sursă nesfârșită de controverse ideologice. Începînd cu disputa singeroasă din timpul Imperiului Bizantin și pînă la conflictul jansenist-molinist din secolul al XVII-lea, ca să nu mai pomenim de războaiele religioase, asistăm la felurite atacuri împotriva doctrinei oficiale, atacuri centrate pe aceeași problemă a raporturilor dintre Om și Dumnezeu.

Pe scurt, deoarece „spațiul speculativ“ al dogmatismului catolic și ortodox a încorsetat dezbaterea în termeni profund contradictorii, aceasta a fost sortită total eșecului. Iar eșecul interogației, al căutării, a fost însoțit de creșterea respectului față de instituțiile oficiale și de acceptarea doctrinelor religioase. Această stare de fapt, încărcată de conflicte ideologice, a generat felurite tendințe, pe care le voi reduce, în mare, la trei poziții principale.

a. Dogmaticii

Pînă acum Biserica Catolică și-a înveșmîntat contradicțiile doctrinei în purpura dogmei, încercînd să reconcilieze prin subtilul „*distinguo*“ al lui d'Aquino numeroasele și permanentele conflicte interioare. Între aceste conflicte trebuie amintită incompatibilitatea ireductibilă dintre liberul arbitru și necesitate, pe care sinteza tomistă încearcă să o ascundă. Deținînd monopolul asupra ideologiei și înzestrată cu putere laică, Biserica a acționat atît ca frînă, cît și ca un catalizator asupra următoarelor două curente.

b. Marginalii

Un curent de gîndire constant, dar foarte diversificat, a susținut posibilitatea omului de a realiza în această viață o perfecțiune individuală și uneori chiar divină. Prin urmare, în alegerea dintre necesitate și liberul arbitru, adepții acestui curent au pledat, în general, pentru liberul arbitru. Spiritul investigației speculative libere și al experimentării spirituale, foarte asemănătoare cu tradițiile Indiei și Greciei, reprezintă principalul numitor comun al unor tipuri de experiențe spirituale total diferite. Îi aflăm aici pe gnostici cu Dionisie Areopagitul, gîndirea neoplatoniciană cu Plotin, Pico della Mirandola și școala de la Cambridge din secolul al XVIII-lea. Îi găsim deopotrivă pe misticii creștini situați la

granița ereziei prin Meister Eckhart, Ioan al Crucii, Teresa d'Avila, și pe misticii „eretici“: anabapțiștii, catarii, confrății Spiritului Liber etc. Apoi pe „ilumiiniștii“ spanioli ai secolului al XVI-lea, persecutați de inchiziția dominicanului Melchior Cano. Într-o cu totul altă direcție aflăm cîțiva gînditori liberi de mare forță, precum Erasmus, Spinoza, Goethe sau Nietzsche. Lista nu este nici pe departe completă, dar ea intenționează să evidențieze persistența unei tendințe care a reapărut spre sfîrșitul anilor '60 ai secolului XX. O mare parte a tineretului occidental s-a angajat atunci în diverse tipuri de căutare pe tărîmul conștiinței. Oricît de important este acest curent în istoria ideilor occidentale, reprezentanții lui rămîn „marginali“, pentru că nu au reușit să fundamenteze o entitate socială și politică durabilă și viabilă și, prin urmare, se definesc prin opoziție față de cele existente.

c. Reformiștii

Categoria reformiștilor a formulat ipotezele filozofice care stau la baza ideologiei dezvoltării. Asemenea dogmaticilor, ei nu credeau în posibilitatea Omului de a atinge perfecțiunea individuală. Dar, spre deosebire de dogmatici, în alegerea dintre liberul arbitru și necesitate, ei au pus accentul, în general, pe necesitate, dublată însă de o importantă dezvoltare a percepției față de perfectibilitatea Omului. Omul putea atinge nivelul de perfecțiune corespunzător condiției sale adoptînd un anumit comportament și participînd la legea generală a Necesității. Astfel a fost introdusă noțiunea de „perfecțiune a muncii“ în domeniul acțiunii, față de vechea concepție de „a deveni perfecțiunea“ din spațiul contemplației. Și acolo unde, prin propria natură, idealul contemplativ a promovat o viziune individualistă asupra destinului uman și a generat valori corespunzătoare, idealul activ a încurajat dimensiunea socială a destinului uman și a dezvoltat un set de valori orientate spre realizări în plan social. Acest curent, născut prin Aristotel, a căpătat, desigur, expresii diferite (Renaștere, Reformă). Într-o vreme cînd o percepție încă religioasă asupra lumii identifica necesitatea cu providența (acțiunea lui Dumnezeu în lume), Reforma a înflorit prin William Ockham, Luther, Calvin și Zwingli. Reinhold Niebuhr și Karl Barth sînt reprezentanții contemporani ai acestei orientări. Religia a devenit tot mai marginală

între preocupările oamenilor. Atîta vreme cît perfecțiunea nu însemna a deveni ceva, ci a face ceva, accentul speculativ s-a deplasat de la obiectivele spirituale către cele materiale. Această cotitură a gândirii occidentale a îmbrăcat următoarea formă.

O dată cu secularizarea Necesității-Providență și cu înlocuirea necesității transcendente (necesitate de sus) cu necesitatea imanentă (necesitatea din interior, care este elementul filozofic implicit din conceptul de legitimitate formulat de J. J. Rousseau în *Contractul social*), asistăm la apariția necesității istorice, formulate de Burke, Herder, Hegel și Karl Marx. Nefiind decît o categorie mentală, aceasta este în mare parte doar o transpunere în plan lumesc a credinței iudeo-creștine în Providență.¹⁵

Pentru filozofii iluminiști ai secolului al XVIII-lea, era de o importanță capitală să reconcilieze încrederea în posibilitățile Omului cu liberul arbitru, pe care îl susțineau cu credința într-o necesitate secularizată, lumească. Într-adevăr, a susține doar liberul arbitru, a crede într-un pur „laissez faire, laissez passer“, ar fi însemnat să susții indeterminarea istoriei. Ceea ce, tradus în termenii moralei, ar fi însemnat că omul nu are nici o garanție a atingerii „binelui“. Așa cum putem observa în interpretarea dată de Kant celui de-al doilea discurs al lui Rousseau, ca o reabilitare a providenței, filozofii germani au evitat indeterminismul istoric prin definirea necesității istorice drept o necesitate a binelui.

Ajungem astfel la sinteza seculară dintre necesitate și liberul arbitru, care s-a dovedit a fi cel mai formidabil arhetip al gândirii contemporane. Ideea este aceea că, prin eforturile egoiste și contradictorii ale voinței sale libere, omul implementează, de fapt, fără să știe, planul evoluționist preminent al unei necesități superioare. Această necesitate care a fost providența creștină, a devenit „lanțul de aur al perfecționării“ la Herder, „planul lumii“ la Fichte, „scopul naturii“ la Kant și „selecția naturală“ la Darwin. Ea a evoluat

¹⁵ „Ideea de istorie, la fel ca aceea de economie politică modernă, se pare că a apărut printr-o modificare a credinței tradiționale în Providență (...). Secularizarea este transpunerea în plan temporal a spiritualului sau a eternului. Este încercarea de a integra eternul într-un context temporal.“ Leo Strauss, *Natural Right and History*, Chicago: University of Chicago Press, 1995, p. 551.

de la actualizarea dialectică a „Spiritolui Lumii“ al lui Hegel - prin Karl Marx, Engels și Lenin - spre „legea istorică a materialismului dialectic“, care furnizează fundamentul gândirii lui Mao Tze Dun. Destul de amuzant, descoperim aceeași încredere optimistă în capacitatea magică a necesității și în „Biblia“ modului capitalist de producție. Citim în *Avuția națiunilor* a lui Adam Smith:

„Cînd antreprenorul urmărește doar propriul profit (...), el este condus de o mîină invizibilă spre realizarea unui scop care nu a fost în intenția sa (...). Urmărindu-și propriul interes, el îl promovează adesea pe acela al societății, mai eficient decît atunci cînd intenționează cu adevărat a-l promova.“¹⁶

O asemenea gîndire a constituit, desigur, un puternic impuls pentru acumularea de bunuri materiale cu conștiința împăcată a împlinirii unui lucru drept. Este desigur un truism să afirmăm că, în istoria civilizației, imaginea binelui și a ceea ce trebuie făcut pentru a-l atinge au fost strîns legate de conceptul pe care o civilizație anume l-a avut despre Divinitate. Locke, pentru a consfinți conceptul de proprietate privată,¹⁷ ne spunea în *Al doilea tratat despre cîrmuire* că adevăratul fundament al moralității poate fi constituit doar de voința și legea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, concepte diferite despre Dumnezeu generează moduri diferite de a prescrie reguli și, mai departe, tipare comportamentale diferite. Acest lanț al determinării a rămas operativ și după secularizarea conceptelor teologice în domeniile moderne ale filozofiei istoriei și economiei politice. Tradiția religioasă iudaică a unei ordini providențiale și-a găsit noi expresii în necesitatea istorică (Herder, Burke, Kant, Hegel) și economică (Malthus, Ricardo, Smith, Marx). În ciuda formulărilor variate, rămîne evidentă o aceeași idee fundamentală. De la cartea lui Ezechiel și pînă la Revoluția din Octombrie, fiecare generație a pretins a avea misiunea unică de a aduce istoria

¹⁶ Adam Smith, *The Wealth of Nations*, Book IV.

¹⁷ De remarcat, în trecere, că poziția creștină nu a fost întotdeauna aceasta. Sf. Ambrozio din Milano afirma: „Domnul Dumnezeu a voit îndosebi ca acest pămînt să fie proprietatea comună a tuturor oamenilor și să dea fructele sale tuturor; dar lăcomia a creat drepturile proprietății.“

pe făgașul ei predeterminat. În acest proces, cea de-a doua venire a lui Christos și mileniul Împărăției lui Dumnezeu au pălit în favoarea mileniului materialist al societăților marxiste și capitaliste.

Dumnezeu este, a fost și va fi ceea ce El este, dar oricine se poate folosi de numele Său pentru scopuri lumești. Faptul a fost amplu demonstrat de istoria filozofiei politice.

4. O comparație între Orient și Occident în ceea ce privește percepția desăvârșirii umane

Sînt primul care trebuie să admit că am făcut simplificări de proporție pentru a nu mă pierde în istoria ideilor. Totuși, aceste simplificări nu afectează logica sau valoarea argumentului care va fi prezentat mai departe.

Am văzut că, datorită unor condiții istorice particulare, India a elaborat la un înalt nivel atît speculații metafizice abstracte, cît și tehnici de contemplație, care reprezintă însăși esența civilizației indiene. Acest nivel al cunoașterii religioase a permis sistemului de valori indian să considere perfecționarea ființei umane - mergînd pînă la asemănarea cu Divinitatea - ca fiind realizabilă. În viziunea brahmanică și budistă asupra lumii, nu există nici o separație între cetatea divină și cea pămîntească: există o singură cetate cosmică. Din acest motiv, în interiorul acestei cetăți, căutătorul indian era mai curînd înclinat spre țeluri divine decît spre cele pămîntești, în timp ce, în gîndirea occidentală, cetatea divină constituie tărîmul cauzalităților, iar cea pămîntească reprezintă tărîmul efectelor. Dar nu este posibil să conectați efectul la cauză, deoarece transcendentalismul dualist a creat un abis între cauză, care este infinită, și efectul finit. Rezultatul este alienarea omului, care este separat de cauza sa, separat de posibilitatea de a înțelege Universul și pe sine însuși. Legătura dintre cele două cetăți nu este calea mistică, ci credința în orientările și doctrinele oficiale.

În contrast cu ceea ce s-a petrecut în India, experiențele mistice practice au fost interzise de clasa conducătoare a preoților. Astfel, deloc surprinzător, acolo unde India a creat un sistem de valori bazat pe Realizarea individuală a Sinelui, țările occidentale au dezvoltat un sistem bazat pe valori sociale

și realizări colective. Domeniul material, și nu cel spiritual, a fost cu adevărat singurul domeniu în care căutătorul occidental putea nădăjdui să îplinească ceva după ce s-ar fi eliberat de schizofrenia teologică a celor două cetăți; Occidentul a ales cetatea pămîntească.

Încercarea seculară a inteligenței occidentale de a supune gîndirea și materia datează probabil din secolul al XV-lea al Renașterii. Coborînd standardele Țelurilor umane, noul tip de occidental a renunțat la pretenția desăvîrșirii metafizice. Leonardo da Vinci observa: „Fericirea supremă ar deveni cauza cea mai importantă a nenorocirii, iar perfecțiunea înțelepciunii, un prilej pentru nebunie.”¹⁸

Îndemnîndu-și concetățenii florentini să pună mai mult preț pe soarta cetății lor decît pe salvarea propriului suflet, Machiavelli a rupt politica de morală și a eliberat acțiunea politică de principiile morale. Într-adevăr, putem afirma împreună cu Leo Strauss că:

„În filozofia modernă occidentală a apărut un nou tip de teorie a metafizicii, avînd drept temă supremă acțiunea umană și produsul acesteia mai degrabă decît întregul, care nu constituie nicicum obiectul acțiunii umane.”¹⁹

În consecință, accentul modern asupra unei mereu sporite perfecționări, în opoziție cu năzuința greco-hinduistă către eternitate, s-a bazat pe noua credință formulată de Goethe în *Faust*: „La început - scriu sigur - era Fapta!”²⁰

De vreme ce acțiunea înseamnă mișcare, perfecționarea muncii înseamnă progres; ca și Darwin, Spencer ne spune că progresul nu este accidental, ci o necesitate. Revenind la acțiune, observăm că, prin propria natură, aceasta provoacă reacțiune sau interacțiune, adică raporturi sociale și dimensiuni colective. În vreme ce gîndirea occidentală a cercetat domeniul acțiunii și al societății, gîndirea indiană și-a

¹⁸ Leonardo Da Vinci, *Carnets*, Paris: Gallimard, 1942, vol II, p. 61.

¹⁹ Leo Strauss, *Natural Right and History*, op. cit., p. 320.

²⁰ „Mir hilft der Geist! Auf Einmal seh'ich Rat
Und schreibe Getrost: Im Anfang war die Tat“

Goethe, *Faust*, Paris: Aubier, 1949, p. 41.

îndreptat atenția către domeniul conștiinței contemplative. În Orient, forma cea mai respectată a puterii nu putea fi forța prințului machiavelic, ci înțelepciunea sfintului ce atinse detașarea deplină (*Stitha pragnya*).

Concluzionînd în termeni platonici, civilizația indiană a promovat „binele filozofic” superior, iar cea occidentală „binele civic” inferior. Dar, pe cînd țelul suprem putea fi accesibil doar unui grup restrîns de indivizi, care constituiau elita contemplativă, țelul inferior rămînea la îndemîna unor pături largi ale populației, reprezentînd elita dinamică, cu apetență socială. Aceasta din urmă, căutînd diverse căi de a obține perfecțiunea prin acțiune socială, a elaborat un concept despre perfectibilitatea muncii care a deschis acesteia perspective nelimitate. Cînd acest concept a fost aplicat parametrului economic, a rezultat ipoteza filozofică ce stă la baza ideologiei contemporane a dezvoltării.

După ce am descris care este variabila - perfectibilitatea umană -, ar trebui să explicăm modul său de funcționare, intrînd pe tărîmul psihologiei.

5. Libidoul spiritual

Întrebarea care se ridică este concretă și precisă: Pe ce cale se va exercita influența acestei variabile asupra comportamentului uman?

Răspunsul ar putea fi rezumat după cum urmează; perfectibilitatea umană este chiar idealul sau arhetipul care mobilizează energia libidoului spiritual.²¹ Acesta din urmă exercită, prin intermediul egoului (generator de condiționări) psihicului uman, un impact determinant asupra acțiunii umane.

Prin arhetip înțelegem noțiunea dezvoltată de psihologia lui Jung; omul receptează din inconștientul colectiv anumite modele ideale care îi penetrează conștiința sub forma unor puternice intuiții. Aceste manifestări arhetipale sînt extrem de eficace și ele determină alura tiparelor în care debordează

²¹ Termenul este folosit aici cu sensul său latin pascalian, și nu cu cel freudian. El exprimă o dorință sau o pasiune fundamentală intensă.

energiile umane.²² În această privință, este ușor să înțelegem rolul jucat de ideea perfectibilității umane: fiecare alegere, fiecare acțiune implică, pentru subiect, o idee despre „mai bine” și despre „mai rău”. A te perfecționa înseamnă a încerca să acționezi pentru a realiza „mai binele” și a evita „mai răul”. Noțiunile despre „mai bine” sau despre „mai rău” implică o imagine a Binelui. Această imagine are valoare normativă, întrucît ea definește un set de principii capabile să manifeste Binele. În virtutea acestei dimensiuni normative, arhetipul perfectibilității este prescriptiv, deoarece normele îi obligă pe oameni să adopte un anumit tip de comportament și să respingă un altul.

Prin libido spiritual înțelegem dorința omului de a se angaja într-un demers suprauman. Această dorință de a obține, prin propria străduință, anumite înzestrări în planul unei „dimensiuni superioare” își are rădăcinile adînc implantate în inconștientul psihicului uman. Ea poate fi înțeleasă ca o modalitate de a învinge îndoielile și temerile minții, pentru a oferi subiectului, prin aceasta, un sentiment de uniune cu forțe superioare puternice, un sentiment de tărie și de siguranță. Dedicîndu-și energia unui țel care transcende limitele înguste ale egoului său, subiectul caută să afle în același timp justificarea destinului său și un anume tip de nemurire. Subiectul antrenat de libidoul spiritual aspiră să fie instrumentul ales al Necesității.²³ Este adevărat că interesul personal ghidează ființa umană, dar este încă și mai adevărat că acest interes personal, după ce a trecut prin felurite etape de încercare și greșală, își găsește adesea refugiu într-un mecanism psihologic de identificare cu scopuri ce

²² Așa cum evidențiază Bertrand de Jouvenal, omul poate fi dresat prin imagini. În *Critica rațiunii pure*, Kant a observat logic că idealurile „formează baza perfecțiunii posibile a unor anumite acțiuni” și „deși nu putem să facem ca realitatea (existența) obiectivă să se supună acestor idealuri (...), ele oferă rațiunii un etalon care îi este indispensabil, furnizîndu-i (...) o concepție despre Dumnezeu care este absolut completă în felul său, îngăduindu-i astfel să aprecieze și să măsoare nivelul și defectele lucrurilor nedesăvîrșite”. La care am putea adăuga și: „influențînd ceea ce trebuie întreprins în legătură cu aceasta”. Vezi E. Kant, *The Critique of Pure Reason*, London: Macmillan, 1950, p. 486. (traducere de Norman Kemp Smith).

²³ Vezi conceptul hegelian al „eroului”: „Așa sînt toate personalitățile mari ale istoriei - ale căror scopuri individuale implică acele mari probleme care reprezintă voința Spiritului Universal.” G. W. F. Hegel, *The Philosophy of History*, op. cit., p. 30.

depășesc cu mult sfera îngustă a egoului subiectului. Rămîne însă problema de a putea genera o dimensiune a conștiinței care să permită discriminarea între scopurile aparținînd acestui domeniu suprapersonal.

Istoricii actuali, foarte conștienți de trăsăturile particulare ale erei capitaliste moderne, tind să identifice structurile sociale și politice cu chestiunile economice. Iar prin perceperea funcției determinante a infrastructurii economice, sînt neglijate adesea alte elemente. De fapt, relația psihologică amintită anterior joacă un rol major în evoluție. Acest mecanism ne furnizează explicația rațională pe care se fundamentează ipoteza (lui Platon, Kant și Hegel) potrivit căreia „modelele”, „idealurile” și „ideile” influențează istoria.

Libidoul spiritual s-a manifestat în două forme istorice diferite, fapt ce a produs falia dintre civilizația asiatică (India și Extremul Orient) și cea occidentală.

În India, datorită nivelului atins de cercetarea experimentală și speculativă în domeniul spiritualității, libidoul spiritual a fost mai degrabă direcționat spre finalități spirituale și s-a manifestat, prin urmare, în expresia sa individuală. Indivizii purificați puteau într-adevăr curăța „porțile percepției”²⁴ și atinge, în cele din urmă, țelul suprem: *mukti* (eliberarea), realizarea lui Brahman sau Nirvana. Consecința acestui fenomen, în ultimele secole, a fost deprecierea valorilor colective și sociale. Nu trebuie să uităm că organizarea societății indiene avea ca element central preponderent cultura, bazată pe valori umane interioare, și nu economia. Nu este deci surprinzător pentru civilizația indiană - care încurajează Realizarea individuală a Sinelui, diminuînd valoarea împlinirilor în plan social - să se confrunte cu o relativă depreciere în domeniile politicului, dreptului și economiei, care țin cu precădere de social, în favoarea metafizicii și religiei, înțelese a fi căi către perfecțiunea individuală. Nu este surprinzător nici faptul că libidoul spiritual fiind retras de la lucrurile și scopurile lumești, indienii nu au avut nici fundamentul ideologic, nici energiile umane disponibile pentru a dezvolta o societate care să fie orientată spre creșterea

²⁴ Titlul lucrării principale a lui Aldous Huxley despre consumul de droguri este *The Doors of Perception* (Porțile percepției). Motto-ul cărții este din William Blake: „Dacă porțile percepției ar fi purificate, totul ar părea omului așa cum este: infinit.”

economică. Călugării indieni budiști au străbătut mai mult de trei sferturi din continentul asiatic, construind o anumită omogenitate culturală bazată pe aceste principii.

În lumea occidentală, datorită evoluției filozofice descrise mai sus, nu era posibilă o realizare a libidoului spiritual în plan individual; el s-a manifestat în expresia sa colectivă. Principala consecință a fost maximizarea irefutabilă a energiilor, atît la nivelul individului, cît și la nivel macrosocial, fenomen care și-a găsit expresia istorică majoră în imperialismul mesianic și în ideologia creșterii economice. În ambele cazuri, subiectul savura sentimentul reconfortant de a fi instrumentul providenței sau al substitutului ei profan.

În plan politic, un studiu psihologic asupra naturii ideologice a expansiunilor imperialiste (romane, musulmane, britanice etc.) ar dezvălui existența identificării inconștiente mai sus menționate a instrumentului (de exemplu, soldatul britanic) cu scopul urmărit (răspîndirea „misiunii civilizatoare” a britanicilor). Nu este deloc un accident faptul că mesianismul cultural și războaiele religioase sînt caracteristice celor două religii (musulmană și creștină) care au descurajat realizările mistice. (Desigur că misticismul sufist demonstrează profunzimea islamului mistic, dar să nu uităm că sufismul s-a revoltat împotriva islamismului oficial). Libidoul și-a căutat satisfacerea mai curînd în fapte decît în contemplație extatică.

Cealaltă expresie istorică majoră a libidoului spiritual aplicat scopurilor lumești este ideologia creșterii economice. Aceasta apare a fi produsul logic al argumentației noastre. Cum am menționat deja, atitudinea occidentală față de domeniul economic este rezultatul secularizării conceptelor și atitudinilor tipic creștine. În lumea creștină, Necesitatea a fost succesiv înțeleasă ca fiind una cu Providența Divină (Augustin, d'Aquino, Calvin), cu legile istoriei (Herder, Savigny, Kant) sau cu mecanismul economic (Malthus, Ricardo, Smith, Marx). În toate aceste cazuri, neutralitatea judecății etice în ceea ce privește deficiențele procesului Necesității (problema teologică a Răului, problema istorică a războiului, problema economică a costurilor sociale și a poluării) devine posibilă numai grație unui optimism aprioric în ceea ce privește rezultatul, Scopul: 1. a doua venire a lui Christos; 2. statul universal al lui Kant, statul prusac al

lui Hegel, cel mai înalt stadiu al societății comuniste a lui Marx; 3. premisa unei creșteri progresive nelimitate.²⁵

Pentru a împlini Scopul ales, actorul de pe scena istoriei trebuie să se conformeze unui tip specific de comportament, pe care Max Weber²⁶ îl vede ca evoluînd din ascetismul creștin și din ceea ce Freud a denumit „reprimare a sinelui“.

Ascetismul consta în a nu urma tendințele mărunte egoiste care ar fi putut acționa împotriva cursului necesității. Într-o formulare pozitivă, ascetul face ceea ce necesitatea îi cere: ascetul religios postește, iar capitalistul economisește, pentru a se conforma percepției lor față de necesitatea teologică, respectiv economică.

Ideea de a lucra în sensul necesității este un alt mod de a defini libidoul spiritual, reformulat drept voința de a deveni instrumentul necesității. Acest concept implică ceea ce Weber numește ideea chemării, a vocației. O dată ce necesitatea este identificată cu mecanismele economice presupuse a opera spre un țel fericit, procesul creșterii economice se fundamentează pe puternice premise ideologice, capabile să mobilizeze și să stimuleze energiile umane.

Atît stimularea energiilor umane, cît și observația lui Weber cu privire la ascetismul creștin ne conduc spre teoria freudiană potrivit căreia civilizația se sprijină inevitabil pe reprimare. Întîrzierea satisfacerii instinctelor (prin consum) cauzată de lipsă (penurie) pune bazele civilizației (economisire, investiție). Într-adevăr, se pare că englezul protestant tipic aparținînd clasei de jos din secolul al XIX-lea (cu valorile sale de disciplină socială și chibzuită economie) reprezintă o structură de personalitate pe care o regăsim în fiecare perioadă de dezvoltare economică și care intrupează autoreprimarea individuală generatoare a dinamismului social. Toate situațiile de dezvoltare fructuoasă ne oferă exemplul unei ideologii dominante care îl obligă pe muncitor să muncească și să se supună. Cultul șintoist din Japonia

²⁵ Sfîrșitul societății capitaliste nu este cîtuși de puțin un scop; procesul este nelimitat, iar rezultatul lui nu este perceput. „Ideea creșterii“ se bazează pe un fundament teoretic lipsit de consistență.

²⁶ „Unul dintre elementele fundamentale ale spiritului capitalismului modern și nu numai ale acestuia, ci ale întregii culturi moderne, și anume comportamentul rațional bazat pe chemare, s-a născut (...) din spiritul ascetismului creștin.“ Max Weber, *The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism*, New York: Scribner, 1958, p. 180.

sau marxismul din China îl ajută pe muncitor să interiorizeze coerciția, adică să accepte autoreprimarea în favoarea producției. Muncitorul comunist se înclină în fața aceluiași ideal ca și călugărul cistercian medieval: idealul de a trăi în conformitate cu „o ordine superioară“, într-un desăvîrșit altruism. Singura diferență stă în atitudinea prescrisă pentru atingerea scopului: participarea activă la producția economică, respectiv meditația contemplativă.

Extinzînd analiza freudiană la discuția noastră, putem concluziona după cum urmează. Energia este nedeterminată, neutră, intensă. „Libidoul spiritual“ poate fi considerat a fi o stare nedeterminată a energiei umane, de un potențial foarte înalt. În spațiul indian, acest tip de energie și-a găsit determinarea prin dirijarea ei către satisfacerea celei mai înalte aspirații la nivel individual. În Occident, determinarea este diferită: această energie a fost aici reprimată la nivel individual și dirijată către realizări colective. A fost declanșată astfel o puternică ascensiune prin Pingala nadi.

Am putut zilnic constata consecințele acestei din urmă tendințe. Desigur că, privind haosul sofisticat al societății moderne, nu m-am gîndit prea mult la credința occidentală în acțiune. În Elveția sau în Statele Unite, viața este redusă, esențial, la muncă. Chiar în afara orelor de program, totul a devenit un alt fel de muncă. Dacă nu sîntem implicați în mod activ în ceva, nu ne putem bucura. Nu știm cum să trăim fără această angajare activă. Așa cum a fost înșelat gînditorul, tot astfel s-a întîmplat și cu făptuitorul. Devenirea, și nu acțiunea este cheia! Mulți dintre prietenii mei au fost de acord cu asta, dar nu am știut cum să realizăm devenirea.

6. Condiția sintezei

Este oare posibil un model de dezvoltare socială, colectivă, bazat pe valori interioare dharmice? Un model în care libidoul spiritual să satisfacă atît realizările personale, cît și pe cele colective?

Realizarea unui astfel de sistem a fost scopul vieții lui Gandhi. Mahatma nu era un visător, ci un om cu un deosebit simț practic și care cunoștea nevoile reale ale Indiei. El a propus un model de dezvoltare bazat pe dezvoltarea

satului comunal, pe o tehnologie rurală adecvată, pe procedee agricole integrate și pe participarea maselor. Un sistem educațional practic și complex urma să transmită principiile dezvoltării individuale și colective. El a avut viziunea unei societăți în care producția și consumul să se afle în echilibru, valorile artificiale ale industrializării mecanice să fie respinse și Dharma să fie respectată. Cei care nu au putut vedea valoarea ideilor lui Gandhi, nu realizează poate că multe dintre ele au fost împrumutate cu succes de Mao Tze Dun și că astăzi China reprezintă exemplul major de dezvoltare fructuoasă în lumea a treia. Cu toate acestea, ideile lui Gandhi despre dezvoltarea rurală integrată au putut fi implementate doar în China, grație monopolului ideologic al lui Mao, impus prin puterea coercitivă a statului. Datorită acestei constrîngerii forțate, valorile dezvoltării interioare individuale au dispărut. Astfel, întrebarea noastră de mai sus nu și-a aflat răspunsul. Într-un fel, China, lipsită de coerciție, ar reprezenta modelul de dezvoltare gândit de Gandhi. Dar poate acest model funcționa? Gandhi nu a avut șansa de a-și pune sistemul în practică. După tragica sa asasinare, el a fost venerat cu mare respect, dar trădat de birocrații indieni. Aceștia reprezentau un fel de dar otrăvit lăsat în urmă de serviciul civil britanic: din cauza formației lor manageriale, ei nu l-au putut lua în serios pe Mahatma. Puterea a fost preluată de un politician cu vederi occidentale, Jawaharlal Nehru, care a încercat să impună modelul vestic de dezvoltare, în timp ce Gandhi și ideile sale rămîneau simple pagini de arhivă.

Valorile occidentale, dinamismul social și producția economică descrise aici sînt astăzi răspîndite peste tot în lume și, sub eticheta de „capitalism” sau de „marxism”, sînt reunite în noțiunea de „dezvoltare”. În același timp, valorile spirituale ale orientului îi fascinează pe tot mai mulți intelectuali occidentali. Ar trebui, poate, să ne așteptăm la prefigurarea unei sinteze. Și totuși, pare mai degrabă că ne îndreptăm spre haos, nu spre armonie. Occidentul a eșuat în promovarea „binelui civic”: abundența materială nu împiedică alienarea socială. Estul, pe de altă parte, nu a reușit să promoveze „binele filozofic”: religiile și-au pierdut suflul sau au devenit mituri, sfinții s-au împutinat, iar tineretul tinde spre

ateism, fascinat de mașinăriile electronice. În timp ce Occidentul explorează astăzi căile Realizării spirituale a Sinelui, Orientul se dedică realizărilor colective în plan material. Occidentul importă falși guru, iar Orientul poluarea industrială. În evoluția postindustrială a țărilor avansate, societatea tinde să se scufunde în nisipurile mișcătoare ale consumului: oamenii încep să refuze reprimarea personală în numele producției. Dar vai, retragerea din mecanismul dinamismului social nu conduce neapărat la Realizarea individuală a Sinelui. Această remarcă reprezintă, de fapt, o gravă și alarmantă observație asupra crizei actuale a civilizației occidentale. În societățile în curs de dezvoltare religiile au fost deformate de neînțelegeri și superstiții. Marii învățători spirituali ai trecutului nu au avut un impact foarte durabil asupra societății. Majoritatea „liderilor religioși” contemporani sînt doar niște impostori corupți. Prin urmare, în țările asiatice vechile valori autohtone despre perfectibilitatea umană sînt abandonate în favoarea unei angajări colective spre modernizare. Dar acest efort extraordinar pentru dezvoltare generează probleme cărora societatea nu este pregătită să le poate face față: rata înaltă a natalității, inflația, mahalalele urbane în expansiune etc. În mijlocul confuziei generale, sistemul Națiunilor Unite încearcă să promoveze un concept al dezvoltării care să satisfacă atât individul, cît și societatea. Poate fi acest lucru realizat?

În acest studiu asupra bazelor ideologiei dezvoltării, ne-am referit la o serie de probleme și de contradicții filozofice fundamentale: relația dintre Om și Dumnezeu, dintre liberul arbitru și necesitate, acțiune și contemplație, individ și societate. Desigur că ambii termeni ai relațiilor de mai sus se regăsesc atît în filozofiile occidentale, cît și în cele orientale, dar este tot atît de adevărat că, în fiecare din aceste cazuri, unul din termeni este predominant și determină, prin urmare, evoluția generală a sistemului conceptual în ansamblu. Așadar, sinteza practică între aceste variate contradicții ar putea să însemne și posibilitatea de a integra culturile orientală și occidentală într-o nouă civilizație mondială. Aceasta ar reprezenta pentru umanitate împlinirea căutării sale milenare pentru lucrurile primordiale și societatea ideală.

Am afirmat că modul în care omul și-a înțeles potențialul de perfecționare a generat, în ultimă instanță, lumea așa cum arată ea astăzi. Prin urmare, dacă vrem să ne ridicăm deasupra stării actuale de confuzie ce planează asupra problemelor de politică internațională, este necesar să dezvoltăm o nouă înțelegere a acestui potențial. O asemenea înțelegere ar putea fi stimulată de următoarele observații.

Occidentul a dezvoltat ceea ce lipsea Orientului și invers. Ambele modele de civilizație sînt unilaterale. De aceea libidoul spiritual l-a purtat pe om către extreme, în loc să-l mențină pe calea centrală a echilibrului dintre implicarea spirituală și cea materială. În Occident, extrema dinamismului colectiv și social a dus la declanșarea războaielor religioase, la apariția imperialismului colonial și a regimurilor totalitare, la formularea conceptului de creștere economică, lipsit de relevanță socială. În Orient, extrema misticismului individual a condus la egoism spiritual, la degenerarea sistemului de caste și la imobilism social.

Astfel, un model eficient de dezvoltare ar însemna canalizarea energiilor umane atît în direcția realizărilor spirituale individuale, cît și în cea a realizărilor materiale colective. Aceasta este vechea problemă platoniciană: cum poate fi promovat în același timp binele filozofic și binele civic? Soluția regelui-filozof propusă în *Republica* (care s-a dovedit a fi nerealistă) s-a bazat pe ipoteza că „mulțimea nu poate să facă filozofie“. Dar aceste separări între cetatea lui Dumnezeu și cetatea omului (Augustin și Biserica Catolică), între morală și politică (Machiavelli, Hobbes), precum și separarea identității umane între sufletul individual și ființa socială (J.J. Rousseau), au apărut deoarece colectivitatea nu a fost în stare să atingă nivelul binelui. Societățile au evoluat pe baza acestor contradicții. Pentru a schimba cu adevărat societatea în mai bine, este necesar ca ele să fie depășite într-un mod care să poată fi implementat istoric. *Nu este posibil un impact asupra istoriei fără un impact asupra masselor.*

Astfel, răspunsul teoretic la întrebarea noastră este cît se poate de direct. Sinteza dintre morală și politică, dintre individ și societate, dintre contemplație și acțiune implică necesitatea ca *Realizarea Spirituală să devină un fenomen colectiv.*

Cîteva suflete realizate, precum Platon sau rishii din

Upanishade, nu pot avea un impact concret și suficient de durabil asupra societății. Aceste spirite superioare ne îndeamnă să devenim una cu Sinele nostru superior, dar nu ne spun *cum* să realizăm aceasta, *aici* și *acum*.

Pînă cînd Realizarea spirituală a Sinelui nu va deveni o posibilitate imediată și practică pentru un număr semnificativ de indivizi, nu va exista o altă cale de a promova simultan binele civic și filozofic, dezvoltarea colectivă și individuală. Realizarea spirituală colectivă va declanșa procesul integrării dintre cetatea lui Dumnezeu și cetatea Omului. Numai atunci Realizarea individuală a Sinelui va putea produce efecte pozitive imediate asupra comunității, prin repercursiunile fenomenului asupra dimensiunii sociale. Numai atunci dezvoltarea colectivă va putea evita obișnuitele consecințe ale opresiunii și alienării individului, deoarece ea va fi condusă de personalități iluminate. O dată ce libertatea umană va fi astfel eliberată de ignoranță, ea va ști cum să evolueze în pas cu necesitatea. De fapt, o astfel de comunitate de personalități realizate devine instrument al Evoluției. Milioane de căutători, elitele Umanității din toate epocile și de pe toate continentele, s-au străduit să dea viață acestui ideal. Fantastice energii umane au fost mobilizate în acest scop. Astăzi, condițiile istorice au evoluat în asemenea măsură încît întrebările eterne sînt formulate în termenii dezvoltării globale.

Cheia către noul model de dezvoltare pe care îl propunem este faptul că sinteza dintre acțiune și contemplație se află astăzi la îndemîna masselor largi. Realizarea acestei sinteze reprezintă condiția necesară pentru ca libidoul spiritual să evite extremele comportamentului uman și să se mențină pe calea centrală a echilibrului și evoluției. Mult așteptata Epocă de Aur sau Satya Yuga pare să fie chiar sinteza dintre mileniul materialist și cel spiritual.

Capitolul 12

Marea dilemă

1. Contradicția dintre Finit și Infinit

Dacă ne oprim asupra literaturii moderne, am putea încerca să descoperim tema comună care o străbate ca un fir roșu. Marii scriitori ruși (Dostoievski, Turgheniev, Tolstoi), de exemplu, au fost frământați pînă la obsesie de aceleași probleme care i-au tulburat pe Hölderlin și pe Albert Camus sau care l-au făcut pe Herbert Marcuse să pledeze pentru „marele refuz”: este vorba despre problema existenței răului și a contradicției existențiale umane. Cu șapte sute de ani în urmă, Toma d'Aquino observa: „Cea mai neînsemnată cunoaștere despre lucrurile supreme este mai valoroasă decît cea mai certă cunoaștere despre lucrurile mărunte.”¹ Evident, o dată cu trecerea secolelor, acest superb optimism a pălit. Omul modern, dacă se întîmplă să reflecteze asupra destinului său, este mai curînd înclinat să declare, precum Kierkegaard: „Spaima apare din faptul că Omul, nu doar are posibilități, dar este pură posibilitate.”

Care este lucrul care i-a zdruncinat într-atît pe gînditorii moderni? În căutarea răspunsului, să luăm în considerație diversele filozofii. Vom descoperi curînd evidența prezenței unei teme constante, fundamentale la baza diferitelor sisteme istorice de gîndire într-o asemenea măsură, încît aceste sisteme diferă doar în manifestările lor istorice, nu și în ceea ce privește premisele lor fundamentale. Această temă comună este atît de proprie condiției umane, încît pare să fi influențat de-a lungul istoriei concepția omului despre sine și modul în care el acționează.

¹ „*Minimun quod potest haberi de cognitione rerum altissimarum, desiderabilius est quam certissima cognitio quae habetur de minimis rebus.*” (Summa Theologica, p.I, q.1, a.5).

Mai mult, cînd ne îndreptăm atenția asupra diferitelor ramuri ale filozofiei (epistemologie, ontologie, filozofie politică etc.), redescoperim aceeași temă. Profund analizate, aceste ramuri se reduc la o contradicție esențială, la o dilemă primordială care, sub diferite formulări conceptuale, dezvăluie o identitate structurală fundamentală. Marea dilemă se referă la perceperea de către intelect a unei relații contradictorii între Finit și Infinit. Cei doi termeni trezesc în psihicul omului modern conotații proprii unor dimensiuni total incompatibile, unor straturi ale existenței care se exclud reciproc. A vorbi despre o sinteză între cele două dimensiuni pare a fi o contradicție de termeni și o imposibilitate matematică.

Contradicția fundamentală pentru înțelegerea umană se referă la faptul că Infinitul (absolut, universal, necesar, cosmic) se manifestă oamenilor prin Finit (relativ, particular, liber, microcosmic). Infinitul este în același timp revelat și ascuns prin chiar manifestările sale (noțiunea indiană de *Maya*, noțiunea creștină de „Mister“).

Problema este că însăși conștiința umană participă la acest joc amăgitor prin care Infinitul se manifestă înăuntrul Finitului. Conștiința de sine a minții realizează foarte limpede contradicția fundamentală ce definește condiția umană, și anume: existența a ceva nelimitat în omul mărginit de propriul său ego. „Omul nu este nici înger, nici bestie“, remarcă Blaise Pascal; dar este dificil să acționezi, să trăiești sau să gîndești fiind „nici una, nici alta“. Paul Valéry suspină: „Omul este prea particular, sufletul său prea universal.“² Și totuși, a fi ființă umană înseamnă a suporta această contradicție fără a avea capacitatea de a o depăși.

Problema poate fi ilustrată printr-un exemplu. Pentru a exista ca ființă umană, copilul trebuie să părăsească pîntecul mamei și starea de uniune cosmică de care s-a bucurat fiind acolo. Necesitatea de a se separa pentru a exista exprimă trăsătura esențială a dimensiunii microcosmice finite. Esența unei noi forme (fie ea ființă, gînd sau cuvînt) este în același timp cauzalitate manifestată și limitare. Specificitatea formei atrage o negație: „*omnis determinatio negatio est*“ („fiecare determinare implică o negație“), afirmă Spinoza. Dar capacitatea omului de a avea o conștiință de sine implică faptul că

² „L'Homme est chose trop particulière, l'âme trop générale.“

omul este de asemenea conștient de această parte eluzivă din el, care nu este limitată. Prin urmare, în mod conștient sau nu, ființa umană va încerca să redobîndească starea originară de unitate cosmică. Dar cum poate ea accede la dimensiunea sa infinită, fiind totodată o creatură determinată? Mulți gînditori au încercat să atingă universalitatea prin rațiune, prin analiză mentală, neglijînd faptul că mintea însăși generează forme particulare și limitări.

„Nu ne putem gîndi la Univers fără a presupune că este articulat și, în același timp, nu avem argumente care să combată acuzația că articulațiile pe care le descoperim în el sau pe care i le construim sînt artificiale, arbitrare și nu au nici un corespondent în structura Realității. Totdeauna se poate demonstra că ele aduc la lumină un aspect invizibil și că pierd un aspect care este esențial. Și totuși, fără articulațiile universului, noi înșine nu putem fi articulați - adică nu putem avea gîndire sau voință. Nu putem continua să utilizăm gîndirea sau voința dacă redobîndim unitatea experienței mistice. Astfel, noi trebuie să disecăm și disecînd, să construim reprezentări false ale Realității pentru a putea înțelege Realitatea, atît cît ne stă în putință. Incapacitatea noastră de a înțelege complet Realitatea nu este, desigur, surprinzătoare. Este un paradox că o parte a întregului trebuie să se delimiteze de rest pentru a putea apoi obține chiar și o înțelegere parțială a întregului care o cuprinde.“³

În perioada de după cel de-al doilea război mondial, omul și-a pierdut în mare parte încrederea naivă în virtutea Rațiunii, și destul de mulți au început să caute inconștient sentimentul unirii cosmice prin sex. Dar unirea cărnii nu este și cea a spiritului și a pretinde că o realizezi pe cea din urmă cu ajutorul celei dintîi nu este altceva decît vechea confuzie tantrică; cu siguranță, dilema nu este atît de ușor de rezolvat!

Începînd cu epoca *Ramayanei* și pînă la existențialismul lui Jean Paul Sartre, mintea umană s-a zbatut să cuprindă natura ipotetică a antinomiei de nepătruns dintre Infinit și

³ Arnold J. Toynbee, *A Study of History*, Volume XII: *Reconsiderations*, Londra: Oxford University Press, 1961.

Finit, antinomie care își găsește expresia într-o serie de opoziții binare paradigmatică, cum ar fi: spirit - materie, cosmos - microcosmos, universal - particular, real - potențial, necesitate - libertate, esențial - accidental, numen - fenomen. În Occident, anticii au stabilit termenii polemicii prin Parmenide, care a subliniat perfecțiunea imuabilă a Ființei, pe de o parte, și Heraclit, care a evidențiat fluxul continuu al schimbării fenomenelor, de cealaltă. Cum am mai spus, dilema metafizică nu era doar o simplă chestiune de controversă academică; termenii săi contradictorii țin însăși pînza existenței umane, pentru că Omul nu este doar scindat de contradicție, el este și pe deplin conștient de ea. Doctorul Faust al lui Goethe, precursorul autoritar al căutătorului modern, exclamă: „Două suflete, vai, se luptă în pieptul meu.“

Afirmția cu care Immanuel Kant își începe *Critica rațiunii pure* exprimă cu sobrietate faptul că:

„Rațiunea umană are această stranie soartă, ca într-un domeniu al cunoașterii sale să fie împovărată de întrebări pe care, după cum este croită rațiunea însăși, să nu le poată ignora, dar la care, depășindu-i toate puterile, să nu poată, deopotrivă, răspunde.“

Nu am putut evita să fim atrași precum magnetii de cunoașterea Infinitului și, în același timp, am fost incapabili să ne apropiem de lucrul mult rîvnit.

Goethe a început să lucreze la *Faust* în 1769, iar *Critica rațiunii pure* a fost publicată în 1781. Secolul al XVIII-lea este perioada în care glorificarea raționalismului iluminat a atins apogeul, dar în aceeași perioadă au fost definite foarte precis din punct de vedere rațional limitele intrinsece ale Rațiunii. Înainte de Kant, filozofii au încercat să sintetizeze dualitatea Finit - Infinit într-o serie de lucrări impresionante, absolut monumentale, precum cele ale lui Aristotel sau *Summa Theologica* a lui d'Aquino. Dar, asemenea păsării Phoenix renăscute din propria cenușă, după fiecare sinteză, polemica era relansată. Kant a explicat rațional că *noumena*, lucrurile în sine, Realitatea (Infinitul), erau dincolo de înțelegerea umană, deoarece omul era lipsit de categoriile adecvate de percepție pentru a le putea cuprinde. Ceea ce era absolut corect, în sensul că, într-adevăr, rațiunea

umană (mintea, intelectul) nu poate atinge Infinitul. Descoperirea era periculoasă, deoarece căutătorul occidental se identifica în mod fals și total cu rațiunea sa, fără să realizeze că omul este mai mult și poate cunoaște mai mult decît prin rațiunea sa. Prin urmare, occidentalul a ajuns la o fundătură pe drumul său în căutarea Lucrurilor Primordiale, din care nu putea ieși. A decis destul de repede că întreaga chestiune era irelevantă. Principalul curent al gândirii occidentale a pierdut astfel acel tip de percepție care ar fi putut menține un contact cu realitatea metafizică. Metafizica a devenit sinonimă cu iluzia, iar fizicii i-a fost atribuit monopolul asupra cunoașterii realității. Dîndu-l uitării pe Socrate și ignorîndu-l pe Lao Zi, omul modern a încununat cu mare pompă „conceptul“. Nu a avut în preajmă nici un maestru Zen care să-l atenționeze cît de stupidă poate fi rațiunea. Nimeni nu părea să observe că, pentru a depăși condiționările gândirii, procesul cognitiv trebuia fundamentat dincolo de cadrul său spațio-temporal⁴ și că aceasta se putea realiza doar prin adîncirea „metafizică“ a conștiinței.

Analizînd relația Infinit - Finit din filozofia postkantiană, distingem trei atitudini principale de abordare:

Ipoteza sintetică: În *Fenomenologia spiritului*, G.W.F. Hegel a făcut o ultimă încercare de a reconcilia Finitul și Infinitul. Evoluția dialectică a fenomenologiei spiritului culminează într-o sinteză superioară: „Conștiința nefericită“ (*das Unglückliche Bewusstsein*) este percepția de către conștiință a contradicției radicale a naturii sale esențiale. Dar opoziția interioară pe care Sinele o trăiește atît de adînc în starea de conștiință nefericită va fi în final depășită (*aufgehoben*) prin intermediul „Rațiunii“. O dată ce conștiința de sine s-a identificat cu „Rațiunea“, conștiința individuală este reconciliată cu cea Universală prin ipoteza sintetică. „Rațiunea“ lui Hegel este în același timp Ideea, Energia Infinită a Universului, Tao, înțelepciunea divină, iar spiritul ei este libertatea și conștiința de sine. Actualizarea conștiinței de sine a Omului (*Selbstbewusstsein*) este poarta către libertatea Spiritului. Finitul și Infinitul sînt reconciliate, deoarece „Rațiunea reprezintă certitudinea conștientă că totul este realitate“. Această actualizare a conștiinței depășește contradicția identității

⁴ Cf. conceptului de „Standortsgebundenheit des Denkens“, dezvoltat de școala germană de istorie și sociologie.